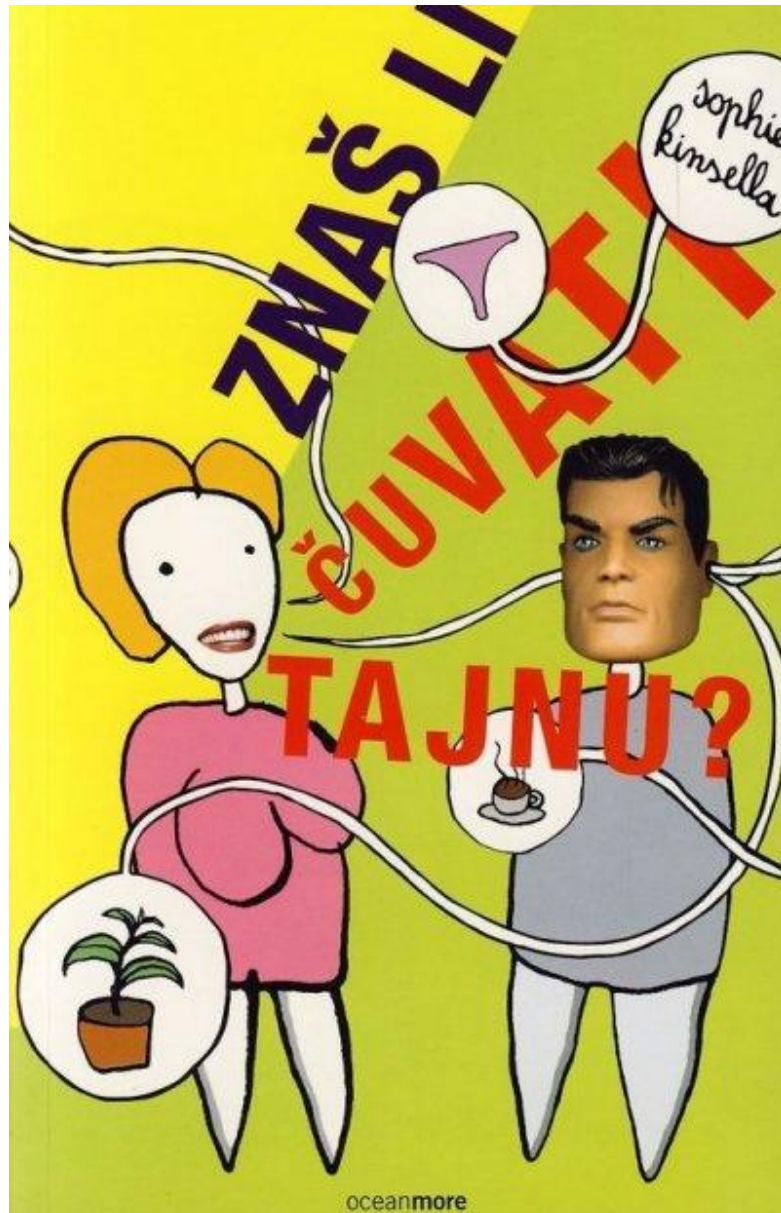

Sophie Kinsella

Znaš li čuvati tajnu?

Can you keep a secret?

Za H., pred kojim nemam tajni.

Pa, bar ne njih previše.

1.

Naravno da imam tajne.

Naravno da ih imam. Svi imaju nekoliko tajni. To je sasvim normalno. Sigurna sam da ih nemam ništa više od bilo koga drugoga.

Ne govorim o velikim, zemljorazornim tajnama. Ne o tajnama tipa 'predsjednik planira bombardirati Japan i samo Will Smith može spasiti svijet'. Nego o normalnim, svakodnevnim malim tajnama.

Primjerice, evo nekoliko nasumce odabranih, ravno iz glave, mojih tajni:

1. Moja Kate Spade torbica je lažnjak.
2. Obožavam slatki sherry, zadnju cugu na svijetu.
3. Nemam pojma što označava kratica NATO. Niti što je to.
4. Imam 59 kila, a ne 53, kako misli moj dečko. (Iako sam, u svoju obranu, planirala otići na dijetu kad sam mu to rekla. A ionako je razlika samo u jednoj brojci.)
5. Uvijek sam mislila da Connor pomalo izgleda kao Ken. Kao u Barbie i Ken.
6. Katkad se, usred strastvenog seksa, poželim smijati.
7. Izgubila sam djevičanstvo u gostinskoj sobi s Dannyjem Nussbaumom, dok su mama i tata u prizemlju gledali Ben Hura.
8. Već sam popila vino za koje je tata rekao da mora odležati dvadeset godina.
9. Sammy, zlatna ribica kod kuće, nije ista zlatna ribica koju su mi mama i tata dali na čuvanje kad su išli u Egipat.
10. Kad me kolegica Artemis stvarno izivcira, zalijem joj biljku sokom od naranče. (Što se događa gotovo svakodnevno.)
11. Jednom sam imala čudan lezbijski san o svojoj cimerici Lissy.
12. Tange me žuljaju.
13. Uvijek sam bila duboko u sebi uvjerena da nisam ista kao svi drugi i da me nevjerojatno uzbudljiv, novi život čeka iza ugla.
14. Nemam pojma o čemu priča ovaj tip u sivom odijelu.
15. Uz to sam mu već zaboravila i ime.

A upoznala sam ga prije samo deset minuta.

»Vjerujemo u logistički oblikovana partnerstva«, govori on nazalnim, monotonim glasom, »unutar i izvan suradnje.«

»Svakako!« odgovorim pametno, kao da sam rekla: Ne vjeruju li svi?

Logistički. Što to ono znači?

O, Bože! Što ako me pitaju?

Ne budi glupa, Emma. Neće te odjednom pitati: »Što znači riječ logistički?« Ja sam marketinški profesionalac, nisam li? Očito znam takve stvari.

A ionako, ako opet spomenu tu riječ, promijenit ću temu. Ili ću reći da sam postlogističar ili nešto slično.

Najvažnije je da budem samouvjerena i poslovna. Mogu ja to. Ovo je moja velika prilika i neću je zaribati.

Sjedim u uredu Glen Oila u Glasgowu i letimično promatram svoj odraz u prozoru, izgledam upravo kao vrhunska poslovna žena. Izravnila sam kosu, nosim diskretne naušnice, kao što i predlažu u članku 'Kako dobiti posao', i imam na sebi svoje pametno, novo Jigsaw odijelo. (Gotovoje novo. Kupila sam ga u Cancer Researchu, dućanu rabljene odjeće, i prisila gumb koji je nedostajao, razlika se gotovo i ne vidi.)

Ovdje predstavljam tvrtku Panther Corporation, u kojoj radim. Sastanak je sazvan radi

finaliziranja sponzorstva novog okusa od borovnice Panther Prime, pića za sportaše u Glen Oilu, a ja sam posebno zbog toga jutros doletjela iz Londona. (Tvrтка je platila i to!)

Kad sam stigla, dečki iz Glen Oil marketinga započeli su preseratorski 'tko-je-najviše-putovao?' razgovor o skupljenim miljama i o noćnim letovima za Washington - i mislim da sam prilično uvjerljivo blefirala. (Osim kad sam rekla da sam putovala Concordeom do Ottavve, a ispalo je da Concorde ne leti do Ottavve.) A istina je ta da mi je ovo prvo poslovno putovanje.

OK. Prava je istina da mi je ovo prvo sklapanje posla i točka. Zaposlena sam u tvrtki Panther Corporation već jedanaest mjeseci kao marketinški asistent, a dosad su mi davali samo da kopiram, dogovaram sastanke za druge ljude, nabavljam sendviče i podižem direktorovu odjeću iz kemijske čistionice.

Tako je ovo na neki način moja velika šansa. Imam jednu malu skrivenu nadu, a to je da će me, ako ovo dobro obavim, možda unaprijediti. U oglasu za moj posao pisalo je 'moguće unapređenje nakon godinu dana', a u ponedjeljak imam sastanak sa šefom, Paulom, o godišnjoj procjeni mog rada. Pogledala sam pod 'Procjene' u knjigu unapređenja osoblja, a tamo piše da su to 'idealne prilike za razgovor o napredovanju u karijeri'.

Napredovanje u karijeri! Na samu pomisao obuzima me poznati osjećaj žudnje u grudima. To bi pokazalo tati da nisam totalni gubitnik. I mami. I Kerry. Kad bih mogla doći kući i ležerno reći: »Usput, unaprijeđena sam u direktoricu marketinga.«

Emma Corrigan, marketinška direktorica.

Emma Corrigan, starija potpredsjednica (marketing).

Samo da danas sve dobro prođe. Paul je rekao da je posao sklopljen i da sve što trebam učiniti jest kimati glavom i rukovati se s njima, te da sam čak i ja sposobna to izvesti. I, zasad, smatram da mi ide jako dobro.

OK, ne razumijem oko 90 posto toga što oni govore. Ali, nisam razumjela ni većinu svoga srednjoškolskog završnog usmenog ispita iz francuskog jezika, a ipak sam dobila četvorku.

»Promjene dizajna robe... analiza... ekonomično...«

Čovjek u sivom odijelu još je drobio o nečemu. Što sam ležernije mogla, ispružila sam ruku i polako primaknula njegovu posjetnicu, tako da je mogu pročitati.

Doug Hamilton. Tako je. OK, mogu to zapamtiti. Doug. Dag. Lako je. Vizualizirat ću si dagnju. Zajedno s hemoroidom. Što... što izgleda bolesno... i...

OK. Zaboravi. Zapisat ću.

Zapisujem u svoj notes 'promjena dizajna robe' i 'Doug Hamilton te se nelagodno promeškolin. Bože, kako su ove tange neudobne! Mislim, tange ni u najboljem slučaju nisu posve udobne, ali ove posebno žuljaju. Što bi moglo biti zato što su dva broja manje.

I zato što mi ih je Connor kupio, rekavši pomoćnici na odjelu donjeg rublja da imam 53 kile. Na što je ona zaključila da nosim veličinu 36. Veličinu 36!

(Iskreno, mislim da je bila zlobna. Sigurno je znala da sam lagala.)

I došao je Božić, predajemo si poklone, a ja odmotam prekrasne, blijedo ružičaste, svilene gaćice. Veličina 36. I, zapravo, imam dvije mogućnosti.

A) Reći istinu: »Ustvari, ove su premalene, ja sam prije veličina 40, a usput, baš i nemam 53 kile.«

B) Nekako ih navući na sebe.

Zapravo su mi bile dobre. Crveni se otisci na mojoj koži poslije gotovo i nisu vidjeli. Što je značilo da brzo moram odrezati sve etikete s odjeće tako da Connor ne shvati.

Ne moram ni reći da otada baš i nisam nosila taj određeni par gaćica. Ali, tu i tamo ih ugledam u ladici, kako izgledaju prekrasno i skupo, i mislim si: 'Ma daj, nisu baš tako uske', pa se nekako uguram u njih. Što sam učinila i jutros. Čak sam se uvjerila da sam smršavjela, jer me nisu baš toliko žuljale.

Koji sam ja poremećeni idiot.

»...nažalost, od promjene dizajna robe... veliko razmatranje... mislimo da trebamo pomišljati na alternativna spajanja...«

Dosad sam samo sjedila i kimala glavom, te mislila kako je ovaj sastanak zaista lagan. Ali, odjednom se glas Douga Hamiltona počeo nametati mojoj savjesti. Što on to govori?

»...dva proizvoda se razilaze... postaju nekompatibilni...«

Što on to priča o nekompatibilnosti? Što je to bilo o velikom razmatranju? Osjećam kako mi se pali alarm. Možda ovo nije pusto blebetanje. Možda on stvarno nešto govori. Brzo, slušaj.

»Zahvalni smo na dosadašnjem funkcionalnom i spojenom partnerstvu Panthera i Glen Oila«, govorio je Doug Hamilton. »Ali, složiti ćete se da očito idemo različitim putevima.«

Različitim putevima?

Je li on o tome govorio cijelo ovo vrijeme?

Trbuh mi se nervozno zgrči.

Nemoguće...

Zar on to otkazuje posao?

»Oprostite, Doug«, kažem, najmirnijim mogućim glasom. »Naravno da sam pomno pratila što ste govorili.« Nasmiješim se prijateljskim, svi-se-mi-profesionalci-držimo-zajedno osmijehom. »Ali, ako biste samo... ovaj, ukratko ponovili situaciju za dobrobit svih nas...«

A u sebi molim - pojednostavljenim jezikom.

Doug Hamilton i drugi tip se pogledaju. »Nismo zadovoljni s vašim vrednovanjem marke«, kaže Doug Hamilton.

»Mojim vrednovanjem marke?« ponovim ja panično.

»Vrednovanjem marke proizvoda«, kaže on, čudno me pogledavši. »Kao što sam već objasnio, mi u Glen Oilu trenutačno prolazimo kroz proces promjene dizajna i vidimo svoj imidž kao 'brižan benzin, kao što pokazuje naš novi logo sa sunovratom. Smatramo da je Panther Prime, sa svojim naglaskom na sport i natjecanje, jednostavno preagresivan.«

»Agresivan?« zbunjeno zurim u njega. »Ali... to je voćno piće.«

Ovo nema smisla. Glen Oil je isparivi benzin, zagađivač svijeta. Panther Prime je nevino piće s okusom borovnice. Kako može biti previše agresivno?

»Vrijednosti koje ono naglašava«, pokaže na marketinške brošure na stolu, »jesu dinamičnost, elitizam, muškost. Sam slogan 'Bez predaha', iskreno, zvuči pomalo zastarjelo.« Slegne ramenima. »Mislimo da zajednička inicijativa nije moguća.«

Ne. Ne. Ovo se ne događa. Nije moguće da se povlače.

Svi će u uredu misliti da je to moja krivnja. Misliću da sam ja zeznula stvar i da sam totalno nesposobna.

Srce mi lupa, osjećam vrućinu u licu. Ne smijem dopustiti da se ovo dogodi. Ali, što da kažem? Nisam ništa pripremila. Paul je rekao da je sve već spremno i da se samo moram rukovati s njima.

»Zasigurno ćemo opet popričati o tome prije nego što donesemo konačnu odluku«, kaže Doug kratko se osmjehnuvši. »I, kako sam rekao, voljeli bismo ostati u vezi s Panther Corporationom, tako da je ovo, u svakom slučaju, bio koristan sastanak.«

Gura svoju stolicu unazad.

Ne smijem dopustiti da mi umaknu. Moram ih pokušati ponovno pridobiti. Moram pokušati i zatvoriti posao.

Sklopiti posao. To sam mislila.

»Čekajte!« Čujem samu sebe kako govorim. »Samo... čekajte trenutak! Želim nešto reći.«

O čemu ja to pričam? Nemam što reći.

Limenka Panther Primea leži na stolu i ja je zgrabim da bih dobila inspiraciju. Dobivam

na vremenu, ustajem, hodam do sredine sobe i podignem limenku visoko u zrak da je svi mogu vidjeti.

»Panther Prime je... piće za sportaše.«

Zastanem, svi uljudno šute. Lice me svrbi.

»Ono... ovaj... je jako...«

O, Bože. Što radim?

Hajde, Emma. Misli. Misli na Panther Prime... misli na Panther Colu... misli... misli...

To! Naravno!

OK, počni iznova.

»Od početka osnivanja Panther Cole, u kasnim osamdesetima, Panther pića sinonim su za energiju, uzbuđenje i vrsnost«, izgovaram tečno.

Hvala Bogu! To je standardni marketinški reklamni tekst za Panther Colu. Natipkala sam ga bezbroj puta, mogu ga izrecitirati u snu.

»Panther pića marketinški su fenomen«, nastavljam. »Panther karakter jedan je od najšire priznatih na svijetu, dok je klasični slogan 'Bez predaha' dospio u rječnike. Mi nudimo Glen Oilu ekskluzivnu priliku da se udruži s tom vrhunskom, svjetski poznatom markom.«

Samopouzdanje mi raste, počinjem koračati po sobi gestikulirajući s limenkom.

»Kupivši Panther zdravo piće, kupac ističe da pristaje samo na najbolje.« Žestoko lupim drugom rukom konzervu. »On očekuje najbolje od svog energetskeg pića, on očekuje najbolje od svog benzina, on očekuje najbolje od samoga sebe.«

Ja letim! Odlična sam! Da me Paul može sad vidjeti, odmah bi me unaprijedio!

Priđem stolu i pogledam Douga Hamiltona ravno u oči. »Kad kupac Panthera otvori ovu konzervu, on donosi odluku koja svijetu govori tko je on. Tražim od Glen Oila da donese istu odluku.«

Završim govor, stavim konzervu čvrsto na sredinu stola, provučem prst kroz alku na poklopcu i potegnem je mirno se osmjehujući.

Poput vulkanske erupcije.

Pjenušavo piće s okusom borovnice eksplodira iz limenke, pršti po stolu, a crvena tekućina namače papire i...

O ne, molim te, ne... Poprska Douga Hamiltona po cijeloj košulji.

»Jebemu!« protisnem. »Hoću reći, zaista mi je žao...«

»Isuse Kriste«, kaže Doug Hamilton razdražljivo, ustajući i uzimajući maramicu iz svog džepa. »Hoće li ostati mrlja?«

»Ovaj...« zgrabim bespomoćno limenku. »Ne znam.«

»Nabavit ću krpu«, kaže drugi tip i skoči na noge.

Vrata su se za njim zatvorila i nastupila je tišina koju je remetio samo zvuk kapanja soka od borovnice sa stola na pod.

Zurim u Douga Hamiltona, lice mi se žari i krv navire preko ušiju.

»Molim vas...« kažem i pročistim promuklo grlo. »Nemojte reći mom šefu.«

Nakon svega toga! Zaribala sam.

Vukući pete preko velikog predvorja aerodroma Glasgow, užasno sam potištena. Doug Hamilton na kraju je ipak bio vrlo drag. Rekao je kako je siguran da će mrlja nestati te obećao da neće reći Paulu što se dogodilo. Ali, nije se predomislio što se tiče posla.

Moj prvi veliki sastanak. Moja prva velika šansa - a eto što se dogodilo. Najradije bih odustala od svega. Najradije bih nazvala ured i rekla: "Gotovo je, ne vraćam se više i, usput, ja sam onaj put zaglavila fotokopirku."

Ali, ne mogu. Ovo je moj treći posao u četiri godine. Mora uspjeti. Zbog mog samopouzdanja. Zbog mog samopoštovanja. A također i zato što tati dugujem četiri tisuće

funti.

»Čime vas mogu ponuditi?« pita me tip s australskim naglaskom i ja smeteno podignem pogled. Stigla sam na aerodrom sat ranije i otišla ravno za šank.

»Hm...« Mozak mi je prazan. »Ovaj... bijelo vino. Ne, zapravo, votku-tonik. Hvala.«

On odlazi, a ja se skljkam u stolicu. Prilazi stjuardesa s plenicom i sjeda dvije barske stolice dalje od mene. Nasmiješi mi se i ja njoj slabašno uzvratim. Ne znam kako drugi ljudi uspijevaju u svojim karijerama, uistinu ne znam. Kao moja najstarija prijateljica Lissy. Oduvijek je znala da želi biti odvjetnica - i eto je sad! Postala je odvjetnica za prijevare. A ja sam završila koledž bez ikakve ideje o tome što ću dalje. Moj prvi posao bio je u agenciji za prodaju nekretnina, bavila sam se time jer sam oduvijek voljela razgledavati kuće, a uz to, u centru za zapošljavanje sam upoznala ženu sa zapanjujućim crveno nalakiranim noktima koja mi je rekla da toliko zarađuje, da će u četrdesetoj moći u mirovinu.

Ali, čim sam počela raditi s nekretninama, zamrzila sam taj posao. Zamrzila sam i ostale praktikante, buduće posrednike u prodaji nekretnina. Mrzila sam govoriti stvari poput 'lijep pogled'. I mrzila sam što kupcu koji kaže da si može priuštiti 300.000 funta moram opisivati kuće koje stoje barem 400.000 funta, a potom ga gledati svisoka, kao: »Imate samo 300.000 funta? Bože, totalni ste luzer!«

I tako sam, nakon šest mjeseci, najavila promjenu posla i odlučila postati fotograf. To je bio tako fantastičan trenutak, kao u filmu ili slično. Tata mi je posudio novac za tečaj fotografije i fotoaparata, a ja sam kanila pokrenuti novu, zapanjujuću kreativnu karijeru koja je trebala biti početak moga novog života...

Samo što se baš i nije sve odigralo po planu...

Mislim, kao prvo, znate li koliku plaću ima asistent fotografa?

Nula. Nema je uopće.

Što mi, vjerujte, ne bi smetalo da mi je itko uopće ponudio posao asistenta.

Teško uzdahnem promatrajući svoj žalosni odraz u ogledalu iza šanka. Kao što je propalo i sve ostalo, moja se kosa, koju sam ujutro pažljivo izgllačala skupim serumom, nakovršala.

Tipično.

Barem nisam jedina koja nije nigdje dospjela. Od osam ljudi s tečaja, jedan je odmah postao slavan i sad fotografira za Vogue, jedan je fotograf na vjenčanjima, jedna je imala aferu s profesorom, jedan je otišao na put oko svijeta, jedna je dobila dijete, jedan radi za Snappy Snaps i jedan kod Morgana Stanleya.

Moj je dug u međuvremenu rastao, pa sam se prijavljivala samo za unosne poslove. I s vremenom, prije jedanaest mjeseci, počela sam raditi kao marketinški asistent u tvrtki Panther Corporation.

Konobar stavi votku-tonik ispred mene i pogleda me sa smiješkom. »Gore glavu!« tješi me. »Sigurno nije tako loše.«

»Hvala«, uzvraćam zahvalno i otpijem gutljaj pića. Godi mi. Naginjem i drugi gutljaj, kad mi zazvoni mobitel.

Trbuh mi se nervozno zgrči. Ako me zovu iz ureda, praviti ću se da ne čujem.

Ali, na ekranu bljeska kućni broj.

»Bok«, kažem, pritisnuvši zeleni gumb.

»Hej!« čujem Lissyin glas. »Ja sam! Kako je prošlo?«

Lissy je moja cimerica i moja najstarija prijateljica na svijetu. Ima gustu tamnu kosu, IQ otprilike 600 i najbolja je osoba koju poznajem.

»Katastrofa«, odgovaram očajno.

»Što se dogodilo? Nisi sklopila posao?«

»Ne samo da nisam sklopila posao, nego sam i direktora Glen Oila polila sokom od borovnice.«

Uzduž šanka, vidim da stjuardesa prikriva osmijeh i osjetim kako crvenim. Super. Sad zna cijeli svijet.

»Zaboga!« Mogu osjetiti kako Lissy pokušava smisliti nešto utješno. »Pa, barem si privukla njihovu pažnju«, kaže na kraju. »Barem te neće brzo zaboraviti.« »Vjerojatno«, potvrdim tmurno. »Ima li kakvih poruka za mene?«

»Oh! Ovaj... nema. Mislim, tata te je zvao, ali... ovaj... znaš... nije bilo...«, zašuti ona izbjegavajući odgovor.

»Lissy! Što je htio?«

Tišina.

»Izgleda da je tvoja rođakinja dobila nekakvu industrijsku nagradu«, kaže ona ispričavajući se. »Proslavit će to u nedjelju, zajedno s rođendanom tvoje mame.«

»Oh. Super.«

Još dublje tonem u stolicu. Samo mi je još i to trebalo. Vidim svoju rođakinju Kerry kako pobjedonosno stišće neki srebrni Najbolja-turistička-agencija-na-svijetu-ili-još-bolje-u-svemiru trofej.

»I Connor te također zvao, da vidi kako ti ide«, brzo doda Lissy. »Bio je baš drag, rekao je da te ne želi zvati na mobitel dok si na sastanku, da ti ne bi smetao.«

»Stvarno?«

Prvi put danas osjećam kako mi raste raspoloženje.

Connor. Moj dečko. Moj dražesni, pažljivi dečko.

»Duša je od čovjeka!« govori Lizzy. »Rekao je da će se zadržati na sastanku cijelo popodne, ali je otkazao squash, pa te pita želiš li s njim na večeru poslije puta?«

»Oh!« kažem s trunkom zadovoljstva. »Oh, pa to bi bilo baš dobro. Hvala, Lissy.«

Sklopim mobitel i popijem još gutljaj votke, osjećajući se puno vedrije.

Moj dečko.

Baš kako je Julie Andrews rekla: "Kad me ugrize pas, kad me ubode pčela... ja se samo sjetim da imam dečka" - i odjednom stvari više ne izgledaju tako usrane.

Ili kako je to već ona rekla.

I to ne bilo kakav dečko. Visok, zgodan, pametan dečko, kojega je Marketing Week nazvao 'jednom od najsvjetlijih točaka u današnjem istraživanju marketinga'.

Sjedim vrteći u ruci čašu s votkom, dopuštajući da mi se misli o Connoru motaju po glavi i tješe me. Kako mu plava kosa blista na suncu i kako se uvijek smiješi. I kako mi je neki dan nadogrudio sve programe u računalu, a nije me ništa pitao, i kako... kako...

Mozak mi je stao. Ovo je smiješno. Mislim, ima toliko toga prekrasnog o Connoru. Od njegovih... njegovih dugih nogu. Da. I njegovih širokih ramena. Do onda kad me pazio i mazio kad sam bila prehladna. Mislim, koliko dečki to radi? Upravo tako.

Sretnica sam, stvarno jesam.

Odložim telefon, prođem prstima kroz kosu i pogledam na sat iznad šanka. Još 40 minuta do leta. Nije to dugo. Trnci počinju plaziti po meni kao insekti i ja otpijem veliki gutljaj votke, ispraznivši čašu.

Bit će sve u redu, kažem si po milijunti put. Sve će biti u najboljem redu.

Ne bojim se. Samo sam... Samo sam...

OK. Bojim se.

16. Bojim se letenja.

Nikad nisam nikome priznala da se bojim letenja. Zvuči tako neuvjerljivo. I mislim, nije da sam fobična ili nešto slično. Nije da ne mogu ući u avion. Samo... što se toga tiče, više volim biti na zemlji.

Nikad nisam bila plašljiva. Ali, u zadnjih nekoliko godina postupno sam postajala sve nervoznija i nervoznija. Znam da je to potpuno nelogično. Znam da tisuće ljudi lete svaki dan i da je u biti sigurnije od ležanja u krevetu. Manje su šanse da doživiš avionsku nesreću nego... da si nađeš tipa u Londonu, ili slično.

Ali, ipak, jednostavno ne volim letenje.

Možda ću naručiti još jednu votku nabrzaka.

Kad su pozvali moj let, ispijala sam treću votku i osjećala se puno pozitivnije. Mislim, Lissy ima pravo. Barem sam ostavila dojam, zar ne? Barem će zapamtiti tko sam. Koračajući do izlaza, stižući aktovku, gotovo se opet osjećam kao samopouzdana poslovna žena. Nekoliko ljudi mi se nasmiješilo dok sam prolazila i ja sam njima odvrtila širokim osmijehom, osjećajući topli val prijateljstva. Vidiš. Svijet ipak, na kraju krajeva, i nije tako loš. Tajna je u pozitivnosti. Sve je moguće u životu, zar ne? Nikad se ne zna što nas čeka iza ugla.

Došla sam do ulaza u avion, kad tamo, na vratima, uzimajući karte, stoji stjuardesa s pletenicom koja je sjedila za šankom.

»Bok opet«, kažem ja smiješeći se. »Koja slučajnost!«

Ona zbunjeno bulji u mene.

»Bok. Ovaj...«

»Što?«

Zašto izgleda kao da joj je neugodno?

»Oprostite. Samo... Znete li...« Obzirno pokaže na moje poprsje.

»Što je?« pitam je ljubazno. Pogledam dolje i ukočim se, zaprepašteno.

Dok sam hodala prema avionu nekako su mi se otkopčala tri gumba na svilenj košulji i otkrila moje poprsje.

Grudnjak mi se vidi. Moj ružičasti čipkasti grudnjak, koji je malo izbljedio u pranju.

Zato su mi se oni ljudi smiješili. Ne zato što je svijet lijepo mjesto, nego zato što sam ja Rozi-Izbljედjeli-Grudnjak- Žena.

»Hvala«, promrmljam i nespretno zakopčam gumbe, a lice mi gori od poniženja.

»Danas nije vaš dan, ha?« kaže stjuardesa sućutno, držeći moju kartu. »Oprostite, ono prije nisam mogla ne čuti.«

»U redu je«, napola se nasmiješim. »Fakat mi nije najbolji dan u životu.« Nastupila je kratka tišina dok mi je provjeravala kartu.

»Znete što«, kaže ona tišim glasom. »Biste li željeli u poslovnu klasu?«

»Što?« zurim tupo u nju.

»Hajde. Zaslužujete predah.«

»Stvarno? Ali... možete li samo tako dati ljudima bolje mjesto?«

»Ako nije sve popunjeno, možemo. Koristimo se diskrecijom. A ovaj let je ionako kratak.« Urotnički mi se nasmiješi. »Samo nemojte nikome reći, OK?«

Odvede me u prvi odjeljak aviona i pokaže na veliko, široko, udobno sjedalo. Nikad prije nisam putovala u poslovnoj klasi! Ne mogu vjerovati da će mi stvarno to dopustiti.

»Je li ovo prvi razred?« prošapćem, s obzirom na tihu, luksuznu atmosferu. Čovjek u otmjenom odjelu s moje desne strane tipka po prijenosnom računalu, a dvije starije žene u kutu stavljaju slušalice na uši.

»Poslovni razred. Nema prvog razreda na ovom letu«, odgovori mi tiho, a potom glasnije upita: »Je li vam udobno?«

»Sjajno! Puno hvala.«

»Nema problema.« Opet se nasmiješi i ode, a ja gurnem svoju aktovku ispod sjedala ispred mene.

Mrak. Ovo je stvarno super. Velika široka sjedala i klupica za noge. Ovo će biti sasvim

ugodno iskustvo, od početka do kraja, kažem si odlučno. Posegnem za pojasom i ravnodušno se vežem, pokušavajući ignorirati trepet straha u svom trbuhu.

»Biste li željeli malo šampanjca?« pita me moja prijateljica, stjuardesa, široko se smiješeći.

»To bi bilo sjajno«, kažem. »Hvala!«

Šampanjac!

»Za vas, gospodine? Malo šampanjca?«

Čovjek u sjedalu do moga nije čak ni pogledao stjuardesu. Odjeven je u traperice i staru trenirku, i zuri kroz prozor. Kad je okrenuo glavu da odgovori, letimično sam opazila tamne oči, neobrijanu kratku bradu i duboku boru urezanu na čelu.

»Ne, hvala. Samo konjak. Hvala.«

Glas mu je suh i ima američki naglasak. Taman sam ga htjela pitati odakle je, ali on je odmah okrenuo glavu i nastavio gledati kroz prozor.

Što je u redu, jer, da budem iskrena, ni ja nisam raspoložena za razgovor.

2.

OK. Istina je, zapravo, da mi se ovo ne sviđa.

Znam da je to poslovni razred, da je sve krasno i luksuzno, ali moj je trbuh još zgrčen od straha.

Dok smo uzlijetali, brojala sam vrlo polako, zatvorenih očiju, i to je na neki način djelovalo, ali sam se umorila negdje oko 350. Tako da sad samo sjedim, pijuckam šampanjac, čitam članak o '30 stvari koje trebate napraviti prije 30-e' u Cosmopolitanu. Jako se trudim izgledati kao opuštena, vrhunski poslovna marketinška direktorica. Ali, Bože! Bojim se i najtišeg zvuka, od svake vibracije prestajem disati.

Obavijena vanjskim velom mirnoće dohvatim knjižicu sigurnosnih instrukcija i preletim očima po njima. Sigurnosni izlazi. Položaj pojasa. Ako vam budu potrebni prsluci za spašavanje, molimo, pomognite prvo starijim osobama i djeci. O, Bože!

Zašto uopće ovo gledam? Kako će mi pomoći slike na kojima mali složni putnici skaču u ocean dok avion eksplodira iza njihovih leđa? Brzo vraćam sigurnosne instrukcije u džep na sjedalu i popijem malo šampanjca.

»Oprostite, gospođo.« Stjuardesa s crvenim kovrčama pojavila se pored mene. »Putujete li poslovnim razredom?«

»Da«, kažem, gladeći kosu s trunkom ponosa. »Da, putujem.« Daje mi letak naslovljen 'Direktorske prostorije', s fotografijom poslovnih ljudi koji živahno razgovaraju ispred ploče na kojoj je nacrtan valoviti grafikon.

»Ovdje je nekoliko informacija o našim novim prostorijama na aerodromu Gatwick za putnike poslovnog razreda. Pružamo mogućnosti konferencijskih razgovora i sobe za sastanke, ako bi vam bili potrebni. Jeste li zainteresirani?«

OK. Vrhunska sam poslovna žena. Vrhunska sam visokoleteća poslovna direktorica.

»Možda«, kažem, gledajući ravnodušno letak. »Da, mogla bih unajmiti jednu od tih soba za... za davanje uputa svom timu. Imam veliki tim i očito im treba puno uputa. O poslovnim stvarima.« Pročistim grlo. »Uglavnom... logističkim.«

»Biste li željeli da vam odmah rezerviram sobu?« pita stjuardesa uslužno.

»Ovaj, ne hvala«, kažem nakon stanke, »Moj tim je trenutačno... kod kuće. Dala sam im svima slobodan dan.«

»U redu.« Stjuardesa izgleda pomalo zbunjeno.

»Drugi put, možda«, brzo dodam. »I dok ste ovdje, zanima me nešto. Je li ovaj zvuk

normalan?«

»Koji zvuk?« stjuardesa nakrivi glavu.

»Taj zvuk. Taj fijuk, dolazi iz krila?«

»Ne čujem ništa.« Pogleda me suosjećajno. »Jeste li nervozni u avionu?«

»Ne!« hitro dodam, lagano se osmjehnuvši. »Ne, nisam nervozna! Samo... me zanimalo. Znatiželja.«

»Vidjet ću mogu li što saznati«, kaže ona ljubazno. »Izvolite, gospodine. Nekoliko informacija o našim novim prostorijama na aerodromu Gatwick.«

Amerikanac uzme letak bez riječi i odloži ga ne pogledavši, a stjuardesa nastavi dalje, malo teturajući od trešnje aviona.

Zašto se avion tresе?

O, Bože! Iznenadan nalet straha obuzme me bez upozorenje. Ovo je ludost. Ludost! Sjediti u ovoj velikoj teškoj kutiji, bez mogućnosti bijega, tisuće i tisuće milja iznad zemlje...

Ne mogu to izdržati sama. Imam neodoljivu potrebu da popričam s nekim. S nekim tko je uvjerljiv. S nekim tko je pouzdan.

Connor.

Instinktivno sam iskopala svoj mobitel, ali je stjuardesa opet banula pred mene.

»Nažalost, ne možete koristiti mobitel u avionu«, kaže ona široko se osmjehujući. »Možete li ga, molim vas, isključiti?«

»Oh. Ovaj... oprostite.«

Naravno da ne mogu koristiti mobitel. Na to su nas upozorili oko pedeset i pet milijuna puta. Totalna sam zaboravna budala. Kako god bilo, nije bitno. Baš me briga. Dobro sam. Vratim telefon u torbu i pokušavam se koncentrirati na stare epizode Fawlty Towersa koje prikazuju.

Možda ću opet početi brojiti. Tristo četrdeset i devet. Tristo pedeset. Tristo...

Jebemu! Glava mi se zatresla. Kakva je to trešnja? Jesmo li upravo pogođeni?

Daj, Emma ne paničari. Bilo je to samo kratko drmanje. Sigurna sam da je sve u redu. Vjerojatno smo naletjeli na goluba ili nešto slično. Gdje sam stala?

Tristo pedeset i jedan. Tristo pedeset i dva. Tristo pedeset i...

I to je to.

To je bio taj trenutak.

Činilo se kao da se sve raspada.

Čujem vriskove koji lelujaju kao valovi iznad moje glave, i prije nego sam shvatila što se događa.

O, Bože! O, Bože! O, Bože! O, Bože! O, Bože! O... O... NE! NE! NE!

Padamo. O, Bože, padamo.

Strmoglavljujemo se. Avion pada kroz zrak kao kamen. Tamo je čovjek upravo bačen u zrak i udara glavom o krov. Krvvari. Teško dišem, čvrsto se držim za sjedalo, pokušavajući spriječiti isto, ali osjećam kako me diže prema gore, kao da me netko vuče, kao da se gravitacija odjednom preokrenula. Nemam vremena za razmišljanje. Moj mozak ne može... Torbe lete okolo, pića se prolijevaju, netko od avionske posade je pao, drži se za sjedalo...

O, Bože! O, Bože! OK, smiruje se. Sad je... sad je bolje.

Jebemu. Ne mogu... Jednostavno ne mogu... Ja...

Pogledam Amerikanca, i on se čvrsto drži za sjedalo, kao i ja.

Osjećam mučninu. Mislim da će mi pozliti. O, Bože!

OK. Nekako... nekako se... vratilo u normalno stanje.

»Dame i gospodo«, začuje se glas preko interfona i sve se glave podignu. »Ovdje vaš kapetan.«

Srce mi skače u grudima. Ne mogu slušati. Ne mogu misliti.

»Trenutačno se nalazimo u zračnoj turbulenciji i let će biti malo nestabilan neko vrijeme. Upalio sam znak za vezanje, pa vas molim da se vratite na svoja mjesta što prije...«

Još jedan snažni udar i njegov glas je ugušen kricima i povicima po cijelom avionu.

Kao da sam u užasnom snu. Užasnom, vrtoglavom snu.

Cijela posada aviona veže se u svojim sjedalima. Jedna od stjuardesa briše krv s lica. Samo minutu prije one su sretno dijelile prženi kikiriki.

Ovo se događa drugim ljudima, u drugim avionima. Glumcima na kasetama o sigurnosnim mjerama. Ne meni.

»Molim vas, smirite se«, govori nam kapetan. »Čim budemo imali više informacija...«

»Smirite se? Ne mogu disati, a kamoli da se smirim. Što ćemo sad? Trebamo li sad samo sjediti dok se avion rita kao podivljali konj?

Čujem kako netko iza mene izgovara 'Zdravo Marijo, milosti puna...' i obuzme me jaka, gušuća panika. Ljudi se mole. Ovo se stvarno događa.

Umrijet ćemo.

Umrijet ćemo.

»Molim?« Pogleda me Amerikanac u sjedalu do mene, njegovo je lice napeto i blijedo.

Jesam li to rekla naglas?

»Umrijet ćemo.« Zurim u njega. On bi mogao biti zadnja osoba koju ću vidjeti živa. Obuhvaćam pogledom njegove duboke bore oko tamnih očiju, čvrstu čeljust prekrivenu kratkom bradom.

Avion je odjednom opet propao i ja nehotice vrisnem.

»Ne, mislim da nećemo umrijeti«, kaže. Ali, i on se grčevito drži za sjedalo. »Rekli su da je samo turbulencija...«

»Naravno da su to rekli!« Čujem histeriju u svom glasu. »Sigurno neće reći: 'OK narode, to je to, gotovi ste!'« Avion zastrašujuće propadne još jedanput i ja ga u panici zgrabim za ruku. »Nećemo uspjeti. Znam da nećemo. To je to. Imam dvadeset i pet godina, zaboga. Nisam spremna. Nisam ništa postigla. Nemam djecu, nikad nikome nisam spasila život...« Oči mi padnu na članak '30 stvari koje trebate napraviti prije 30-e'. »Nisam se nikad popela na planinu, nemam tetovažu, čak ne znam ni imam li G-točku...«

»Molim?« moj susjed zvuči zatečeno, ali ja ga jedva čujem.

»Karijera mi je živi smijeh. Uopće nisam vrhunska poslovna žena.« Pokažem u suzama na svoje odijelo. »Nemam tim! Samo sam jadna asistentica i upravo se vraćam sa svog prvog poslovnog sastanka koji je bio katastrofalan. Polovinu vremena nisam imala pojma o čemu govore, ne znam što znači logistički, nikad neću biti unaprijeđena, svom tati dugujem četiri tisuće funti i nikad nisam bila zaista zaljubljena...«

Trznem se i brzo uspravim. »Oprostite«, kažem i oštro izdahnem. »Ne želite to slušati.«

»Sasvim je u redu«, kaže čovjek.

Bože! Skroz ludim.

A, ionako, ono što sam rekla nije istina. Jer, ja jesam zaljubljena u Connora. Vjerojatno su mi se zbog visine pobrkale stvari u mozgu.

Uzrujano maknem kosu s lica i pokušam se srediti. OK, idem ponovno brojiti. Tristo pedeset... šest. Tristo...

O, Bože! O, Bože! Ne! Molim te! Avion se opet tresu. Propadamo.

»Nikad nisam učinila nešto zbog čega bi moji roditelji bili ponosni na mene.« Riječi su izlazile iz mojih usta i nisam ih mogla zaustaviti. »Nikad.«

»Siguran sam da to nije istina«, pristojno kaže Amer. »Istina je. Možda su bili ponosni na mene. Ali, onda je moja rođakinja Kerry došla živjeti k nama i odjednom me roditelji više nisu primjećivali. Vidjeli su samo nju. Imala je četrnaest godina kad je stigla, a ja deset, i

mislila sam da će biti super, znate. Kao da imam stariju sestru. Ali nije tako ispalo...«

Ne mogu prestati govoriti. Jednostavno ne mogu.

Svaki put kad se avion zatrese ili propadne, bujica riječi nasumce se izlije iz mojih usta, kao voda što šišti niz vodopad. Ili ću govoriti, ili ću vrištati.

»... bila je pobjednica u plivanju, i pobjednica u koječemu, a ja sam samo... ništa u usporedbi s njom...«

»... tečaj fotografije i istinski sam mislila da će mi promijeniti život...«

»... pedeset i tri kile. Ali planirala sam ići na dijetu...«

»... prijavila sam se na svaki posao na ovom svijetu. Bila sam toliko očajna da sam se čak prijavila...«

»... grozna djevojka imenom Artemis. Došao je novi radni stol neki dan i ona ga je samo prisvojila, iako ja imam taj oduran mali stol...«

»... katkad zalijem njenu glupu pauk-biljku sokom od naranče, pravo joj budi...«

»... draga djevojka Katie, koja radi u Kadrovskom odjelu. Nas dvije imamo tajni znak, kad ona uđe u moj ured i kaže: 'Možemo li pregledati neke brojke, Emma', to zapravo znači: 'Hoćemo li se iskrasti u Starbucks.

»...grozne darove, a moram se pretvarati da mi se sviđaju...«

»... kava na poslu je nešto najodvratnije što sam ikad pila, totalni otrov...«

»... napisala sam 'ocjena iz matematike 5' u svoj životopis, a zapravo sam dobila trojku. Znam da je to nečasno. Znam da to nisam smjela napraviti, ali toliko sam htjela dobiti posao...«

Što mi se dogodilo? Inače uvijek aktiviram filter koji me sprečava da izlanem sve što mi je na pameti, koji me obuzdava.

Ali, filter se pokvario. Sve izlazi iz mene poput goleme, nekontrolirane bujice, a ja je ne mogu zaustaviti.

»Katkad mislim da vjerujem u Boga, jer, kako smo inače svi mi dospjeli ovamo? Ali, onda pomislim, da, ali što je s ratovima i ostalim užasima...«

»... nosim tange jer se ne ocrtavaju kroz hlače ili suknju. Ali, užasno su neudobne...«

»... veličina 36, i nisam znala što bih, pa samo samo rekla: 'Mrak, fantastične su...'«

»... pržene paprike, moja najomiljenija hrana...«

»... učlanila se u književnu grupu, ali mi jednostavno nije išla knjiga Velika očekivanja. Tako sam samo letimice pročitala sažetak i pravila se da sam je cijelu pročitala...«

»... dala sam mu svu hranu za zlatne ribice, i iskreno ne znam što se dogodilo...«

»... dovoljno je da čujem onu pjesmu Carpentersa 'Close to you i odmah počnem plakati...«

»... stvarno bih voljela imati veće sise. Mislim, ne baš četvorku, ne skroz goleme i viseće, ali znate, veće. Samo da znam kakav je osjećaj...«

»... savršen izlazak počeo bi sa šampanjcem koji bi se samo pojavio na stolu, kao s pomoću magije...« »... pukla sam, potajno sam kupila veliku kutiju Haagen-Dazs sladoleda i ismijavala gomilu, a nikad to nisam rekla Lissy...«

Nisam svjesna što se događa oko nas. Svijet se suzio na mene i ovog stranca, a moja usta izbacuju sve moje najskrovitije misli i tajne.

Jedva kužim što govorim. Sve što znam jest da mi godi.

Je li ovako na psihoterapiji?

»... zvao se Danny Nussbaum. Mama i tata su bili u prizemlju, gledali su Ben Hura, i sjećam se da sam mislila - ako se zbog ovoga svijet toliko uzbuđuje, onda su svi poludjeli...«

»... ležim na boku, jer mi tako crta među grudima izgleda veća...«

»... radi u Odjelu za istraživanje marketinga. Sjećam se kad sam ga prvi put ugledala, pomislila sam - uh, kako je zgodan! Vrlo je visok, plav, jer je napola Šveđanin, i ima prekrasne plave oči. I pozvao me van...«

»... uvijek popijem čašicu sherryja prije izlaska s tipom, čisto da si smirim živce...«

»... .divan je. Connor je fenomenalan. Prava sam sretnica. Svi mi govore kako je sjajan, sladak, dobar i uspješan. Svi tvrde da smo savršeni par...«

»... nikad ne bih ovo nikome rekla, ni za milijun godina. Ali katkad mislim da je gotovo prezgodan. Pomalo nalik na one lutke? Kao Ken. Baš kao plavi Ken.«

I sad mi je tema Connor. Govorim stvari koje nikad nikome nisam rekla. Stvari za koje nisam ni znala da čuče u mojoj glavi.

»... poklonila sam mu prekrasan sat s kožnim remenom za Božić, ali on nosi svoju digitalnu, narančastu stvar zato što mu pokazuje temperaturu u Poljskoj, ili nešto tako glupo...«

»... vodio me na sve jazz koncerte, a ja sam se pretvarala da se zabavljam, iz pristojnosti, pa on sad misli kako ja obožavam jazz...«

»... svaki film Woodyja Allena zna napamet i svaku rečenicu izgovori unaprijed, što me izluđuje do bola...«

»... gleda me kao da pričam na japanskom...«

»... odlučio je naći moju G-točku, pa smo tako proveli cijeli vikend u raznim pozama, a na kraju sam bila skroz izmorena, i željela sam samo pizzu i Prijatelje...«

»... on je stalno ponavljao: kako je bilo, kako je bilo? Tako da sam na kraju izmislila neke stvari, rekla sam da je bilo totalno nevjerojatno, da sam osjećala kako mi se cijelo tijelo otvara poput cvijeta, a on me pitao koja vrsta cvijeta, pa sam ja lanula begonija...«

»... ne može se očekivati da će se ona početna strast održati. Ali, kako se može znati je li se strast pretvorila u dobru, dugoročnu obvezu ili u stanje tipa ne-sviđamo-se-više-jedno-drugome...«

»... princ na bijelom konju nije realna mogućnost. Ali, dio mene želi veliku, zapanjujuću romansu. Želim strast. Želim da me frajer obori s nogu. Želim potres ili... Ne znam, snažni vihor... nešto uzbuđljivo. Katkad se osjećam kao da me taj novi, uzbuđljivi život čeka iza ugla, i kad bih barem mogla...«

»Oprostite, gospođice?«

»Što?« smeteno dignem pogled. »Što je?« Stjuardesa s pletenicom mi se smiješi.

»Sletjeli smo.« Zurim u nju.

»Sletjeli smo?«

Ovo nema smisla. Kako smo mogli sletjeti? Pogledam kroz prozor - i uvjerim se da je avion miran. Na zemlji smo.

Osjećam se kao Dorothy. Samo sekundu prije vrtjela sam se po Ozu, lupkajući potpeticama, a sad sam se probudila opet sva jednolična, tiha i normalna.

»Više se ne tresemo«, zaključim glupavo.

»Već smo se odavno prestali tresti«, kaže Amerikanac.

»Nećemo... nećemo umrijeti.«

»Nećemo umrijeti«, potvrdi on.

Gledam ga kao da ga vidim prvi put - i sjetim se. Ovom potpunom strancu non-stop sam brbljala cijeli sat. Samo Bog zna što sam sve rekla.

Mislim da smjesta želim izaći iz ovog aviona.

»Oprostite«, kažem ja s neugodom. »Trebali ste me zaustaviti.«

»To bi bilo malo teže.« Njegove se usne rastegnu u škrti smiješak. »Bili ste kao navijeni.«

»Tako mi je neugodno!« Pokušavam se nasmiješiti, ali ga čak ne mogu ni pogledati u oči. Mislim, rekla sam mu za svoje gaćice. Pričala sam mu o svojoj G-točki.

»Ne brinite se. Svi smo bili izvan sebe od straha. Bio je to let i pol.« On podigne svoj ruksak i ustane sa sjedala, a potom me pogleda. »Hoćete li moći do kuće?«

»Da. Bit će sve u redu. Hvala. Uživajte u posjetu«, viknem za njim, ali sumnjam da me čuo.

Polako skupim svoje stvari i izađem iz aviona. Znojna sam, kosa mi je razbarušena, a i glava me počinje boljeti.

Aerodrom mi se čini nevjerovatno svijetlim i smirenim nakon napete atmosfere u avionu. Tlo izgleda tako čvrsto. Sjednem tiho na plastičnu stolicu, pokušavajući se na brzinu sabrati, ali kad napokon ustanem, osjećam se i dalje ošamućeno. Nejasno vidim kuda hodam, teško vjerujući da sam stigla. Živa sam. Zaista nisam mislila da ću se ponovno naći na tlu.

»Emma!« Čujem kako me netko doziva, ali ne gledam. Postoji gomila Emma na ovome svijetu.

»Emma! Ovdje sam!«

Podignem glavu u nevjerici. Je li to...

Ne. Ne može biti, nije moguće...

To je Connor.

Izgleda srce drapajuće zgodno. Ten mu je skandinavski preplanuo, a njegove su oči plavije no ikad, i on trči prema meni. Ovo nema smisla. Što on radi ovdje? Kad smo se približili jedno drugome, on me zgrabi i čvrsto privuče k sebi.

»Hvala Bogu«, šapne on promuklo. »Hvala Bogu. Jesi li dobro?«

»Connor, što - što radiš ovdje?«

»Nazvao sam aerodrom da pitam kad slijećete, a oni su mi rekli da je avion ušao u snažnu turbulenciju. Morao sam doći.« Promatra me. »Emma, gledao sam kako slijećete. Poslali su hitnu pomoć pred vas. Onda se nisi pojavila. Pomislio sam...« Progutao je knedlu. »Ne znam točno što sam mislio.«

»Dobro sam. Samo sam se... pokušavala pribitati. O, Bože, Connor, bilo je strašno.« Glas mi odjednom zadrhti, što je smiješno, jer sam sad na sigurnom. »U jednom trenutku sam stvarno mislila da ću umrijeti.«

»Kad se nisi pojavila...« Connor pukne i nekoliko sekundi tiho bulji u mene. »Mislim da sam prvi put shvatio koliko mi značiš.«

»Stvarno?« promucam.

Srce mi lupa, mislim da bih se mogla svaki tren srušiti.

»Emma, mislim da bismo trebali...«

Oženiti se? Srce mi poskoči od straha. O, moj Bože! Sad će me zaprositi, baš ovdje na aerodromu. Što ću mu odgovoriti? Nisam spremna za brak. Ali, ako ga odbijem, otići će ljutit. Sranje. OK. Reći ću: Ajme, Connor, trebam malo vremena da...

»... početi živjeti zajedno«, on dovrši.

Koji sam ja zaluđeni idiot! Naravno da me nije kanio pitati hoću li se udati za njega!

»Što misliš?« nježno me pomiluje po kosi.

»Ovaj...«, protrljam si suhe obraze, dobivajući na vremenu, jer ne mogu razumno misliti. Živjeti s Connorom? Na neki način ima smisla. A zašto ne? Zbunjena sam. Nešto mi se mota po glavi, mozak mi pokušava poslati poruku...

I u svijest mi ulete neke stvari koje sam rekla u avionu.

Nešto o tome kako nikad nisam bila pošteno zaljubljena.

Nešto o tome kako me Connor baš i ne razumije.

Pa što onda? Samo sam buncala, zar ne? Mislim, zaboga, pa bojala sam se da ću umrijeti. Nisam baš bila sva svoja.

»Connor, što je s tvojim važnim sastankom?« odjednom se sjetim.

»Otkazao sam ga.«

»Otkazao si ga?« Zurim u njega. »Zbog mene?«

Sad se zaista osjećam klimavo. Noge me jedva drže. Ne znam je li to od posljedica leta ili od silne ljubavi.

O, Bože, pogledaj ga samo. Visok je i zgodan, i otkazao je važan sastanak da bi me došao spasiti.

To je ljubav. To mora biti ljubav.

»Voljela bih živjeti s tobom, Connor«, prošapćem i, na svoje veliko iznenađenje, briznem u plač.

3.

Sljedeće me jutro probudi sunce, zabljeskujući mi u oči, i osjetim zamaman miris kave u zraku.

»Jutro!« čujem Connorov glas.

»Jutro«, promrmljam ne otvarajući oči.

»Želiš li kavu?«

»Da, molim te.«

Okrenem se i zakopam tešku glavu u jastuk, pokušavajući opet utonuti u san na samo nekoliko minuta. Što mi inače ide od ruke. Ali, danas mi nešto ne da mira. Jesam li štogod zaboravila?

Dok napola slušam Connorovo lupanje po kuhinji i tihi zvuk televizije iz pozadine, misli mi tapkaju u mraku u potrazi za nekakvim znakom. Subotnje je jutro. Ležim u Connorovu krevetu. Sinoć me odveo na večeru... O Bože, taj grozni let avionom..., došao je na aerodrom i rekao...

Živjet ćemo zajedno!

Uspravim se i sjednem na krevetu, baš kad se Connor pojavio s dvije šalice kave. Na sebi ima debeli bijeli ogrtač i izgleda totalno prekrasno. Osjetim trunku ponosa i pridignem se da ga poljubim.

»Hej«, kaže on smijući se. »Pazi.« Doda mi kavu. »Kako se osjećаш?«

»Dobro.« Maknem kosu s lica. »Malo omamljeno.«

»Ne udi me.« Connor podigne obrve. »Jutro je bio dan i pol.«O, da.« Kimnem, i popijem gutljaj kave. »I tako. Mi i fino... živjeti zajedno!«

»Jesi li još uvijek za?«

»Naravno! Naravno da jesam!« Veselo se nasmijem.

A to je istina. Jesam.

Osjećam se kao da sam preko noći postala prava žena. Živjet ćemo sa svojim dečkom. Moj život napokon kreće pravim putem!

»Moram obavijestiti Andrewa.« Connor pokaže prema zidu, s druge strane je soba njegova cimera.

»A ja ću morati reći Lissy i Jemimi.«

»Mi ćemo pronaći pravo mjesto, ali ti moraš obećati da ih nećeš gađati.« Naceri se zadirkujući u me.

»Obožavam spremati!« Pretvaram se da sam bijesna. »Ali, ti imaš milijun razbacanih CD-a, a ne ja.«

»To je druga stvar!«

»Kako to misliš, smijem li pitati?« Podbo im se, poput lika iz neke humoristične serije, i Connor se nasmije.

Nastupi tišina kao da smo se oboje ispuhali, pa otpijemo po gutljaj kave.

»No«, kaže Connor nakon nekog vremena, »trebam i ja.« Connor ovaj vikend pohađao te aj za raunala. »Žao mi je što ne mogu vidjeti tvoje roditelje«, doda.

I zaista mu je žao. Mislim, kao da i bez toga nije savršen dečko, ali on stvarno *voli* posjetivati moje roditelje.

»OK«, kažem ja dobronamjerno. »Nije važno.«

»E, zaboravio sam ti reći.« Connor se misteriozno osmijehne. »Pogodi za što imam karte?«

»Ooh!« Kažem ja uzbuđeno. »Hm...«

Želim uskliknuti: »Za Pariz!«

»Za festival jazza!« Connor zasja od veselja. »Dennisson Quartet! To im je posljednji koncert ove godine. Sjećaš se da smo ih slušali u Ronnie Scott klubu?«

Na trenutak ostajem nijema.

»Ideš!« Uspijem ipak izustiti. »Dennisson Quartet! Sjećam se.«

Sviraju klarinete. Dobra dva sata bez stanke.

»Znao sam da će ti biti drago.« Connor mi nježno dodirne rame, a ja se slabašno nacerim.

»O, da, super.«

Stvar je u tome da će mi se jazz vjerojatno svidjeti jednoga dana. Zapravo, sigurna sam da hoće.

Nježno ga gledam dok se oblači, isti zube koncem i uzima svoju aktovku.

»Nosila si moj poklon«, kaže on sa zadovoljnim smiješkom, gledajući moje odbojnice ružičaste tange na podu.

»Ja... nešto ih nosim«, lažem, prekrivši prste iza leđa. »Prekrasne su!«

»Lijepo se provedi sa svojim.« Connor priđe krevetu da me poljubi, a onda stane, oklijevajući. »Emma?«

»Da?«

Sjedne do mene i ozbiljno me pogleda. Ajme, oči su mu tako plave.

»Htio sam ti nešto reći.« Ugrize se za usnu. »Znaš da smo uvijek iskreni kad je riječ o nama.«

»Ovaj... da«, kažem, osjećajući se pomalo zabrinuto.

»To je samo ideja. Možda ti se ne sviđa. Mislim... ovisi o tebi.«

Zbunjeno gledam Connora. Lice mu lagano pocrveni i izgleda kao da mu je neugodno.

O, moj Bože! Hoće li sad postati nastran? Hoće li da kupim bikini i takve stvari?

Zapravo, ne bi mi smetalo da glumim medicinsku sestru. Ili Catwoman iz *Batmana*. To bi bilo super. Mogla bih nabaviti neke blještave izmice...

»Mislio sam da... možda... bismo mogli...« On zastaje i očitito mu je neugodno.

»Da?« Stavim mu ruku na rame kao podršku.

»Mogli bismo...« On opet zastane.

»Što?«

Opet nastupi tišina. Gotovo ne mogu disati. Što on to želi da radimo? Što?

»Mogli bismo se po eteti zvati 'draga' i 'dragi',« brzo izgovori.

»Što?« pitam zblenuto.

»Ma to je zato što...« Connor još jače pocrveni. »Jer ćemo živjeti zajedno. To je prava obveza. I nedavno sam primijetio da si mi uopće ne... tepamo.«

Buljim u njega, osjećajući se glupavo.

»Zar ne?«

»Ne.«

»Oh.« Otpijem gutljaj kave. Sad kad razmislim o tome, ima pravo. Ne tepamo si. Zašto?

»Što misliš? Samo ako želiš.«

»Svakako!« odgovorim brzo. »Mislim, imaš pravo. Naravno da bismo trebali.« Nakašljem se. »Dragi!«

»Hvala, draga«, kaže on nježno se smješkaju i i ja se nasmiješim, pokušavaju i ignorirati mali protest u glavi.

Ovo mi nikako ne zvuči.

Ne osjećam se kao 'draga'.

Draga je udana žena, s bisernom ogrlicom oko vrata, koja vozi auto s pogonom na četiri kotača.

»Emma?« Connor bulji u mene. »Je li sve u redu?«

»Nisam sigurna!« nelagodno se nasmijem. »Ne znam osjećam li se kao 'draga'. Ali... znaš. Priraste mi srcu.«

»Stvarno? Pa možemo smisliti nešto drugo. Što misliš o 'mila'?«

Mila? Jel on to ozbiljno?

»Ne«, brzo kažem. »Mislim da je 'draga' bolje.«

»Ili 'dušo'... 'srce'... 'anđele'...«

»Možda. Gle, možemo li to ostaviti za kasnije?«

Connorovo se lice snuždi, a ja se osjetim grozno. Ma daj, Emma, zaboga, pa možeš svoga dečka zvati 'dragi'. To rade odrasli. Samo se moram na to naviknuti.

»Connor, žao mi je«, kažem. »Ne znam što mi je. Možda sam još napeta zbog juerašnjeg leta.« Uzmem njegovu ruku. »Dragi.« »U redu je, draga.« On se nasmiješi, ponovno vedra lica, i poljubi me. »Vidimo se popodne.«

Vidiš. Nije to baš tako teško.

O, Bože!

Kako god bilo, nije važno. Valjda svi parovi imaju takve nezgodne trenutke. To je, vjerojatno, sasvim normalno.

Treba mi oko pola sata da dođem od Connorova stana, koji je u Maide Valeu, do Islingtona, gdje ja živim. Otvorivši vrata na em Lissy na podu, okruženu papirima, koncentriranu, namrštena lica. Lissy puno radi, katkad uistinu pretjeruje.

»Na emu radiš?« pitam je suosjećajno. »Na onom slučaju o prijevari?«

»Ne, čitam lanak«, odgovara Lissy zamišljeno i podigne časopis. »Piše da su od doba Kleopatre standardi ljepote isti, i da možemo znanstveno saznati koliko smo lijepi. Odgovoriš na sva ova pitanja...«

»Ma da!« kažem ja zainteresirano. »Koliko si bodova skupila?«

»Upravo zbrajam.« Ponovno se namršti. »To je 53... minus 20... je... O, moj Bože!« Ona bulji u stranicu ne vjerujući i vlastitim oči. »Imam samo 33!«

»Od koliko?«

»Sto! 33 od sto!«

»O, Lissy. To je sranje.«

»Znam«, kaže ona ozbiljno. »Ružna sam. Zнала sam. Znaš, cijeli sam život *potajno* znala, ali...«

»Ne!« kažem ja, pokušavajući se ne smijati. »Mislila sam da je časopis sranje! Ne možeš izmjeriti ljepotu nekim glupim pitanjima. *Pogledaj se!*« Lissy ima najviše sive oči na svijetu i prekrasnu bijelu bljedu kožu. Stvarno je predivna, iako joj je zadnja frizura bila pomalo drastična. »Mislim, kome ti vjeruješ? Ogledalu ili nekom glupom, neinteligentnom lanku u

asopisu?»

»Glupom, neinteligentnom lanku u asopisu«, uzvraća Lissy, kao da se to savršeno podrazumijeva.

Znam da se napola šali. Ali otkad ju je njen dečko Simon napucao, Lissy ima stvarno mizerno mišljenje o sebi. Zapravo, pomalo se brinem za nju.

»Je li to zlatna proporcija ljepote?« kaže naša druga cimerica Jemima, nabadajući i po sobi u svojim maskama i kastim visokim potpeticama. Ima na sebi blijedoružicu, crne traperice i uski bijeli top, i, po običaju, izgleda savršeno potamnjelo i njegovano. Jemima ima posao u galeriji skulptura, ali čini se da je sve što radi depiliranje, upanje i masiranje, i izlazi s gradskim bankarima, i uvijek plaću uvijek prvo provjeri prije nego što kaže 'da'.

Slazem se s Jemimom, na neki način. Samo, njezine rečenice esto počinju s: 'Ako želiš kamen na prstu, ako želiš adresu u bogatom dijelu grada, ako želiš da te znaju kao stvarno dobru domaćicu većernjih domjenaka'.

Mislim, ne bi mi smetalo da budem poznata kao stvarno dobra domaćica većernjih domjenaka, znate, samo, to mi trenutno baš i nije visoko na listi prioriteta.

Uz to, biti stvarno dobra domaćica većernjih domjenaka za Jemimu znači i pozvati gomilu bogatih prijatelja, ukrasiti cijeli stan nekakvim granjem, unajmiti catering da dostavi gomilu fine hrane, a trubiti svima kako je sve sama skuhalo, i potom poslati svoje cimerice (Lissy i mene) u kino, te nas uvrijetno gledati kad se usudimo u ponosno dopuzati kući i napraviti si toplu čokoladu.

»Riješila sam taj test«, kaže ona, podižući svoju ružicu Louis Vuitton torbu. Tata joj ju je poklonio kad je prekinula s tipom nakon tri izlaska. Kao da joj se slomilo srce.

Pazite, imao je jahtu, pa joj je valjda zato srce prepuklo od tuge.

»Koliko si bodova skupila?« pita Lissy.

»Osamdeset i devet.« Našprica se parfemom, zabaci svoju dugu plavu kosu i nasmije se samoj sebi u ogledalo. »Pa, Emma, je li istina da ćeš živjeti s Connorom?« Zblenula sam se od čuda.

»Odakle ti to znaš?«

»Prije se Andrew je jutros zvao Rupesa zbog kriketa i on mu je rekao.«

»Zar ćeš živjeti s Connorom?« izusti Lissy u nevjerici. »Zašto mi nisi rekla?«

»Htjela sam, stvarno. Zar to nije super?«

»Loš potez, Emma«, Jemima odmahne glavom. »Jako loša taktika.«

»Taktika?« kaže Lissy, prevrćući oči. »Taktika? Jemima, oni su u ljubavnoj vezi, ne igraju šah!«

»Veza jest igra šaha«, odvratila Jemima, stavljajući maskaru na trepavice. »Mamica kaže da uvijek trebaš misliti unaprijed. Moraš isplanirati strategiju. Ako napraviš pogrešan potez, gotova si.«

»To su gluposti!« prkosno vikne Lissy. »U vezi su bitni slični umovi. Poanta je u tome da se nađe srodna duša.«

»Srodna duša!« otrese se Jemima i pogleda me. »Zapamti, Emma, ako želiš kamen na prstu, nemoj živjeti s Connorom.«

Njene oči prelete preko fotografije iznad kamina na kojoj je ona s princom Williamom na dobrotvornoj polo utakmici.

»Još ne odustaješ od kraljevske obitelji?« pita Lissy. »Koliko je on mlađi od tebe, Jemima?«

»Prije gluposti!« pukne ona i obrazi joj pocrvene od ljutnje. »Katkad si stvarno nezrela, Lissy.«

»Ali, ja ne želim kamen na prstu«, odvratim ja.

Jemima podigne svoju savršeno oblikovanu obrvu, kao da kaže: 'Ti jadna, glupava

neznalico', i uzme svoju torbicu.

»Oh«, odjednom ona doda, suženih očiju. »Je li koja od vas posudila moj Joseph pulover?«
Nakratko je nastupila tišina.

»Ne«, kažem ja nevino.

»Ja ne znam ni koji je to«, kaže Lissy slegnuvši ramenima.

Ne mogu pogledati Lissy. Sigurna sam da sam je neku većer vidjela u tom puloveru.

Jemimine plave oči skaču od mene do Lissy poput radarskog skenera.

»Imam uska ramena«, kaže ona upozoravajući, »i ne želim da mi se rukavi razvuku.
Nemojte misliti da neću primijetiti, jer hoću. Ciao!«

Ona je otišla, Lissy i ja se pogledamo.

»Sranje«, kaže Lissy. »Mislim da sam ga ostavila na poslu. No, dobro, uzet ću ga u ponedjeljak.« Slegne ramenima i vrati se časopisu.

OK. Istina je da obje katkad posudimo Jemiminu odjeću bez pitanja. Ali, u našu obranu, ona je ima toliko puno da gotovo nikad i ne primijeti. Uz to, kako Lissy kaže, osnovno je ljudsko pravilo da si cimeri posuđuju odjeću. Ona kaže da je to dio nenapisanog dijela britanskog Ustava.

»Ionako«, doda Lissy, »duguje mi za pisanje pisama sudu o njenim parkirnim kaznama. Znaš, nikad mi nije rekla ni hvala.« Skine pogled s lanka o Nicole Kidman. »Što radiš poslije? Hoćeš da pogledamo neki film?«

»Ne mogu«, kažem nerado. »Moram na mamin rođendanski ručak.«

»O da, naravno.« Nasmiješi se suosjećajno. »Sretno. Nadam se da će sve biti OK.«

Lissy je jedina osoba na ovome svijetu koja zna kako se osjećam kad idem u posjet kući. Ali, ona ni ona ne zna cijelu priču.

4.

Ali, sjede i u vlaku, odlučim da će ovaj put biti bolje. Neki sam dan gledala šou Cindy Blaine o ponovnom sjedinjenju davno izgubljenih kćeri s njihovim majkama, i bilo je tako dirljivo da su mi suze navrle na oči. Na kraju je Cindy ukratko savjetovala da je najlakše uzeti svoju obitelj zdravo za gotovo, ali da nam oni daju život i da ih trebamo voljeti. I ja sam se odjednom osjećala oplemenjenom.

Ovo su moje odluke za danas:

Neću:

dopustiti da me moja obitelj izbací iz takta;

osjećati ljubomoru prema Kerry, ili dopustiti da me Nev uzruja;

pogledavati na sat, pitajući se koliko brzo mogu otići.

Hoću:

zadržati spokoj i nježnost, te imati na umu da smo svi jedan vječni dio neraskidivoga životnog lanca.

(To sam također naučila od Cindy Blaine.)

Mama i tata prije su živjeli u Twickenhamu, gdje sam odrasla. Ali, sad su se preselili iz Londona u neko selo u Hampshireu. Stigla sam k njima mrvicu poslije dvanaest sati i zatekla mamu u kuhinji s rođakinjom Kerry. Ona i njen muž Nev tako su se preselili na selo pet minuta hoda od mame i tate, tako da se mogu svakodnevno viđati.

Osjetim poznatu bol ugledavši ih kako stoje jedna pored druge uz pećnicu. Izgledaju više kao mama i kćer nego kao lota i nećakinja. Objе imaju istu frizuru - iako Kerry ima jače pramenove od mame, obje nose svijetli top koji otkriva potamnjeni preoz medu grudima i obje se smiju. Na pultu primijetim bocu bijelog vina, već napola ispijenu.

»Sretan ro endan!« kažem grle i mamu. Opazim poklon na kuhinjskom stolu i radosno potrtnem od iš ekivanja. Kupila sam mami *najbolji* ro endanski poklon. Ne mogu do ekati da joj ga predam!

»Hej *ti!*« kaže Kerry, okre u i se u prega i. Njene plave o i napadno su našminkane, a oko vrata ima dijamantni križ koji dosad nisam vidjela. Svaki put kad je vidim, Kerry ima novi komad nakita. »Lijepo te je vidjeti, Emma! Ne dolaziš dovoljno esto. Zar ne, teta Rachel?«

»Upravo tako«, potvrdi mama grle i me.

»Da ti uzmem kaput?« pita Kerry, dok u hladnjak stavljam bocu šampanjca koju sam kupila. »Što eš popiti?«

Kerry uvijek tako razgovara sa mnom. Kao da sam goš a.

Ali, nema frke. Ne želim da me to izbací iz takta. Vje ni dio neraski ivoga životnog lanca.

»OK«, kažem pokušavaju i zvu ati prijazno. »Sama u si uzeti.« Otvorim ormari u kojem su uvijek stajale aše, ali ugledam samo konzerve raj ica.

»Ovdje su«, vikne Kerry s druge strane kuhinje. »Sve smo preselile! Sad sve ima više smisla.«

»Aha, tako. Hvala.« Uzmem ašu koju mi je dala i otpijem malo vina. »Mogu li vam pomo í?«

»*Mislim da ne...*«, kaže Kerry kriti ki pogledavaju i po kuhinji. »Sve je ve pripremljeno. I tako sam ti ja pitala Elaine«, doda ona mami, »gdje je kupila te cipele«. A ona kaže M&S! Nisam mogla vjerovati!«

»Tko je Elaine?« pitam, pokušavaju i se pridružiti razgovoru.

»Iz golf-kluba«, kaže Kerry.

Mama nikad nije igrala golf. Ali, otkad se preselila u Hampshire, ona i Kerry zajedno su se u lanile u klub. I sad samo slušam o partijama golfa, ve erama u golf-klubu, beskrajnim domjencima s prijateljima iz golf-kluba.

Jednom sam išla s njima da vidim što tamo rade. Ali, ponajprije postoji cijela hrpa pravila o tome kako moraš biti odjeven, što ja nisam znala, pa je neki starkelja skoro dobio infarkt kad me ugledao u trapericama. Tako da su mi morali na i neku suknju i posuditi golf-cipele sa šiljcima. A kad smo izašli na teren, nisam mogla udariti loptu. Ne da je nisam mogla *dobro* udariti, nego je doslovce nisam mogla pogoditi. Na kraju su se svi pogledavali i zaklju ili kako je bolje da ih pri ekam u klubu.

»Oprosti, Emma, samo da pro em pored tebe...« Kerry posegne preko moga ramena za tanjurima.

»Oprosti«, kažem i pomaknem se. »Zar zaista ne mogu ništa pomo í, mama?«

»Možeš nahraniti Sammyja«, odgovori ona pružaju i mi hranu za zlatne ribice. Uznemireno se namršti. »Znaš, pomalo sam zabrinuta za Sammyja.«

»Oh«, uzdahnem, osjetivši alarmanтни gr . »Ovaj... zašto?«

»Jednostavni nije svoj.« Nalukne se prema njemu. »Što ti misliš? Izgleda li tebi normalno?«

»Pratim njen pogled i složim zamišljeni izraz lica, kao da prou avam Sammyja.

O, Bože! Nikad nisam pomislila da bi mogla primijetiti. Trudila sam se koliko sam god mogla da na em ribicu koja najviše sli i Sammyju. Mislim, naran asta je, ima dvije peraje, pliva uokolo... Kakva je razlika?

»Vjerojatno je malo depresivan«, izmišljam. »Pro í e ga.«

Samo da ga ne odvede veterinaru ili nešto sli no. Molim se u sebi. Nisam ak ni provjerila je li pravog spola. *Imaju* li uop e zlatne ribice spol?

»Što još mogu u initi?« pitam obilno sipaju i hranu u vodu kako bih sprije ila da ga mama vidi.

»Sve smo ve pripremile«, kaže ljubazno Kerry.

»Zašto ne odeš pozdraviti tatu?« pita mama cijede i grašak. »Ru ak e biti gotov za desetak minuta.«

Našla sam tatu i Neva kako sjede u dnevnoj sobi gledaju i kriket. Tatina sijeda brada pažljivo je dotjerana i pije pivo iz srebrnog vr a s poklopcem. Soba je nedavno preure ena, ali na zidu su još izloženi Kerryini trofeji s plivanja. Mama ih redovito polira, svaki tjedan.

Uz njih je i nekoliko mojih jaha ih rozeta. Mislim da preko njih samo pro e krpom za prašinu.

»Bok, tata«, kažem i poljubim ga.

»Emma!« On stavi ruku na glavu glume i iznena enje. »Uspjela si! Nisi pošla zaobilaznim putem! Nisi posjetila povijesne gradove!«

»Nisam danas!« slabašno se nasmijem. »Zdrava sam i itava.«

Jednom sam, baš kad su se mama i tata preselili u ovu ku u, sjela na pogrešan vlak i završila u Salisburyju, pa me tata stalno zbog toga zafrkava.

»Bok, Nev!« Brzo ga poljubim u obraz, pokušavaju i se ne zagušiti u oblaku losiona poslije brijanja kojim se polio. Ima platnene hla e i dol evitu, a na ruci nosi tešku zlatnu narukvicu uz vjen ani prsten s dijamantom. Nev vodi obiteljsku tvrtku koja nabavlja uredsku opremu po cijeloj državi, a Kerry je sreo na jednoj konvenciji za mlade uspješne poduzetnike. Navodno su zapo eli razgovor me usobno se dive i svojim Rolex satovima.

»Bok, Emma«, kaže. »Si vidjela novu makinu?«

»Što?« blijedo ga pogledam, a onda se sjetim sjajnog, novog auta na ulazu. »O da! Odli no izgleda.«

»Mercedes, serija 5.« Potegne gutljaj piva. » etrdeset dvije tisu e, bez poreza.«

»Ajme!«

»Nisam toliko platio.« Potapše se po nosu. »Pogodi.«

»Ovaj... etrdeset?«

»Poga aj ponovno.«

»Trideset i devet?«

»Trideset i sedam tisu a dvjesto pedeset,« kaže Nev pobjedonosno. »I besplatni CD. Bez poreza,« doda.

»Aha. Super.«

Zaista ne znam što bih dodala, pa sjednem na rub kau a i uzmem kikiriki.

»K tome i ti stremiš, Emma!« kaže tata. »Misliš li da eš ikad uspjeti?«

»Ja... ne znam. Ovaj... tata, to me podsjetilo. Imam ek za tebe«, s nelagodom posegnem u torbu i izvadim ek na 300 funti.

»Bravo«, kaže tata. »Za to emo kupiti televizor! Njegove o i zasjaje i on gurne ek u džep. »To se zove u enje o vrijednosti novca. Zove se nau iti biti samostalan!«

»Vrijedna pouka«, kaže Nev kimaju i. Otpije gutljaj piva i naceri se tati. »Što me podsjetilo, Emma - koji je posao ovaj tjedan na redu?«

Kad sam upoznala Neva, bilo je to upravo nakon što sam odustala od prodaje nekretnina da bih postala fotograf. Prije dvije i pol godine. A on svaki put kad me vidi provali istu foru. Svaki prokleti...

OK, smiri se. Misli pozitivno. Ti voliš svoju obitelj. Voliš Neva.

»Još uvijek je marketing!« kažem ja veselo. »Ve godinu dana.«

»Ah! Marketing. Dobro, dobro!«

Nekoliko smo minuta šutjeli kao ribe, uo se samo komentator koji izvještava o kriketu. Odjednom tata i Nev istodobno zagun aju jer se nešto dogodilo na utakmici. Trenutak kasnije, oni opet zagun aju.

»Dobro«, kažem. »Pa, ja u samo...«

Dignem se s kau a, a oni ni ne mrdnu.

Izađem na hodnik i uzmem kartonsku kutiju koju sam donijela sa sobom. Potom prođem do kraja hodnika i pokucam na zadnja vrata, te ih pažljivo otvorim.

»Djede?«

Djed je mamin tata i živi s kerom i zetom otkad je imao operaciju na srcu, prije deset godina. U staroj kući u Twickenhamu imao je samo sobu, ali ova kuća je veća, pa ima svoje odvojene dio, dvije sobe i kuhinjicu. Sjedi u svojoj omiljenoj kožnoj fotelji, radio svira klasičnu glazbu, a na podu ispred njega je šest kartonskih kutija punih stvari.

»Bok, djede«, kažem.

»Emma!« On podigne pogled i lice mu zasja. »Draga djevojko. Dođi!« Sagnem se da ga poljubim, a on mi prstom stisne ruku. Koža mu je suha i hladna, a njegova je kosa još bjelija nego zadnji put kad sam ga vidjela.

»Donijela sam ti nekoliko Panther okoladica«, kažem pokazujući mi na svoju kutiju. Djed je totalno ovisan o Panther energetskim okoladicama, a i njegovi prijatelji s kuglanja također, pa mu ja svaki put kad dođem kući donesem punu kutiju.

»Hvala ti, ljubavi moja«, djed se široko nasmiješi. »Dobra si ti djevojka, Emma.«

»Gdje da ih stavim?«

Oboje bespomoćno gledamo po pretrpanoj sobi.

»Možda tamo, iza televizora?« kaže na kraju djed. Jedva prijeđem sobu, udarivši o kutiju na podu, pa onda počinjem paziti kuda stajem, trudeći se da nešto ne zgazim.

»Emma, pročitao sam jako uznemirujuću vijest o nekim teroristima«, kaže djed dok ja sjedam na jednu od spakiranih kutija. »O sigurnosti u Londonu«, znatiželjno me pogleda. »Ne putuješ valjda javnim prijevozom kasno navečer?«

»Ovaj... gotovo nikad«, kažem, prekrizivši prste iza leđa. »Samo tu i tamo, kad baš moram...«

»Draga djevojko, ne smiješ!« kaže djed, djelujući i uznemireno. »Tinejdžeri u kapama sa skakavcima lutaju po metrou, piše. Pijani klipani, razbijaju boce, kopaju si oči...«

»Ma nije tako strašno...«

»Emma, nije vrijedno rizika! Zbog jedne ili dvije vožnje taksijem.«

Sigurna sam da bi mi djed, da ga pitam koliko stoji prosječna vožnja taksijem u Londonu, odgovorio - pet šilinga.

»Zaista, djede, vjeruj mi, oprezna sam«, kažem ja uvjerljivo. »I vozim se taksijem.«

Katkad. Otprilike jednom godišnje.

»Nego, kakve su ovo stvari?« pitam da bih promijenila temu, a djed glasno uzdahne.

»Tvoja mama je prošli tjedan istila tavan. Sortiram što da bacim, a što da zadržim.«

»Zvuči dobro.« Pogledam gomilu gluposti na podu. »Bacaš li ove stvari?«

»Ne! To ostavljam.« On stavi ruku preko tih stvari kao da ih želi zaštititi.

»Pa gdje je hrpa stvari koje bacaš?«

Tišina. Djed izbjegava moj pogled.

»Djede! Moraš od ovoga nešto i baciti!« usdicknem pokušavajući i suspregnuti smijeh. »Ne trebaju ti ovi stari izresci iz novina. A što je ovo?« Posegnem pored novinskog izreska i izvučem stari jo-jo. »Ovo je sigurno smeće.«

»Jimov jo-jo.« Djed uzme jo-jo, a oči mu se smekšaju. »Dobri stari Jim.«

»Tko je bio Jim?« pitam ja zbunjeno. Nikad prije nisam čula za Jima. »Bio je tvoj bliski prijatelj?«

»Upoznali smo se na igralištu i proveli popodne zajedno. Imao sam devet godina.« Djed prevrće jo-jo među prstima.

»Jeste li postali prijatelji?«

»Nikad ga više nisam vidio.« On tmurno odmahne glavom. »Nikad to nisam zaboravio.«

Problem je kod djeda što on nikad ništa ne zaboravlja.

»A što je s ovime?« izvučem snop starih božićnih estitaka.

»Nikad ne bacam estitke.« Djed me dugo gleda. »Kad dođeš u moje godine, a ljudi koje si poznavala i voljela cijeli svoj život po nu umirati... želiš zadržati uspomene. Kako god one male bile.«

»Razumijem to«, kažem, osjećajući se ganuto. Posegnem za najbližim snopom estitki, otvorim jednu i moj se izraz promijeni. »Djede! Ove su od Smithova elektroservisa, iz 1965.«

»Frank Smith bio je jako dobar uvijek...« počinje djed.

»Ne!« Stavim estitke odloženo na pod. »To ide u smeće. A bogme ne trebaju ti ni ove iz...« otvorim sljedeću. »Jugozapadni opskrbljivač gorivom. I ne treba ti dvadeset starih kopija *Puncha*.« Stavim i njih na hrpu. »A što je ovo?« Ponovno posegnem u kutiju i izvadim omotnicu sa slikama. »Želiš li stvarno ove...«

Nešto me probode u srce i zastanem usred rečenice.

Gledam fotografiju na kojoj smo tata, mama i ja, sjedimo na klupi u parku. Mama ima na sebi haljinu s cvjetnim uzorkom, tata nosi smiješan šešir za zaštitu od sunca, a ja mu sjedim na koljenu, imam oko devet godina, i ližem sladoled. Izgledamo tako sretno.

Bez riječi, uzmem drugu fotografiju. Imam na glavi tatin šešir i svi se sretno smijemo nečemu. Samo nas troje.

Samo mi. Prije nego što je Kerry ušla u naše živote.

Još se sjećam dana kad je došla. Crveni kovčeg u hodniku, nepoznati glas u kuhinji i novi miris parfema u zraku. Učujem i ugledam nju, strankinju, kako ispija šalicu čaja. Imala je na sebi školsku uniformu, ali mi je svejedno izgledala odraslo. Već je tada imala bujne grudi, zlatne naušnice u ušima i pramenove u kosi. A za vrijeme večere mama i tata su joj dali čašu vina. Mama mi je stalno govorila da moram biti jako dobra prema njoj, jer joj je mama umrla. Svi smo trebali biti jako dobri prema Kerry. Zato je dobila i moju sobu.

Pregledam ostale fotografije, pokušavajući progutati knedlu u grlu. Sad se sjećam ovog mjesta. Park u koji smo znali ići, s ljuljankama i toboganima. Ali je Kerry bio predosan, a ja sam očajno željela biti poput nje, pa sam rekla da je i meni dosadan, i nikad više tamo nismo otišli.

»Kuc-kuc!« trgnem se i dignem pogled, Kerry stoji na vratima drže čašu vina. »Ručak je gotov!«

»Hvala«, kažem. »Sad ćemo doći.«

»Odmah, djedice!« požuruje Kerry mašući prijekorno prstom prema djedu, i pokaže na pune kutije. »Zar još ništa nisi napravio s ovom gomilom?«

»Teško je«, učujem samu sebe kako ga branim. »Tu ima puno uspomena. Ne može ih samo tako baciti.«

»Ako ti tako kažeš.« Kerry prevrne oči. »Da se mene pita, ja bih sve bacila u smeće.«

Ne mogu je voljeti. Ne mogu. Želim je gađati voćnom pitom.

Sjedim većetrdeset minuta za stolom i jedini glas koji učujem je Kerryn.

»Sve ovisi o dojmu«, ona govori. »Ovisi o pravoj odjeći, pravom izgledu, pravom hodu. Kad ja hodam ulicom, poruka koju šaljem jest: 'Ja sam uspješna žena'.«

»Pokaži nam!« zadivljeno kaže mama.

»Pa...« Kerry se lažno skromno osmjehne. »Ovako.« Odgurne stolicu i obriše usta ubrusom.

»Gledaj ovo, Emma«, kaže mama. »Pokupi nekoliko savjeta!«

Dok svi gledamo, Kerry počinje hodati po sobi. Brada joj je uzdignuta, isprsil se, oči su joj fiksirane na središnju udaljenost, a stražnjica se mrda lijevo-desno.

Izgleda kao mješanac između nje i androida iz *Klonovi napadaju*.

»Trebala bih imati visoke potpetice, naravno«, kaže ona ne zastajkujući.

»Kad Kerry uđe u konferencijsku salu, kažem vam, glave se okreću«, kaže ponosno Nev te otprije gutljaj vina. »Ljudi prestanu raditi što god rade i zure u nju!«

Kladim se da zure.

O, Bože! Želim se cerekati. Ne smijem. Ne smijem.

»Želiš li probati, Emma?« pita me Kerry. »Oponašati me?«

»Ovaj... mislim da ne«, odgovaram. »Mislim da sam... shvatila osnove.«

Odjednom sam otpuhнула kroz nos i pretvorila to u kašalj.

»Kerry ti pokušava pomoći, Emma!« kaže mama. »Trebala bi joj biti zahvalna! Dobra si prema Emmi, Kerry.«

S ljubavlju se nasmiješi Kerry, koja se glupo nasmijulji.

A ja potegnem gutljaj vina.

Da, 'moš si mislit'. Kerry mi zaista želi pomoći.

Zato je, kad sam bila totalno očajna zbog posla i pitala je mogu li raditi u njenoj tvrtki, rekla ne. Napisala sam joj dugo, pažljivo pismo, u kojem sam objasnila kako shvaćam da sam je stavila u nezgodan položaj, ali da bih uistinu bila zahvalna na bilo kakvoj šansi, čak i da joj samo par dana obavljam sitne poslove.

A ona mi je vratila standardnu odbijenicu.

Bila sam toliko ponižena da nikad nikome nisam to ispričala. Pogotovo ne mami i tati.

»Trebala bi poslušati nekoliko Kerryinih poslovnih savjeta, Emma«, tata mi oštro kaže.

»Da si možda više obraćala pažnju, bolje bi prošla u životu.«

»Pa to je samo hod«, podrugljivo primijeti Nev i frkne. »Nije udesni lijek!«

»Nev!« kaže mama napola ga kudeći.

»Emma zna da se šalim, zar ne, Emma?« kaže olako Nev i napuni si čašu vinom.

»Naravno!« odvratim, natjeravši se da se veselo nasmiješim.

Vidjet ćete vi kad me unaprijede.

Vidjet ćete. Vidjet ćete.

»Emma. Zemlja zove Emmu!« Kerry komi no maše rukom pred mojim oči. »Probudi se, ludo! Predajemo poklone.«

»Aha, da«, kažem ja prizemljujući se. »OK. Idem po svoj.«

Kad je mama otvorila kameru, tatin poklon, i torbicu, djedov, osjetila sam uzbuđenje. Silno se nadam da će se mami svidjeti što sam joj kupila.

»Ne izgleda puno«, kažem i predam joj ružičastu omotnicu. »Ali, vidjet ćeš kad otvoriš...«

»Što to može biti?« kaže mama, izgledaju joj znatiželjno. Otvori omotnicu, raširi cvjetnu estitku i zabulji se u nju. »O, Emma!« »Što je?« pita tata.

»Dan u toplicama!« kaže mama zadovoljno. »Cijeli dan ugađanja.«

»Koja dobra ideja«, uzvikne djed i potapša mi ruku. »Uvijek imaš dobre ideje za poklone, Emma.«

»Hvala ti, ljubavi. Kako pažljivo od tebe!« Mama se nagne da me poljubi i ja osjetim toplinu iznutra. Ta ideja mi je pala na pamet prije par mjeseci. To je zaista lijep cjelodnevni paket, s besplatnim tretmanima i svime što uz to ide.

»Dobit ćeš šampanjac za ručak«, kažem ja nestrpljivo. »I možeš zadržati njihove papuče!«

»Odlino!« kaže mama. »Veselim se tome. Emma, to je divan poklon!«

»O, joj«, procijedi Kerry s kiselim smiješkom. Gleda u veliku žućkastu omotnicu u svojim rukama. »Bojim se da je moj poklon malo zasjenjen. Nema veze. Promijenit ću ga.«

Pogledam je osjećajući i alarm u svojoj glavi. Ima nešto u Kerryinom glasu. Znam da nešto smjera. Jednostavno znam.

»Kako to misliš?« pita mama.

»Ma, nije važno«, kaže Kerry. »Samo... naći u nešto drugo. Nema frke.« Vraća omotnicu u

svoju torbu.

»Kerry, ljubavi!« veli mama. »Prestani! Ne budi smiješna. Što je?«

»Pa...«, zamuckuje Kerry. »Izgleda da smo Emma i ja imale istu ideju.« Ona preda mami omotnicu sa smiješkom. »Možeš li vjerovati?«

Cijelo mi se tijelo ukočilo od straha.

Ne.

Ne. Nemoguće da je napravila ono što mislim da je napravila.

Vlada potpuna tišina dok mama otvara omotnicu.

»O, moj Bože!« kaže ona vadeći zlatnu brošuru ukrašenu ispuštenim motivom. »Što je to? Le Spa Meridien?« Nešto ispadne u njene ruke i ona zuri u to. »Karte za Pariz? Kerry!«

Da, učinila je to. Uništila je moj poklon.

»Za vas oboje«, dodaje Kerry samozadovoljno. »I za tetka

Briana, također.«

»Kerry!« usklikne tata zadovoljno. »Uredna si!«

»Navodno je jako dobro«, kaže Kerry samodopadno se smješkajući. »Hotel ima pet zvjezdica, a restoran tri Michelin zvjezdice...«

»Ne vjerujem«, kaže mama. Uzbuđeno lista prospekt. »Pogledaj bazen! Pogledaj vrt!«

Moja cvjetna estitka leži zaboravljena među zgužvanim ukrasnim papirima.

Odjednom osjetim da ću zaplakati. Znala je. *Znala je.*

»Kerry, znala si«, odjednom mi izleti, nisam se mogla zaustaviti. »Rekla sam ti da ću kupiti mami dan u toplicama. *Rekla sam ti!* Prije smo o tome prije par mjeseci. U vrtu!«

»Jesmo li?« kaže Kerry oprezno. »Ne sjećaš se.«

»Sjećam se! Naravno da se sjećam.«

»Emma!« oštro me prekori mama. »To je jednostavno slučajnost. Zar ne, Kerry?«

»Naravno!« kaže Kerry nevinom razrogačivši oči. »Emma, ako sam ti pokvarila iznenađenje, mogu se ispričati...«

»Nemaš se zašto ispričavati, Kerry, ljubavi«, kaže mama. »Takve se stvari događaju. I *oba* su poklona prekrasna. *Oba.*« Ona ponovno pogleda moju estitku. »Vas dvije cure najbolje ste prijateljice! Ne volim vas gledati kako se svađate. Posebno ne na moj rođendan.«

Mama mi se nasmiješi i ja se pokušam njoj nasmiješiti, ali iznutra se osjećam kao da mi je opet deset godina. Kerry je uvijek uspijevala krivnju svaliti na mene. Uvijek je uspijevala, otkad je došla. Što god da je napravila, uvijek su bili na njevoj strani. Njoj je umrla mama i svi smo morali biti dobri prema njoj. Ja nisam nikad, nikad mogla pobijediti.

Pokušavajući se smiriti, dohvatila sam svoju torbu i potegnula veliki gutljaj vina. Onda sam se uhvatila kako kradomice pogledavam na sat. Mogu otići u krevet, ako kažem da vlakovi kasne. To je onda još samo sat i pol za izgurati. A možda ćemo gledati televiziju ili nešto...

»Što si se tako zamislila, Emma?« pita djed tapšući me po ruci i ja mu uputim pogled pun krivnje.

»Ovaj... ništa«, kažem i na silu se osmjehnem. »Nisam ni o čemu razmišljala.«

5.

No, kako god bilo. Nije važno, jer ću biti unaprijeđena. Onda će se Nev prestati sprdati s mojom karijerom, a ja ću moći vratiti tati dug. Svi će biti impresionirani - i bit će fantasti no!

Probudim se u ponedjeljak ujutro osjećajući se vrlo živahno i pozitivno, odjenem uobičajenu odjeću za posao, traperice i lijepi top, marke French Connection.

Pa, nije baš French Connection. Da budem iskrena, kupila sam ga u Oxfamu. Ali, na *etiketi*

piše French Connection. A pošto još uvijek otpla ujem tati dug, nemam puno izbora kad kupujem. Mislim, novi top marke French Connection stoji pedesetak funti, dok ovaj do e 7,50. Uz to je gotovo nov!

Dok preska em stepenice izlaze i iz metroa, sunce sija i puna sam optimizma. Zamisli da me unaprijede! Zamisli kako to svima govorim. Mama e pitati: »Kako ti je prošao tjedan?« A ja u odgovoriti: »Pa, zapravo...«

Ne, radije u se strpiti dok ne odem ku i i onda u joj ravnodušno predati svoju novu vizitku.

Ili u se možda dovesti u službenom autu, pomislim uzbu eno. Doduše, nisam sigurna dobivaju li direktori marketinga aute, ali nikad se ne zna, zar ne? Možda to uvedu kao novost. Ili možda kažu: »Emma, izabrali smo baš tebe...«

»Emma!«

Pogledam okolo i ugledam Katie, svoju prijateljicu izKadrovskog odjela, kako se penje iza mene stepenicama, pomalo zadihano. Njena je kovr ava crvena kosa sva raskuštrana, a ona drži cipelu u ruci.

»Što ti se dogodilo?« pitam je kad me sustigla.

»Glupe cipele«, kaže Katie o ajno. »Neki dan sam dala zalijepiti potpeticu i evo, sad je jednostavno otpala.« Mahne mi potpeticom pred o ima. »Platila sam je šest funti! Bože, ovaj dan mi je totalna katastrofa. Mljekar mi je zaboravio donijeti mljeko, a imala sam *grozan* vikend...«

»Mislila sam da si ga provela s Charliejem«, kažem ja iznena eno. »Što se dogodilo?«

Charlie je najnoviji Katien de ko. Vi aju se ve tjednima i trebala je posjetiti njegovu ladanjsku ku icu, koju on vikendom obnavlja.

»Bilo je užasno! im smo stigli, rekao je da ide na golf.«

»Aha.« Pokušavam na i pozitivan pogled na to. »Pa, barem mu je ugodno s tobom. Može se normalno ponašati.«

»Možda«, pogleda me zabrinuto. »A onda me pitao bih li pomogla malo dok njega nema. Pa sam ja, naravno, pristala, a onda mi je dao valjak i tri kante boje i rekao da, ako se požurim, stignem oli iti cijelu dnevnu sobu.«

»Moolim?«

»Vratio se oko šest sati i ustanovio da sam traljavo obavila posao!« glas joj je bio žalostan. »Nisam bila traljava! Samo sam jedan dio zamrljala i to samo zato što glupe ljestve nisu bile dovoljno duga ke.«

Zurila sam u nju.

»Katie, pa nisi valjda oli ila sobu?«

»Pa... jesam.« Gleda me svojim velikim plavim o ima. »Znaš, da pomognem. Ali, sad po injem misliti... da li me on iskorištava?«

U nevjerici sam ostala bez rije i.

»Katie, pa naravno da te iskorištava«, uspijem izustiti. »On želi besplatnog majstora! Moraš ga napucati. Odmah. Sad!«

Katie šuti nekoliko sekundi, a ja je pomalo nervozno promatram. Lice joj je bezizražajno, ali znam da se štošta doga a ispod površine. To pomalo sli i na ono kad kit ubojica nestane u namreškanoj vodi i jednostavno znaš da e svake sekunde...

»O, Bože, imaš pravo!« odjednom provali iz nje. »To no je. Iskorištava me! Sama sam si kriva. Trebala sam to shvatiti kad me pitao imam li iskustva s vodovodnim instalacijama i pokrivanjem krovova.«

»Kad te to pitao?« zapanjeno je pitam.

»Na našem prvom venku! Znaš, mislila sam da samo pokušava zapo eti nekakav razgovor.«

»Katie, nisi ti kriva.« Stisnem joj rame. »Nisi mogla znati.«

»Ali, što je to u meni?« Katie stane nasred ulice. »Zašto privlači im samo totalne seronje?«

»Ne privlači iš!«

»Privlači im! Pogledaj frajere s kojima sam izlazila.« Po ne ih nabrajati na prste. »Daniel je posudio novac od mene i pobjegao u Meksiko. Gary me napucao i im sam mu našla posao. David me varao. Uoči avaj li sličnost?«

»Ja... ovaj...« bespomoćno mucam. »Mogu e...«

»Mislim da jednostavno trebam odustati.« Lice joj se rastuži. »Nikad ne u na i dobrog muškarca.«

»Ne«, odmah kažem. »Ne odustaj! Katie, ja jednostavno znam da će ti se život preokrenuti. Na i eš nekog simpatičnog, toplog, divnog ovjeka...«

»Ali, gdje?« pita ona očajno.

»Ja... ne znam.« Prekrižim prste iza leđa. »Ali, znam da će se to dogoditi. Imam snažan predosjećaj.«

»Stvarno?« Bulji ona u mene. »Imaš?«

»Naravno!« Na trenutak brzo promislim. »Gle, imam ideju. Zašto ne pokušas... oti i danas na ručak na neko drugo mjesto. Na neko sasvim drugo mjesto. Možda tamo nekoga upoznaš.«

»Misliš?« Promatra me. »OK. Pokušat ću.«

Glasno uzdahne i mi nastavimo dalje hodati. »*Jedina* dobra stvar što se ti e vikenda«, dodaje ona kad smo stigle do ugla, »jest da sam završila svoj novi top. Što misliš?«

Ponosno skine jaknu i zavrti se. Ja buljim nekoliko sekundi u nju i ne znam što bih rekla.

Nije da ne volim kukičane stvari...

OK. Ne volim kukičane stvari.

Pogotovu ružiaste topove s dubokim okruglim dekolteom, i to rijetko kukičane. Grudnjak joj se doslovce vidi.

»Su... super je«, napokon kažem. »Apsolutno fantastičan!«

»Zar nije super?« zadovoljno se nasmije. »Jako sam ga brzo napravila. Sljedeće u napraviti suknju koja će i i baš uz ovaj top.«

»Odlično«, kažem ja tiho. »Stvarno si nadarena.«

»Ma, nije to ništa! Samo uživam u tome.«

Skromno se nasmiješi i odjene jaknu. »Pa, što ima s tobom?« dodaje ona dok prelazimo cestu. »Jesi li ti provela lijep vikend? Kladam se da jesi. Kladam se da je Connor bio divan i romantičan. Kladam se da te odveo na večeru ili nešto slično.«

»Zapravo, pitao me želim li da pokušamo živjeti zajedno«, kažem ja s nelagodnom intonacijom u glasu.

»Stvarno?« Katie me iznenađujuć pogleda. »Bože, Emma, vas dvoje ste savršeni par. Vi mi dajete vjeru da je to stvarno moguće. Čini se da je vama sve lako.«

Ne mogu si pomoći, ali osjećam trunke zadovoljstva u sebi. Ja i Connor. Savršeni par. Ideal za druge ljude.

»Nije baš *tako* lako«, kažem skromno se smješkajući. »Mislim, svačemu se, kao i svi drugi.«

»Ma daj?« Katie izgleda iznenađeno. »Nikad vas nisam vidjela da se svađate.«

»Naravno da se svađamo.«

Napnem mozak na trenutak, pokušavajući se sjetiti kad smo se zadnji put Connor i ja posvađali. Mislim, o čemu je da se prepiremo, i to često. Svi parovi to čine. To je zdravo.

Ma daj, ovo je smiješno. Sigurno imamo...

Tako je! Jednom, kad smo bili na rijeci, ja sam mislila da su neke velike bijele ptice guske, a Connor je mislio da su labudovi. Upravo tako. Normalni smo. Znala sam!

Približavamo se Pantherovoj poslovnoj zgradi i, dok se penjemo kamenim stepenicama,

svaka s ugraviranom panterom u skoku, po injem se osje ati nervozno. Paul e htjeti kompletno izvješ e o tome kako je prošao sastanak s predstavnicima Glen Oila.

Što u re i?

Pa, o ito je da u biti potpuno otvorena i iskrena. A, zapravo mu uop e ne u re i istinu...

»Hej, pogledaj!« preldne me Katein glas i ja pratim njen pogled. Kroz prednje staklo zgrade vidim strku u predvorju. To nije uobi ajeno. Što se doga a?

Bože, je li izbio požar ili tako nešto?

Dok Katie i ja prolazimo kroz teška staklena vrata, zbunjeno se gledamo. Unutra je totalni metež. Ljudi bezglavo jurcaju, netko polira mjedenu ogradu stepeništa, netko drugi briše prašinu s umjetnih biljaka, a Cyril, stariji upravitelj zgrade, tjera ljude u dizala.

»Dajte, molim vas, idite u svoje urede! Ne želimo da visite oko recepcije. Svi biste trebali ve biti za svojim stolovima.« On zvu i totalno izvan sebe. »Nemate što vidjeti ovdje! Molim vas, idite u svoje urede.«

»Što se doga a?« pitam Davea, zaštitara, koji se, po obi aju, lijeno naslonio na zid i ispija svoj aj. Otpije gutljaj, oplahne si usta, proguta i naceri se.

»Jack Harper dolazi u posjet.«

»Što?« obje blenemo u njega.

»Danas?«

»Jel ti to ozbiljno?«

U svijetu Panther Corporationa, ovo je kao da dolazi Papa. Ili Djed Boži njak. Jack Harper je suosniva Panthera. On je *izumio* Panther Colu. Znam to, jer sam milijun puta natipkala reklamni tekst o njemu. »Bilo je to 1987. kad su mladi, ambiciozni poslovni partneri Jack Harper i Pete Laider otkupili Zoot, klimavu tvrtku bezalkoholnih pi a, prepakirali Zootacolu u Panther Colu, izmislili slogan 'Bez predaha' i ušli u marketinšku povijest.«

Nije ni udo što je Cyril izbezumljen.

»Za pet minuta.« Dave pogleda na svoj sat. »Manje ili više.«

»Ali... ali kako to?« pita Katie. »Mislim, samo tako, iz vedra neba.«

Daveove o i zasjaje. On, o ito, cijelo jutro to govori ljudima i silno uživa u tome.

»Navodno želi pogledati cijeli pogon i operativni centar u Velikoj Britaniji.«

»Mislila sam da nije više aktivan u poslu«, kaže Jane iz Ra unovodstva, stoje i nam iza le a i napeto slušaju i. »Mislila sam da je shrvan od tuge i povu en od svijeta otkad je Pete Laider umro. Da je na svom ran u ili gdje *već*...«

»To je bilo prije tri godine«, objasni Katie. »Možda mu je sad bolje.«

»Prije bih rekla da nas želi prodati«, kaže Jane mra no.

»Zašto bi to htio?«

»Nikad se ne zna.«

»Moja je teorija«, kaže Dave, a nas tri dobro na ulimo uši, »da on želi vidjeti jesu li biljke dovoljno ispolirane.« On kimne glavom i pokaže na Cyrila, a mi se po nemo hihotati.

»Pažljivo«, prasne Cyril. »Nemoj oštetiti stabljike.« Digne pogled. »Što vi još radite ovdje?«

»Upravo kre emo!« dobaci mu Katie i ubrzamo prema stepenicama, koje ja uvijek koristim tako da se ne moram zamarati s teretanom. Uz to, Odjel marketinga je na prvom katu, hvala Bogu. Upravo smo se popele desetak stepenica, kad Jane zakri i: »Gledajte! O, moj Bože! To je on!«

Limuzina je klizila po ulici i zaustavila se to no ispred staklenih vrata.

Što to ima u nekim autima? Izgledaju tako svjetlucavo i ispolirano, kao da su izra eni od potpuno druk ijeg materijala nego obi ni automobili.

To no u sekundu, na drugoj strani predvorja otvore se vrata dizala i iz njega iza u Graham Hillingdon, generalni direktor, i još šest ostalih direktora, svi do jednoga u

besprijeckornim tamnim odijelima.

»Dosta je!« sikne Cyril na sirote ista e u predvorju. Idite! Ostavite to!«

Nas tri stojimo, razroga enih o iju poput djece, dok se otvaraju stražnja vrata limuzine. Sekundu kasnije izlazi ovjek svijetle kose u tamnoplavom ogrtu u. Ima tamne nao ale i drži aktovku koja se doima jako skupocjeno.

ovje e! Izgleda kao milijun dolara.

Graham Hillingdon i ostali ve su vani, poredani na stepenicama. Redom se rukuju s njim i uvode ga unutra, gdje ih eka Cyril.

»Dobrodošli u Panther Corporation Velike Britanije«, kaže Cyril pretjerano se ulaguju i. »Nadam se da vam je put bio ugodan?«

»Nije bilo strašno, hvala«, kaže ovjek s ameri kim naglaskom.

»Kao što vidite, ovo je jedan vrlo *normalan* radni dan...«

»Hej, pogledaj«, promrmlja Katie. »Kennyje zapeo vani.«

Kenny Davey, jedan od dizajnera, nesigurno oklijeva na vanjskim stepenicama, u trapericama i bejzbolskim izmama, ne znaju i bi li ušao ili ne bi. Stavi ruku na vrata, zatim se povu e, pa opet do e do vrata i nesigurno proviri unutra.

»U i, Kenny!« kaže Cyril, otvaraju i vrata s poprili no okrutnim osmijehom. »Jedan od naših dizajnera, Kenny Davey. Trebali ste biti ovdje prije deset minuta, Kenny. No, nije važno!« gura on zapanjenog Kennyja u dizalo, pogleda prema gore i uzrujano nas otjera.

»Hajde«, kaže Katie, »bolje da idemo.« I, pokušavaju i se ne cerekati, nas tri požurimo na prvi kat.

Atmosfera u Marketinškom odjelu nalikuje na moju spava u sobu kakva je bila kad smo imali zabave u šestom razredu. Ljudi se ešljaju, špricaju parfemima, preme u papire i uzbu eno ogovaraju. Dok prolazim pored ureda Neila Gregga, koji je zadužen za medijsku strategiju, vidim ga kako pažljivo slaže po stolu svoje nagrade za marketinške uspjehe, dok Fiona, njegova pomo nica, polira uokvirene fotografije na kojima se on rukuje s poznatim, slavnim ljudima.

Upravo vješam svoj kaput na vješalicu, kad me šef našeg odjela, Paul, povu e u stranu.

»Koji se vrug dogodio u Glen Oilu? Jutros sam dobio jako udan e-mail od Douga Hamiltona. Zalila si ga pi em?«

Šokirano buljim u njega. Doug Hammilton je *rekao* Paulu? Ali, obe ao je da ne e!

»Nije bilo baš tako«, brzo se pravdam. »Samo sam pokušala demonstrirati kvalitete Panther Primea i nekako... nekako sam ga prolila.« Paul podigne svoju obrvu, ne baš prijateljski.

»Dobro. Bilo je to previše tražiti od tebe.«

»Nije bilo«, brzo kažem. »Mislim, sve bi bilo dobro da... ho u re i, da mi date još jednu priliku, iskazat u se. Obe avam.«

»Vidjet emo.« Pogleda na svoj sat. »Bolje idi. Stol ti je jebeni svinjac.«

»OK. Ovaj, u koliko sati e biti moja procjena?«

»Emma, ako nisi ula, Jack Harper nam je danas u posjetu«, kaže Paul svojim najsarkasti nijim tonom. »Ali, naravno, ako ti misliš da je tvoja procjena važnija od tipa koji je *osnovao* ovu tvrtku...«

»Nisam mislila... samo sam...«

»Idi i pospremi svoj stol«, kaže Paul kao da mu je dosadno. »I ako poliješ jebeni Panther Prime po Harperu, otpuštena si.«

Dok jurim sitnim koracima do svog stola, Cyril u e u sobu. Izgleda izmu eno.

»Pozor!« kaže on pljeskaju i rukama. »Pozor svima! Ovo je neslužbeni posjet, ništa više. Gospodin Harper e u i, možda izmijeniti rije -dvije s nekima od vas, promatrati što radite.

Stoga želim da se svi ponašate normalno, ali naravno, da date sve od sebe... Kakvi su ovo papiri?» odjednom on pukne, gledaju i uredno složenu hrpu korektura u kutu, pored stola Fergusa Gradyja.

»To je... ovaj... vizualna reprezentacija za novu kampanju Panther žvaka e gume«, kaže Fergus, koji je jako sramežljiv i kreativan. »Nemam dovoljno mjesta na stolu.«

»Pa ne mogu ostati tu!« Cyril ih pokupi i gurne k njemu.

»Riješi ih se. Sad, ako vas on pita nešto, budite ljubazni i prirodni. Kad do e, želim da radite. Jednostavno radite svoje uobi ajene zadatke koje biste ina e radili tijekom obi nog dana.« Pogleda okolo izbezumljeno. »Neki od vas mogli bi telefonirati, neki bi mogli tipkati po kompjuterskoj tipkovnici... neki od vas mogli bi kreativno raspravljati... Zapamtite, ovaj odjel je kota cijele tvrtke. Panther Corporation je znamenit po svojoj marketinškoj izvrsnosti!«

On stane i mi svi tupo buljimo u njega.

»Pokrenite se!« ponovno pljesne rukama. »Nemojte samo stajati. Ti!« pokaže na mene. »Nastavi dalje s poslom!«

O, Bože. Stol mi je skroz prekriven stvarima. Otvorim ladicu i pometem cijelu hrpu papira u nju, zatim pani no po nem slagati kemijske olovke u aši. Za stolom do mojega, Artemis Harrison nanosi ruž na usne.

»Bit e prava inspiracija upoznati ga«, kaže ona dive i se samoj sebi u malom ogledalu. »Znaš, mnogi misle da je on sam promijenio lice marketinške metode.« Njene o i padnu na mene. »Je li ti to novi top, Emma? Gdje si ga kupila?«

»Hvala... French Connection«, kažem.

»Za vikend sam bila u French Connectionu.« O i joj se suze. »Nisam vidjela taj model.«

»Vjerojatno su ga rasprodali.« Okrenem se i pretvaram da pospremam svoju najvišu ladicu.

»Kako da ga oslovimo?« pita Caroline. »Gospodin Harper ili Jack?«

»Pet minuta nasamo s njim«, grozni avo govori u telefon Nick, jedan od marketinških direktora. »To je sve što trebam. Pet minuta da mu ispri am ideju za web-stranicu. Mislim, Isuse, kad bi pristao...«

Bože, ovo uzbu enje u zraku je zarazno. S provalom adrenalina, posegnem za ešljem i provjeravam imam li još sjajila na usnama. Mislim, nikad se ne zna. Možda e nekako uo iti moj potencijal. Možda e iz ove gomile ljudi izvu i baš mene!

»OK, ljudi«, kaže Paul, ušetavaju i u odjel. Na ovom je katu. Prvo e oti i do Administracije...«

»Nastavite sa svakodnevnim zadacima!« viknuo je Cyril. »Odmah!«

Jebemti! Što je moj svakodnevni zadatak?

Podignem slušalicu i utipkam svoj kod za zvukovnu poštu. Slušam poruke.

Pogledam po odjelu - i vidim da svi rade isto.

Pa ne možemo svi telefonirati. Ovo je tako glupo! OK, onda u samo upaliti svoj kompjuter i ekati da se zagrije.

Dok gledam kako mi ekran mijenja boju, Artemis po ne glasno pri ati.

»Mislim da je bit koncepta vitalnost«, kaže ona, neprekidno pogledavaju i prema vratima. »Razumiješ li me?«

»Ovaj, da«, uzvra a Nick. »Mislim, u modernom marketinškom okruženju, mislim da trebamo gledati prema... ovaj... fuziji strategije i naprednog razmišljanja...«

Bože, al' mi je kompjuter danas spor. Jack Harper e do i, a ja u i dalje buljiti u taj ekran kao nekakav debil.

Znam što u! Bit u osoba koja donosi kave. Mislim, što može biti prirodnije od toga?

»Mislim da u uzeti kavu«, kažem ja smeteno i dignem se sa stolice.

»Možeš li i meni donijeti jednu?« pita Artemis, kratko podignuvši pogled. »No, na mom MBA te aju...«

Aparat za kavu je blizu ulaza u odjel, u „manjoj prostoriji“. Dok čekam da mi se šalica napuni tom nezdravom tekućinom, skrenem pogled i ugledam Grahama Hillingdona kako izlazi iz Administracijskog odjela, u pratnji još nekoliko ljudi. Sranje! Dolazi!

OK. Smiri se. Samo pričekaj da se napuni i druga šalica, lijepo i prirodno...

Evo ga! Sa svojom plavom kosom, u skupocjenom odijelu i s tamnim naočalama. Ali, na moje iznenađenje, on iskorači, makne se s puta.

Zapravo njega nitko ni ne gleda. Pozornost svih usmjerena je na nekog drugog tipa. Tipa u trapericama i crnoj doljevnici koji upravo sad izlazi.

Dok ja buljim od uzbuđenja, on se okrene. I sad, kad ga gledam ravno u lice, osjetim tako snažan udarac, kao da me kugla pogodila ravno u trbuh.

O, moj Bože!

To je on!

Iste tamne oči. Iste bore urezane oko njih. Brade više nema, ali to je sigurno on.

Uvijek iz aviona.

Što on ovdje radi?

I zašto su svi obratili pažnju na njega? Sad govori, a oni upijaju svaku njegovu riječ.

Ponovno se okreće, a ja se instinktivno maknem izvan njegova vidokruga, pokušavajući se smiriti. Što on ovdje radi? Ne može...

To ne može...

To ni slučajno ne može...

Klimavih nogu vratim se do svog stola, pokušavajući i ne proliti kavu po podu.

»Hej«, kažem Artemis, a moj je glas za mrvicu previsok. »Ovaj... znaš li ti kako izgleda Jack Harper?«

»Ne«, kaže ona i uzme svoju kavu. »Hvala.«

»Tamna kosa«, kaže netko.

»Tamna?« progutam. »Ne plava?«

»Dolazi ovamo!« netko prosika. »Dolazi!«

Slabih nogu utonem u svoju stolicu i otpijem gutljaj kave.

»... naš rukovoditelj marketinga i reklamiranja, Paul Fletcher«, čujem kako govori Graham.

»Drago mi je, Paul«, čuje se isti onaj suhi glas s američkim naglaskom.

On je. To je definitivno on.

OK, smiri se. Možda me se neće sjetiti. Bio je to kratak let.

On sigurno neće doći.

»Ljudi!« Paul ga vodi do sredine prostorije. »Zadovoljstvo mi je predstaviti vam našeg osnivača, čovjeka koji je inspirirao i utjecao na generacije koje se bave marketingom - Jacka Harpera!«

Prolomi se pljesak i Jack Harper odmahuje glavom, smijući se. »Molim vas«, kaže on. »Ne dajte se smesti. Samo radite što inače radite.«

On po ne hodati po uredu, zastajkuje i tu i tamo da popriča s ljudima. Paul ga vodi, predstavlja mu zaposlenike, a šutke ih posvuda prati plavokosi čovjek.

»Stiže ovamo!« prosika Artemis i svi u našem dijelu ureda se ukoče.

Srce mi po ne lupati i ja propadnem u stolicu, pokušavajući se sakriti iza kompjutera. Možda me neće prepoznati. Možda se neće sjetiti. Možda neće...

Jebemti! Gleda me. Vidim bljesak iznenađenja u njegovim očima i on podigne obrvu.

Prepoznao me.

Molim te, nemoj doći ovamo, tiho preklinjem. Molim te, nemoj doći.

»A tko je ovo?« pita on Paula.

»Ovo je Emma Corrigan, jedna od naših mladih marketinških asistentata.«

Prilazi mi. Artemis je prestala prići. Svi bulje. Vruće mi je od neugode.

»Dobar dan«, kaže on ljubazno.

»Dobar dan«, prozborim. »Gospodine Harper.«

OK, prepoznao me. Ali to ne zna i da se sjeća svega što sam rekla. Nekoliko nasumičnih komentara koje je izvalila osoba na susjednom avionskom sjedalu. Tko bi to zapamtio? Možda me nije ni *slušao*.

»Što vi radite?«

»Ja, emm, asistiram u Marketinškom odjelu i pomažem pri osmišljavanju reklamnih inicijativa«, promrmljam.

»Emma je bila poslovno u Glasgowu prošli tjedan«, dobaci Paul, lažno mi se osmjehnuvši.

»Vjerujemo da našem mladm osoblju treba što ranije dati odgovornost.«

»Vrlo mudro«, kaže Jack Harper kimajući. Njegov pogled prelazi preko mog stola i s posebnim se interesom zaustavi na mojoj glavi. Digne pogled i oči nam se sretnu.

»Kakva je kava?« ljubazno me upita. »Ukusna?«

Odjednom u svojoj glavi čujem svoj glupi glas kako blebeče kao navijen.

»Kava na poslu nešto je najodvratnije što sam ikad pila, totalni otrov...«

»Super je!« kažem. »Stvarno... vrlo ukusna!«

»Drago mi je to čuti.« Tražak zabave vidi mu se u očima, a ja osjetim kako crvenim.

»A ovo je Artemis Harrison«, kaže Paul. »Jedna od nadarenijih mladih direktora marketinga.«

»Artemis«, kaže Jack Harper zamišljeno. Napravi nekoliko koraka prema njenom radnom dijelu. »Imate lijepi veliki stol, Artemis.« Osmjehne joj se. »Je li nov?«

»...došao je novi radni stol neki dan i ona ga je samo prisvojila...«

Sjeća se svega, zar ne? Svega.

O, Bože! Što sam, jebote, još rekla?

Sjedim savršeno mirno, dok mu Artemis razmetljivo odgovara, s ljubaznim izrazom lica kao dobar namještenik. Ali, moj mozak mahnito vrti film unazad, pokušavajući se sjetiti, pokušavajući sastaviti sve što sam rekla. Mislim, Bože, ovom sam uvijek rekla sve o sebi. Sve. Rekla sam mu kakve ga igrice nosim, i koju vrstu sladoleda volim, i kako sam izgubila nevinost, i...

Krv mi se sledi.

Prisjećam se nečega što mu nikako nisam smjela reći.

Nešto što nisam smjela nikome reći.

»...znam da to nisam smjela napraviti, ali tako sam htjela dobiti posao...«

Rekla sam mu kako sam lažirala peticu u svom životopisu.

E pa, to je to. Gotova sam.

Otpustiti me. Biti u obilježena kao nepoštena i nitko me više neće htjeti zaposliti, završiti u dokumentarcu »Najgori posao u Britaniji«, kako istim kravlja govna, vedro govoreći: »Nije tako loše, zaista.«

OK. Ne paničari. Sigurno postoji nešto što mogu napraviti. Ispričati se. Da. Reći u da je to bila pogrešna prosudba zbog koje se sad duboko kajem, i da nikad nisam htjela zavaravati tvrtku, i...

Ne. Reći u: 'Zapravo, ja *jesam* dobila peticu, ha ha, glupa ja, zaboravila sam!' A onda u krivotvoriti svjedodžbu s onim kaligrafskim alatom. Mislim, on je Amerikanac. Neće znati.

Ne. Sigurno neće saznati. O, Bože! O, Bože!

OK. Možda sad već malo pretjerujem. 'Ajmo staviti sve na papir. Jack Harper je vrlo važan tip. Pogledaj ga! Ima limuzine i ulizice, i golemu uspješnu tvrtku koja zaradi milijune svake

godine. Nije ga briga je li jedan od njegovih namještenika imao pišljivu peticu ili nije. Mislim, stvarno!

Naglas se nasmijem svojim mislima, a Artemis me udno pogleda.

»Želim samo reći da mi je drago što sam vas sve upoznao«, kaže Jack Harper, gledajući po utihnulom uredu. »I što vam mogu predstaviti svog pomoćnika, Svena Petersena.« On pokaže na plavokosog tipa. »Ostajem ovdje nekoliko dana pa se nadam da ću nekoliko vas bolje upoznati. Kao što sigurno znate, Pete Laidler, koji je osnovao ovu tvrtku zajedno sa mnom, bio je Britanac. Zbog toga, i mnogo toga drugog, ova država oduvijek mi je bila neizmjerljivo važna.«

Suosjećajno zamor protutnji uredom. On podigne ruku, kimne i ode, u pratnji Svena i svih drugih direktora. Vlada tišina dok on odlazi, a zatim se prolomi uzbuđeno blebetanje.

Osjećam kako mi se cijelo tijelo opušta od olakšanja. Hvala Bogu! Hvala *Bogu*!

Stvarno sam totalni debil. Pusta maštanja da se Jack Harper sjeća a što sam izbrbljavala. A kamoli još i da bi ga zanimalo!

Pusta maštanja da bi on trošio svoje dragocjeno vrijeme na nešto toliko sitno i nevažno kao što je moje lažiranje životopisa! Dok posežem za svojim mišem i klikam na novi dokument, zapravo se smješkam.

»Emma.« Dignem pogled i vidim Paula kako stoji pred mojim stolom. »Jack Harper te želi vidjeti«, kaže on kratko.

»Što?« moj smiješak zamre. »Mene?«

»U sobi za sastanke za pet minuta.«

»Je li rekao zašto?«

»Nije.«

Paul odlazi velikim koracima, a ja tupo buljim u ekran svog računala, osjećajući i kako se mi pozliti.

Imala sam pravo što sam se uplašila.

Ostat ću bez posla.

Ostat ću bez posla zbog glupih komentara na glupom letu.

Zašto su mi dali mjesto u boljem razredu? *Zašto* sam morala otvoriti svoja glupa usta? Ja sam glupa, glupa brbljavica.

»Zašto Jack Harper želi tebe vidjeti?« pita Artemis zvučeći i uzrujano.

»Ne znam«, kažem.

»Hoće li još koga vidjeti?«

»Ne znam!« kažem ja rastreseno.

Kako bih zaustavila bujicu njezinih pitanja, pokušavam bezveze tipkati po tastaturi, dok mi zuji u glavi.

Ne smijem ostati bez posla. Ne mogu upropastiti još jednu karijeru.

Ne smije me otpustiti. Jednostavno ne smije. Nije fer. Nisam znala tko je on. Mislim, o čemu, da mi je *rekao* da je moj poslodavac, nikad ne bih spomenula svoj životopis. Ili... bilo što drugo.

A ionako, pa nisam krivotvorila svjedodžbu, zar ne? I nemam kriminalni dosje ili nešto slično. Dobar sam namještenik. Zaista se trudim i ne zabušavam odvesti, i toliko sam sebe uložila u prekovremeni rad za promociju sportske odjeće, i organizirala sam božićnu tombolu...

Lupam po tastaturi sve jače i jače, a moje lice postaje sve crvenije od uznemirenosti.

»Emma.« Paul značajno pogleda na svoj sat.

»Dobro.« Duboko uzdahnem i ustanem.

Neću mu dopustiti da me otpusti. Jednostavno neću dopustiti da se to dogodi.

Koraćam kroz ured i niz hodnik do sobe za sastanke, pokušam na vrata i otvorim ih.

Jack Harper sjedi za konferencijskim stolom, r karaju i nešto u svoj ru ni kompjuter. Dok ulazim, on digne pogled i od njegova mi se mrkog izraza lica preokrene želudac.

Ali, moram se obraniti. *Moram zadržati ovaj posao.*

»Bok«, kaže on. »Možete li zatvoriti vrata?« On pri eka da to u inim i onda me pogleda. »Emma, moramo o ne emu popri ati.«

»Svjesna sam toga«, kažem pokušavaju i održati normalan ton glasa. »Ali, voljela bih prva objasniti vam što se dogodilo, ako smijem.«

Na trenutak Jack Harper izgleda zate eno, a zatim podigne obrvu.

»Naravno. Izvolite.«

Pri em k stolu, duboko uzdahnem i pogledam ga ravno u o i.

»Gospodine Harperu, znam zašto me želite vidjeti. Znam da je to bila pogreška. Bila je to pogrešna prosudba, zbog koje duboko žalim. Strašno mi je žao i ne e se više nikad ponoviti. Ali, u svoju obranu...« ujem kako mi se ton glasa podiže od navale emocija. »U svoju obranu, moram re i da u avionu nisam imala pojma tko ste. I ne mislim da me se treba kazniti za nešto što je stvarno bila golema pogreška.«

Stanka.

»O ekujete li da u vas kazniti?« Jack Harper napokon progovori, mršte i se.

Kako može biti tako beš utan?

»Da! Morate shvatiti da nikad ne bih spomenula svoj životopis da sam znala tko ste! To je kao... kao zamka! Znae, da je ovo sud, sudac bi ga raspustio. Ne bi vam ni dopustio da...«

»Vaš životopis?« Jack Harper spusti obrvu. »Aaa! Petica u vašem životopisu.« Prodorno me pogleda. »Krivotvorena petica, rekao bih.«

uvši to tako naglas, ušutim. Osje am da mi lice postaje sve crvenije i užarenije.

»Znae, mnogi bi to nazvali prijevarom«, kaže Jack Harper naslanjaju i se na naslon stolice.

»Znam da bi. Znam da je to bilo pogrešno. Nisam smjela... Ali, to ne utje e na moj rad. To ništa ne *znači*«

»Mislite?« zamišljeno odmahne glavom. »Ne znam. Od trojke na peticu... to je pove i skok. Što ako nam zatreba da nešto izra unate?«

»Znam ja ra unati«, o ajno kažem. »Postavite mi matemati ko pitanje. Hajde, pitajte me bilo što.«

»OK.« Usne mu se trznu. »Osam puta devet.«

Zurim u njega, srce mi tu e, a mozak mi se zablokirao. Osam puta devet. Nemam pojma. 'Bemti. OK, jedan puta devet je devet. Dva puta devet je...

Ne. Znam. Osam puta deset je 80. Tako da osam puta *devet* mora biti...

»Sedamdeset i dva!« uzviknem i ustuknem, dok se on napola nasmiješi. »Sedamdeset i dva«, dodam ja mirnije.

»Vrlo dobro.« On ljubazno pokaže na stolicu. »E, sad. Jeste li završili s tim što ste htjeli re i ili ima još toga?«

Zbunjeno se po eškam po licu. »Ne ete me... otpustiti?«

»Ne«, strpljivo kaže Jack Harper. »Ne u vas otpustiti. Možemo li sad razgovarati?«

Dok sjedam, grozna sumnja po ne rasti u meni.

»Jeste li...« pro istim grlo. »Jeste li me htjeli vidjeti zbog mog životopisa?«

»Ne«, kaže on blago. »Nisam vas zbog toga pozvao.«

Želim umrijeti.

Želim umrijeti, ovdje i sad.

»Aha«, rukom zaližem kosu unazad, pokušavaju i se sabrati; pokušavaju i izgledati poslovno. »Dobro. Pa. Ovaj, što ste... što...«

»Želim vas zamoliti za jednu malu uslugu.«

»Dobro!« osje am val iš ekivanja. »Bilo što! Mislim... što?«
»Zbog nekoliko razloga«, polako kaže Jack Harper, »volio bih da nitko ne sazna kako sam prošli tjedan bio u Škotskoj.« Pogleda me u o i. »Zaista bih volio da naš mali susret, ako je mogu e, ostane tajna.«
»Dobro!« kažem ja nakon stanke. »Naravno! Apsolutno. Mogu e je.«
»Niste nikome rekli?«
»Ne. Nikome. ak ni svom... Ho u re i, nikome. Nikome nisam rekla.«
»Odli no. Hvala vam, zaista sam vam zahvalan.« Nasmije se i ustane. »Drago mi je što smo se opet sreli, Emma. Siguran sam da emo se opet vidjeti.«
»To je to?« kažem ja zate eno.
»To je to. Osim ako vi ne želite još o ne emu razgovarati.«
»Ne!« brzo se osovim na noge, lupivši zapeš em o stol.
Mislim, što sam ja o ekivala? Kako e me zamoliti da vodim njegov novi, uzbudljiv internacionalni projekt?
Jack Harper otvara vrata i ljubazno mi ih pridržava. Napola sam vani, kad odjednom stanem. » ekajte.«
»Što je?«
»Što da kažem, zašto ste me pozvali?« pitam, premda mi je neugodno. »Svi e htjeti znati.«
»Zašto im ne biste rekli da smo razgovarali o logistici?« on podigne obrve i zatvori vrata.

6.

Ostatak dana na poslu prošao je u sve anom ugo aju, ali ja sam samo sjedila, ne mogavši povjerovati što se upravo dogodilo. Dok sam tu ve er putovala ku i, srce mi je i dalje ludo udaralo, taj nevjerovatni, nepravedni doga aj potpuno me izbacio iz takta.

On je bio stranac. On je trebao ostati *stranac*. Cijela poanta kod stranaca jest da oni nestanu u eteru i nikad se više ne pojave. Ne pojavljuju se u uredu. Ne pitaju koliko je osam puta devet. Ne ispada na kraju da su tvoji megašefovi i poslodavci.

E pa, sve što mogu re i jest da me to nau ilo pameti. Roditelji su me uvijek upozoravali da nikad ne pri am sa strancima i imali su pravo. Nikad više ne u ništa re i ni jednom strancu. *Nikad!*

Dogovorila sam da u nave er oti i do Connorova stana i, kad sam stigla, osjetila sam kako mi se tijelo opušta od olakšanja. Daleko od ureda. Daleko od beskrajne pri e o Jacku Harperu. A Connor ve kuha. Mislim, zar to nije savršeno? Kuhinja je ispunjena predivnim mirisom ešnjaka i za inskog bilja, i ve me na stolu eka aša vina.

»Bok!« kažem i poljubim ga.

»Bok, draga!« kaže on, podignuvši pogled s pe nice.

Sranje. Skroz sam zaboravila re i 'dragi'. OK, kako u to zapamtiti?Znam. Zapisat u si na ruku.

»Pogledaj ovo. Skinuo sam ih s Interneta.« Connor pokaže na mapu na stolu i široko se osmijehne. Otvorim je i zagledam se u zrnastu crno-bijelu sliku sobe s kau em i biljkom u tegli.

»Detalji stana!« kažem ja zate eno. »Ideš, to je brzo. Nisam još ni otkazala svoju sobu.«

»Pa trebamo po eti tražiti«, kaže Connor. »Pogledaj, ovaj ima balkon. A ovaj ima pravi kamin!«

»Ajme!«

Sjednem na najbližu stolicu i buljim u mutnu fotografiju, pokušavaju i zamisliti sebe i

Connora kako tu živimo. Sjedimo na tom trosjedu. Samo nas dvoje, svaku Božju večer.

Pitam se o čemu ćemo razgovarati.

Pa! Razgovarati ćemo o... čemu god uvijek pričamo.

Možda ćemo igrati Monopoly. Ako nam bude dosadno, ili što već.

Okrenem list i osjetim val uzbuđenja.

Ovaj stan ima drvene podove i drvene žaluzine! Pogledaj ovu cool kuhinju, radna površina je sva u granitu...

Oh, ovo će biti tako super. Ne mogu dočekati!

Sretno otpijem gutljaj vina i upravo udobno tonem u stolicu, kad Connor kaže »I? Zar nije uzbudljivo to što nas je Jack Harper došao posjetiti?«

O, Bože! Molim te. Ne opet pričaj o prokletom Jacku Harperu.

»Jesi li ga upoznala?« dodaje on prilazeći i sa zdjelom kikirikija. »Uo sam da je bio u Marketingu.«

»Aha, je, da, upoznala sam ga.«

»Došao je popodne u Istraživanja, ali ja sam bio na sastanku.« Connor me radoznalo gleda. »I? Kakav je?«

»Hmm... ne znam. Tamna kosa... Amerikanac... Kako je bilo na sastanku?«

Connor potpuno ignorira moj pokušaj da promijenim temu.

»Zar to nije uzbudljivo?« lice mu sjaji. »Jack Harper!«

»Valjda.« Slegnem ramenima. »No...«

»Emma! Zar nisi uzbuđena?« Connor izgleda zapanjeno.

»Govorimo o osnivaču tvrtke! Govorimo o ovjeku koji je smislio koncept Panther Cole, ovjeku koji je uzeo nepoznatu marku, prepakirao je i prodao svijetu! Od propale tvrtke napravio je ogromnu, uspješnu korporaciju. I sad ga svi imaju priliku upoznati. Zar tebi to nije uzbudljivo?«

»Je«, konačno kažem. »Zaista je... uzbudljivo.«

»Ovo bi mogla biti životna prilika za sve nas. Da učimo od samog genija! Znaš, nikad nije napisao knjigu, nikad nije podijelio svoja mišljenja ni s kim osim s Peteom Laidlerom...« Otvori hladnjak, posegne za limenkom Panther Cole i otvori je. Connor je sigurno najlojalniji zaposlenik na cijelom svijetu. Jednom sam kupila Pepsi kad smo bili na pikniku, a on je zamalo dobio živani napadaj.

»Znaš što bih ja želio više od svega?« kaže on otpijajući i gutljaj. »Da ostanem nasamo s njim.« Gleda me, oči mu blistaju. »Licem u lice s Jackom Harperom! Ne bi li to bio najfantastičiji poticaj u karijeri?«

Licem u lice s Jackom Harperom.

Aha, to mi je potaknulo karijeru.

»Valjda«, izustim na jedvite jade.

»Naravno da bi bio! Samo imati priliku slušati ga! Čuti što ima za reći! Mislim, tip je bio tri godine izoliran od svijeta. Kakve li su mu se ideje rađale u glavi sve to vrijeme? Sigurno ima jako puno uvida i teorija ne samo o marketingu, nego i o poslovanju..., o načinu na koji ljudi rade..., o samom životu.«

Connorov ushičeni glas doživljavam kao da mi netko utrljava sol na bolnu ranu. Hajdemo vidjeti kako sam savršeno loše to odigrala. Sjedim u avionu pored velikog Jacka Harpera, kreativnog genija i izvora svih mudrosti o poslovanju i marketingu, da ni ne spominjem velike misterije samog života.

I što ja napravim? Postavim mu pronicava pitanja?

Započnem intelektualan razgovor s njim? Naučim li išta od njega?

Ne. Ja bez prestanka brbljam o tome kakve ga ideje nosim.

Odlučan poslovni potez, Emma. Jedan od najboljih.

Sljedeći dan Connor ima sastanak, ali prije nego što ode iskopa iz starog časopisa lanak o Jacku Harperu.

»Pročitaj ovo«, kaže punih usta tosta. »To su dobri podaci o njemu.«

Ne želim nikakve podatke o njemu! Najradije bih mu odbrusila, ali Connor je već izašao.

U iskušenju sam da ostavim taj lanak i ne zamaram se uopće s njim, ali dug je put od Connorova stana do posla i nemam kod sebe nikakav časopis. Stoga uzmem lanak sa sobom, teška srca po nemojati u metrou i pomislim kako je to, zapravo, zaista interesantna priča. Kako su Harper i Pete Laidler bili prijatelji koji su odlučili zajedno učiti u posao. Kako je Jack bio kreativac, a Pete ekstrovertirani frajer, i kako su zajedno postali multimilijunaši, a bili su bliski kao braća. A onda je Pete poginuo u automobilskoj nesreći. Jack je bio toliko shrvan da se isključio od svijeta i rekao da odustaje od svega.

I, naravno, sad kad sam pročitala sve to, osjećam se pomalo glupavo. Trebala sam prepoznati Jacka Harpera. Mislim, prepoznajem Petea Laidlera. Kao prvo, sličio je - na Roberta Redforda. A, kao drugo, bio je u svim novinama kad je poginuo. Sad se toga jasno sjećam, iako tada nisam imala veze s Pantherom. Razbio je svoj mercedes i svi su rekli da izgleda kao nesreća princeze Dijane.

Toliko sam se udubila u čitanje da sam gotovo promašila svoju stanicu pa sam morala onako glupo pojuriti prema vratima, a svi su me gledali kao: »Ti jedna moronko, zar nisi znala da je sljedeća stanica tvoja?« I onda, kad su se vrata zatvorila, shvatim da sam ostavila lanak u vlaku.

No, dobro. Shvatila sam bit lanka.

Vedro je sunčano jutro i ja krenem prema kafiću u koji uvijek svratim prije posla. Navikla sam se svako jutro usput kupiti frape od manga, jer je zdrav.

Ali i zato što tamo za šankom radi zgodan tip iz Novog Zelanda, zove se Aidan. (U biti, bila sam, kao, zaljubljena u njega prije nego što sam počela hodati s Connorom.) Kad ne radi u kafiću, drži tečaj sportske znanosti, i uvijek mi govori o bitnim mineralima i kakav bi mi trebao biti omjer ugljikohidrata.

»Hej«, pozdravi me on kad sam ušla. »Kako ide kick-boxing?«

»Oh!« kažem, lagano pocrvenjevši. »Super je, hvala.«

»Jesi li probala onaj novi pokret o kojem sam ti pričao?«

»Jesam! Zaista je pomogao!«

»Tako sam i mislio«, zaključuju i izgledaju i zadovoljno i ode mi pripremiti frape od manga.

OK. Istina je da ne idem na kick-boxing. Probala sam jedanput u lokalnom sportskom centru i, da budem iskrena, bila sam šokirana! Nisam imala pojma da je tako *nasilan*. Aidan je bio toliko zanesen time, i stalno je pričao kako će mi to promijeniti život, da nisam mogla priznati kako sam odustala već nakon prvog puta. To mi se čini tako traljavo. Tako da sam... lagala. Mislim, pa to nije ni važno. Neće nikada saznati. Ionako ga nikad ne vidim izvan kafića.

»Evo jedan frape od manga«, kaže Aidan.

»I okoladni kola i«, kažem. »Za... moju kolegicu.« Aidan uzme kolačić i ubaci ga u papirnatu vrećicu.

»Znaš, tvoja bi kolegica trebala razmisliti o razini šećera u krvi«, kaže on mršteći i se zabrinuto. »To je već četvrti kolačić ovaj tjedan?«

»Znam«, potvrdim ja ozbiljno. »Reći u joj. Hvala, Aidane.«

»Nema problema!« kaže Aidan. »I zapamti: jedan-dva-okret!«

»Jedan-dva-okret«, uzviknem veselo. »Zapamtit ću!«

Stignem u ured, a Paul se pojavi iz svoje sobe, zapucketa prstima prema meni i kaže: »Procjena!«

Želudac mi se stisne i umalo se ne zagušim zadnjim komadom okoladnog kola i a. O, Bože! To je to. Nisam spremna.

Jesam. Hajde. Zra i pouzdanjem. Ja sam žena na svom putu prema negdje.

Odjednom se sjetim Kerry i njenog 'ja sam uspješna žena' hoda. Znam da je Kerry odbojna krava, ali ona ima vlastitu putni ku agenciju i zara uje milijune funti godišnje. Sigurno nešto radi dobro. Možda bih mogla probati. Oprezno se isprsim, podignem glavu i po nem kora ati preko ureda s fiksiranim, pažljivim izrazom lica.

»Imaš menstrualne tegobe ili...?« pita Paul grubo dok prilazim vratima njegova ureda.

»Ne!« kažem šokirano.

»Pa izgledaš jako udno. Sjedni sad.« Zatvori vrata, sjedne za svoj stol i otvori formular na kojem piše Pregled procjene osoblja. »Zao mi je što te nisam mogao ju er primiti. Ali, s dolaskom Jacka Harpera sve se poremetilo.«

»U redu je.«

Pokušam se osmjehnuti, ali su mi usta odjednom suha. Ne vjerujem koliko sam nervozna. Ovo je gore od školskog izvješ a.

»OK. Dakle... Emma Corrigan.« Gleda u formular i po ne ozna avati ku ice kva icama.

»Op enito ti dobro ide. Uglavnom ne kasniš... prili no si u inkovita... rad s kolegama je OK... bla, bla... bla... Ima li problema?« kaže on dignuvši pogled.

»Ovaj... nema.«

»Je li te netko rasno diskriminirao?«

»Ovaj... nije.«

»Dobro.« On stavi još jednu kva icu. »Mislim da je to to. Vrlo dobro. Možeš li mi poslati Nicka?«

»Ovaj, a što je s mojim unapre enjem?« pitam ga, pokušavaju i ne zvu ati previše nervozno.

»Unapre enje?« On zuri u mene. »Kakvo unapre enje?«

»U direktoricu marketinga.«

»O emu ti, jebote, pri aš?«

»Tako je pisalo. Tako je pisalo u oglasu za posao...«, izvadim zgužvani oglas iz džepa traperica, gdje sam ga ju er stavila. »'Mogu e unapre enje nakon godinu dana.' Piše u njemu.« Gurnem ga preko stola, a on ga pogleda, mršte i se.

»Emma, to je samo za izvrsne kandidate. Nisi spremna za unapre enje. Prvo se moraš dokazati.«

»Ali, dajem sve od sebe! Kad biste mi pružili priliku...«

»Imala si priliku s Glen Oilom.« Paul podigne obrvu i ja osjetim oštru bol poniženja.

»Emma, sve u svemu, nisi spremna za viši položaj. Vidjet emo za godinu dana.«

»Godinu?«

»OK? A sad idi.«

Mozak mi kipi. Moram ovo prihvatiti smireno, dostojanstveno. Moram re i nešto poput: »Poštujem vašu odluku, Paul«, rukovati se s njim i iza i iz sobe. To moram u initi.

Jedini je problem taj što, ini se, ne mogu ustati iz stolice.

Nakon nekoliko trenutaka Paul me zbunjeno pogleda. »To je to, Emma.«

Ne mogu se pomaknuti. im iza em iz ove sobe, gotovo je.

»Emma?«

»Molim vas, unaprijedite me«, kažem ja o ajno. »Molim vas. Moram dobiti unapre enje da bih zadivila svoju obitelj. To je jedina stvar koju želim na cijelom svijetu, i naporno u raditi, obe avam, dolazit u i vikendima i... i nosit u poslovna odijela...«

»Što?« Paul zuri u mene kao da sam se pretvorila u zlatnu ribicu.

»Ne morate mi dati ve u pla u! Radit u iste poslove kao i prije. ak u si i sama platiti

vizitke! Mislim, vama će biti svejedno. Ne ete ni znati da sam unaprijeđena!»

Naglo zašutim, teško dišući.

»Mislim da to nije bit unaprijeđena, Emma«, kaže Paul sarkastično. »Nažalost, odgovor je ne. Ali štoviše...« »Ali...«

»Emma, jedan savjet. Ako želiš napredovati, moraš si sama stvoriti prilike. Sama si moraš prokultivirati put do uspjeha. A sad ozbiljno. Hoćeš li, molim te, odjebati iz mog ureda i pozvati Nicka?«

Odlazeći, vidim kako diže oči prema nebu i rika još nešto na moj formular.

Super. Sigurno piše: »Poremećena luđakinja, potražiti pomoć.«

Dok pokunjeno hodam do svog stola, Artemis me znatiželjno gleda. »Hej, Emma«, kaže, »upravo te zvala rođakinja Kerry.«

»Stvarno?« kažem ja iznenađeno. Kerry me nikad ne zove na posao. Zapravo, ona me nikada ne zove. »Je li ostavila poruku?«

»Da, je. Htjela je znati jesi li štogod čula o svom unaprijeđenju.«

OK. Ovo je sad službeno. Mrzim Kerry.

»Aha, dobro«, kažem, pokušavajući zvučati kao da je riječ o uobičajenoj, svakodnevnoj stvari. »Hvala.«

»Hoćeš li biti unaprijeđena, Emma? Nisam to znala!« Njen ton glasa visok je i prodoran i vidim da se nekoliko glava zainteresirano podiglo. »Pa, hoćeš li postati marketinška direktorica?«

»Ne«, promrmljam, a lice mi je crveno od poniženja. »Neću.«

»Oh!« Artemis navuče lažan zbunjeno izraz. »Pa zašto je onda ona...«

»Za epu, Artemis«, kaže Caroline. Zahvalno je pogledam i skljojкам se u stolicu.

Još cijela jedna godina. Još jednu cijelu godinu moram biti posrana marketinška asistentica i svi misle kako sam beskorisna. Još cijelu jednu godinu moram biti dužna tati, Kerry i Neve i mi se smijati, a ja u se osjećati kao totalni gubitnik. Upalim ruku u unalo i potišteno utipkam nekoliko riječi. Ali, odjednom osjetim kako mi ponestaje snage.

»Mislim da ću si uzeti kavu«, kažem. »Želi li još netko kavu?«

»Ne možeš dobiti kavu«, kaže Artemis udno me pogledavši. »Zar nisi vidjela?«

»Što?«

»Odnijeli su aparat«, kaže Nick. »Dok si bila kod Paula.«

»Odnijeli ga?« zbunjeno ga pogledam. »Ali, zašto?«

»Nemam pojma«, kaže on odlazeći u Paulov ured. »Samo su došli i odnijeli ga.«

»Dobit ćemo novi aparat!« kaže Caroline prolazeći s hrpom korektura. »To kažu oni iz prizemlja. Pravi aparat, s dobrom kavom. Navodno ga je naručio Jack Harper.«

Ona krene dalje, a ja buljim za njom.

Jack Harper je naručio novi aparat za kavu?

»Emma!« Artemis nestrpljivo vikne. »Jesi li me čula? Želim da nađeš letak koji smo radili za Tescovu promociju prije dvije godine. Oprosti, mamice«, kaže ona na telefon. »Samo nešto govorim svojoj pomoćnici.«

Svojoj pomoćnici! Bože, poludim kad to čujem.

Ali, da budem iskrena, osjećam se previše zbunjeno da bih se ljutila.

To nema veze sa mnom, uvjeravam samu sebe odlučno dok kopam po metalnom ormaru za kartoteke. Smiješno je misliti da ja imam veze s tim. Vjerojatno je ionako planirao naručiti novi aparat za kavu. Vjerojatno je...

Stojim s hrpom papira u naručju i zamalo mi svi ne ispadnu na pod.

Evo ga.

Stoji to no ispred mene.

»Bok, opet.« Njegove se oči naberu od smiješka. »Kako ste?«

»Ovaj... dobro, hvala.« Teško progutam. »Upravo sam ušla za aparat za kavu. Ovaj... hvala.«

»Nema problema.«

»Ljudi!« Paul dokorača iza njega. »Gospodin Harper će ovo jutro sjediti u našem odjelu.«

»Molim vas«, Jack Harper se osmjehe. »Zovite me Jack.«

»Kako želite. Jack će ovo jutro sjediti u našem odjelu. Promatrat će što radite, saznati kako funkcioniramo kao tim. Ponašajte se normalno, nemojte raditi ništa posebno.« Paulove se oči obore na mene i on mi se laskavo nasmiješi. »Bok, Emma! Kako si? Sve u redu?«

»Da, hvala, Paul«, promrmljam. »Sve je super.«

»Odlično! Sretno osoblje, to volimo. I, dok imam vašu pozornost«, neprirodno se nakašlje, »da vas podsjetim kako se približava naš Obiteljski dan tvrtke, za tjedan dana, u subotu. Prilika za sve nas da se opustimo, uživamo upoznajmo i naše obitelji i zabavimo se!«

Svi zurimo u njega pomalo tupavo. Do ovog trenutka Paul je uvijek govorio kako je to Idiotski dan tvrtke, te kako bi radije da mu otkinu jaja nego da dovede nekog člana svoje obitelji na tu zabavu.

»No, vratite se svi na posao! Jack, donijet ću vam stolicu.«

»Samo me ignorirajte«, kaže Jack Harper ljubazno, sjedaju i na stolicu u kutu. »Ponašajte se normalno.«

Ponašajte se normalno. Aha, možda si mislit.

To bi značilo da sjednem, izujem cipele, provjerim poštu, namažem ruke kremom, pojedem nekoliko Smartiesa, pročitam svoj horoskop na iVillage web siteu, pročitam Connorov horoskop, napišem nekoliko puta 'Emma Corrigan, marketinška direktorica' ukrasnim slovima u blok, dodam cvjetni rub, pošaljem e-mail Connoru, pričekam nekoliko minuta da vidim hoće li mi odgovoriti, popijem gutljaj mineralne vode, a onda napokon odem pronaći Tesco letak za Artemis.

Neće biti.

Dok zavaljeno sjedim za svojim stolom, mozak mi brzo radi. Stvori vlastite prilike. Prokrakni put do prilika. To je rekao Paul.

A što je ovo, ako ne prilika?

Jack Harper, glavom i bradom, sjedi tamo, gleda me kako radim. Veliki Jack Harper. Šef cijelog Corporationa. Sigurno ga *nekako* mogu impresionirati?

OK, možda baš nisam najbolje ponašala s njim. Ali, možda mi je ovo prilika da se iskupim! Kad bih ih barem nekako mogla pokazati da sam stvarno pametna i motivirana...

Dok sjedim, listaju mi po datoteci promotivne literature, svjesna sam da držim glavu više nego inače, kao da poziram na satu crtanja. Pogledom prelazim preko ureda, svi ostali također izgledaju kao da poziraju. Prije nego što je stigao Jack Harper, Artemis je telefonski razgovarala sa svojom mamom, ali sad je stavila svoje naočale s debelim okvirom i žustro tipka, povremeno zastajkujući da bi se nasmiješila tome što je napisala na 'joj, kako sam pametna' na in. Nick je čitao sportski dio *Telegrapha*, a sad ga vidim kako proučava neke dokumente s grafikonima, jako se mršteći.

»Emma?« kaže Artemis lažnim ljubaznim glasom. »Jesi li pronašla onaj letak koji sam te tražila? Mislim, nema *nikakve* žurbe...«

»Da, jesam!« kažem ja. Odgurnem stolicu, ustanem i prošetam do njezina stola. Pokušavam izgledati najprirodnije što mogu. Ali, Bože, ovo je kao da sam na televiziji! Noge me ne slušaju i smiješak mi se zalijepio na lice, a imam i užasan osjećaj da bih mogla odjednom viknuti: 'Gadice!' ili nešto slično.

»Izvoli, Artemis«, kažem i pažljivo stavim letak na njen stol.

»Od srca ti hvala!« zapjevajući Artemis. O i nam se nakratko sretnu i obje znamo da glumatamo. Stavi ruku na moju i blistavo mi se nasmiješi. »Ne znam što bismo mi bez tebe, Emma!«

»Sve je u redu!« kažem istim tonom. »I drugi put!«

Sranje, mislim prilaze i svom stolu. Trebala sam re i nešto pametnije. Trebala sam re i: »Timski rad je ono što nas čini složnima.«

OK, nije važno. Još uvijek ga mogu impresionirati.

Pokušavaju i se ponašati najnormalnije moguće, otvorim novi dokument u računalu i po nem tipkati najbrže i najefikasnije što mogu, potpuno ravnih leđa. Nikad nisam doživjela da je uređivati ovako tih. Svi tipkaju, nitko ne priča. Kao da smo na ispitu. Svrbi me stopalo, ali se ne usuđujem počešati.

Kako, dovraga, ljudi na onim dokumentarcima izgledaju tako prirodno, kao da ih ne snima kamera? Ja sam totalno izmorena, a nije prošlo ni pet minuta.

»Ovdje je vrlo tiho«, kaže Jack Harper, zvuče i za ušima. »Je li uvijek tako tiho?«

»Hm...« svi se nesigurno pogledamo.

»Molim vas, nemojte se obazirati na mene. Raspravljajte se kao inače. Sigurno raspravljate«, prijateljski se osmjehne. »Kad sam ja radio u uredu, pričali smo ama baš o svemu. Politici, knjigama... Naprimjer, što čitate ili ste nedavno pročitali?«

»Zapravo, ja čitam novu biografiju Mao Tse Tung«, kaže odjednom Artemis. »Jako fascinantno.«

»Ja sam pročitao pola povijesti Europe u četnaestom stoljeću«, kaže Nick.

»Ja ponovno čitam Prousta«, kaže Caroline i skromno slegne ramenima. »U originalu, na francuskom.«

»Aha.« Jack Harper kima glavom, bezizražajna lica. »A... Emma, jel? Što vi čitate?«

»Ovaj, ustvari...«, progutam, dobivaju i na vremenu.

Ne mogu re i *Črčke slavnih - Što znače?*, iako je zapravo jako dobra. Brzo. Koja je knjiga ozbiljna?

»Čitala si *Velika očekivanja*, zar ne, Emma?« kaže Artemis. »Za tvoj književni klub.«

»Da!« uzviknem s olakšanjem. »Da, tako je...«

I onda se susretnem s pogledom Jacka Harpera i naglo stanem.

Jebemti!

U mojoj glavi, moj vlastiti glas iz aviona nevino brblja i brblja.

»... samo sam letimice pročitala sažetak i pravila se da sam je cijelu pročitala...«

»*Velika očekivanja*«, kaže zamišljeno Jack Harper. »Kakvo imate mišljenje o knjizi, Emma?«

Ne vjerujem da me to pitao.

Nekoliko trenutaka ne mogu govoriti.

»Pa!« proćistim grlo. »Mislim da je... da je stvarno... vrlo...«

»To je prekrasna knjiga«, kaže Artemis usrdno. »Kad se u potpunosti shvati simbolizam.«
Začepi, ti glupa kravo. O, Bože! Što da kažem?

»Mislim da je... zvučna«, izvalim na kraju.

»Što je zvučno?« pita Nick.

»Ova... ovaj...« proćistim grlo. »Zvučnost.«

Nastupila je zbunjena tišina.

»Zvučnost... je zvučna?« kaže Artemis.

»Da,« kažem prkosno. »Jest. No, moram se vratiti poslu.« Okrenem se prevrću i oči mi po nem grozničavo tipkati.

OK. Rasprava o knjigama nije baš dobro prošla. Ali, to je samo puka loša sreća. Misli pozitivno. Još uvijek to mogu napraviti. Još uvijek ga mogu impresionirati.

»Ja jednostavno ne znam što joj je!« govori Artemis cmizdravim glasom. »Zalijevam je svaki dan.«

Gurne svoju pauk-biljku i dražesno pogleda Jacka Harpera. »Znate li nešto o biljkama, Jack?«

»Nažalost, ne znam,« odgovori Jack i mrtvo-hladno pogleda mene. »Emma, što vi mislite, što je s biljkom?«

»... *katkad, kad sam ljuta na Artemis...*«

»Ja... nemam pojma«, procijedim i nastavim tipkati, a osjećam kako mi lice gori.

OK. Nije važno. Zalila sam jednu malu biljku sokom od naranče. Pa što?

»Jel netko vidio moju šalicu s natpisom Svjetsko prvenstvo?«

»... *razbila sam šefovu šalicu neki dan i sakrila dijelove u svoju torbicu...*«

Sranje.

OK. Nije važno. Razbila sam također i jednu malu šalicu. Nije važno. Samo nastavi tipkati.

»Hej, Jack«, kaže Nick, frendovskim, 'mi ćemo se držimo zajedno' glasom. »Za svaki slučaj, da ne misliš kako se mi ne zabavljamo, pogledaj tamo!« On kimne prema slici fotokopirane guzice u tangama, koja je na oglasnoj ploči od Božića. »Još uvijek ne znamo gdje je...«

»... *popila sam previše na zadnjoj božićnoj proslavi...*«

OK, sad želim umrijeti. Neka me netko, molim vas, ubije.

»Bok, Emma!« čujem Katien glas. Dignem pogled i vidim je kako upada u ured, zajapurena lica od uzbuđenja. Kad ugleda Jacka Harpera, stane kao ukopana. »Oh!«

»U redu je. Kao da me nema.« On joj prijateljski mahne. »Samo dajte. Recite što ste htjeli reći.«

»Bok, Katie!« izustim. »Što je?«

Im sam rekla njeno ime, Jack Harper ponovno digne pogled s nepomičnim izrazom lica.

Ne sviđa mi se taj bezizražajni izraz lica.

Što sam mu rekla o Katie? Što? Mozak mi ubrzano radi. Što sam rekla? Što sam...«

Osjetim kako posrćem iznutra. O, Bože!

»...*imamo tajni znak kad ona dođe u moj ured i kaže: 'Možemo li pregledati neke brojke, Emma?', a to ustvari znači: 'Hoćemo li se iskrasti u Starbucks...'*«

Rekla sam mu naš tajni znak za markiranje s posla.

Zurim očajno u Katieno napeto lice, pokušavajući joj nekako prenijeti poruku.

Nemoj to reći. Nemoj reći da želiš pregledati neke brojke sa mnom.

Ali, ona toga uopće nije svjesna.

»Samo sam... ovaj...« poslovno proćurim isti grlo i bojažljivo pogleda prema Jacku Harperu. »Je li moguće da pregledamo neke brojke, Emma?«

Jebemu!

Cvenilo mi poput bujice navre na lice. Cijelo tijelo me svrbi.

»Znaš«, kažem veselim, umjetnim glasom, »nisam sigurna da ću moći i danas.«

Katie iznenađeno bulji u mene.

»Ali, moram... Stvarno moram s tobom proći kroz neke brojke.« Ona uzbuđeno kimne.

»Katie, previše sam zauzeta poslom!« na silu se osmjehnem, pokušavajući joj telepatiski narediti: *'Začepi!*

»Ali, ne možeš potrajati! Samo kratko.«

»Ništa od toga.«

Katie doslovce skače s jedne noge na drugu.

»Ali, Emma, to su... važni brojevi. Zaista trebam... trebam ti reći o njima...«

»Emma!« Na glas Jacka Harpera poskokujem kao da me nešto ubolo. On se povjerljivo nagne

prema meni. »Možda bi trebala pregledati brojke.«

Nekoliko sekundi zurim u njega nesposobna progovoriti, a uši mi gore.

»Dobro«, uspijem izreći i nakon duge stanke. »OK. Uiniti u to.«

7.

Dok hodam s Katie po ulici, dio mene ukočen je od užasa, a drugi dio želi puknuti u histeričan smijeh. Svi ostali u uredu trude se najviše što mogu impresionirati Jacka Harpera. A vidi mene, bezbrižno šetaju i pred njegovim nosom odlazim na cappuccino.

»Žao mi je što sam te prekinula«, kaže Katie vedro, dok guramo vrata Starbucksa. »S Jackom Harperom tamo i sve to... Nisam imala pojma da je tamo samo *sjediti!* Ali, znaš, bila sam stvarno profinjena«, dodaje ona ohrabreno. »Nikad ne možeš znati što radimo.«

»Vjerojatno imaš pravo«, jedva kažem. »Ne bi pogodio ni za milijun godina.«

»Jesi li dobro, Emma?« Katie me znatiželjno pogleda.

»Dobro sam!« kažem pomalo kreštavo. »Sasvim sam dobro! No... ima li hitan sastanak?«

»*Morala* sam ti reći. Dva cappuccina, molim.« Katie mi se uzbuđeno nasmiješi. »Ne eš vjerovati!«

»Što je?«

»Imam sastanak. Srela sam novog tipa!«

»Ma daj!« iznenađeno zurim u nju. »Stvarno? To je bilo brzo.«

»Da, jučer se dogodilo, baš kao što si rekla! Namjerno sam dalje hodala nego inače za vrijeme stanke za ručak, i pronašla sam jedan zaista zgodan restoran. I u redu pored mene stajao je simpatičan čovjek i započeo razgovor samnom. Zatim smo sjeli za isti stol i još prišli... i baš sam odlazila, kad me pitao bih li katkad voljela popiti piće s njim.« Ona uzme cappuccino sa smiješkom. »Tako da večeras idemo van.«

»Pa to je sjajno!« kažem ja ushićeno. »I, reci, kakav je?«

»Tako je drag. Zove se Phillip! Ima lijepe blistave oči, jako je šarmantan i ljubazan, i ima izvrstan smisao za humor...«

»Zvuči izvanredno!«

»Znam. Imam stvarno dobar osjećaj što se njega tiče.« Katie no lice sjaji dok sjedamo. »Iniči se drukčijim. I znam da ovo zvuči stvarno glupo, Emma...« zapne oklijevajući. »Ali, mislim da si me ti *dovela* do njega.«

»Ja?« zablejim se u nju od čuda.

»Ti si mi ulila samopouzdanje da razgovaram s njim.«

»Ali, sve što sam rekla je...«

»Rekla si kako znaš da ću sreći nekoga. Vjerovala si u mene. I jesam!« Oči joj zasuze. »Oprosti«, šapne ona i obriše oči salvetom. »Malo sam pod dojmom.«

»O, Katie.«

»Zaista mislim da će mi se život preokrenuti. Mislim da će sve biti bolje. I to sve tvojom zaslugom, Emma.«

»Stvarno, Katie«, kažem ja osjećajući se neugodno. »Nije to ništa.«

»Ne možeš reći da nije ništa!« pobuni se ona. »Željela sam nešto zauzvrat uiniti za tebe.« Ona prekopa po svojoj torbi i izvadi veliki narančasti komad nečeg kukičanog. »Pa sam ovo sinoć napravila za tebe.« Gleda u mene puno otkivanja. »To je marama za glavu.«

Nekoliko sekundi ne mogu se pomaknuti. Kukičana marama za glavu.

»Katie«, uspijem na kraju progovoriti, vrteći i maramu po rukama. »Zaista, nisi... nisi trebala!«

»Željela sam! Da ti kažem hvala.« Ozbiljno me gleda. »Posebno nakon što si izgubila onaj

kuki ani remen koji sam ti napravila za Boži .«

»Oh!« kažem, osje ću i nalet krivnje. »Ovaj, da. To je... takva šteta.« Progutam. »Bio je to divan remen. Bila sam stvarno uzrujana kad sam ga izgubila.«

»Ko ga šiša!« O i joj se opet razvesele. »Napravit ću ti novi remen!«

»Ne!« kažem ja uznemireno. »Ne, Katie, nemoj.«

»Ali, želim!« Nagne se prema meni i zagrlji me. »Zato postoje prijatelji!«

Prošlo je još dvadeset minuta dok smo popile drugu rundu cappuccina i krenule natrag prema uredu. Približavaju i se Pantherovoj zgradi pogledam na sat i ustanovim da smo izbivale sveukupno trideset i pet minuta.

»Zar nije super što ćemo dobiti nove aparate za kavu?« kaže Katie dok hitamo po stepenicama.

»O... da, super.«

Želudac mi se opet stisnuo na pomisao o ponovnom susretu s Jackom Harperom. Nisam bila toliko nervozna od dana kad sam polagala ispit iz klarineta, a kad me ispitiva ka pitala kako se zovem, briznula sam u pla .

»Pa, vidimo se kasnije«, kaže Katie kad smo stigle na prvi kat. »I, hvala, Emma.«

»Nema problema«, kažem. »Vidimo se kasnije.«

Dok hodam po hodniku do Marketinškog odjela, primje ću da mi se noge ne kre ću uobi ćajenom brzinom. Zapravo, što sam bliže vratima, idu sve sporije i sporije... i sporije...

Jedna od tajnica iz Ra unovodstva pretekne me, energično hodaju i u visokim potpeticama, i ćudno me pogleda.

O, Bože! Ne mogu ući u unutra.

Da, mogu. Bit će sve u redu. Vrlo tiho ću sjesti i nastaviti s poslom. Možda me ne će ni primijetiti.

Hajde. Što duže oklijevam, to će mi biti gore. Duboko udahnem, zatvorim oči, zakora ćim u Marketinški odjel i otvorim ih.

Halabuka je oko Artemisina stola, i nema ni traga ni glasa Jacku Harperu.

»Mislim, možda razmišlja o cijeloj tvrtki«, netko kaže.

»Ćuo sam glasine da ima neki tajni projekt...«

»Ne može totalno centralizirati marketinške funkcije«, govori Artemis, pokušavaju i nadglasati sve ostale.

»Gdje je Jack Harper?« pitam, pokušavaju ći zvu ćati ležerno.

»Otišao je«, kaže Nick i ja osjetim fijuk olakšanja. Otišao! Otišao je!

»Ho će li se vratiti?«

»Sumnjam. Emma, jesi mi napisala ona pisma? Jer, dao sam ti ih prije tri dana...«

»Sad ću ih obraditi«, kažem i nasmiješim se Nicku. Dok sjedam za svoj stol, osje ćam se lako kao perce. Veselo odbacim cipele sa stopala, posegnem za svojom Evian vodom i zastanem.

Na tipkovnici mi leži presavijeni papiri ćna kojem je ru ćno napisano 'Emma'. Rukopis ne ćprepoznajem.

Zbunjena, gledam uokolo po uredu. Nitko ne ćgleda u mene, nitko ne ćeka da ga otvorim. Zapravo, ćini se da ga nitko nije ni primijetio. Svi su prezauzeti pri ćaju ći o Jacku Harperu.

Polako razmotam papir i zablujim se u poruku.

Nadam se da je sastanak bio uspješan. Brojevi su mi uvijek pružali osjećaj uzbuđenja, zadovoljstva i energije.

Jack Harper

Moglo je biti i gore. Moglo je pisati: »Maknite svoje stvari sa stola«.

Ipak, ostatak dana stalno sam na iglama. Svaki put kad netko uđe u odjel imam napad panike. A kad je netko na hodniku počeo glasno prijaviti kako je 'Jack rekao da će možda opet navratiti u Marketinški odjel' ozbiljno sam razmatrala mogućnost da se sakrijem u zahod dok on ne ode.

U 17:30, točno u sekundu, stanem s tipkanjem usred recepcije, ugasm računalo i zgrabim kaput. Ne očekati da se ponovno pojavi. Trčim dolje po stepenicama i tek kad sam sigurna s druge strana velikih staklenih vrata, počinem se opuštati.

Metro je danas za udo brz i stignem kući za dvadeset minuta. Dok otvaram vrata stana, dopru do mene udni zvuci iz Lissyne sobe. Nekakav mukli zvuk udaranja i lupanja. Možda premješta namještaj.

»Lissy«, zovnem je ulazeći u kuhinju. »Ne eš vjerovati što se danas dogodilo.« Otvorim hladnjak, izvadim bocu Eviana i pritisnem je na svoje vrhove. Nakon nekog vremena, skinem tepih i otpijem nekoliko gutljaja, odšetam do hodnika i vidim da se otvaraju vrata Lissyne sobe.

»Lissy!« počinem. »Kog vruga...«

A onda se zaustavim, jer iz sobe ne izlazi Lissy, nego muškarac.

Muškarac! Visok, mršav tip u modernim crnim hlačama i sa žigom na ojalama.

»Oh«, kažem, zabezeknuta. »Ovaj... bok.«

»Emma!« kaže Lissy koja se pojavi iza njega. Ima na sebi majicu preko nekih sivih tajica koje nisam nikad prije vidjela, drži čašu u rukama i iznenađeno gleda u mene. »Došla si ranije doma.«

»Znam. Zurila sam se.«

»Ovo je Jean-Paul«, kaže Lissy. »Jean-Paul, moja cimerica Emma.«

»Bok, Jean-Paul«, kažem s prijateljskim osmijehom.

»Drago mi je, Emma«, kaže Jean-Paul s francuskim naglaskom.

Bože, francuski naglasak je tako seksi. Mislim, stvarno je.

»Jean-Paul i ja smo samo... ovaj... radili na jednom slučaju«, kaže Lissy.

»Oh, dobro«, kažem ja vedro. »Krasno!«

Slučaj. Aha, kako da ne. To stvarno stvara veliku buku.

Lissy je takva nepoznanica X!

»Moram ići«, kaže Jean-Paul gledajući Lissy.

»Ispratit ću te«, uzvratila ona usplahireno.

Nestane iza vrata stana i čujem ih kako si na stubištu nešto mrmrljaju na uho.

Popijem još nekoliko gutljaja Eviana, zatim odem u dnevnu sobu i strovalim se na trosjed. Boli me od glave do pete od napetog, uspravnog držanja cijeli dan. To je zaista opasno za moje zdravlje. Kako ću, dovraga, preživjeti cijeli tjedan Jacka Harpera?

»I tako!« kažem ja kad Lissy uđe u sobu. »Što se događalo?«

»Kako to misliš?« pita ona prepredeno.

»Ti i Jean-Paul! Koliko se već dugo...«

»Nije to«, počinem Lissy pocrvenjevi. »Nije... Samo smo radili na slučaju. To je sve.«

»Naravno da jeste.«

»Jesmo! Samo se to dogodilo!«

»OK«, složim se podižući obrvu. »Ako ti tako kažeš.«

Lissy je katkad takva, plaha i sramežljiva. Morat ću je jednu večer napiti, a onda će mi sve priznati.

»Kako si ti provela dan?« pita me ona, spuštajući glavu i uzimajući časopis.

Kako sam ja provela dan?

Ne znam ni odakle bih počela.

»Moj dan«, duboko uzdahnem. »Moj dan je sliio nojoj mori.«
»Stvarno?« Lissy iznenaeno podigne pogled.
»Ne, povlaim to. Moj dan je bio *totalna* no na mora.«
»Što se dogodilo?« Lissy je svu svoju pažnju usmjerila na mene. »Reci mi!«
»OK.« Opet duboko uzdahnem i zaližem kosu prema nazad, pitaju i se odakle da, zaboga, po nem. »OK, sje aš se da sam imala onaj užasni let kad sam se vraala iz Škotske prošli tjedan?«
»Da!« Lissyno lice zasja. »I Connor je došao po tebe na aerodrom i to je bilo jako romanti no...«
»Da. No...« pro istim grlo. »Prije toga. U avionu. Pored mene je... no, sjedio neki ovjek. I avion je ušao u strašnu turbulenciju.« Ugrizem se za usnu. »I stvar je u tome da sam zaista mislila kako emo svi umrijeti i da je on zadnja osoba koju u vidjeti u svom životu, i... ja...«
»O, moj Bože!« Lissy prekrije usta rukom. »Nisi se valjda poseksala s njim!«
»Još gore! Ispriala sam mu sve svoje tajne.«
O ekujem da e Lissy glasno uzdahnuti ili re i nešto suosje ajno, poput: »O, ne!«, ali ona samo zabezeknuto zuri u mene.
»Kakve tajne?«
»Moje tajne. Znaš.«
Lissy izgleda kao da sam joj rekla da imam umjetnu nogu.
»Imaš *tajne*?«
»Naravno da imam tajne!« kažem. »Svi mi imamo nekoliko tajni.«
»Ja nemam!« odjednom ona kaže, izgledaju i povrije eno. »Ja nemam nijednu tajnu.«
»O da, imaš.«
»Kao naprimjer?«
»Kao... kao... OK«, po nem nabrajati na prste. »Nikad nisi rekla tati da si ti ta koja je izgubila klju od garaže.«
»To je bilo davno!« kaže Lissy posprdno.
»Nikad nisi rekla Simonu kako si se nadala da e te zaprositi...«
»Nisam se nadala!« kaže Lissy pocrvenjevši. »No, dobro, možda jesam...«
»Misliš da se svi aš stidljivom tipu do nas...«
»Pa to nije *tajnal*« kaže ona preokre u i o ima.
»Ma daj? Da mu onda kažem?« Nagnem se prema otvorenom prozoru. »Hej, Mike«, pozovem ga. »Znaš što? Lissy misli da si...«
»Prestani!« kaže Lissy uzrujano.
»Vidiš? Imaš tajne. Svi imaju tajne. I sam *Papa* sigurno ima nekoliko tajni.«
»OK«, kaže Lissy. »OK. Shvatila sam poantu. Ali, i dalje ne razumijem u emu je problem. Pa što onda ako si nekom tipu u avionu rekla svoje tajne?« »Sad se pojavio na poslu.«
»Što?« Lissy bulji u mene. »Ozbiljno? Tko je on?«
»On je...« ho u re i Jack Harper, ali se sjetim obe anja koje sam dala. »Ma on je samo neki... neki tip koji je došao promatrati«, kažem ja neodre eno.
»Je li ti on pretpostavljeni?«
»On je... da. Moglo bi se re i da mi je poprili no pretpostavljeni.«
»Ti bokca!« Lissy se namršti razmišljaju i neko vrijeme. »Pa, je li to zaista važno? Ako zna nekoliko stvari o tebi.«
»Lissy, to nije bilo samo nekoliko stvari.« Osje am kako lagano crvenim. »To je bilo sve. Rekla sam mu da sam lažirala ocjenu u životopisu.«
»Lažirala si ocjenu u *životopisu*?« ponovi Lissy u šoku. »Je l' ti to ozbiljno?«
»Rekla sam mu da zalijevam Artemisinu pauk-biljku sokom, rekla sam mu da su mi tange vrlo neudobne...«

Zastanem kad vidim kako Lissy zgranuto zuri u mene.

»Emma«, kaže ona na kraju. »Jesi li ikad čula frazu 'previše informacija?'«

»Nisam *kanila* išta od toga reći!« obrambeno odbrusim. »Sve je nekako provalilo iz mene! Popila sam tri votke i mislila sam da ćemo umrijeti. Zaista, Lissy, i ti bi napravila isto. Svi su vrištali, ljudi su se molili, avion se njuhao amo-tamo...«

»Pa si izlanula sve svoje tajne svom šefu.«

»Pa nije mi bio *šefu* avionu!« viknem ja razdražljivo. »Bio je samo neki neznamac. Nisam ga trebala više nikada vidjeti!«

Vlada tišina jer Lissy treba malo vremena da sve to skuplja.

»Znaš, to me podsjeća na ono što se dogodilo mojoj rođakinji«, kaže ona na kraju. »Otišla je na neki tulum, i tamo, ravno ispred nje, stoji doktor koji ju je prije dva mjeseca porodio.«

»Uh!« napravim grimasu.

»Upravo tako! Rekla je da joj je bilo toliko neugodno, da je morala otići. Mislim, tip je vidio sve! Rekla je da joj to nije smetalo kad je bila u bolnici u kojoj sali, ali kad je vidjela kako stoji tamo, drže i čašu vina i pričaju i o cijenama kuća, to je bilo nešto posve drugo.«

»E pa, ovo je slično«, kažem ja bespomoćno. »On zna moje najintimnije, osobne tajne. Ali, razlika je u tome što ja ne mogu jednostavno otići! Moram sjediti tamo i pretvarati se da sam dobar zaposlenik. A on *zna* da nisam!«

»I što ćeš uiniti?«

»Nemam pojma! Jedino što mogu jest da ga izbjegavam.«

»Koliko dugo ostaje?«

»Do kraja tjedna«, kažem ja očajavajući. »Cijeli tjedan.«

Uzmem daljinski i upalim televizor. Nekoliko trenutaka tiho buljimo u gomilu plesača u Gap trapericama.

Reklama završi i ja podignem pogled, a Lissy me znatiželjno promatra.

»Što?« pitam je. »Što je?«

»Emma...« ona nespretno proglupi. »Ništa ne tajiš od mene?«

»Od tebe?« kažem, pomalo zatečena.

Nekoliko slika mi proleti pred očima. Taj čudan san koji sam jednom sanjala o Lissy i sebi da smo lezbijke. Nekoliko sam puta kupila mrkvu u supermarketu, a njoj sam se zaklela da su s tržnice. Kad smo imale petnaest, a ona je otišla u Francusku, ja sam se spetljala s Mikeom Appletonom u kojeg je ona bila totalno zaljubljena, i nikad joj to nisam rekla.

»Ne! Naravno da nemam!« kažem i brzo otpijem gutljaj vode. »Zašto? Tajiš li ti štogod od mene?«

Dvije crvene točke pojave se na Lissynim obrazima.

»Ne, naravno da ne tajim!« kaže ona neprirodnim glasom. »Samo sam se... pitala.« Posegne za televizijskim vodičem i po neke ga prelistavati, izbjegavajući moj pogled. »Znaš. Iz znatiželje.«

»Da.« Slegnem ramenima. »I ja isto.« Tako dakle! Lissy ima tajnu. Pitam se koju...

Naravno. Moš si misliti kako je s onim tipom radila na slušaju. Zar me smatra totalnim idiotom?

8.

Sljedeće jutro stižem na posao sa samo jednim ciljem. Izbjegavati Jacka Harpera.

Trebalo bi biti dosta lagano. Panther Corporation je golema tvrtka u golemoj zgradi. Danas će biti u drugim odjelima. Sigurno će biti zauzet hrpom sastanaka. Vjerojatno će provesti cijeli dan na jedanaestom katu ili negdje drugdje. Unato tome, dok prilazim

velikim staklenim vratima, usporim korak i nađem se kako virim unutra da vidim je li on tu negdje.

»Sve u redu, Emma?« pita zaštitar Dave prilaze i vratima da mi ih otvori. »Izgledaš izgubljeno.«

»Ne! Dobro sam, hvala!« opušteno mu se osmjehnem dok mi oči lete po predvorju.

Nigdje ga ne vidim. OK. Ovo će biti dobro. Vjerojatno još nije ni došao. Vjerojatno danas neće ni doći. Samosvjesno zabacim kosu unazad, žustro hodam po mramornom podu i pokušavam se penjati po stepenicama.

»Jack!« odjednom čujem približavajući se prvim vratima. »Imaš li trenutak?«

»Naravno.«

To je njegov glas. Gdje je, zaboga...

Okrenem se zbunjeno i ugledam ga gore na stubištu kako razgovara s Grahamom Hillingdonom. Srce mi odjednom počinje ubrzano kucati i ja se grčevito uhvatim za mjedeni rukohvat. Sranje. Da sad pogleda dolje, vidio bi me. Zašto mora baš *tamo* stajati? Zar nema neki veliki, važan ured gdje bi trebao biti?

No, nije ni važno. Ja ću samo... ići drugim putem. Vrlo polako odem par stepenica unazad, pokušavajući i ne lupati potpeticama po mramoru, a mogu i jurnuti za svaki slučaj, ako me ugleda. Moira iz Ra unovodstva prolazi pored mene dok ja hodam unazad i pokušavam me gledati, ali mene nije briga. Moram pobjeći.

Imam sam izvan njegova vidokruga osjećam se opuštenije i brže počinjem hodati do predvorja. Ići ću dizalom. Nema problema. Uvjeren sam da ću po predvorju i upravo sam na sredini golemog mramora kad se ukočim.

»Tako je.« To je njegov glas. Ispušta se da je sve bliže i bliže. Ili sam ja paranoičan?

»... mislim da ću to podrobnije pogledati...«

Okrećem glavu. Gdje je sad? Kojim putem ide?

»... zaista mislim da...«

Sranje. Silazi prema meni. Nemam se gdje sakriti!

Bez razmišljanja otrčim do staklenih vrata, gurnem ih i zbrišem iz zgrade. Sitnim koracima jurim niz stepenice, trčim oko 100 metara niz ulicu i stanem, sva zadihana.

Ovo ne ide dobro.

Stojim na pločniku nekoliko minuta, obasjava me jutarnje sunce i ja pokušavam odrediti koliko će dugo biti u predvorju, zatim se opet oprezno približim staklenim vratima. Nova taktika. Tako ću nevjerojatno brzo hodati do svog ureda da neću nikoga primijetiti. Tako da neće biti važno hoću li proći pored Jacka Harpera ili neću. Jednostavno ću hodati ne gledajući ni lijevo ni desno i, o moj Bože, eno ga, razgovara s Daveom.

Nisam to htjela, ali opet izbežumljeno trčim niz stepenice pa niz ulicu.

Ovo već postaje smiješno. Ne mogu cijeli dan ostati vani. Moram doći do svog stola. Hajde, razmišljaj! Mora postojati način da to zaobiđem. Mora biti...

To! Imam genijalnu ideju koja će sigurno upaliti.

Tri minute kasnije još jednom prilazim vratima Pantherove zgrade, totalno udubljena u zid i lanak u *The Timesu*. Ne vidim ništa oko sebe. I nitko ne može vidjeti moje lice. Ovo je savršena krinka!

Guram vrata ramenom, prolazim kroz predvorje i idem po stepenicama, a uopće ne dižem pogled. Dok hodam po hodniku do Marketinškog odjela, osjećam se zaštićeno i sigurno, zakopana u *The Times*.

Trebala bih ovo već reći. Ovako me nitko ne može skužiti. To je zaista ohrabrujuće i osjećam se kao da sam nevidljiva ili...

»Au! Oprostite!«

Zaletjela sam se u nekoga. Sranje. Spustim novine i ugledam Paula kako bulji u mene,

trljaju i si glavu.

»Emma, što dovraga radiš?«

»Samo sam čitala *The Times*«, kažem jaderno. »Zaista mi je žao.«

»U redu je. No, gdje si ti dosad? Želim da poslužiš čaj i kavu na sastanku svih odjela. U deset sati.«

»Kakav čaj i kavu?« pitam ja znatiželjno. Inače nemaju nikakva osvježenja na sastancima. Najčešće je do e jedva šestero ljudi.

»Danas imamo čaj i kavu«, kaže. »I kekse. U redu? E, da, i Jack Harper će tako čer prisustvovati sastanku.«

»Što?« zurim u njega šokirano.

»Jack Harper će tako čer biti tamo«, ponovi Paul nestrpljivo. »Stoga se požuri.«

»Moram li ja i i?« kažem prije nego što se uspijem zaustaviti.

»Što?« Paul zuri u mene namršteno.

»Samo sam se pitala moram li... ja i i, ili može...« zašutim.

»Emma, ako telepatski možeš služiti čaj i kavu«, sarkastično kaže Paul, »onda, dapače, ostani za svojim stolom. Ako ne možeš, hoćeš li, molim te, pokrenuti dupe i odnijeti ga u konferencijsku sobu?! Znaš, za nekoga tko želi napredovati u karijeri...« On odmahne glavom i bijesno ode.

Kako je moguće da je ovaj dan tako loše počeo, a još se nisam ni sjela?

Bacim torbu i jaknu na stol, požurim natrag hodnikom do dizala i stisnem gumb za gore. Trenutak kasnije čujem 'ping', znak da je dizalo stiglo, i vrata se otvore.

Ne. Ne.

Ovo je loš san.

Jack Harper stoji sam unutra, u starim trapericama i smeđem džemperu od kašmira.

Prije nego što se priblerem, zakora im unazad od zaprepaštenosti. Jack Harper makne svoj mobitel, nakrivi glavu na jednu stranu i zbunjeno me pogleda.

»Ulazite li u dizalo?« pita me obzirno.

Gotova sam. Što da kažem? Ne mogu reći: »Ne, pritisnula sam gumb iz zabave, ha-ha!«

»Da«, kažem na kraju i uđem unutra sva ukočena. »Da, ulazim.«

Vrata se zatvore i mi u tišini krenemo prema gore. Osjećam napetost u želucu.

»Ovaj, gospodine Harper«, promucam i on podigne pogled. »Samo sam se željela ispričati za svoju... za, ovaj, jučerašnju epizodu markiranja. Neće se ponoviti.«

»Sad imate ukusnu kavu«, kaže Jack Harper podižući svoje obrve. »Tako da, u svakom slučaju, više ne trebate odlaziti u Starbuck.«

»Znam. Zaista mi je žao«, kažem ja crvena lica. »I, uvjeravam vas da je to bio zadnji put da sam ušla takvo što.« Pročistim grlo. »Potpuno sam odana ovoj tvrtki i veselim se služiti joj najbolje što mogu, dajući sto posto sebe, svaki dan, sad i ubuduće.«

Zamalo sam dodala 'amen'.

»Stvarno?« Jack me gleda, a usta mu se trzaju. »To je... odlično.« On se zamisli na trenutak. »Emma, znate li čuvati tajnu?«

»Da«, kažem ja bojažljivo. »Koju?«

Jack se nagne prema meni i šapne: »I ja sam tako čer markirao.«

»Što?« buljim u njega.

»Na svome prvom poslu«, nastavi on normalnim tonom. »Imao sam prijatelja s kojim sam se družio. Imali smo tajni znak, tako čer.« Oni mi blistaju. »Jedan od nas tražio bi drugoga da mu donese Leopoldov dosje.«

»Što je bio Leopoldov dosje?«

»Nije postojao.« On se naceri. »Bio je to samo izgovor da se maknemo od stola.«

»Oh. Kužim!«

Odjednom se osjetim bolje.

Jack Harper je *markirao*? Mislila sam da je bio prezauzet izigravaju i savršeno kreativnog, ambicioznog genija, ili što god ve je.

Dizalo stane ne tre em katu i vrata se otvore, ali nitko ne ulazi.

»Pa, vaše su kolege, ini se, jako ugodno društvo«, kaže Jack kad smo se ponovno po eli penjati. »Vrlo srda an, marljiv tim. Jesu li uvijek takvi?«

»Svakako!« kažem odjednom. »Volimo sura ivati, na integriran, timski... ovaj... operativan...« pokušavam se sjetiti još neke duga ke rije i, pametne, kad pogriješim pogledavši ga u o i.

On *zna* da su to gluposti, zar ne?

O, Bože! Koja je uop e poanta?

»OK.« Naslonim se na zid dizala. »U stvarnosti, uop e se tako ne ponašamo. Paul se obi no izdere na mene šest puta na dan, Nick i Artemis se ne podnose, i nikad ne sjedimo raspravljaju i o književnosti. Svi smo glumili.«

»Zapanjuate me.« Usta mu se trzaju. »Atmosfera u Administracijskom odjelu tako er se inila umjetnom. Po eo sam sumnjati kad su dvojica namještenika spontano po ela pjevati pjesmu Panther Corporationa. Nisam ni znao da Panther Corporation *ima* svoju pjesmu.«

»Nisam ni ja«, kažem iznena eno. »Je li dobra?« »Što mislite?« On napravi smiješnu grimasu i ja se po nem hihotati.

udno je to, ali atmosfera izme u nas dvoje više nije ni izbliza neugodna. Štoviše, osje am kao da smo stari prijatelji.

»Što je s tim Obiteljskim danom tvrtke?« pita on. »Veselite li mu se?«

»Aha, isto koliko se veselim upanju zubi«, kažem bez uvijanja.

»Tako sam i mislio.« Kimne izgledaju i kao da se zabavlja. »A što...« Oklijeva. »Što ljudi misle o meni?« On ležerno raskuštra kosu. »Ne morate odgovoriti ako ne želite.«

»Ne, svi vas vole!« Promislim nekoliko sekundi. »Iako... neki misle da je vaš prijatelj jeziv.«

»Tko, Sven?« Jack bulji u mene neko vrijeme, a onda zamahne glavom unazad i po ne se smijati. »Uvjeravam vas, Sven je jedan od mojih najstarijih, najbližih prijatelja i on uop e nije jeziv. Zapravo...«

On naglo zašuti jer su se vrata dizala oglasila s 'ping'. Oboje naglo namjestimo ravnodušne izraze lica i odmaknemo se jedno od drugoga. Vrata se otvore i želudac mi se stisne.

Connor stoji s druge strane.

Kad ugleda Jacka Harpera, lice mu zasja kao da ne vjeruje svojoj pukoj sre i.

»Hej!« kažem pokušavaju i zvu ati normalno.

»Bok«, kaže on, a o i mu sjaje od uzbu enja, i u e u dizalo.

»Dobar dan«, kaže Jack ljubazno. »Na koji kat idete?«

»Deveti, molim.« Connor proguta. »Gospodine Harper, mogu li vam se ukratko predstaviti?« On nestrpljivo ispruži ruku. »Connor Martin iz Odjela za istraživanje. Dolazite kasnije posjetiti naš odjel.«

»Drago mi je, Connor«, kaže Jack ljubazno. »Istraživanje je vitalno za tvrtku poput naše.«

»Potpuno ste u pravu!« kaže Connor izgledaju i oduševljeno. »Ustvari, veselim se što u porazgovarati s vama o rezultatima najnovijih istraživanja Panther sportske odje e. Dobili smo izvanredne rezultate o tome kojoj su debljini tkanine kupci skloniji. Bit ete zapanjeni!«

»Siguran sam da ho u«, kaže Jack. »Veselim se tome.«

Connor mi se uzbu eno naceri.

pobje i...

»Izgleda da svi idemo u istom smjeru«, kaže Jack Harper sa širokim osmijehom. »Connor, po te prvi.«

Ne mogu se nositi s ovim. Jednostavno ne mogu. Dok punim šalice ajem i kavom za lanove Marketinškog odjela, izvana sam totalno smirena, svakome se smiješim i ak ljubazno avrljam. Ali, iznutra sam totalno nesigurna i zbunjena. Ne želim si priznati, ali pogled na Connora kroz o i Jacka Harpera izbacio me iz takta.

Volim Connora, neprekidno uvjeravam samu sebe. Nisam ozbiljno mislila ništa od onoga što sam rekla u avionu. Volim ga. O ima preletim po njegovu licu da se umirim. U to nema sumnje. Connor je zgodan po svim standardima. Puca od dobrog zdravlja. Kosa mu je sjajna, o i plave i ima prekrasne rupice kad se nasmiješi.

Jack Harper, s druge strane, izgleda pomalo umorno i raskuštrano. Ima podo njake i kosa mu je neuredna. I ima rupu na trapericama.

Ali, unato tome, djeluje poput magneta. Sjedim ovdje, sva je moja pažnja usmjerena na kolica s ajem i kavom, a opet nekako ne mogu skinuti o i s njega.

To je zbog aviona, stalno si govorim. To je samo zato što smo zajedno proživjeli jedno traumati no iskustvo. Samo zato. Nema drugog razloga.

»Trebam više lateralnog razmišljanja, ljudi«, govori Paul. »Panter okoladica jednostavno ne ide kako smo planirali. Connor, imaš li najnovija statisti ka istraživanja?«

Connor ustane i ja osjetim strah u njegovo ime. Znam da je nervozan po na inu na koji pr ka po svojim manšetama.

»Imam, Paul.« On podigne podlogu s papirima i pro isti grlo. »U našoj najnovijoj anketi 1000 tinejdžera je ispitano u vezi s Panther okoladicom. Nažalost, rezultati nisu uvjerljivi.«

On stisne daljinski upravlja . Na ekranu iza njega se pojavi grafikon i mi svi poslušno buljimo u njega.

»Sedamdeset i etiri posto djece izme u 10 i 14 godina misli da bi sastav trebao biti so niji«, kaže Connor ozbiljno. »No, 67 posto tinejdžera od 15 do 18 godina misli da bi sastav trebao biti hrskaviji, dok 22 posto misli da bi trebao biti manje hrskav...«

Bacim pogled preko Artemisina ramena i vidim da je ona u svoj blok napisala 'so an/hrskav'.

Connor opet stisne daljinski upravlja i pojavi se novi grafikon.

»Potom, 46 posto djece izme u 10 i 14 godina misli da je okus prepikantan. No, 33 posto tinejdžera izme u 15 i 18 godina misli da nije dovoljno pikantan, dok...«

O, Bože! Znam da je to Connor. I volim ga i sve. Ali, zar ne može sve ovo ispri ati *interesantnije?*

Bacim pogled da vidim kako Jack Harper prima sve to, a on podigne obrvu prema meni. Istog se trenu zacrvenim, osje aju i se nevjerno.

Mislit e da sam se smijala Connoru. Što nisam. Nisam.

»A 90 posto tinejdžerki voljelo bi da se smanje kalorije«, zaklju uje Connor. »Ali, isto toliki postotak volio bi da je sloj okolade tanji.« On bespomo no slegne ramenima.

»Oni uop e ne znaju kog vraga ho e«, kaže netko.

»Anketirali smo široki presjek tinejdžera«, kaže Connor, »uklju uju i Bijelce, Afrokaribijce, Azijce, i... ovaj...« on pogleda na svoj papir. »Viteze Jedija.«

»Tinejdžeri!« uzdahne Artemis preokre u i o ima.

»Kratko nas podsjeti na naše ciljano tržište, Connor«, kaže Paul, mršte i se.

»Naše ciljano tržište...« Connor uzme druge papire, »jest godište izme u 10 i 18 godina, s osnovnom ili srednjoškolskom naobrazbom. On/ona pije Panther Colu etiri puta na tjedan, jede burgere triput na tjedan, odlazi u kino dvaput na tjedan, ita asopise i stripove, ali ne i knjige, i najvjerojatnije e se složiti sa životnom izjavom 'važnije je biti cool nego bogat'...«

on digne pogled. »Da nastavim?«

»Jede li on/ona tost za doručak?« netko kaže zamišljeno. »Ili žitarice?«

»Ja... nisam siguran«, promuća Connor brzo prelistavaju i svoje stranice. »Možemo napraviti još anketa...«

»Mislim da smo shvatili«, kaže Paul. »Ima li netko kakvo mišljenje o ovome?«

Sve vrijeme sam skupljala hrabrost da nešto kažem i sad duboko uzdahnem.

»Znate, moj djed stvarno obožava Panther okoladice!« kažem. Svi se okrenu u svojim stolicama da me pogledaju, a ja osjetim kako mi lice gori.

»Kakve to ima veze?« kaže Paul namršteno.

»Samo sam mislila da bih mogla...« progutam. »Da bih ga mogla pitati što on misli...«

»Sa svim poštovanjem, Emma«, kaže Connor sa smiješkom koji nalikuje na patroniziranje, »tvoj djed teško spada u našu demografsku skupinu!«

»Osim ako nije počeo vrlo rano«, podrugljivo dobaci Artemis.

Pocrvenim, osjećaju i se glupo, te se pretvaram da slažem vrećice čaja.

Da budem iskrena, osjetila sam se povrijeđenom. Zašto je Connor to rekao? Znam da želi biti skroz poslovan i dolan kad smo na poslu. Ali, to nije isto što i biti zloban, je li? Ja bih uvijek stala uz njega.

»Moje je mišljenje«, govori Artemis, »da Panther okoladicu, ako ne postiže rezultate, trebamo ukinuti. I više je nego otkriveno da je problematično dijete.«

Dignem pogled u nevjericu. Ne mogu ukinuti Panther okoladicu! Što će djed nositi na svoje turnire u kuglanju?

»Zasigurno potpuno utemeljeno na troškovima, orijentirano na kupca, mijenjanje ambalaže...« pokaže netko.

»Ne slažem se.« Artemis se nagne naprijed. »Ako želimo povećati naš inovativni koncept na funkcionalan i logističan način, onda se zasigurno trebamo fokusirati na našu stratešku kompetenciju...«

»Oprostite«, kaže Jack Harper podižući ruku. Prvi put je progovorio i svi su se okrenuli prema njemu. Osjećala se valjda ekivanja u zraku, a Artemis samozadovoljno blista. »Da, gospodine Harper?« kaže ona.

"Nemam pojma o čemu priča«, kaže on.

Cijela soba odjekne u šoku, a ja se posprdno nasmijem, što nisam željela.

»Kao što znate, dulje vrijeme sam bio izvan poslovne arene.« On se osmjehne. »Možete li, molim vas, prevesti to što ste upravo rekli na jednostavan jezik?«

»Oh«, kaže Artemis, izgledaju i kao da je u neprilici. »Pa, jednostavno sam rekla, da sa strateškog gledišta, usprkos našoj korporativnoj viziji...« ona stane kad ugleda njegov izraz lica.

»Pokušajte ponovno«, kaže on ljubazno. »Bez upotrebe riječi 'strateški'.«

»Oh«, kaže Artemis opet i počela se potušiti. »Pa, samo sam govorila da... bismo se trebali... koncentrirati na... na ono što nam dobro ide.«

»Aha!« Jackove oči se nasmiješe. »Sad razumijem. Molim vas, nastavite.«

On baci pogled na mene, prevrne oči i naceri se, a ja si ne mogu pomoći, pa mu uzvratim smiješak.

Nakon sastanka ljudi na kapaljku izlaze iz sobe, još uvijek pričajući, a ja hodam oko stola skupljajući šalice.

»Zaista je zadovoljstvo upoznati vas, gospodine Harper«, čujem kako Connor napeto govori. »Ako želite prijepis moje prezentacije...«

»Znate, mislim da to neće biti potrebno«, kaže Jack svojim suhim, smetenim glasom. »Mislim da sam više-manje shvatio bit.«

O, Bože! Zar Connor ne *shvaća* da pretjeruje?

Potrerala sam šalice na kolica i počela skupljati omote keksa.

»Sad trebam oti i u dizajn-studio što prije«, govori Jack Harper, »ali se ne mogu sjetiti to no gdje je...«

»Emma!« kaže Paul oštro. »Molim te, pokaži Jacku put do dizajn-studija. Poslije možeš nastaviti istiti stol.«

Smrzнем se stišu i omot narančine kreme.

Molim te, ne više.

»Naravno«, kažem na kraju. »Bit će mi... zadovoljstvo. Ovuda.«

Nespretno pustim Jacka Harpera da prvi izađe iz sobe za sastanke i mi nastavimo hodati niz hodnik, jedno pored drugoga. Obrazi mi lagano gore dok ljudi pokušavaju ne zuriti u nas i primijećujem da se svi pretvaraju u bojažljive robote čim ga ugledaju. Zaposlenici u pokrajnjim uredima uzbuđeno se trkaju rukama, i čujem kako siku: »Dolazi!«

Je li tako svugdje kad se pojavi Jack Harper?

»Pa«, kaže on nakon nekog vremena. »Živjet ćete zajedno s Kenom.«

»Connorom«, ispravim ga. »I da, tako je.«

»Veselite se tome?«

»Da. Veselim se.«

Stigli smo do dizala i ja stisnem gumb. Osjećam njegove radoznale oči na meni. *Osjećam ih.*

»Što je?« pitam obrambeno okrećući se prema njemu.

»Jesam li što rekao?« on podigne obrve. Gledaju mi izraz na njegovu licu, žacnem se. Što on zna?

»Znam što mislite«, kažem podignuvši prkosno bradu. »Ali ste potpuno u krivu.«

»U krivu sam?«

»Da! Krivo ste... razumjeli.«

»*Krivo razumio?*«

Izgleda kao da će prasnuti u smijeh, a tihi glas u glavi govori mi da stanem. Ali, ne mogu. Moram mu objasniti kako stvari stoje.

»Gledajte. Znam da sam vam dala određene... komentare u avionu«, po nemogućnosti vrsto stišu i šake. »Ali, ono što morate znati jest da se taj razgovor dogodio pod prinudom, u ekstremnim uvjetima, i rekla sam puno stvari koje, u biti, ne mislim. Zaista puno stvari!«

Eto! To će ga spustiti na zemlju!

»Kužim«, kaže Jack zamišljeno. »Znači... *ne volite* sladoled Haagen-Dazs punjen duplomokoladom.« Gledam ga, posramljeno.

»Ja...« proćistim grlo nekoliko puta. »Neke stvari sam, o čemu, mislila...«

Dizalo 'pingne' i oboje se trznemo.

»Jack!« uzvikne Cyril stojeći s druge strane vrata. »Pitala sam se gdje ste.«

»Avrljao sam s Emmom«, kaže Jack. »Ljubazno mi je pokazala put.«

»Ah!« Cyril me tjera pogledom. »Šekaju vas u studiju.«

»Pa, ovaj... idem ja onda«, zamuckujem.

»Vidimo se kasnije«, Jack mi se osmjehne. »Bilo mi je ugodno razgovarati s vama, Emma.«

9.

Dok odlazim te većeri s posla, osjećam se vrlo uznemireno, kao snježna kugla. Bila sam savršeno sretna, kao dosadno malo švicarsko selo, a onda se pojavio Jack Harper i pretresao me, i sad posvuda padaju snježne pahuljice, zuje okolo, ne znaju i više što da

misle.

Tu su, također, i šljokice. Si ušni komadi i sjajnog, tajnog uzbuđenja.

Svaki put kad uhvatim njegov pogled ili ujem njegov glas, kao da mi strelica probode srce.

Što je smiješno. Smiješno!

Connor je moj dečko. Connor je moja budućnost. Voli me i ja volim njega, ubrzo ćemo poći živjeti zajedno. Imat ćemo drvene podove i rolete, i granitnu radnu plohu u kuhinji. Eto.

Eto.

Stignem kući i nađem Lissy kako sjedi u sobi na koljenima, pomažući Jemimi da uđe u najužu crnu antilop haljinu koju sam ikad vidjela.

»Ovještaj!« kažem i odložim svoju torbu. »Pa to je nevjerojatno!«

»Eto ga!« zadihano kaže Lissy i ušne. »Taj zatvara gotovo puca. Možeš li disati?«

»Jemima!« uzvikne Lissy preplašeno. »Možeš li disati?«

»Jedva«, kaže na kraju Jemima. »Bit će dobro.« Vrlo polako, totalno ukočena tijela, ona se dotetura do stolice na kojoj je njena Louis Vuitton torbica.

»Što ćeš ako budeš morala na zahod?« pitam zureći u nju.

»Ili ako odete k njemu?« zahihoće se Lissy.

»Ovo nam je tek drugi izlazak! Ne uđi k njemu!« kaže Jemima užasnuto. »To nije na in na koji...« bori se da udahne »... se dobiva kamen na prst.«

»Ali, što ako vas strast ponese?«

»Što ako te pone drpati u taksiju?«

»On nije takav«, kaže Jemima prevrćući oči. »On je, zapravo, prvi pomoćnik zamjenika ministra financija.«

Lissyn i moj pogled se sretnu i ja si ne mogu pomoći pa se nasmijem.

»Emma, nemoj se smijati«, kaže Lissy mrtva ozbiljna. »Nije loše biti pomoćnik. Uvijek može napredovati, dokvalificirati se...«

»Oh, ha-ha-ha, jako smiješno«, ljutito odbrusi Jemima. »Znate, jednog će ga dana proglasiti vitezom. Onda se neće smijati.«

»O, mislim da hoću«, kaže Lissy. »Čak štoviše.« Odjednom se zablene u Jemimu, koja još uvijek stoji pored stolice pokušavajući dosegnuti svoju torbicu. »O, moj Bože! Ne možeš čak ni podići svoju torbicu, zar ne?«

»Mogu!« kaže Jemima, posljednji se put pokušavajući sagnuti i dohvatiti torbicu. »Naravno da mogu! Evo!« Svojim umjetnim noktom uspije zahvatiti i podići i remen torbice, pa je trijumfalno zabaci na rame. »Vidiš?«

»Što ako te pita za ples?« kaže Lissy vragolasto. »Što ćeš onda?«

Na Jemiminu licu pojavi se panika, ali ubrzo nestane.

»Neće«, kaže ona prezirno. »Englezi nikad ne pitaju za ples.«

»Tu imaš pravo«, naceri se Lissy. »Dobro se zabavi.«

Kad je Jemima nestala iza vrata, ja se zavalim na kauč i uzmem časopis. Pogledam Lissy, ali ona bulji u prazno sa zabrinutim izrazom lica.

»Pogodbeni!« odjednom kaže. »Pa naravno! Kako sam mogla biti tako *glupa*?«

Pipaju i traži ispod kauča i izvuče nekoliko starih novinskih križaljki i po ne tražiti rije koje se nije mogla sjetiti.

Mislim stvarno. Kao da biti vrhunski odvjetnik ne iscrpljuje dovoljno njenu intelektualnu energiju, Lissy sve slobodno vrijeme provodi rješavajući križaljke i igrajući šah preko Interneta, da ne spominjem one superinteligentne zagonetke koje dobiva od svojeg štreberskog društva ultra-pametnih ljudi. (Ne *zovu* se tako, naravno. Zovu se nešto kao 'Misaoni sklop - za ljude koji vole razmišljati'. A na poleđini piše da kvocijent inteligencije

treba biti 600, ako se želiš priklju iti.)

A kad ne može riješiti zagonetku, ne baca je, govore i 'glupa zagonetka', kao što bih ja rekla. Ona je uva. A onda, nakon tri mjeseca, dok gledamo *EastEnderse* ili neku drugu seriju, ona se odjednom dosjeti rješenja. I bude izvan sebe od ushi enja! Samo zato što je uspjela odgonetnuti posljednju rije u ku ici, ili što ve .

Lissy mi je najstarija prijateljica i zaista je volim. Ali, katkad je uistinu *ne* razumijem.

»Što je?« pitam, dok ona upisuje odgovor. »Neka križaljka iz 1993.?«

»Ha, ha«, kaže ona odsutno. »Što radiš ve eras?«

»Mislila sam provesti mirnu ve er«, kažem prelistavaju i asopis. »Zapravo, mogla bih pregledati svoju odje u«, dodam dok mi pogled pada na lanak 'Osnove održavanja garderobe'.

»Što?«

»Mislila sam pregledati svu odje u, možda negdje fali gumb ili treba štogod porubiti«, kažem itaju i lanak. »I iš etkati sve jakne etkom za odje u.«

»Imaš etku za odje u?«

»Onda s etkom za kosu.«

»Aha.« Slegne ona ramenima. »Šteta. Jer, baš sam se pitala, bi li možda htjela i i van?«

»Ooh!« asopis mi sklizne na pod. »Gdje?«

»Pogodi što imam?« ona zagonetno podigne obrve, a onda po ne kopati po svojoj torbi. Vrlo polako izvu e veliki hr avi prsten s klju evima, na koji je obješen potpuno novi sigurnosni klju .

»Što je to?« po nem zbunjeno, a onda odjednom shvatim. »Nemogu e!«

»Mogu e! Unutra sam!«

»O, moj Bože! Lissy!«

»Znam!« Lissy mi se široko nasmiješi. »Zar to nije odli no?«

Klju koji drži Lissy najtraženiji je klju na svijetu. Otvara vrata privatnog kluba u Clerkenwellu, koji je zadnji modni vrisak i u koji je nemogu e upasti.

A Lissy je upala!

»Lissy, najbolja si!«

»Ma nisam«, kaže ona izgledaju i zadovoljno. »Dobila sam ga od Jaspera iz Odvjetni ke komore. On poznaje sve u odboru.«

»Ma, to me ne zanima. Totalno sam impresionirana!«

Uzmem klju od nje i o arano ga promatram, ali na njemu nema ništa. Nema imena, adrese, loga, ni ega. Pomalo sli i na klju tatine vrtne šupe, pomislim. Ali, puno je, puno traženiji, brzo si dodam.

»Što misliš, tko e biti tamo?« dignem pogled s klju a. »Znaš, navodno je Madonna lan. I Jude i Sadie! I onaj prekrasni novi glumac iz *EastEndersa*. Samo što svi kažu da je, zapravo, peder...«

»Emma«, prekine me Lissy. »Znaš da se sa slavnima nikad ne zna.«

»Znam!« kažem pomalo uvrije eno.

Mislim stvarno. Što Lissy misli, tko sam ja? Ja sam cool i profinjena London anka. Ne uzbu ujem se zbog glupih zvijezda. Samo sam *napomenula*, to je sve.

»Zapravo«, dodam nakon stanke, »to, vjerojatno, pokvari cijelu atmosferu, ako je klub pun zvijezda. Mislim, možeš li zamisliti išta gore od sjedenja za stolom i pokušaja da se povede normalan razgovor, dok si okružen filmskim zvijezdama i manekenkama i... pop-zvijezdama...«

Tišina je jer obje razmišljamo o tome.

»No«, kaže ležerno Lissy. »Mogle bismo se po eti spremati.«

»Zašto da ne?« složim se podjednako ležerno.

Kao da e to dugo trajati! Mislim, vjerojatno u navu i traperice. I, možda, nabrzaka oprati kosu, što sam ionako namjeravala.

I, možda, nabrzaka staviti masku na lice.

Sat vremena poslije, Lissy se pojavi na mojim vratima, odjevena u traperice, uski crni korzet i na nogama ima svoje Bertie cipele s visokom potpeticom, za koje znam da joj uvijek naprave žulj.

»Što misliš?« pita me, istim ležernim glasom. »Mislim, nisam se nešto previše trudila...«

»Ni ja isto«, kažem stavljaju i si drugi premaz laka. »Mislim, pa to je samo opušteni ve ernji izlazak. Ne u se ni zamarati sa šminkanjem.« Dignem pogled i zabuljim se u Lissy. »Jesu li to umjetne trepavice?«

»Ne! Mislim... jesu. Ali, nisi ih trebala primijetiti. Zovu se 'prirodan izgled'.« Približi se ogledalu i zabrinuto po ne treptati o ima. »Zar se tako kuži da su umjetne?«

»Ne!«, ohrabrim je, i posegnem za svojim rumenilom. Kad ponovno podignem pogled, ugledam Lissy kako pilji u moje rame.

»Što ti je to?«

»Koje?« pitam ja nevino i dodirnem malo dijamantno srce na lopatici. »A, to! Ma, to se samo nalijepi. Mislila sam da bih baš mogla to staviti, onako iz fore.« Uzmem svoj top koji se veže oko vrata, odjenem ga, pa uguram stopala u šiljaste izmice od antilopa. Kupila sam ih u trgovini Sue Ryder prije godinu dana i malo su oguljene, ali u mraku se to jedva primijeti.

»Misliš li da smo pretjerale?« kaže Lissy, a ja stanem uz nju pred ogledalo. »Što ako svi budu u trapericama?«

»Pa i mi smo u trapericama!«

»Ali, što ako oni budu u širokim debelim džemperima, mi emo izgledati stvarno glupo?«

Lissy je uvijek totalno paranoi na kako su drugi ljudi odjeveni. Kad je bila njena prva boži na proslava u odvjjetni koj komori, nije znala zna i li 've ernje odijelo' duga haljina ili samo iskri avi top. Natjerala me da po em s njom i stojim pred vratima s gomilom odje e u vre ici, tako da se može brzo presvu i. (Naravno da je haljina koju je obukla bila sasvim prigodna. *Rekla* sam joj da e biti.)

»Ne e imati na sebi široke debele džempere«, kažem. »Hajde, idemo.«

»Ne možemo!« Lissy pogleda na svoj sat. »Prerano je.«

»Ma možemo. Pravit emo se da smo došle samo na brzo pi e prije nego što odemo na *drugu zabavu* slavni.«

»Oh, može.« Lissy se razvedri. »Cool. Idemo!«

Treba nam 15 minuta autobusom od Islingtona do Clerkenwella. Lissy me vodi praznom cestom pored Smithfield Marketa, punog trgovina i praznih ureda. Zatim skrenemo za ugao, pa onda za još jedan, dok se ne zaustavimo u sporednoj uli ici.

»Dobro«, kaže Lissy stoje i ispod uli ne rasvjete i gledaju i u mali naškrabani papiri . »Mora da je tu negdje.«

»Zar ne postoji znak?«

»Ne. Cijela poanta je u tome da nitko osim lanova ne zna gdje je. Treba pokucati na prava vrata i tražiti Alexander.«

»Tko je Alexander?«

»Pojma nemam!« slegne Lissy. »To je njihov tajni znak.«

Tajni znak! Ovo postaje sve zanimljivije i zanimljivije. Dok Lissy prou ava interfon postavljen na zidu, ja se besposleno osvr em. Ovu je ulicu sasvim nemogu e opisati. Zapravo, prili no je bijedna. Samo nizovi posve jednakih vrata i pustih prozora, gotovo i nema znaka života. Ali, zamisli samo! Skriveno iza te turobne fasade cijelo je londonsko

društvo slavnih i poznatih!

»Bok, je li Alexander tamo?« kaže nervozno Lissy. Nastupila je tišina, ali onda, poput magije, vrata se otvore.

O, moj Bože! Ovo je poput Aladina ili neeg sli nog. Obje se uplašeno pogledamo i nastavimo hodati niz osvjetljeni hodnik koji pulsira od instrumentalnih basova. Stignemo do stana, vrata su odnehraju eg elika, i Lissy gurne ključ u bravu. Vrata se otvore, a ja brzo provjerim svoj top i ležerno popravim frizuru.

»OK«, promrmlja Lissy. »Ne gledaj. Ne bulji. Samo budi cool.«

»U redu«, promrmljam i uđem za Lissy u klub. Dok ona pokazuje svoju lansirnu iskaznicu djevojci za stolom, ja studiozno piljim u njen vrat, a dok ulazimo u veliku, tamnu prostoriju, ne miđem svoje oči s bež tepiha. Ne uđuriti u slavne. Ne uđuljiti. Ne uđu...

»Pazi!«

Ups! Bila sam toliko zauzeta piljenjem u podda sam se zaletjela u Lissy.

»Oprosti«, prošapem. »Gdje ćemo sjesti?«

Ne usudjem se pogledati po prostoriji u potrazi za slobodnim mjestom, za svaki slučaj, da ne ugledam Madonnu pa da ona ne pomisli kako buljim u nju.

»Ovdje«, kaže Lissy, udno trzaju i glavom prema drvenom stolu.

Nekako uspijemo sjesti, odložimo torbice i uzmemo popis koktela, sve vrijeme ukoeno bulje i jedna u drugu.

»Jesi li vidjela koga?« promrmljam.

»Nisam. A ti?«

»Ne.« Otvorim listu koktela i preletim pogledom po njemu. Bože, ovo je napeto. Oči me po nu boljeti. Želim pogledati uokolo. Želim vidjeti ovo mjesto.

»Lissy«, siknem. »Pogledatu okolo.«

»Stvarno?« Lissy nervozno zuri u mene, kao da sam Steve McQueen koji najavljuje da će prije i preko žice.

»No... OK. Ali budi oprezna. Budi *diskretna*.«

»Hoću. Bitću dobra!«

OK. Idemo. Brz, nenapadan sveobuhvatan pogled. Naslonim se na stolicu, duboko uzdahnem, upijaju i što je moguće više detalja. Niska rasvjeta... puno ljubi astih kaua i stolica... nekoliko tipova u majicama kratkih rukava... tri cure u trapericama i džemperima, Bože, Lissy će poludjeti... par koji si nešto šapuće... tip s bradom koji ita *Private Eye*... i to je to.

Pa to ne može biti to.

To ne može biti istina. Gdje je Robbie Williams? Gdje su Jude i Sadie? Gdje su sve one manekenke?

»Koga si vidjela?« procijedi kroz zube Lissy, još uvijek bulje i u listu koktela.

»Nisam sigurna«, šapnem joj nesigurno. »Možda je onaj tip s bradom neki poznati glumac?«

Lissy se ležerno okrene na svojoj stolici i pogleda tipa. »Sumnjam«, kaže na kraju.

»A onaj u sivoj majici?« kažem s nadom pokazuju i joj frajera. »Jel on u nekom muškom bendu ili sli no?« »Hmm... ne. Mislim da nije.«

Šutke se gledamo.

»Je li itko ovdje slavan i poznat?« kažem ja na kraju.

»Sa zvijezdama se nikad ne zna!« kaže Lissy kao da se opravdava.

»Znam! Ali misliš li...«

»Bok!« prekine nas glas i obje se okrenemo te ugledamo dvije cure u trapericama kako nam prilaze. Jedna od njih mi se nervozno smješka. »Nadam se vam ne smetamo, ali moja prijateljica i ja smo se pitale - niste li vi ona nova u *Hollyoaksu*?«

O, za ime Božje!

Kako god bilo, nije me briga. Nismo došle ovamo da bismo gledale vulgarne zvijezde kako se drogiraju i prenavljaju. Došle smo da u miru popijemo jedno lijepo piće.

Naručile smo dva koktela od jagoda i ruma i neku luksuznu mješavinu oraš i a za grickanje (4,50 funti mala zdjelica. Ni ne pitaj koliko stoje kokteli!) I, moram priznati, osjećam se malo opuštenije sad kad znam da nema nikog slavnog i poznatog.

»Kako ti je na poslu?« pitam pijuckajući i svoje piće.

»Oh, dobro je«, kaže Lissy neodređeno slegnuvši ramenima. »Danas sam vidjela Jerseyškog varalicu.«

Jerseyski varalica je klijent kojeg Lissy zastupa. Tipa stalno tuže za prijekove i podnose žalbe, ali, zato što je Lissy uistinu briljantna, stalno ga oslobađaju. Jedan tren je u lisinama, a veći sljedeći je odjeven u, po njemu skrojeno, odijelo i vodi Lissy na ručak u Ritz.

»Htio mi je kupiti dijamantni broš«, kaže Lissy prevrćući oči. »Imao je kod sebe Aspreyev katalog i stalno ponavljao: 'Ovo je zgodno!' A ja mu govorim: 'Humphrey, u zatvoru ste! Koncentrirajte se!'« Ona odmahne glavom, otpije gutljaj pijačice i pogleda me. »A... što ima s tvojim muškarcem?«

Odmahnem da misli na Jacka, ali ne želim priznati da sam shvatila, pa je tupo pogledam i kažem: »Tko? Connor?«

»Ne, glupa o! Tvoj stranac iz aviona. Onaj koji sve zna o tebi.«

»Oh, on!« Osjećam kako mi crvenilo preplavljuje obraze i pogledam dolje prema svom podlošku za koktel.

»Da, on! Jesi li ga uspjela izbjeći?«

»Ne«, priznam. »Ne pušta me na miru.«

Prekinem dok nam konobar stavlja dva nova koktela s jagodama i rumom na stol. Kad je otišao, Lissy me napeto pogleda.

»Emma, svi a li ti se taj tip?«

»Ne, naravno da mi se ne sviđa«, kažem ja burno. »On me samo... dovodi u neprilike, to je sve. To je sasvim prirodna reakcija. I tebe bi isto. Ma, dobro je. Samo moram nekako izgurati do petka. Tada on odlazi.«

»A ti ćeš se onda s Connorom preseliti u zajednički stan.«

Lissy otpije gutljaj koktela i nasloni se na stolicu. »Znaš, sto posto će te zaprositi!«

Osjetim ubod u želucu, vjerojatno zbog pijačice, koje ide dolje.

»Prava si sretnica«, kaže Lissy eznutljivo. »Znaš, neki dan mi je postavio one police u sobi, a nisam ga ni pitala. Mislim, koliko bi muškaraca to napravilo?«

»Znam. On je jednostavno... divan.« Nastane tišina i ja po nem trgati svoj podložak na komadiće. »Pretpostavljam da je jedina mala stvar koja ne štima to što nam više nije tako romantično.«

»Pa ni ne možeš očekivati da će biti zauvijek romantično«, kaže Lissy. »Stvari se mijenjaju. Prirodno je da se privikavate jedno na drugo.«

»Ma, znam to!« složim se. »Mi dvoje smo zreli, razumni ljudi, i imamo dražesnu, ustaljenu vezu. Koja je, znaš, baš ono što želim u životu. Osim...« nelagodno proćistim grlo. »Više se ne seksamo *onako* esto kao prije...«

»Pa to je uobičajeni problem u dugim vezama«, kaže Lissy upućeno. »Morate ga zapapriti.«

»Kako?«

»Jeste li probali s lisinama?«

»Ne! Jesi li ti?« ne skidam pogled s Lissy.

»Davno prije«, kaže ona podcjenjivom ki slegnuvši ramenima.

»Nisu baš bile... Nego... zašto se ne probate poseksati negdje drugdje. Pokušajte na poslu!«

Na poslu! E pa to je stvarno dobra ideja! Lissy je baš pametna.

»OK!« kažem. »Pokušat u to.«

Posegnem za torbicom, izvadim olovku i zapišem 'ševa na poslu' na svoju ruku, baš pored zapisanog 'ne zaboravi: dragi'.

Odjednom sam ispunjena novim oduševljenjem. Ovo je odličan plan. Poševit u se s Connorom na poslu i to će biti najbolji seks koji sam ikad imala, iskra će se vratiti, i opet ćemo biti ludo zaljubljeni. To je lako. I tako u pokazati Jacku Harperu.

Ne. Ovo nema veze s Jackom Harperom. Ne znam zašto mi je to palo na pamet.

Postoji samo jedna mala zapreka u mom planu. A ta je da nije baš lagano poševiti svog dečka na poslu, kako sam mislila da će biti. Prije nisam primjetivala kako je sve u našem uredu *otvoreno*. I koliko ima staklenih stijena. I koliko ima ljudi koji se stalno prešetavaju.

Do jedanaest sati sljedećeg jutra još nisam razradila cijeli plan. Mislim da sam zamislila kako bismo to mogli učiniti iza neke biljke u tegli. Ali sad, kad ih gledam, te biljke u teglama izgledaju tako malene! I sve su palmaste. Nema šanse da se Connor i ja sakrijemo iza jedne, a kamoli da riskiramo bilo kakvim... pokretima.

Ne možemo to obaviti ni u zahodima. U ženskom zahodu uvijek ima nekoga, cure ogovaraju i šminkaju se, a muški zahodi su... fuj. Nema šanse.

Ne možemo to napraviti ni u Connorovu uredu jer su svi zidovi staldeni, a nema nikakvih zavjesa ili sli nog. Uz to, ljudi uvijek ulaze i izlaze iz njegova ureda jer uzimaju stvari iz metalnog ormara s kartotekama.

Oh, ovo je smiješno. Ljudi koji imaju afere sigurno se često seksaju u uredu. Postoji li neka posebna, tajna soba za ševu, za koju ja ne znam?

Ne mogu poslati e-mail Connoru i pitati ga što on misli o tome, zato što je presudno da ga iznenadim. Faktor šokantnog iznenađenja veliki je stimulans i stvara totalno vruću i romantičnu atmosferu. Uz to, postoji veliki rizik da mi on, ako ga upozorim, po ne propovijedati o kolektivnosti i tražiti me da ostanemo sat dulje besplatno raditi, ili nešto slično.

Pitam se možemo li se uvući u izlaz za nuždu, kad Nick izađe iz Paulova ureda govoreći nešto o maržama.

Glava mi se trzne i osjetim nalet straha. Postoji nešto za što sam pokušavala skupiti snagu i reći mu na juerašnjem sastanku.

»Hej, Nick«, kažem kad je prolazio pored mog stola. »Panther okoladice su tvoj proizvod, jelda?«

»Ako ih možeš nazvati proizvodom«, kaže on prevrćući oči.

»Hoće li ih ukinuti?«

»Najvjerojatnije.«

»Pa slušaj«, kažem ja brzo. »Možeš li mi odobriti mali dio marketinškog budžeta da stavim oglasni kupon u časopis?« Nick se podboji i zabljuje u mene.

»Što?«

»Da stavim oglas. Neće biti jako skupo, obećavam. Nitko neće ni primijetiti.«

»Gdje?«

»U *Bowling Monthly*«, kažem lagano pocrvenjevši. »Moj ga djed dobiva.«

»Bowling što?«

»Molim te! Gle, ti ne moraš ništa raditi. Ja ću sve obaviti. To će biti samo kap u oceanu u usporedbi sa svim drugim oglasima koje si dao.« Molećivo ga gledam. »Molim te... molim te...«

»Oh, u redu!« kaže on nestrpljivo. »To je ionako propala stvar.«

»Hvala!« široko mu se nasmiješim, a kad on ode, uzmem telefon i nazovem djeda.

»Bok djede!« ostavljam poruku na telefonskoj sekretarici koja pišti. »Stavljam besplatan oglasni kupon za Panther okoladicu u *Bowling Monthly*. Stoga, reci svim svojim prijateljima! Možeš ih jeftino skupiti. Vidimo se uskoro, OK?«

»Emma?« odjednom za ujem djedov glas u uhu. »Tu sam! Samo selektiram!«

»Selektiraš?« ponovim, pokušavaju i ne zvu ati previše iznena eno. Djed selektira?

»To mi je novi hobi. Nisi ula za to? Slušaš kako ti prijatelji ostavljaju poruku i smiješ im se. Jako zabavno. Slušaj Emma, htio sam te nazvati. Vidio sam ju er vrlo uznemiruju u vijest, o plja kanju ljudi u središtu Londona.«

Ne opet.

»Djede...«

»Emma, obe aj mi da se više ne eš voziti londonskim javnim prijevozom.«

»Ovaj... obe avam«, kažem i prekrižim prste. »Djede, zaista moram i i. Nazvat u te opet uskoro. Volim te.«

»I ja tebe, draga djevojko.«

Spuštaju i slušalicu osje am mali val zadovoljstva. Jedna je stvar riješena.

Ali, što u s Connorom?

»Jednostavno u morati oti i i iskopati to iz arhiva«, govori Caroline na drugom kraju ureda, a meni se upali lampica.

Arhiv. Naravno. Naravno! Nitko ne ide u arhiv, osim ako zaista ne mora i i. Daleko je dolje u podrumu, i skroz je mra no, bez prozora, s hrpom starih knjiga i asopisa, a na kraju završiš valjaju i se po podu da bi uzeo ono po što si došao.

Savršeno.

»Ja u oti i«, ponudim joj se pokušavaju i zvu ati ravnodušno. »Ako želiš. Što trebaš na i?«

»Ho eš li?« kaže zahvalno Caroline. »Hvala ti, Emma. Treba mi stari oglas iz nekog asopisa koji više ne izlazi. Ovdje su bilješke...«, doda mi komadi papira i ja ga uzmem osje aju i trnce uzbu enja. Kad se ona makne, ja edno podignem slušalicu i okrenem Connorov broj.

»Hej, Connor«, kažem tihim, promuklim glasom. »Na imo se u arhivu. Nešto ti moram pokazati.«

»Što?«

»Samo... do i«, kažem osje aju i se kao Sharon Stone.

Ha! Uredska ševo, evo me, stižem!

Žurim niz hodnik što brže mogu, ali u prolazu pored Odjela administracije zaustavi me Wendy Smith, koja želi znati ho u li igrati u odbojkaškoj ekipi. Tako baš ne stižem u podrum za nekoliko minuta, a kad otvorim vrata, Connor ve tamo stoji pogledavaju i na sat.

To me stvarno ljuti. Plan je bio da ja njega ekam. Trebala sam sjediti na hrpi knjiga koju bih brzo naslagala, jedna noga preko druge i sa suknjom zavodni ki podignutom.

No, što je tu je.

»Bok«, kažem promuklim glasom.

»Bok«, uzvrat mi Connor mršte i se. »Emma, što je ovo? Imam užasno puno posla danas.«

»Samo sam te htjela vidjeti. Cijelog tebe.« Razuzdanom kretnjom zatvorim vrata i povu em prstom po njegovim prsima, kao na reklami za lonsion poslije brijanja. »Više uop e spontano ne vodimo ljubav.«

»Što?« Connor zuri u mene.

»Ma hajde!« po nem otkop avati njegovu košulju s provokativnim izrazom na licu.
»Napravimo to. Ovdje, sad.«

»Jesi li ti *poludjela*?« kaže Connor mi u i moje prste i žurno zakop avaju i košulju.
»Emma, na poslu smo!«

»Pa što onda? Mladi smo, od nas se o ekuje (navodno) da smo zaljubljeni...« spustim ruku još niže, a Connorove se o i razroga e.

»Stani!« prosi e. »Odmah prestani! Emma, jesi li pijana ili što?«

»Samo se želim poseksati! Zar tražim previše?«

»Zar je previše tražiti od tebe da to radimo u krevetu, kao svi normalni ljudi?«

»Ali, mi to ne *radimo* u krevetu! Mislim, gotovo nikad!«

Nastupi reska tišina.

»Emma«, kaže Connor na kraju. »Sad nije ni mjesto ni vrijeme...«

»Je! Može biti! Ovako emo vratiti natrag iskre! Lissy je rekla...«

»Pri ala si s Lissy o našem seksualnom životu?« Connor izgleda zaprepašteno.

»Normalno da nisam spomenula *nas*«, brzo kažem povla e i se. »Samo smo pri ale o... o parovima op enito, pa je ona rekla da to na poslu može biti... seksi! Hajde, Connor!« Približim mu se plešu i i gurnem njegovu ruku u svoj grudnjak. »Zar ti ovo nije uzbudljivo? Sama pomisao da bi netko mogao dolaziti hodnikom upravo sad...« Zaustavim se jer ujem nekakav zvuk.

Mislim da netko *stvarno* dolazi hodnikom upravo sad.

O, sranje!

» ujem korake!« procijedi Connor i žustro se odmakne od mene, ali njegova ruka ostane gdje je i bila, u mom grudnjaku. On užasnuto zuri u nju. »Zapeo sam! Moj prokleti sat. Zapeo je o tvoj džemper!« Naglo i snažno trgne svojom rukom. »Jebemu! Ne mogu pomaknuti ruku!«

»Potegni je!«

»Potežem je!« On se izbezumljeno okre e. »Postoje li tu kakve škare?«

»Ne eš rezati moj džemper«, kažem ja užasnuto.

»Imaš li neki bolji prijedlog?« Ponovno snažno trgne rukom i ja prigušeno vrisnem. »Au! Prestani! Uništiti eš ga!«

»Oh, ja u ga uništiti. I to nam je najvažnija briga, ha?«

»Oduvijek sam mrzila taj tvoj glupi sat! Da si barem nosio onaj koji sam ti ja poklonila...«

Prekinem. Koraci nam se definitivno približavaju. Jako su blizu vratima.

»Jebemu!« Connor se rastreseno okre e. »Jebeni... jebeni...«

»Smiri se! Sakrit emo se u kut«, predložim. »A možda ni ne u e unutra.«

»Ovo je zaista bila odli na ideja, Emma«, promrmlja on bijesno, dok se žurno gurkamo do drugog dijela sobe. »Stvarno odli na.«

»Ne okrivljuj mene!« odbrusim. »Samo sam htjela vratiti malo strasti u našu...« uko im se dok se vrata otvaraju.

Ne. Bože, ne!

Osje am vrtoglavicu od šoka.

Jack Harper stoji na ulazu drže i hrpu starih asopisa.

Polako, njegove o i prelaze po nama upijaju i Connorov bijesan izraz lica, njegovu ruku u mom grudnjaku, te moj tjeskoban pogled.

»Gospodine Harper«, Connor po ne mucati. »Tako mi je jako, jako žao. Mi smo... mi nismo...« On pro isti grlo.

»Mogu li samo re i da sam posti en... oboje smo...«

»Vjerujem da jeste«, kaže Jack. Izraz lica mu je bezizražajan i ništa se iz njega ne može pro itati; glas mu je suši no ikad. »Možda biste vas dvoje trebali popraviti svoju odje u prije

nego što se vratite na posao?«

Vrata se zatvore za njim, a mi stojimo nepokretni, poput voštanih figura.

»Gle, možeš li izvaditi svoju jebenu ruku iz moga grudnjaka?« napokon progovorim, odjednom osje aju i nevjerojatnu odbojnost prema Connoru. Sva moja želja za seksom je isparila. Potpuno sam izbezumljena od bijesa na samu sebe. I na Connora. I na svakoga.

10.

Jack Harper danas odlazi.

Hvala Bogu! Hvala Bogu! Jer, stvarno se više ne mogu nositi s... njim. Kad bih barem mogla držati glavu spuštenu i izbjegavati ga do pet sati popodne, a potom istrati van iz ureda, sve bi bilo u redu. Život bi se vratio u normalu, a ja bih se prestala osjećati kao da mi je radar poremetila neka nevidljiva magnetska sila.

Ne znam zašto sam u takvom nervoznom, razdražljivom raspoloženju. Jer, iako sam skoro umrla od srama jer, stvari stoje jako dobro. Prvo, mislim se da Connor i ja ne možemo dobiti otkaz zbog seksanja na poslu, jer toga sam se najviše bojala. I drugo, moj savršeni plan je upalio. Kada smo se vratili za naša radna mjesta, Connor mi je ponovno slatio e-mailove u kojima se ispričava. A onda smo se sinoć poseksali. Dva puta. Okruženi mirisnim svijećama.

Mislim da je Connor negdje pročitao da djevojke vole mirisne svijeće tijekom seksa. Možda u *Cosmu*. Svaki put kad ih izvadi, pogleda me 'nisam li pažljiv?' pogledom, a ja onda moram reći: 'Oh! Mirisne svijeće! Kako dražesno!'

Mislim, nemojte me pogrešno shvatiti. Ne *smetaju* mi mirisne svijeće. Ali, mislim, one ionako ništa ne rade, zar ne? Samo stoje i gore. A onda, u presudnim trenucima skužim kako razmišljam: 'Nadam se da mirisna svijeća neće pasti' što mi pomalo odvraća pažnju.

No, nije bitno. I tako smo se mi poseksali. A večeras idemo zajedno pogledati stan. Nema drveni pod i žaluzine, ali ima jacuzzi u kupaonici, što je stvarno cool. I tako, u mom životu sve sjeda na svoje mjesto. Ne znam zašto se osjećam tako ljutito. Ne znam što...

Ne želim živjeti s Connorom, kaže crv u mojoj glavi prije nego što ga uspijem zaustaviti.

Ne. To ne može biti istina. To nikako ne može biti istina. Connor je savršen. To svi znaju.

Ali ja ne želim...

Za epilog. Mi smo savršeni par. Seksamo se uz mirisne svijeće. I šećer uz rijeku. I nedjeljom uz kavu čitamo novine, u pidžamama. To je ono što rade savršeni parovi.

Ali...

Prestani!

Teško progutam. Connor je jedina dobra stvar u mom životu. Da nemam njega, što bi mi ostalo?

Zazvoni telefon na stolu, prekidaju mi moje misli, i ja se javim.

»Bok, Emma?« čujem poznati suhi glas. »Ovdje Jack Harper.«

Srce mi lupka i od straha i ja zamalo prolijem kavu. Nisam ga vidjela od incidenta 'ruka u grudnjaku'. I zaista ni ne želim.

Nisam se trebala javiti na telefon.

Zapravo, danas uopće nisam trebala doći na posao.

»Oh!« kažem. »Ovaj... bok!«

»Možete li, molim vas, doći na trenutak u moj ured?«

»Što... ja?« nervozno pitam.

»Da, vi.«

Pročistim grlo.

»Trebam li... ponijeti nešto?«

»Ne, samo sebe.«

On poklopi slušalicu, a ja zurim nekoliko trenutaka u telefon osje aju i kako mi žmarci prolaze po le ima. Znala sam da je prelijepo da bi bilo istinito. Ipak e me otpustiti. Odvratna... nesavjesnost... nesavjesna odvratnost.

Mislim, stvarno je odvratno biti uhva en na poslu s de kom koji drži ruku u tvom grudnjaku.

OK. Pa, ništa ne mogu u initi.

Duboko uzdahnem, ustanem i uputim se na jedanaesti kat. Ispred njegova ureda je stol, ali nikakva tajnica tu trenutno ne sjedi, pa ja do em ravno do vrata i pokucam.

»U ite.«

Oprezno otvorim. Soba je golema, svijetla i obložena drvenim panelima. Jack sjedi za okruglim stolom zajedno sa šest ljudi. Šest ljudi koje, odjednom shvatim, nikad prije nisam vidjela. Svi oni drže nekakve papire i pijuckaju vodu, a atmosfera je pomalo napeta.

Zar su se okupili da vide kako me otpušta? Je li dnevni red 'kako otpustiti ljude'?

»Dobar dan«, kažem pokušavaju i ostati pribrana.

»Bok.« Jackovo se lice nabere od smiješka. »Emma... smirite se. Nemate se ega bojati. Samo sam vas želio nešto pitati.«

»Oh, dobro«, kažem ja za u eno.

OK, sad sam potpuno zbunjena. Što me, za ime Božje, on može pitati?

Jack posegne za papirom i digne ga u zrak, tako da ga ja mogu jasno vidjeti. »Što mislite da je na ovoj slici?« upita.

O, nadrapala sam.

Ovo je moja najgora no na mora. Ovo je kao onda kad sam išla na intervju za posao u Laines banku. Tamo su mi pokazali neke r ke, a ja sam im rekla da mi izgledaju kao r ke.

Svi bulje u mene. Želim pogoditi. Kad bih samo znala što je to?

Buljim u sliku, a srce mi brzo tu e. To je grafika dva okrugla objekta. Pomalo nepravilna oblika. Nemam apsolutno nikakvu ideju što oni predstavljaju. Ni jednu. Izgledaju kao... izgledaju kao...

Odjednom mi sine.

»To su orasi! Dva oraha!«

Jack umre od smijeha, a ljudi se prigušeno zahiho u, ali brzo utihnu.

»E, pa, mislim da je time dokazala ono što i ja mislim«, kaže Jack.

»Zar to nisu orasi?« bespomo no ih sve gledam.

»To bi trebali biti jajnici«, kaže napeto ovjek s nao alama bez okvira.

»Jajnici?« zurim u papir. »O, da! Pa, da. Sad kad ste to rekli, to no vidim... jajnolike...«

»Orahe!« Jack obriše o i.

»Objasnio sam da su jajnici samo dio niza simboli ne reprezentacije ženstvenosti«, kaže obrambeno mršavi tip. »Jajnici predstavljaju plodnost, oko mudrosti, to drvo koje ozna ava maj icu zemlju...«

»Bit je u tome da se te slike mogu upotrijebiti na cijelom nizu proizvoda«, kaže crnokosa žena, naginju i se naprijed.

»Ciljano tržište dobro je reagiralo na te apstraktne slike«, doda tip s nao alama bez okvira. »Istraživanje je pokazalo...«

»Emma.« Jack me ponovno pogleda. »Biste li vi kupili pi e koje na sebi ima jajnike?«

»Ovaj...« pro istim grlo, svjesna da me gleda par neprijateljski raspoloženih lica. »Pa... vjerojatno ne bih.«

Nekoliko ljudi se me usobno pogleda.

»To je tako nebitno«, netko promrmlja.

»Jack, tri kreativna tima radila su na ovome«, crnokosa žena kaže ozbiljno. »Ne možemo

po eti ispo etka. Jednostavno ne možemo.«

Jack otpije gutljaj Evian vode iz boce, obriše usta i pogleda je.

»Znate li da sam ja smislio slogan 'Bez predaha' u dvije minute, na podlošku za pi e u kafi u?«

»Da, znamo«, promrmlja tip s bezokvirnim nao alama.

»Ne emo prodavati pi e s jajnicima na njemu«, odrješito izdahne i pro e rukom kroz svoju raskuštranu kosu. Odgurne svoju stolicu. »OK, napravimo stanku. Emma, biste li bili toliko ljubazni i pomogli mi odnijeti ove mape u Svenov ured?«

Bože! Pitam se emu sve ovo. Ne usu ujem se baš pitati ga. Jack me brzo izgura na hodnik i u dizalo, te stisne gumb za deveti kat, sve šutke. Ne spuštamo se ni dvije sekunde, kad on stisne gumb stop i mi odjednom stanemo. Onda me, napokon, pogleda.

»Zar smo vi i ja jedini razumni ljudi u ovoj zgradi?«

»Ovaj...«

»Što je s instinktom?« lice mu je zapanjeno. »Nitko više ne razlikuje dobru ideju od loše. Jajnici!« On odmahne glavom. »Jebeni *jajnici!*«

Ne mogu si pomo i! On izgleda potpuno izvan sebe i na in na koji izgovara 'jajnici!' odjednom mi se u ini kao najsmješnija stvar na svijetu. Prije nego što to skužim, po nem se glasno smijati. Na trenutak Jack izgleda preneraženo, a onda se njegova usta razvuku u osmijeh i on se odjednom po ne smijati. Nos mu se ispr i kad se smije, baš kao u djeteta, i to mi se u ini još milijun puta smješnijim.

O, Bože! Sad se stvarno smijem. Ispuštam zvukove kroz nos i rebra me bole, a svaki put kad ga pogledam po nem opet pucati od smijeha. Nos mi curi, a nemam maramicu... Morat u ispuhati nos u sliku jajnika...

»Emma, zašto si s tim tipom?«

»Što?« dignem pogled još uvijek se smiju i, dok ne shvatim da je Jack prestao. Gleda me s izrazom lica iz kojeg se ništa ne može pro itati.

»Zašto si s tim tipom?« on ponovi.

Zapne mi smijeh u grlu i ja maknem kosu s lica.

»Kako to misliš?« pitam, dobivaju i na vremenu.

»Connor Martin. On te ne e usre iti. Ne e te ispuniti.«

Buljim u njega, neugodno iznena ena novonastalom situacijom.

»Tko kaže?«

»Upoznao sam Connora. Sjedio sam na sastancima s njim. Vidio sam kako mu mozak funkcionira. On je dobar tip, ali tebi treba više od dobrog tipa.« Jack me dugo, prodorno promatra. »Mislim da u biti ne želiš živjeti s njim. Ali se bojiš to priznati.«

Osje am kako mi gnjev raste. Kako se usu uje itati mi misli i biti toliko... toliko u *krivu*. Naravno da želim živjeti s Connorom.

»Zapravo, pogriješio si«, kažem ja kratko. »Veselim se zajedni kom životu s njim. U biti... u biti sam baš sjedila za stolom i razmišljala kako ne mogu do ekati!«

Eto mu!

Jack odmahuje glavom.

»Tebi treba netko s iskrom. Netko tko te uzbu uje.«

»Rekla sam ti, nisam mislila ono što sam rekla u avionu. Connor me *zaista* uzbu uje!« Prkosno ga pogledam. »Mislim... kad si nas zadnji put vidio, bili smo prili no strastveni, zar ne?«

»Ah, to!« Jack slegne ramenima. »Pretpostavio sam da je to bio o ajni ki pokušaj da rasplamsaš vaš ljubavni život.«

Bijesno zurim u njega.

»To nije bio o ajni ki pokušaj da rasplamsam svoj ljubavni život!« zamalo ga ne pljunem.

»To je bio samo... spontani strastveni in.«

»Oprosti«, kaže Jack blago. »Moja pogreška.«

»A ionako, što se to tebe tiče?« prekrížim ruke. »Što te briga jesam li ja sretna ili nisam?«

Nastupi napeta tišina i ja ubrzano dišem. Pogledam u njegove tamne oči, ali brzo spustim pogled.

»I sam sam si postavio to isto pitanje«, kaže Jack. Slegne ramenima. »Možda je to zato što smo zajedno preživjeli onaj nevjerojatan let. Možda zato što si ti jedina osoba ovdje koja ne glumi preda mnom.«

Glumila bih! Odbrusila bih mu najradije. Da sam imala izbora!

»Ono što želim reći je da te... smatram svojom prijateljicom«, kaže on. »A meni je stalo do toga što se događa mojim prijateljima.« »Oh«, kažem i poešem se po nosu.

Upravo sam htjela reći i da i ja njega smatram prijateljem, kad on dodaje: »Uz to, svatko tko napamet citira rečenice iz filmova Woodyja Allena mora biti jadnik.«

U Connorovo ime osjetim se preneraženo.

»Ti nemaš pojma o tome!« uskliknem. »Znaš, voljela bih da nikad nisam sjela pored tebe u onom avionu! Hodaš uokolo, govoriš sve ove stvari da bi me uzrujao, ponašaš se kao da me poznaješ bolje od svih drugih...«

»Pa, možda je to istina«, kaže on, a oči mu se zacakle.

»Što?«

»Možda te poznajem bolje od svih drugih.«

Zurim u njega osjećajući i istodobno srdžbu i veselje. Odjednom se osjetim kao da igramo tenis. Ili kao da plešemo.

»Ne poznaješ me bolje od drugih!« odbrusim najzajedljivijim tonom koji mogu proizvesti.

»Znam da ne možeš završiti s Connorom Martinom.«

»Ne znaš to.«

»Znam.«

»Ne znaš.«

»Znam.«

On se pokušava smijati.

»Ne znaš! Ako baš želiš znati, najvjerojatnije u sebi udati za Connora.«

»Udati se za Connora?« kaže Jack kao da je uo najsmješniji vic ikad.

»Da! A zašto ne? Visok je, zgodan, dobar, i vrlo... on je...« prtljam. »A, ionako, to je moj privatni život. Ti si moj šef i tek si me prošli tjedan upoznao, i iskreno, to te se nimalo ne tiče!«

Jackov smijeh nestane i on izgleda kao da ga je netko pljusnuo. Nekoliko trenutaka bulji u mene, ništa ne govoreći. Zatim korakne unazad i otpusti gumb stop.

»Imaš pravo«, kaže on sasvim drukčijim tonom glasa. »Tvoj osobni život mene se ne tiče. Prešao sam granicu i ispričavam se.«

Ispuni me očaj.

»Nisam mislila...«

»Ne. Imaš pravo.« On gleda u pod neko vrijeme, a onda podigne pogled. »Pa, odlazim sutra u Ameriku. Bilo mi je vrlo ugodno ovdje i htio bih ti zahvaliti za pomoć. Hoću li te vidjeti veeras na zabavi?«

»Ja... ne znam«, kažem.

Raspoloženje se pokvarilo.

Ovo je užasno. Ovo je strašno. Želim nešto reći, želim se vratiti nazad, kad smo bili ležerni i zabavljali se. Ali ne mogu naći riječi.

Došli smo do devetog kata i vrata se otvore.

»Mislim da u dalje moći sam«, kaže Jack. »Pozvao sam te da me pratiš zbog društva.«

Nespretno mu predam mape.

»Pa, Emma«, kaže on službenim glasom. »Ako se ne vidimo kasnije... drago mi je što sam te upoznao.« O i nam se susretnu i na trenutak se pojavio njegov stari, topli izraz lica. »Zaista to mislim.«

»I meni je drago«, kažem ja, a grlo mi se stisnulo.

Ne želim da ode. Ne želim da ovo bude kraj. Najradije bih mu predložila da odemo na jedno brzo piće. Najradije bih ga zgrabila za ruku i rekla: 'Ne idi.'

Bože, što se sa mnom *dogđa*?

»Sretan put«, jedva izustim dok se rukujemo. Zatim se okrene i ode niz hodnik.

Otvorim usta nekoliko puta da ga pozovem, ali što bih mu rekla? Nemam mu što reći. Sutra ujutro on će biti u avionu, vraćajući se nazad svome životu. A ja ću ostati ovdje u svojem.

Ostatak dana osjećam se beživotno. Svi govore o zabavi uoči odlaska Jacka Harpera, ali ja odem s posla pola sata ranije. Odem ravno kući, napravim si toplu čokoladu, sjednem na kauč, buljem u prazno, kad Connor ulazi u stan.

Gledam ga dok ulazi u sobu i odjednom znam da je nešto drugačije. Ne s njim. On se uopće nije promijenio.

Ali ja jesam. Ja sam se promijenila.

»Bok«, kaže on i lagano me poljubi u glavu. »Idemo?«

»Idemo?«

»Pogledati stan na Edith Roadu. Moramo se požuriti ako želimo stići na zabavu. Oh, moja mama nam je poslala poklon od srca za kuću. Dostavljen je u uredu.«

Pruži mi kartonsku kutiju. Izvadim iz nje stakleni čajnik i blijedo ga gledam.

»Možeš držati listove čaja odvojeno od vode. Mama kaže da je čaj zaista bolji u tom čajniku...«

»Connor«, uzjem se kako govorim. »Ja ovo ne mogu.«

»Prilično je lako. Samo trebaš podići...«

»Ne«, zatvorim oči, pokušavajući skupiti hrabrost, a zatim ih ponovno otvorim. »Ne mogu ovo. Ne mogu živjeti s tobom.«

»Što?« Connor bulji u mene. »Je li se nešto dogodilo?«

»Da. Ne«, progutam knedlu. »Već duže vrijeme se dvoumim. O nama. I nedavno sam... shvatila. Ako nastavimo, to će biti licemjerno od mene. Nije pošteno ni prema jednome od nas.«

»Što?« Connor se poeše po licu. »Emma, govoriš li mi da želiš... da želiš...«

»Želim prekinuti«, kažem ja buljem u tepih.

»Šališ se.«

»Ne šalim se!« uzviknem osjećajući iznenadnu tjeskobu. »Ne šalim se, OK?«

»Ali... to je smiješno! Smiješno je!« Connor korača po sobi kao lav u kavezu. Odjednom me pogleda.

»To je zbog onog leta.«

»Što?« skočim kao da me netko opekao. »Kako to misliš?«

»Drugačija si od tog leta, kad si se vratila iz Škotske.«

»Nisam!«

»Jesi! Stalno si razdražljiva, stalno si napeta...«

Connor ulazi ne ispred mene i primi me za obje ruke. »Emma, mislim da si možda pod utjecajem nekakve traume. Mogla bi otići i posavjetovati se s nekim.«

»Connor, ne treba mi savjetovanje!« maknem ruke. »Ali, možda imaš pravo. Možda je taj let...« opet progutam knedlu. »Utjecao na mene. Možda me natjerao da sagledam svoj život i

shvatim neke stvari. A jedna od tih stvari koje sam shvatila jest da mi nismo jedno za drugo.«

Connor polako sjedne na tepih, totalno zbunjen.

»Ali, sve nam ide tako super! Puno se seksamo...«

»Znam.«

»Postoji li netko drugi?«

»Ne!« oštro opovrgnem. »Naravno da ne postoji nitko drugi!« Pre em prstom gore-dole po prekriva u na kau u.

»Ovo nisi ti«, kaže Connor odjednom. »To je to neko raspoloženje u kojem si. Napunit u ti lijepo kadu, zapaliti mirisne svije e...«

»Connor, molim te!« viknem. »Ne spominji mi više mirisne svije e! Moraš me slušati. I moraš mi vjerovati.« Pogledam ga ravno u o i. »Želim prekinuti s tobom.«

»Ne vjerujem ti!« odmahuje glavom.»Poznajem te, Emma! Ti nisi takva osoba. Ti ne bi odbacila takvo što. Ti ne bi...«

On stane u šoku, dok ja, bez upozorenja, bacim stakleni ajnik na pod.

Oboje buljimo u njega, zaprepašteno.

»Trebao se razbiti«, objasnim ja nakon stanke. »I to je trebalo zna iti da bih ja odbacila nešto takvo. Kad bih znala da to nije za mene.«

»Mislim da se razbio«, kaže Connor podižu i ga i pregledavaju i. »Ima napuklinu po sredini.«

»Eto ga.«

»Mogli bismo ga ipak koristiti...«

»Ne. Ne bismo.«

»Možemo ga zalijepiti univerzalnim ljepilom.«

»Ali, nikad ne bi bio dobar.« Stisnem šake. »Jednostavno ne bi funkcionirao.«

»Kužim«, kaže Connor nakon stanke.

I ja pomislim - kona no je shvatio.

»Pa... idem ja onda«, kaže on naposljetku. »Nazvat u ljude za stan i re i im da smo...« stane i grubo obriše nos.

»OK«, kažem glasom koji uop e ne zvu i kao moj. »Možemo li to zadržati za sebe?« dodam. »Barem neko vrijeme.«

»Naravno«, pristane on zlovoljno. »Ne u nikome ništa re i.«

Ve je na vratima stana kad se odjednom vrati i posegne u džep. »Emma, ovo su karte za jazz festival«, kaže slomljenim glasom. »Dajem ti ih.«

»Što?« zurim u njih užasnuto. »Ne! Connor, evo ih tebi! Tvoje su!«

»Ti ih uzmi. Znam koliko si se veselila slušati Dennisson Quartet.« Gurne mi žarko obojene karte u ruku i sklopi mi prste.

»Ja... ja...« progutam. »Connor.. ja samo... ne znam što bih rekla.«

»Uvijek emo imati jazz«, kaže Connor prigušenim glasom i zatvori vrata za sobom.

11.

I tako sam sad ostala i bez unapre enja i bez de ka. Ali, zato imam nate ene o i od pla a. I svi misle da sam poludjela.

»Luda si«, ponavlja Jemima svako malo. Subota je ujutro, mi smo u jutarnjim ogrta ima, s kavom u ruci i lije imo mamurluke. Ili, u mom slu aju, prekide. »Shva aš li ti da si ga imala?« Namršti se gledaju i svoj nožni nokat, koji upravo lakira baby-roza lakom. »Predvidjela bih ti kamen na prstu za šest mjeseci.«

»Koliko znam, rekla si da sam si upropastila sve šanse kad sam pristala živjeti s njim«, odvratim mrzovoljno.

»Pa, što se ti e Connora, mislim da bi bila u dobrim rukama.« Ona odmahne glavom. »Luda si.«

»Misliš li ti da sam luda?« pitam Lissy koja sjedi u stolici za njihanje, skupljenih nogu obavijenih rukama, i jede tost s grož icama. »Iskreno reci.«

»Ovaj... ne«, kaže Lissy neuvjerljivo. »Naravno da ne mislim!«

»Misliš!«

»Samo... izgledali ste tako super zajedno.«

»Znam da jesmo. Znam da smo izvana izgledali super.« Zastanem, pokušavaju i objasniti. »Ali, istina je da se nikad u toj vezi nisam osje ala kao ja. Uvijek je bilo kao da oboje pomalo glumimo. Znaš. Nekako mi se nije inilo stvarnim.«

»To je to?« prekine me Jemima zure i u mene kao dapri am gluposti. »To je razlog zbog kojeg si prekinula?«

»To je sasvim dovoljan razlog, ne misliš li?« kaže Lissy odano.

Jemima nas obje bljedilo gleda.

»Naravno da nije! Emma, da si samo izdržala i pravila se da ste savršeni par dovoljno dugo, na kraju biste i *postali* savršeni par.«

»Ali... ali ne bismo bili sretni!«

»Bili biste savršeni par«, ponovi Jemima kao da objašnjava vrlo glupom djetetu. »*Očito* biste bili sretni.«

Ona oprezno ustane, njeni su nožni prsti odvojeni ruži astom vatom, i krene prema vratima. »Ionako, svi se u vezama pretvaraju.«

»To nije istina! Ili barem ne bi smjeli.«

»Naravno da smiju! Sve to 'budimo iskreni jedno prema drugome' sasvim je precijenjeno.« Ona nas zna ajno pogleda. »Moja je mama udana za mog tatu ve trideset godina i on još uvijek nema pojma da ona nije prirodna plavuša.«

Jemima iza e iz sobe, a Lissy i ja se pogledamo.

»Misliš li da ima pravo?« pitam.

»Ne«, kaže nesigurno Lissy. »Naravno da nema! Veze se trebaju graditi na... na povjerenju... i iskrenosti...« Ona zastane, i nervozno me pogleda. »Emma, nikad mi nisi rekla da se tako osje aš s Connorom.«

»Ja... nisam nikome rekla.«

To baš i nije istina, odjednom shvatim. Ali, teško u svojoj najboljoj prijateljici priznati da sam više rekla totalnom strancu nego njoj, zar ne?

»Pa, zaista bih voljela da mi se više povjeravaš«, kaže Lissy iskreno. »Emma, hajmo si obe ati nešto. Odsad emo si *sve* govoriti. Ionako ne bismo trebale imati tajne jedna pred drugom. Pa najbolje smo prijateljice!«

»Dogovoreno!« kažem, ispunjena iznenadnim toplim valom emocija. Naglo se nagnem naprijed i zagrlim je.

Lissy ima pravo. Trebamo se povjeravati jedna drugoj. Ne bismo trebale ništa tajiti jedna od druge. Mislim, pa zaboga, znamo se ve više od dvadeset godina.

»Pa, ako si ve sve govorimo...« Lissy zagriže svoj tost i postrance me pogleda. »Ima li napucavanje Connora neke veze s onim tipom? Tipom iz aviona?«

Osjetim mali gr , ali ga ignoriram dok ispijam kavu.

Ima li veze s njim? Ne. Ne, nema.

»Ne«, kažem ja ne podižu i pogled. »Nema.«

Obje nekoliko trenutaka gledamo televizor na kojem je intervju s Kylie Minogue.

»Oh, OK!« kažem, odjednom se sjetivši. »Kad se ve pitamo... što si *stvarno* radila s onim

tipom, Jean-Paulom, u tvojoj sobi?»

Lissy uzdahne.

»I nemoj mi reći da ste radili na slušaju«, dodam. »Jer to ne bi proizvelo onakvu zaglušnu buku.«

»Oh!« izusti Lissy, izgledaju i kao da se našla u škripcu. »OK. Pa... mi smo...« Ona otpije veliki gutljaj kave i izbjegava moj pogled. »Mi smo se... ovaj... seksali.«

»Što?« zurim smeteno u nju.

»Da. Seksali smo se. Zato ti nisam htjela reći. Bilo me je sram.«

»Ti i Jean-Paul ste se seksali?«

»Da!« ona proglasi isto grlo. »Imali smo strastven... divlji... životinjski seks.«

Tu mi nešto smrdi.

»Ne vjerujem ti«, kažem, dugo je promatrajući. »Niste se seksali.«

Ružičaste točke na Lissynim obrazima potamne.

»Jesmo!«

»Niste! Lissy, što ste *stvarno* radili?«

»Seksali smo se, OK?« kaže Lissy uzrujano. »On mi je novi dečko i... to smo radili! A sad me ostavi na miru.« Digne se užurbano, rasipaju i mrvice tosta, i izleti iz sobe popiknuvši se o tepih.

Buljim za njom, totalno radoznala.

Zašto laže? Što su, dovraga, radili u toj sobi? Što je, zaboga, još neugodnije od seksa? Toliko sam radoznala, da skoro zaboravih na svoju tugu.

Iskreno, ovo baš nije najbolji vikend u mom životu. Postalo je još gore kad sam dobila razglednicu od mame i tate iz Le Spa Meridiena, na kojoj su napisali kako se prekrasno provode. I još *gore* kad sam pročitala svoj horoskop u *Mailu*, gdje piše da sam možda upravo napravila veliku pogrešku.

Ali, u ponedjeljak ujutro osjećam se bolje. *Nisam* pogriješila. Moj novi život počinje danas. Zaboravit ću na ljubav i veze, a koncentrirati se na svoju karijeru. Možda ću čak potražiti novi posao.

Dok izlazim iz metroa, ta ideja mi se sve više i više sviđa. Prijavit ću se za posao marketinškog direktora u Coca-Coli ili negdje drugdje. I dobit ću ga. I Paul će odjednom shvatiti kakvu je pogrešku napravio što me nije unaprijedio. Molit ću me da ostanem, ali ja ću reći: 'Prekasno je. Imao si svoju priliku.' A onda ću me on preklinjati: 'Emma, mogu li ikako promijeniti tvoju odluku?' A ja ću reći...

Do trenutka kad sam stigla do ureda, u mojoj mašti Paul već puži po podu, dok ja ravnodušno sjedim na njegovu stolu, držeći se za jedno koljeno (izgleda da imam na sebi novo odijelo i Pradine cipele) i govorim: 'Znaš, Paul, sve što si trebao jest imati više poštovanja prema meni...'

Sranje. Usredotočim se i prestanem fantazirati. Ruka mi je na staklenim vratima, a unutra u predvorju vidim plavokosu glavu.

Connor. Obuzme me panika. Ne mogu ući. Ne mogu to napraviti. Ne mogu...

Onda se glava okrene i to uopće nije Connor, nego Andrea iz Raunovodstva. Guram vrata osjećajući se poput idiota. Bože, totalno sam smušena. Moram se pribрати, jer ću kad-tad naletjeti na Connora i jednostavno ću morati izaći s tim na kraj.

Dobro je što nitko na poslu još ne zna, razmišljam dok se penjem stepenicama. To bi bilo još milijun puta teže. Da mi ljudi prilaze i govore...

»Emma, baš mi je žao zbog tebe i Connora!«

»Što?« glava mi naglo poskoči od šoka i ja ugledam Nancy kako mi prilazi.

»To je bilo kao grom iz vedra neba! Od svih parova nikad nisam otkrivala da ćete se vi

rastati. Ali, to samo dokazuje da se nikad ne zna...»

Buljim u nju zbunjeno.

»Kako... kako znaš?«

»Pa, svi znaju!« kaže Nancy. »Znaš da je bila mala zabavica u petak navečer? Pa, Connor je došao i dobrano se napio. I svima je rekao. Zapravo, održao je mali govor!«

»Molim? Što je napravio?«

»Bilo je zaista dirljivo. Pričao je o tome kako mu je Panther Corporation kao obitelj i kako zna da ćemo ga svi podržati kroz to teško vrijeme. I tebe, naravno«, dodala je kao primisao. »Lako si ti ta koja je prekinula, a Connor je taj koji je povrijeđen.« Nagne se povjerljivo. »Moram priznati da je puno djevojaka reklo da ti fali daska u glavi!«

Ja u ovo ne mogu vjerovati. Connor je održao govor o našem prekidu. Nakon što mi je obećao da će šutjeti. A sad su svi na *njegovoj* strani.

»Dobro«, kažem na kraju. »Pa, bolje je da idem...«

»To je takva šteta.« Nancy me radoznalo odmjerava. »Činilo se da ste savršeni!«

»Znam.« Nasmiješim se na silu. »No, vidimo se kasnije.«

Krenem prema novom aparatu za kavu i buljim u prazno, pokušavajući se sabrati, kad me prekine drhtavi glas.

»Emma?« pogledam i klonem ugledavši Katie kako zuri u mene kao da su mi narasle tri glave.

»Oh, bok!« kažem pokušavajući zvučati bezbrižno.

»Jel istina?« šapne ona. »Jel istina? Jer ne želim vjerovati da je istina dok to ne čujem iz tvojih usta.«

»Je«, odgovorim nerado. »Istina je. Connor i ja smo prekinuli.« »O, Bože!« Katie počinje sve brže i brže disati. »O, moj Bože! Istina je. O, moj Bože, O, moj Bože, ja se stvarno ne mogu nositi s tim...«

Sranje. Ona hiperventilira. Zgrabim praznu vrećicu šećera i stavim je na njena usta.

»Katie, smiri se!« kažem bespomoćno. »Udahni... izdahni...«

»Cijeli vikend sam imala napade panike«, jedva izusti između udisaja i izdisaja. »Sino sam se probudila sva u hladnom znoju i pomislila sam, ako je to istina, onda svijet više nema smisla. Jednostavno više nema smisla.«

»Katie, prekinuli smo! To je sve. Ljudi prekidaju non-stop.«

»Ali, ti i Connor niste samo ljudi! Vi ste par nad parovima. Mislim, ako vi ne uspijete, zašto bismo se mi ostali uopće trudili?«

»Katie, mi nismo bili par nad parovima!« kažem obuzdavajući se. »Bili smo običan par. I krenulo je ukrivo i... i takve se stvari događaju.«

»Ali...«

»I, iskreno, ne želim o tome pričati.«

»Oh«, uzdahne ona i bulji u mene preko vrećice. »O, Bože, pa naravno. Oprosti, Emma. Nisam htjela... samo sam... znaš, bio je to šok za mene!«

»Hajde, nisi mi rekla kako je bilo na sastanku s Phillipom«, kažem ja vrlo. »Razveseli me s nekom dobrom vijest u.«

Katieno se disanje s vremenom smirilo, pa ona makne vrećicu s lica.

»Zapravo, bilo je zaista dobro«, kaže ona. »Opet ćemo se vidjeti.«

»Eto vidiš«, kažem ja ohrabrujući je.

»Tako je šarmantan. I nježan. I imamo isti smisao za humor, i volimo iste stvari.« Sramežljiv smiješak pojavi se na Kateinu licu. »Zapravo, divan je.«

»Zaista zvuči kao da je sjajan! Vidiš?« stisnem joj ruku.

»Ti i Phillip vjerojatno ćete biti puno bolji par nego što smo Connor i ja ikad bili. Želiš li

kavu?»

»Ne hvala, moram i i. Imamo sastanak s Jackom Harperom u vezi s osobljem. Vidimo se.«

»OK, vidimo se«, kažem ja odsutno.

Pet sekundi kasnije mozak mi proradi.

»ekaj malo.« Požurim niz hodnik i zgrabim je za rame. »Jesi li upravo rekla s Jackom Harperom?»

»Da.«

»Ali... ali, on je otišao. Otišao je u petak.«

»Ne, nije. Predomislio se.«

Buljim u nju u totalnoj nevjerici.

»Predomislio se?»

»Da.«

»Zna i...« progutam. »Zna i, tu je?»

»Naravno da je tu!« kaže Katie nasmijavši se. »Gore je.«

Odjednom mi noge ne rade kako treba.

»Zašto...« pro istim grlo koje je malo promuklo. »Zašto je promijenio mišljenje?»

»Tko zna?« Katie slegne ramenima. »On je šef. Može raditi što želi, zar ne? Znaš, vrlo je realisti an.« Ona posegne u džep i izvadi paket žvaka ih guma te mi ih ponudi. »Bio je zaista obziran prema Connoru nakon njegova malog govora...«

Osjetim novi udarac.

»Jack Harper je uo Connorov govor? O našem prekidu?»

»Da! Stajao je pored njega.« Katie odmotava žvaka u. »A poslije je rekao nešto zaista lijepo, da može samo zamisliti kako se Connor osje a. Zar to nije lijepo od njega?»

Trebam sjesti. Trebam razmisliti. Trebam...

»Emma, jel ti dobro?« pita Katie o ajno. »Bože, kako sam beš utna...«

»Da. Dobro sam«, kažem zbunjeno. »Dobro sam. Vidimo se kasnije.«

Mozak mi zuji dok ulazim u Marketinški odjel.

Nije se tako trebalo dogoditi. Jack Harper je trebao oti i u Ameriku. Nije trebao znati da sam ja otišla poslije našeg razgovora ravno ku i i Connoru dala nogu.

Osjetim gor inu poniženja. Misli e da sam nogirala Connora zbog onoga što mi je rekao u dizalu, zar ne? Misli e da je to bilo zbog njega. Sto nije bilo. Uop e nije bilo zbog njega.

Barem ne potpuno...

Možda je zato...

Ne. Glupo je misliti da njegov ostanak ima veze sa mnom. Smiješno. Ne znam zašto sam tako nervozna.

Prilazim svom stolu, a Artemis digne pogled s *Marketing Week* asopisa.

»O, Emma. Žao mi je zbog tebe i Connora.«

»Hvala«, kažem. »Ali, ne želim o tome razgovarati, ako nemaš ništa protiv.«

»Dobro«, kaže Artemis. »Kako god želiš. Samo sam bila ljubazna.« Pogleda na ljepljivi papiri na svom stolu. »Usput, imaš poruku od Jacka Harpera.«

»Molim?« trgnem se.

Sranje. Nisam htjela zvu ati tako uznemireno. »Mislim, kako glasi poruka?« dodam smirenije.

»Možeš li, molim te, odnijeti...« ona virne u papir. »... Leopoldov dosje u njegov ured. Rekao je da eš znati što je to. Ali, ako ga ne eš mo i na i, onda nije važno.«

Zurim u nju, srce mi nenormalno lupa u grudima.

Leopoldov dosje.

To je bio samo izgovor da se maknemo od stola...

O, moj Bože! O, moj Bože!

Nikad nisam bila uzbuđena i napetija i skamenjenija. Sve odjednom. Sjednem i buljim nekoliko trenutaka u prazni dokument. Očekujem da se Artemis okrene, a onda napišem 'Leopold' na njega, pokušavajući i zamaskirati svoj rukopis.

Što da sad radim?

Pa, o čemu je. Odnijeti u gore u njegov ured.

Osim ako... O, jebemu! Jesam li ja stvarno, stvarno tako glupa? Postoji li možda pravi Leopoldov dosje?

Užurbano odem do baze podataka i brzo pretražim ima li Leopoldov dosje. Nema.

OK. Prvi put sam imala pravo.

Taman želim odgurnuti svoju stolicu, kad mi odjednom iskrsne paranoidna misao. Što ako me netko zaustavi i pita me što je Leopoldov dosje? Ili, što ako mi padne na pod i svi vide da je prazan?

Hitro, otvorim novi dokument, izmislim luksuzno zaglavlje i upišem pismo gospodina Ernesta P. Leopolda Panther Corporationu. Pošaljem ga na ispis, odšetam do pisača i brzo ga maknem prije nego što ga netko može vidjeti. Nitko nije uopće zainteresiran.

»Dobro«, kažem ja ležerno ubacujuć ga u kartonski fascikl. »Pa, idem onda odnijeti taj dosje gore...«

Artemis čak ni ne podigne glavu.

Dok hodam niz hodnike, trbuh mi se grubi i osjećam trnce i bojazan, kao da svi u zgradi sigurno znaju što radim. Dizalo stoji na mom katu, ali ja radije idem stepenicama, prvo zato da ne moram ni s kim razgovarati, a drugo zato što mi srce tako jako tuče da osjećam kako moram malo ispucati tu nervoznu energiju.

Zašto me Jack Harper želi vidjeti? Jer, ako je to zbog toga da mi kaže kako je imao pravo u vezi s Connorom, onda se može... prokletu se može... Odjednom mi se pred očima stvori slika one grozne atmosfere u dizalu i želudac mi se preokrene. Što ako je zaista nezgodno? Što ako je ljut na mene?

Ne moram ići, podsjetim se. Dao mi je izlaz. Mogla bih lako telefonirati njegovoj tajnici i reći: 'Oprostite, nisam mogla naći Leopoldov dosje', i to bi bio kraj.

Na trenutak oklijevam na mramornim stepenicama, prsti mi grube i evito stižu u fascikl. A onda nastavim hodati. * * *

Približavajući se vratima Jackova ureda, vidim da ih ne čeka tajnica, nego Sven.

O, Bože! Znam da je Jack rekao da je on njegov najstariji prijatelj, ali ne mogu si pomoći. Taj tip mi je jednostavno jeziv.

»Bok«, kažem. »Ovaj... gospodin Harper me zamolio da mu donesem Leopoldov dosje.«

Sven me pogleda, a onda na trenutak kao da se među nama odvija neka prešutna komunikacija. On zna, zar ne? Sigurno i sam koristi Leopoldov dosje. On podigne slušalicu i nakon nekoliko trenutaka kaže: »Jack, Emma Corrigan je ovdje s Leopoldovim dosjeom.« Onda spusti slušalicu i bez osmijeha kaže: »Uđite.«

Uđem, osjećajući i trnce straha. Jack sjedi za velikim drvenim stolom. Podigne pogled, njegove su oči tople i prijateljske, a ja se osjetim mrvicu opuštenije.

»Bok«, kaže on.

»Bok«, odgovorim i nastupi kratka tišina.

»Pa, ovoga, evo Leopoldov dosje«, kažem i predam mu fascikl.

»Leopoldov dosje.« On se nasmije. »Vrlo dobro.« Zatim otvori mapu i gleda iznenađeno u papir. »Što je ovo?«

»To je... pismo gospodina Leopolda, od Leopolda i Tvrtke.«

»Napisala si pismo gospodina Leopolda?« on zvuči zapanjeno, a ja se odjednom osjetim strašno glupom.

»Za svaki slu aj, ako mi padne na pod i netko vidi«, promrmljam. »Htjela sam nabrzinu nešto smisliti. Nije važno.« Pokušam uzeti papir, ali ga Jack makne izvan mog domašaja.

»Iz ureda Ernesta P. Leopolda'«, on pro ita naglas, a lice mu poprimi izraz razdraganosti. »Vidim da želi naru ititi 6.000 sanduka Panther Cole. Pravi kupac, taj Leopold.«

»To je za slavlje u firmi«, objasnim. »Ina e kupuju Pepsi, ali nedavno je jedan od njihovih namještenika kušao Panther Colu i toliko mu se svidjela...«

»Da su je jednostavno uzeli«, završi Jack. »'Mogu li dodati da sam oduševljen sa svim proizvodima vaše tvrtke, te da nosim Pantherovu trenirku, koja je najudobnija sportska odje a koju sam ikad nosio.'« On zuri u pismo, a zatim me pogleda smiješe i se. Na moje iznena enje, o i mu sjaje. »Znaš, Peteu bi se ovo jako svidjelo.«

»Peteu Laidleru?« kažem ja neodlu no.

»Aha. Pete je bio taj koji je smislio cijelu stvar s Leopoldovim dosjeom. Ovakve je stvari on stalno radio.« Kucne po papiru. »Mogu li ga zadržati?«

»Naravno«, kažem pomalo zate eno.

On ga smota i stavi u džep, te nastupi tišina na nekoliko trenutaka.

»I tako«, kaže napokon Jack. On podigne glavu i pogleda me bezizražajno. »Prekinula si s Connorom?«

Zgr i mi se trbuh. Ne znam što bih rekla.

»I tako«, podignem ja prkosno bradu. »Odlu io si ostati.«

»Da, pa...« On ispruži svoje prste i prou ava ih nakratko. »Pomislio sam da bih mogao poblize pogledati neke europske podružnice.« Digne pogled. »A ti?«

»Isto.« Klimnem. »Europske podružnice.«

Na Jackovim se ustima jedva ocrtao osmijeh.

»Kužim. I jesi li... OK?«

»Dobro sam. Zapravo, uživam opet u sama koj slobodi.« Pokažem to raširivši jako ruke. »Znaš, sloboda, fleksibilnost...«

»To je odli no. Pa, onda možda sad nije trenutak da...« zastane.

»Da što?« kažem malo prebrzo.

»Znam da si sad u fazi prebolijevanja«, objasni on oprezno. »Ali sam se pitao...« Opet zastane, što mi se inilo jako duga kom stankom, i osjetim kako mi srce manijakalno tu e. »Bi li htjela kojiput iza i sa mnom na ve eru?«

Pozvao me van. Pozvao me van.

Ne mogu micati ustima.

»Da«, kažem napokon. »Da, to bi bilo lijepo.«

»Super!« On zastane. »Jedino što mi je trenutno život nekako zamršen. I to što smo u istoj tvrtki...« On raširi ruke. »Možda bi bila dobra ideja da to zadržimo za sebe.«

»Oh, potpuno se slažem«, kažem brzo. »Trebamo biti diskretni.«

»Pa, ho emo li onda... recimo sutra nave er? Odgovara li ti to?«

»Sutra nave er je savršeno.«

»Do i u po tebe. Ako mi e-mailom pošalješ adresu. U osam sati?«

»U osam.«

Dok odlazim iz Jackova ureda, Sven me nakratko pogleda i podigne obrvu, ali ja ništa ne govorim. Idem ravno u Marketinški odjel, jako se trude i namjestiti bezizražajno i smireno lice. Ali, uzbu enje žubori u mom trbuhu i širok mi se osmijeh ne skida s lica.

O, moj Bože! O, moj Bože! Idem na ve eru s Jackom Harperom. Ja... jednostavno ne mogu vjerovati...

Ma, koga ja to zavaravam? Znala sam da e se to dogoditi. im sam ula da nije otišao u Ameriku. Znala sam.

12.

Nikad nisam vidjela Jemimu tako preneraženu.

»Zna sve tvoje *tajne*?« gleda me kao da sam joj rekla da izlazim sa serijskim ubojicom.

»Kako to, dovraga, misliš?«

»Sjedila sam do njega u avionu i rekla mu sve o sebi.«

Namrštim se svom odrazu u ogledalu i iš upam si još jednu dlaku s obrve. Sedam je sati, okupala sam se, osušila kosu i upravo se šminkam.

»I sad ju je on pozvao van«, kaže Lissy grle i koljena. »Zar to nije romantično?«

»Šališ se, zar ne?« kaže zapanjeno Jemima. »Reci mi da je to šala.«

»Naravno da se ne šalim! U čemu je problem?«

»Ideš van s čovjekom koji zna sve o tebi.«

»Da.«

»I mene pitaš u čemu je *problem*?« Njezin se ton visoko podigne. »Jesi li luda?«

»Naravno da nisam luda!«

»*Znala* sam da ti se sviđa«, kaže Lissy milijunti put. »*Znala* sam. Čim si pošla pripremati o njemu.« Pogleda me u ogledalo. »Ostavila bih tu desnu obrvu na miru.«

»Stvarno?« pogledam se.

»Emma, muškarcima se ne govori sve o sebi! Nešto moraš zatajiti! Mamica mi je uvijek govorila da nikad ne smiješ dopustiti muškarcu da vidi tvoje osjećaje ili sadržaj tvoje torbice.« »E pa, kasno je«, kažem pomalo drsko. »Sve je vidio.«

»Onda to nikad neće funkcionirati«, ustvrdi Jemima. »Nikad te neće poštovati.«

»Da, hoće.«

»Emma«, uzvikne Jemima, gotovo sažalno. »Zar ne razumiješ? Već si izgubila.«

»Nisam *izgubila*!«

Katkad mislim da Jemima ne vidi muškarce kao ljude, već kao izvanzemaljske robote koji moraju biti pobijeđeni po svaku cijenu.

»Ne pomažeš baš, Jemima«, ubaci Lissy. »Ma hajde! Bila si s gomilom bogatih biznismenova. Sigurno imaš neki dobar savjet!«

»U redu«, uzdahne Jemima i odloži svoju torbicu. »To je beznađan slučaj, ali dat ću najbolje od sebe.« Počne nabrajati na prste. »Prva je stvar da moraš izgledati što njegovanije moguće.«

»Što misliš, zašto ću upam obrve?« pitam je prave i grimasu.

»Dobro. OK, sljedeća je stvar da moraš pokazati zanimanje za njegov hobi. Što on voli?«

»Nemam pojma. Aute, mislim. Navodno ima hrpu old-timera na svom ranu.«

»Eto ga!« Jemima se razvedri. »To je dobro. Pretvaraj se da voliš aute, predloži da odete pogledati autoshow. Možeš nabrzinu prelistati automagazin na putu do tamo.«

»Ne mogu«, kažem otpijaju i gutljaj svog opuštajućeg 'prije-izlaska' Harvey Bristol Cream sherryja. »Rekla sam mu u avionu da mrzim takve aute.«

»Što si rekla?« Jemima izgleda kao da bi me najradije udarila. »Rekla si čovjeku s kojim izlaziš da mrziš njegov omiljeni hobi?«

»Tada nisam znala da ću izaći s njim van, zar ne?« branim se posežući za svojim grudnjakom. »A, ionako, to je istina. Mrzim oldtimere. Ljudi u njima uvijek izgledaju tako samodopadno i samozadovoljno.«

»Kakve veze ima *istina* s bilo čim?« Jemima uzrujano podigne glas. »Emma, oprost, ne mogu ti pomoći. Ovo je katastrofa. Potpuno si ranjiva. To je kao da ideš u borbu u spavaćici.«

»Jemima, ovo nije borba«, odbrusim prevrćući oči. »I nije šah. To je već era sa

simpati nim ovjekom!«

»Tako si cini na, Jemima«, upadne Lissy. »Ja mislim da je to jako romanti no! Izlazak e im biti savršen, zato što ne e biti nikakvih neugodnosti. On zna što Emma voli. Zna što je zanima. Ve je sasvim o ito da si totalno odgovaraju.«

»Pa, ja perem ruke od toga«, kaže Jemima i dalje odmahuju i glavom. »Što eš odjenuti?« O i joj se skupe. »Što si pripremila?«

»Svoju crnu haljinu«, odgovorim nevino. »I sandale s remen i ima.« Pokažem iza vrata, gdje visi moja crna haljina.

Jemimine se o i još više suze. esto pomislim kako bi bila dobar esesovac.

»Ne eš posuditi ništa od moje garderobe.«

»Ne!« kažem ja srdito. »Stvarno, Jemima, ja imam svoju odje u, znaš.«

»Dobro. Pa, lijepo se zabavi.«

Lissy i ja pri ekamo dok njeni koraci ne otapkaju niz hodnik i ne zalupe se vrata stana.

»Super!« kažem ja uzbu eno, ali Lissy digne ruku.

» ekaj.«

Obje nekoliko minuta mirno sjedimo. Zatim ujemo vrlo tih zvuk otvaranja vrata stana.

»Pokušava nas uhvatiti na djelu«, prošapta Lissy. »Halo?« kaže ona povisivši svoj glas. »Ima li tamo koga?«

»O, bok«, kaže Jemima pojavivši se na vratima sobe. »Zaboravila sam svoje sjajilo za usne.« O i joj brzo prelete cijelu sobu.

»Mislim da ga ovdje ne eš na i«, kaže nevino Lissy.

»Da. No,« o i joj ponovno pro u po cijeloj sobi kao da nešto sumnja. »OK, ugodnu ve er vam želim.«

Njeni koraci opet tapkaju niz hodnik i vrata se opet zatvore.

»Super!« kaže Lissy. »Idemo.«

Odljepimo samoljepljivu traku s Jemiminih vrata, a Lissy ozna i mjesto gdje je bila. » ekaj!« kaže ona, kad sam ja po ela gurati vrata. »Još je jedna na dnu.«

»Trebala si biti špijun«, kažem ja promatraju i je kako oprezno odljepljuje traku.

»OK«, kaže ona, elo joj se nabralo od koncentracije. »Sigurno postoji još zamki.«

»I na ormaru je tako er traka«, kažem. »I... O, moj Bože!« Pokažem prstom. aša vode postavljena je na vrh ormara, spremna da nas polije ako otvorimo vrata.

»Koja krava!« kaže Lissy dok ja posežem za ašom. »Znaš, sino sam potrošila cijelu ve er zapisuju i poruke za nju, a nije mi ni zahvalila.«

Pri eka da ja spustim ašu, a onda primi rukom vrata. »Spremna?«

»Spremna.«

Lissy duboko uzdahne, a zatim otvori vrata ormara. Odjednom glasno po ne zavijati prodorna sirena. 'Vi-ju, viju, vi-ju...'

»Sranje!« vikne ona, brzo zatvorivši vrata. »Sranje! Kako je to napravila?«

»Još je upaljena!« kažem uzrujano. »Ugasi je. Ugasi je!«

»Ne znam kako! Vjerojatno je potreban poseban kod!«

Obje mahnito udaramo po ormaru traže i prekida .

»Ne vidim gumb, ili prekida , ili nešto...«

Odjednom sirena utihne i mi se pogledamo, zadihane.

»Zapravo«, kaže Lissy nakon duge stanke. »Zapravo mislim da je to bio automobilski alarm vani na ulici.«

Izgedaju i pomalo prestrašeno, Lissy ponovno krene prema vratima, i ovaj put je sve tiho. »OK«, kaže ona. »Po injemo.«

»Ideš«, obje istodobno uzdahnemo u trenutku kad Lissy širom otvori vrata.

Jemimin je ormar poput kov ega s blagom. Kao boži na arapa. Nov, ulašten, prekrasna

odje a, sve do jednog komada, sve uredno složeno i povješano na mirisne vješalice, kao u butiku. Sve su cipele u svojim kutijama na kojima je polaroid slika svakog modela. Svi su remeni uredno obješeni, sve torbice uredno složene na polici. Ve je dosta vremena prošlo otkad sam nešto posudila od Jemime i sad mi izgleda kao da se svaki dio promijenio.

»Sigurno provodi sat na dan ure uju i ga«, kažem ja s malim uzdahom, pomislivši na nered u svom ormaru.

»Provodi«, kaže Lissy, »vidjela sam je.«

Samo da vam kažem, Lissyn je ormar još gori od mojega. Sastoji se od stolice u njenoj sobi, na kojoj je sve nabacano na hrpu. Ona kaže da je od pospremanja stvari zaboli glava, a sve dok je isto, zar je to važno?

»I?!« kaže Lissy sa smiješkom i posegne za bijelom svjetlucavom haljinom. »Kako bi gospo ica htjela ve eras izgledati?«

Ne želim odjenuti bijelu svjetlucavu haljinu, ali sam je svejedno probala. Ustvari, obje smo isprobale hrpu stvari, a onda smo ih morale vratiti nazad, vrlo pažljivo. U jednom se trenutku vani opet upali automobilski alarm, a mi obje posko imo od straha, a ve sljede i as pravimo se kao da nas to uop e nije smelo.

Na kraju se odlu im za Jemimin prekrasan crveni top s odrezanim rukavima i svoje crne DKNY šifon hla e (25 funta iz Notting Hill Housing Trust trgovine) te Jemimine Prada srebrne cipelice s visokom potpeticom. A onda, iako nisam namjeravala, u zadnji tren uzmem i malu crnu Guccijevu torbicu.

»Izgledaš prekrasno!« kaže Lissy dok se ja vrtim oko svoje osi. »Fantasti no!«

»Izgledam li previše dotjerano?«

»Naravno da ne! Ma daj, pa ideš van s multimilijunašem.«

»Nemoj to *govoriti!*« uzviknem osjeaju i nervozu u želucu. Pogledam na sat. Skoro je osam.

O, Bože! Sad sam zaista nervozna. Zabavljaju i se obla enjem i spremanjem totalno sam zaboravila za koga to radim.

Smiri se, kažem si. To je samo ve era. Ništa drugo. Ništa posebno. Ništa izvan...

»Jebote!« Lissy u dnevnoj sobi gleda kroz prozor. » ovje e! Vani je sjajan golemi auto!«

»Što? Gdje?« požurim k njoj i srce mi posko i. Dok pratim njen pogled, gotovo ne mogu disati.

Limuzina eka ispred naše ku e. Mislim, golema, srebrna i ulaštena, izgleda nevjerovatno sumnjivo u našoj uli ici. Vidim kako neki ljudi znatiželjno gledaju iz ku e prekoputa.

I odjednom sam stvarno prestrašena. Što radim? To je svijet o kojem nemam pojma. Kad smo sjedili u avionu, Jack i ja smo bili dvoje ljudi na istoj razini. Ali, pogledaj nas sad. Pogledaj svijet u kojem on živi - i pogledaj svijet u kojem ja živim.

»Lissy«, kažem ja tiho. »Ne želim i i.«

»Želiš!« ohrabruje me ona, ali vidim da je i ona podjednako izbezumljena.

Oglasi se zvono i obje posko imo.

Osje am da bih mogla povratiti.

OK. OK. Idemo.

»Bok«, pozdravim ga preko interfon. »O.. odmah silazim.« Spustim slušalicu i pogledam Lissy.

»Pa...«, kažem drhtavim glasom, »to je to!«

»Emma.« Lissy me uhvati za ruke. »Prije nego što odeš... Ne obra aj pažnju na ono što je govorila Jemima. Samo se lijepo zabavi.« vrsto me zagrlji. »Nazovi me ako budeš imala priliku.«

»Budem.«

Zadnji se put pogledam u ogledalo, a onda otvorim vrata i spustim se stepenicama.

Iza em na ulicu, a Jack stoji odjeven u sako s kravatom. Nasmiješi mi se i svi se moji strahovi rasprše po zraku. Jemima nema pravo. Ovo nije ja protiv njega. Ovo je ja s njim.

»Bok«, kaže on toplo mi se osmjehnuvši. »Jako lijepo izgledaš.«

»Hvala.«

Posegnem za kvakom na autu, ali uvijek s crnom kapom poleti prema meni i otvori mi vrata.

»Baš sam smiješna!« kažem nervozno.

Ne mogu vjerovati da ulazim u ovaj automobil. Ja. Emma Corrigan. Osje am se poput princeze. Osje am se poput filmske zvijezde.

Sjednem na otmjeno sjedište pokušavaju i ne razmišljati koliko je druga ije od bilo kojeg auta u kojem sam se ikad vozila.

»Jesi li dobro?« kaže Jack.

»Da! Dobro sam!« glas mi je nervozno ci av.

»Emma«, kaže Jack. »Zabavit emo se. Obe avam. Jesi li popila svoj 'prije-izlaska' sherry?«

Kako je znao...

O da! Ja sam mu rekla u avionu.

»Da, zapravo jesam«, priznam.

»Želiš li još?« On otvori mali bar i ja ugledam bocu Harvey Bristol Cream sherryja na srebrnom pladnju.

»Nabavio si to posebno zbog mene?« kažem ne vjeruju i svojim o ima.

»Ne, to mi je omiljeno žestoko pi e.« Izraz njegova lica toliko je mrtav-hladan, da si ne mogu pomo i a da se ne nasmijem. »Pridružiti u ti se«, kaže dok mi dodaje ašu. »Nikad ga prije nisam kušao.« Nato i si povelild gutljaj, otpije malo i brzo ispljune. »Jel ti to ozbiljno?«

»Jako je ukusno. Ima okus po Boži u!« »Ima okus po...« On odmahne glavom. »Ni ne želim ti re i na što me podsje a. Držati u se viskija, ako nemaš ništa protiv.«

»OK«, kažem ja slegnuvši ramenima. »Ali, ne znaš što propuštaš.« Otpijem još jedan gutljaj i sretno mu se nasmiješim. Ve sam potpuno opuštena.

Ovo e biti savršen izlazak.

13.

Stigli smo u restoran na Mayfairu, u kojem nikad nisam bila. Zapravo, nisam sigurna jesam li ikad prije bila na Mayfairu. Skroz je otmjen, zašto bih išla?

»Ovo je na neki na in skrovito mjesto«, promrmlja Jack dok hodamo kroz dvorište s puno stupova. »Jako malo ljudi zna za njega.«

»Gospodine Harper. Gospo ice Corrigan«, kaže uvijek u indijskom odijelu pojavivši se niotkud. »Molim vas, po ite za mnom.«

Ideš! Znaju mi ime!

Prolazimo pored još stupova do bogato ukrašene sobe u kojoj sjede tri para. Jedan je s desne strane i dok prolazimo pored njih, žena srednjih godina, s platinastom kosom i zlatnom jaknom, obrati pažnju na mene.

»Oho, dobra ve er!« kaže ona. »Rachel!«

»Što?« okrenem se zbunjeno. Gleda li to ona u mene?

Ona se digne sa stolice i lagano teturaju i pri e mi i poljubi me. »Kako si, draga? Nismo te vidjeli ve sto godina!«

OK, alkohol se osje a ve na deset metara. A kad pogledam njena partnera za stolom,

vidim da je i on u istom stanju.

»Mislim da ste pogriješili«, kažem ja ljubazno. »Ja nisam Rachel.«

»Oh!« Žena bulji u mene nekoliko trenutaka. Zatim pogleda Jacka i odjednom promijeni izraz lica u razumijevanje. »Oh! Shvaćam. Naravno da nisi.« Namigne mi.

»Ne!« kažem užasnuto. »Ne razumijete. Ja stvarno nisam Rachel. Ja sam Emma.«

»Emma. Naravno!« Ona urotni ki kimne. »Pa, uživajte u večeri! I nazovi me katkad.«

Kad se strovalila natrag u stolicu, Jack mi uputi upitan pogled.

»Želiš li mi nešto reći?«

»Da«, kažem. »Ta žena je nevjerojatno pijana.« Kad su nam se pogledi sreli, nisam mogla a da se ne nasmijem, a njegova su se usta trznula.

»Pa, hoće li sjesti? Ili imaš još davno izgubljenih prijatelja ovdje koje bi htjela pozdraviti?«

Pogledam po prostoriji proučavajući i goste.

»Ne, mislim da je to - to.«

»Ako si sigurna. Samo polako. Sigurna si da onaj tamo postariji gospodin nije tvoj djed?«

»Mislim da nije...«

»Također, trebaš znati da nemam ništa protiv pseudonima«, doda Jack. »Ja se sam katkad predstavljam kao Egbert.«

Glasno se nasmijem kroz nos, a onda se brzo prigušim. Ovo je otmjeni restoran. Ljudi već ionako bulje u nas.

Odvode nas do stola u kutu, pored kamina. Konobar mi pridržuje stolicu i stavi ubrus preko koljena, dok mi drugi to i vodu u čašu, a treći ponudi pecivo. Isto to događa se s druge strane, kod Jacka. Šest ljudi nas poslužuje i pleše oko nas! Želim uhvatiti Jackov pogled i nasmijati se, ali on izgleda indiferentno, kao da je to posve normalno.

Možda to *jest* normalno za njega, pomislim. O, Bože! Možda ima slugu koji mu svaki dan priprema čaj i donosi novine.

Pa što ako ima? Ne smijem dopustiti da me to smete.

»Pa«, kažem kad je moja cijela posluživačka ekipa otišla. »Što hoće popiti?« Već sam uočila i odmjerila piće koje pije ona žena u zlatnom. Ružičasto je s kriškom lubenice nataknutom na čašu. Izgleda jako ukusno.

»Već je srećeno«, kaže Jack s osmijehom, dok jedan od konobara donosi bocu šampanjca, otvori je i po ne nalijevati. »Sjećam se da si mi u avionu rekla kako bi tvoj savršeni izlazak trebao početi s bocom šampanjca koja bi se samo trebala niotkud pojaviti na stolu, poput magije.«

»Oh«, kažem, zatomi ljuju i osjećaj razočaranja. »Ovaj... da! Jesam.«

»Živjela«, kaže Jack i lagano kucne o moju čašu.

»Živio.« Otpijem gutljaj i to je zaista ukusan šampanjac. Zaista jest. Suh i tečan.

Pitam se kakvog je okusa ono piće s lubenicom.

Prestani. Šampanjac je savršen. Jack ima pravo, ovo je savršen početak jednog izlaska.

»Prvi put kad sam kušala šampanjac imala sam šest godina...« počinem.

»Kod tete Sue«, nastavi Jack sa smiješkom. »Skinula si svu odjeću sa sebe i bacila je u ribnjak.«

»O, da«, kažem, zaustavljena u polarenicice. »Da, rekla sam ti, zar ne?«

Onda ga ne uopet daviti s tom smiješnom pričom. Pijuckam šampanjac i brzo pokušavam smisliti što bih drugo mogla reći. Nešto što on još ne zna.

Ima li što?

»Izabrao sam posebno jelo, mislim da će ti se svidjeti«, kaže Jack i dalje se smiješeći. »Sve unaprijed naručeno, samo za tebe.«

»Ajme!« kažem ja zatečeno. »Kako... super.«

Jelo posebno unaprijed naručeno za mene! Zamisli! To je nevjerojatno. Osim... biranje hrane s menija pola je zabave, zato se i jede vani, zar ne? To mi je gotovo najomiljeniji dio.

Kako god. Nije važno. Bit će savršeno. Već je savršeno.

OK. Započnimo razgovor.

»Pa, što voliš raditi u slobodno vrijeme?« pitam, a Jack slegne ramenima.

»Izlazim. Gledam bejzbol. Popravljam aute...«

»Imaš cijelu kolekciju oldtimera! Tako je. Oho! Ja stvarno... ovaj...«

»Mrziš takve aute.« On se osmjehne. »Sjećam se.«

K vragu. Nadala sam se da je možda zaboravio.

»Ne mrzim aute kao takve«, kažem brzo. »Mrzim ljude koji... koji...«

Sranje. To baš nije ispalo kako sam mislila. Brzo otpijem šampanjac, ali mi ode ukrivo i ja počinjem kašljati. O, Bože, pijuckam. Suze mi idu na oči.

I sad se svih šestero ljudi u sobi okrenulo i bulje.

»Jesi li dobro?« kaže Jack zabrinuto. »Popij malo vode. Voliš Evian, jel tako?«

»Ovaj... da. Hvala.«

O, proždrtstvo. Mrzim priznati da je Jemima možda imala pravo u vezi s ovim. Ali bilo bi puno lakše da sam jednostavno vedro rekla: 'Oh, ja obožavam oldtimere!'

No, nema veze.

Dok pijem vodu, odjednom se ispred mene stvore pešene paprike.

»Opa!« kažem ushićeno. »Volim pešene paprike.«

»Sjećam se«, uzvratila Jack, ponosan na sebe.

»Jesam li?« buljim u njega pomalo iznenađena.

Ajme! Toga se ne sjećam. Mislim, volim pešene paprike, ali ne bih rekla...

»Zato sam nazvao restoran i naručio ih samo za tebe. Ja ne mogu jesti paprike«, dodala Jack kad se ispred njega na tanjuru pojave školjke kapice, »inače bih ti se pridružio.«

Zijevam u njegov tanjur. O, moj Bože! Ove školjke izgledaju prekrasno. Obožavam školjke.

»Dobar tek!« kaže veselo Jack.

»Ovaj... da! Dobar tek.«

Uzmem komad pešene paprike. Odlično je. I jako je pažljivo od njega što se sjetio.

Ali, ne mogu skinuti oči s njegovih školjki. Sline mi cure. I pogledaj taj zeleni umak! Bože, kladim se da su sočine i sivršeno prokuhane...

»Hoćeš griz?« pita Jack, prateći moj pogled.

»Ne!« odgovorim trznuvši se. »Ne, hvala. Ove su paprike apsolutno... savršene!« Široko mu se nasmijem i uzmem veliki zalogaj.

Odjednom Jack lupi rukom o svoj džep.

»Moj mobitel«, kaže. »Emma, bi li ti smetalo da se javim? Moglo bi biti nešto važno.«

»Naravno«, kažem. »Samo daj.«

On ode, a ja si jednostavno ne mogu pomoći. Ispružim ruku i nabodem jednu školjku. Zatvorim oči i žvaću je, dopuštajući da njen okus preplavi moja osjetila. To je najbolja hrana koju sam ikad probala u životu. Baš sam se pitala bi li primijetio da uzmem još jednu, ako razbacam ostale po tanjuru, kad osjetim miris džina. Žena u zlatnoj jakni stoji mi pored uha.

»Brzo mi reci!« kaže ona. »Što se događaja?«

»Pa... već eramo.«

»Vidim to!« kaže ona nestrpljivo. »Ali, što je s Jeremyjem? Zna li on uopće?«

O, Bože!

»Gledajte«, kažem ja bespomoćno. »Ja nisam ta kojom me smatrate...«

»Vidim to! Nikad ne bih pomislila da to imaš u sebi.« Žena mi stisne ruku. »Bravo. Zabavi se, to ti ja kažem! Skinula si vjenani prsten...«, doda ona pogledavši moju lijevu ruku. »Pametna djevojka... ups! Stiže! Bolje da idem!«

Ona otetura nazad, dok Jack sjeda na svoje mjesto, a ja se nagnem naprijed, hihotaju i se napola. Jacku se ovo svidjeti.

»Pogodi što se dogodilo!« kažem. »Imam muža koji se zove Jeremy! Moja prijateljica je upravo bila došla do mene. Što misliš? Ima li i Jeremy aferu?«

Tišina je, Jack me pogleda, lice mu je nategnuto.

»Oprosti?« kaže on.

Nije uo ni rije od onoga što sam rekla.

Ne mogu opet ponoviti isto. Osjećam se glupo. Ustvari, već se osjećam glupo. »Nije bitno«, kažem i osmjehnem se na silu.

Opet nastupi tišina i ja pokušavam smisliti nešto. »Pa, ovaj, moram ti nešto priznati«, kažem pokazujući na njegov tanjur. »Drpila sam ti jednu školjku.«

ekam njegovu reakciju, da se praviti kako je šokiran ili ljutit. Ili *bilo što*.

»U redu je«, kaže on odsutno i pokušava nabirati ostatke školjaka i stavljati ih u usta.

Ne razumijem. Što se dogodilo? Gdje je nestalo zadirkivanje? Potpuno se promijenio.

Kad smo pojeli piletinu s estragonom i krumpirom i brdo salate, cijelo tijelo mi je bilo natopljeno tugom. Ovaj izlazak je katastrofa. Totalna katastrofa. Trudila sam se koliko sam god mogla započeti razgovor, šaliti se i biti smiješna. Ali, Jack se javio na još dva poziva, a ostalo vrijeme bio je mrzovoljan i nesabran, iskreno, ne bi primijetio ni da me nema.

Najradije bih plakala od razočaranja. Jednostavno ne razumijem. Bilo nam je tako dobro. Baš smo se super slagali. Što se izjalovilo?

»Idem se malo osvježiti«, kažem dok nam odnose tanjure s ostacima glavnog jela, a Jack samo kimne.

Ženski zahod je prije pala a nego WC, sa zlatnim ogledalima, luksuznim stolicama i ženom u uniformi koja daje ružike. Na trenutak me bilo sram nazvati Lissy pred njom, ali sigurno je to i prije čula, zar ne?

»Bok«, kažem kad se Lissy javila. »Ja sam.«

»Emma! Kako ide?«

»Grozno je«, odgovorim žalosno.

»Kako to misliš?« pita ona užasnuto. »Kako može biti grozno? Što se dogodilo?« »To je najgore od svega«, skljojкам se u stolicu. »Sve je pošlo savršeno. Smijali smo se i zezali, i restoran je prekrasan, i naravno je poseban meni samo za mene, sve jela koja najviše volim...«

Teško progutam. Sad kad sam to rekla, zaista zvuči savršeno.

»Zvuči predivno«, kaže Lissy u odu. »Pa kako...«

»Onda su ga nazvali na mobitel.« Ispušem nos. »I otada, jedva da mi je rekao koju riječ. Stalno nestaje da bi razgovarao na mobitel i ostavlja me samu, a kad se vrati, razgovor je napet i ukočen. Tako je otkriveno da tek napola obrađuje pažnju.«

»Možda je zabrinut zbog nečega, ali te ne želi opterećivati s tim«, kaže Lissy nakon stanke.

»Istina«, kažem ja polako. »Zaista izgleda kao da ga nešto jako muči.«

»Možda se dogodilo nešto grozno, ali on ne želi pokvariti raspoloženje. Pokušaj razgovarati s njim. Podijeli njegove brige!«

»OK«, kažem osjećajući se bolje. »OK, pokušat ću to. Hvala, Lissy.«

Hodaju i natrag do stola osjećam se mrvicu pozitivnije. Niotkuda se pojavi konobar i

pridrži mi stolicu, a kad sjednem, pogledam Jacka svojim najtoplijim, najsuosjebnijim mogućim pogledom. »Jack, je li sve u redu?«

On se namršti.

»Zašto to kažeš?«

»Pa, stalno nestaješ. Pitala sam se ima li nešto... o čemu želiš razgovarati.«

»Sve je u redu«, kaže on kratko. »Hvala.« Ton njegova glasa odaje 'tema je gotova', ali ja ne mogu odustati tako lako.

»Jesi li primio lošu vijest?«

»Nisam.«

»Ima li to veze s... poslom?« ustrajem i dalje. »Ili... ili nešto osobno...«

Jack podigne pogled, na licu mu na trenutak ugledam bijes.

»Rekao sam da je sve u redu. Prestani.«

Odlučno. To me stavlja kamo pripadam, zar ne?

»Biste li željeli desert?« prekine me glas konobara, a ja mu se napeto osmijehnem.

»Zapravo, ne bih.«

Dosta mi je ove večere. Želim završiti i otići kući.

»U redu.« Konobar mi se nasmiješi. »A kavu?«

»Hoće desert«, dobaci mu Jack preko moje glave.

Što? Što je on upravo sad rekao? Konobar me pogleda oklijevajući.

»Ne, ne želim!« opovrgnem odlučno.

»Ma hajde, Emma«, kaže Jack. Vratio se onaj njegov topli, šaljivi ton. »Ne moraš se pretvarati. Rekla si mi u avionu da to uvijek govoriš. Ne želiš desert, a zapravo ga jako želiš.«

»E pa, ovaj put ga stvarno ne želim.«

»Napravljen je posebno za tebe.« Jack se nagne prema meni. »Haagen-Dazs, puslica, Bailey sa strane...«

Odjednom osjetim kao da mi govori svisoka. Kako on zna što ja želim? Možda želim samo voće. Možda ne želim ništa. On nema pojma o meni. Nikakva.

»Nisam gladna.« Odgurnem svoju stolicu.

»Emma, poznajem te. Želiš ga, stvarno...«

»Ne poznaješ me!« poviknem ljutito prije negoli se uspijem zaustaviti. »Jack, možda znaš nekoliko nasumičnih činjenica o meni. Ali, to ne znači da me poznaješ!«

»Što?« Jack bulji u mene.

»Da me poznaješ«, kažem ja drhtavim glasom, »znao bi da, kad idem s nekim na večeru, volim da me se sluša što govorim. Volim da se prema meni postupa s poštovanjem, a ne da mi se govori da prestanem, jer sve što pokušavam jest razgovarati...«

Jack iznenađeno zuri u mene.

»Emma, jesi li dobro?«

»Ne. Nisam dobro! Ignoriraš me gotovo cijelu večer.«

»To nije fer.« »Istina je! Kao da si uključio autopilota. Otkad ti je mobitel počeo zvoniti...«

»Gle«, Jack se počeo osjećati po licu. »Nekoliko se stvari trenutano događaju u mom životu, koje su vrlo važne...«

»Dobro. Neka se događaju bez mene.«

Suze mi navru na oči, ustanem i uzmem svoju torbicu. Toliko sam željela da ovo bude savršena večer. Toliko sam se nadala. Ne mogu vjerovati dokle je došlo.

»Tako je! Reci mu!« žena u zlatnom prodore se kroz cijelu sobu podržavajući i me. »Znaš, djevojka ima divnog muža«, vikne ona Jacku. »Ne treba tebe!«

»Hvala na večeri«, kažem buljeći u stolnjak, kad se jedan od konobara magično pojavi pored mene s mojim kaputom.

»Emma«, kaže Jack ustaju i u nevjerici. »Ne ideš valjda?«

»Idem.«

»Pokušajmo ponovno. Molim te. Ostani i popit ćemo kavu. Obećavam da u biti razgovorljiviji...«

»Ne želim kavu«, kažem dok mi konobar pomaže oko kaputa.

»Onda aj od peperminta. Okoladice! Naru io sam kutiju Godiva okoladica...« Jack me usrdno moli, a ja se na trenutak kolebam. Volim Godiva okoladice.

»Ne zanima me«, progutam knedlu. »Idem. Hvala vam«, dodam konobaru. »Kako ste znali da želim kaput?«

»Posao mi je da znam«, šapne konobar diskretno.

»Vidiš?« kažem Jacku. »Oni me znaju.«

Na trenutak oboje gledamo jedno u drugo.

»Dobro«, složi se napokon Jack i resignirano slegne ramenima. »Dobro. Daniel će te odvesti ku i. Trebao bi čekati ispred vrata.«

»Ne idem ku i tvojim autom!« viknem užasnuta. »Sama u se sna i, hvala.«

»Emma, ne budi glupa.«

»Zbogom. I hvala«, dodam konobaru. »Bili ste jako pažljivi i dragi prema meni.«

Žurno iza em iz restorana i skužim da je po ela padati kiša. A ja nemam kišobran.

Ma, baš me briga! Svejedno idem. Hodam ulicama, posklizuju i se po mokrom plo niku, osje aju i kako mi se kapi kiše miješaju sa suzama. Nemam pojma gdje sam. Ne znam ni gdje je najbliži metro, ili gdje...

ekaj. Tamo je autobusna stanica. Pogledam brojeve i vidim da jedan ide u Islington.

Pa, dobro. I i u ku i autobusom. A onda u si napraviti toplu okoladu. I možda pojesti malo sladoleda ispred televizora.

Stanica je natkrivena i ima mala sjedala, pa sjednem zahvaljuju i Bogu što mi se kosa ne e još više smo iti. Prazno buljim u oglas za automobil pitaju i se kakvog je okusa Haagen-Dazs puding, i je li puslica bila tvrda bijela ili ona prekrasno so na, karamelizirana, kad se srebrna limuzina zaustavi pored plo nika.

Ne vjerujem.

»Molim te«, kaže Jack izlaze i van. »Dopusti da te odvezem ku i.«

»Ne«, kažem ne okre u i glavu.

»Ne možeš ostati ovdje na kiši.«

»Mogu. Neki od nas žive u stvarnom svijetu, znaš.«

Okrenem se i pretvaram da prou avam poster o AIDS-u. U sljede em trenutku Jack je pod krovom. Sjedne na malo sjedalo do mene i nekoliko sekundi oboje šutimo.

»Znam da sam bio grozno društvo ve eras«, kaže on. »I žao mi je zbog toga. I žao mi je što ti ne mogu re i zašto. Ali, moj život je... zamršen. I neki su dijelovi vrlo osjetljivi. Razumiješ li?«

Ne, želim re i. Ne, ne razumijem, kad sam ja tebi rekla sve o sebi.

»Valjda«, kažem lagano slegnuvši ramenima.

Kiša pada još ja e, lupaju i o krov i ulaze i u moje, Jemimine, srebrne sandalice. Bože, nadam se da ne e ostati mrlje.

»Žao mi je što ti je ve era bila takvo razo aranje«, kaže Jack nadglasavaju i buku.

»Nije bila«, kažem ja odjednom se osjetivši loše. »Samo... toliko sam se nadala! Htjela sam te upoznati i htjela sam se zabaviti... i da se smijemo... i htjela sam onaj ruži asti koktel, ne šampanjac...«

Sranje. *Sranje*. To mi je izletjelo prije no što sam se uspjela zaustaviti.

»Ali... voliš šampanjac!« kaže Jack za u eno. »Rekla si mi. Tvoj savršeni izlazak po eo bi sa šampanjcem.«

Ne mogu ga pogledati u oči.

»Da, ali... Tada nisam znala za ružičaste koktele, zar ne?«

Jack zabaci glavu unatrag i počinje se smijati.

»Pošteno. A nisam ti ni dopustio da biraš, zar ne?« on potišteno odmahne glavom.

»Sigurno si tamo sjedila i mislila, kakav vrugu i ovaj tip, zar ne vidi da želim ružičasti koktel?«

»Ne«, brzo kažem, ali mi obrazi pocrvene, a Jack me gleda s takvim smiješnim izrazom lica da bih ga najradije zagrlila.

»O, Emma. Tako mi je žao.« On odmahne glavom. »I ja sam tebe želio upoznati. I ja sam se tako er želio zabaviti. Izgleda da smo oboje željeli isto. A ja sam kriv što se to nije ostvarilo.«

»Nisi ti kriv«, promrmljam ja bespomoćno.

»Nisam tako isplanirao večer.« Ozbiljno me pogleda. »Hoćeš li mi pružiti još jednu priliku?«

Veliki crveni autobus dojuri do stanice i mi oboje dignemo pogled.

»Moram ići«, kažem ustajući. »Ovo je moj autobus.«

»Emma, ne budi smiješna. Uđi u auto.«

»Ne. Idem autobusom!«

Vrata se automatski otvore i ja zakoračim u autobus. Pokažem vozaču u svoj pokazatelj i on kimne.

»Stvarno ćeš se voziti ovim?« pita Jack zakoračivši unutra iza mene. On sumnjivo bulji u uobičajenu raznoliku skupinu noćnih putnika. »Je li ovdje sigurno?«

»Zvuči se kao moj djed! Naravno da je sigurno. Ide do kraja moje ulice.«

»Požurite!« nestrpljivo dobaci vozač Jacku. »Ako nemate novca, siđite.«

»Imam American Express«, kaže Jack pipajući po džepovima.

»Ne možeš platiti autobusnu kartu American Expressom!« upozorim ga preokrenuvši se prema njemu. »Zar ništa ne znaš? A, ionako«, buljim u svoj pokazatelj neko vrijeme. »Nemoj se ljutiti, ali mislim da bih radije bila sama.«

»Kušim«, kaže Jack drukčijim glasom. »Onda je bolje da siđem«, okreće se vozač u, a potom me opet pogleda. »Nisi mi odgovorila. Možemo li pokušati ponovno? Sutra navečer? Radit ćemo što god ti hoće. Ti biraš.«

»OK.« Pokušavam neobavezno slegnuti ramenima, ali sam ga pogledam, nasmiješim se.

»Opet u osam sati?«

»U osam. I nemoj doći autom«, dodam vrstu. »Ovaj put će biti po momu.«

»Odlučno! Veselim se. Laku noć, Emma.«

»Laku noć.«

Okrenuo se da siđem, a ja se popnem stepenicama na gornji kat autobusa. Sjednem na prvo sjedalo, gdje sam uvijek sjedila kao dijete, i buljim u mraku, kišnu londonsku noć. Ako dovoljno dugo buljim, ulična rasvjeta postane zamagljena kao kaleidoskop. Kao u bajci.

Po glavi mi se vrtjaju slike one žene u zlatnom, ružičastog koktela, Jackova lica kad sam mu rekla da idem, konobara koji mi donosi kaput, Jackove limuzine na autobusnoj stanici... Ne mogu shvatiti što osjećam. Sve što mogu jest sjediti tu i buljiti kroz prozor, svjesna poznatih, utješnih zvukova oko sebe. Dobra stara tutnjava autobusnog motora. Cvileći i zvuk otvaranja i zatvaranja vrata. Visoki ton zvona za zaustavljanje. Prigušeno ulaženje i izlaženje ljudi.

Osjetim kako autobus zatetura skrene u ulicu, ali uopće nisam svjesna kuda idemo. Nakon nekog vremena u moju svijest kroz prozor prodre poznati prizor pa skužim da smo blizu moje ulice. Uzmem torbicu, ustanem i spustim se niz stepenice.

Odjednom, autobus oštro skrene ulijevo i ja zgrabim ručku sjedala pokušavajući se zadržati da ne padnem. Zašto smo skrenuli ulijevo? Pogledam kroz prozor i pomislim kako

u biti ljutita budem li morala hodati, a onda iznenađeno trepnem.
 Ma nismo valjda...
 Ma ovo nije moguće...
 Ali jesmo. Zabezegnuto pogledam kroz prozor. U mojoj smo ulici.
 I sad smo stali točno ispred moje kuće.
 Požurim niz stepenice, zamalo uganuvši zglob, i buljim u vozača.
 »Ulica Ellerwood, broj 14«, kaže on cvjetajućim tonom.
 Ne. Ovo se ne događa.
 Zapanjeno pogledavam po autobusu, a par tinejdžera bulji u mene.
 »Što se događa?« pogledam vozača. »Je li vam *platio*?«
 »Petsto funti«, kaže vozač i namigne mi. »Tko god da je, dušo, ja bi ga se držao.«
 Petsto funti? O, moj Bože!
 »Hvala«, zbunjeno kažem. »Mislim, hvala na vožnji.«
 Osjećaju se kao da sam u snu, izađem iz autobusa i krenem prema ulazu. Lissy je već dolje i otvara mi vrata.
 »Jel to *autobus*?« kaže ona buljeći. »Što radi ovdje?«
 »To je moj autobus«, kažem. »Dovezao me kući.«
 Mahnem vozaču koji mi odmahne i odbruji u noć.
 »Ne mogu vjerovati!« kaže polako Lissy gledajući za autobusom. Okrene se prema meni.
 »I?... Na kraju je sve ispalo OK?«
 »Da«, kažem. »Da, bilo je... OK.«

14.

OK. Nemoj nikome reći. *Nemoj* nikome reći.
 Nemoj nikome reći da si sinoć bila vani s Jackom Harperom.
 Mislim, nije da planiram nekome reći. Ali, kad sam stigla sljedeće jutro na posao, bila sam uvjerenjena da će mi slučajno izletjeti.
 Ili će netko pogoditi. Mislim, sigurno mi se vidi na licu. Po odjeći. Po tome kako hodam.
 Osjećam kao da sve što radim vrišti: 'Hej, pogodite što sam radila sinoć!'
 »Hej«, pozdravi me Caroline dok si to čini kavu. »Kako si?«
 »Dobro, hvala!« kažem i trznem se od krivnje. »Sinoć sam provela mirnu večer kod kuće.
 Ono... stvarno mirnu! Sa svojom cimericom. Pogledale smo tri filma na videu, *Zgodnu ženu*, *Notting Hill* i *Četiri vjenčanja i sprovod*. Samo nas dvije. Nitko drugi.«
 »Dobro«, kaže Caroline izgledajući odsutno. »Krasno!«
 O, Bože! Gubim se. Svi znaju da se ovako daju uloviti kriminalci. Dodaju previše detalja i time sami sebe razotkriju.
 Dobro, nema više brbljanja. Odgovaraj s jednom riječju.
 »Bok«, kaže Artemis kad sam sjela za svoj stol.
 »Bok«, uzvratim, natjeravši se da ne izustim ništa više. Iako ni kakvu smo pizzu naručile Lissy i ja, iako imam spremnu cijelu priču o tome kako su u pizzeriji mislili da smo rekly zelene paprike umjesto pepperoni, ha-ha, kakva zabuna.
 Danas bih trebala nešto evidentirati, ali, umjesto toga, uzimam list papira i po nemogućnosti sastavljam popis mogućih mjesta na koja bih mogla večeras izvesti Jacka.

1. Pub. Ne. Predosadno.
2. Kino. Ne. Previše sjedenja, ne možemo razgovarati.
3. Klizanje. Nemam pojma zašto sam to napisala, jer nemam pojma o klizanju. Osim što je

to bilo u filmu *Splash*.

4.

Bože, ve sam ostala bez ideja. Kako je ovo glupo. Buljim u papir napola slušaju i razgovor koji se vodi oko mene.

»... stvarno radi na nekom tajnom projektu, ili su to samo glasine?«

»... tvrtka u novom smjeru, navodno, ali nitko ne zna to no što on...«

»... je ionako taj Sven? Mislim, koja je njegova funkcija?«

»On je s Jackom, zar ne?« pita Amy koja radi u Odjelu financija, ali joj se svi a Nick, pa uvijek na e neki izgovor da do e u naš ured. »On je Jackov ljubavnik.«

»Što?« kažem naglo se uspravivši i škljocnuvši kemijskom olovkom. Sre om, svi su prezauzeti tra anjem da bi išta primijetili.

Jack peder? Jack peder?

Zato me nije poljubio na rastanku. On mi želi biti samo prijatelj. Upoznat e me sa Svenom i morat u se pretvarati da mi je to OK, kao da sam cijelo vrijeme znala...

»Zar je Jack Harper peder?« iznena eno pita Caroline. »Pretpostavila sam da je«, odgovori Amy slegnuvši ramenima. »Izgleda pederasto, ne misliš?«

»Ne baš«, kaže Caroline iskrivivši facu. »Nije dovoljno dotjeran.« »Ne mislim da izgleda pederasto!« uklju im se u razgovor pokušavaju i zvu ati bezbrižno i napola zainteresirano.

»Nije peder«, upadne autoritativno Artemis. »Pro itala sam lanak o njemu u *Newsweeku* i u to je vrijeme hodao s predsjednicom Origin Softwarea. Tako er je pisalo da se prije toga vi ao s nekom manekenkom.«

Preplavi me val olakšanja.

Znala sam da nije peder. Naravno da sam znala da nije peder.

Mislim, zaista, zar ti ljudi nemaju pametnija posla nego se baviti glupim, besmislenim naga anjima o ljudima koje ne poznaju?

»Pa, vida li se Jack sad s nekim?«

»Tko zna?«

»Poprili no je seksi, ne misliš?« kaže Caroline s vragolastim smiješkom. »Ne bi mi smetalo.«

»Aha, da«, kaže Nick. »Vjerojatno ti ne bi smetao ni njegov privatni avion.«

»Navodno nije imao vezu otkad je umro Pete Laidler«, kaže Artemis odrješito. »Zato sumnjam da imaš ikakve šanse.«

»Baš imaš peh, Caroline«, nasmije se Nick.

Stvarno mi je neugodno slušati sve ovo. Možda bih trebala oti i iz sobe dok ne prestanu. Ali, možda bih time privukla pažnju.

Na trenutak pomislim što bi se dogodilo da ustanem i kažem: 'Zapravo, ja sam sino ve erala s Jackom Harperom.' Svi bi zurili u mene, zabezegnuto, a možda bi netko glasno uzdahnuo i...

Oh, koga ja zavaravam? Ne bi mi ni povjerovali, zar ne? Rekli bi mi da umišljam stvari.

»Bok, Connor«, ujem Caroline i to me odmah prekine u razmišljanju.

Connor? Dignem glavu u o aju. Eto njega, bez upozorenja, približava se mom stolu povrije ena izraza lica.

Što radi ovdje?

Zar je saznao za mene i Jacka?

Srce mi po ne jako lupati i nervozno odgurnem stolicu. Vidjela sam ga nekoliko puta u zgradi, ali ovo je prvi put da smo licem u lice otkad smo prekinuli.

»Bok«, kaže.

»Bok«, odgovorim nelagodno i nastupi tišina.

Odjednom primijetim svoj nedovršeni popis ideja za izlazak kako upadljivo leži na stolu. Sranje. Najležernije što mogu uzmem ga, zgužvam i bacim u koš.

Ogovaranje Svena i Jacka je prestalo. Znam da nas svi u uredu slušaju, iako se pretvaraju da rade nešto drugo. Kao da smo u nekoj sapunici ili sli no.

I znam koji sam ja lik. Ja sam bezdušna ku ka koja je bez pravog razloga nogirala svog divnog, poštenog ovjeka.

O, Bože! Stvar je u tome da osje am krivnju, zaista je osje am. Svaki put kad vidim Connora, ili ak pomislim na njega, osjetim strašnu napetost u prsima. Ali, zar on mora imati takav izraz povrije enog dostojanstva na licu? Izraz tipa 'smrtno si me povrijedila, ali ja sam toliko dobar ovjek da ti opraštam'.

Osje am kako mi krivnja opada, a ljutnja raste.

»Samo sam došao«, kaže Connor napokon, »jer sam nas bio prijavio da zajedno poslužujemo na Pimm's štandu na Obiteljskom danu tvrtke. O ito je da sam, kad sam to u inio, mislio da emo...«, on se zaustavi izgledaju i povre enije nego ikad. »Kako god bilo, ne smeta mi da to obavimo, ako ne smeta ni tebi.«

Ja ne u biti ta koja e re i da ne mogu stajati pored njega pola sata.

»Ne smeta mi!« kažem.

»Dobro.«

»Dobro.«

Nastupi još jedna neugodna tišina.

»Usput, pronašla sam plavu košulju«, kažem lagano slegnuvši ramenima. »Donijet u je.«

»Hvala. Mislim da i ja imam neke tvoje stvari...« »Hej«, kaže Nick prilaze i nam sa zlo estim izrazom lica, a o i mu sjaje od zadovoljstva. »Vidio sam te ju er s nekim.«

Srce mi naglo po ne udarati. Jebemti! Jebemti, jebemti OK... OK... OK je. Ne gleda u mene. Gleda u Connora.

S kim je, dovraga, bio Connor?

»To je bila prijateljica«, usiljeno objasni Connor.

»Jesi li siguran?« kaže Nick. »Izgledali ste mi prili no blisko.«

»Zaveži, Nick«, kaže Connor opet izgledaju i povrije eno. »Prerano je da bi razmišljao o... tome da krenem dalje. Zar ne, Emma?«

»Ovaj... da.« Progutam knedlu. »Apsolutno. Definitivno.«

O, Bože!

No, što je - tu je. Nije bitno. Ne želim se zabrinjavati zbog Connora. Imam važan izlazak o kojem moram razmišljati.

I, hvala nebesima, na kraju dana kona no sam smislila savršeno sastajalište. Ustvari, zapanjena sam kako ga se prije nisam sjetila! Postoji samo jedan mali problem i - ali to u lako riješiti.

Naravno, trebalo mi je oko pola sata da uvjerim Lissy kako, kad su rekli: 'Klju se ni u kojim uvjetima ne smije davati onima koji nisu lanovi', to nisu mislili ozbiljno. Ona napokon posegne u torbu i nervozno mi preda klju .

»Nemoj ga izgubiti!«

»Ne u! Hvala ti, Liss«, zagrlim je. »Iskreno, i ja u isto to napraviti za tebe kad postanem lan nekog ekskluzivnog kluba.«

»Sje aš se lozinke, zar ne?«

»Da. Alexander.«

»Kamo ideš?« pita Jemima ulaze i u moju sobu sredena za izlazak. Kriti ki me odmjeri. »Zgodan top. Gdje si ga kupila?«

»Oxfam. Ho u re i, Whistles.«

Odlučila sam da veeras neću ni pokušati posuditi nešto Jemimino. Odjenut u svoju odjeću, a ako mu se ne sviđa, morat će se pomiriti s tim.

»Htjela sam pitati«, kaže Jemima suživši oti. »Vas dvije sinoć niste ulazile u moju sobu, zar ne?«

»Nismo«, nevino odgovori Lissy. »Zašto? Zar je izgledalo kao da jesmo?«

Jemima je bila vani do tri ujutro, a mi smo do tada sve vratile na svoje mjesto. Samoljepljive trake i sve. Nismo mogle biti pažljivije.

»Ne«, prizna Jemima nevoljko. »Sve je bilo na svome mjestu. Ali, imam taj *osjećaj*. Kao da je netko bio unutra.«

»Jesi li ostavila prozor otvoren?« pita Lissy. »Jer, pročitala sam nedavno u nekom članku o tome kako majmune šalju u kuću i da ukradu stvari.«

»Majmune?« Jemima zuri u nju.

»Navodno. Lopovi ih dresiraju.«

Jemima zbunjeno gleda Lissy pa mene, a ja se prisilim da ostanem ozbiljna.

»No«, kažem brzo da promijenim temu, »možda bi voljela znati da nisi imala pravo što se tiče Jacka. Izlazim i veeras s njim. Izlazak uopće nije bio katastrofa!«

Nema potrebe dodati mali detalj da smo se jako posvađali i da sam izletjela iz restorana, te da me on pratio do autobusne stanice. Jer je poanta u tome da drugi put izlazimo.

»Imam pravo«, kaže Jemima. »Samo čekaj. Predviđam propast.«

Isplazim joj jezik kad se okrenula da ode i po njoj nanositi maškaru. »Koliko je sati?« pitam namrštivši se jer sam se zamrljala po kapku.

»Deset do osam«, kaže Lissy. »Kako ćeš doći tamo?«

»Taksijem.«

Odjednom se oglasi zvono i mi se pogledamo.

»Uranio je«, kaže Lissy. »To je malo čudno.«

»Nemoguće da je uranio!« Požurimo u dnevnu sobu i Lissy prva priđe prozoru.

»O, moj Bože«, kaže gledajući dolje na ulicu. »To je Connor.« »Connor?« zurim u nju užasnuta. »Connor je ovdje?«

»Drži kutiju sa stvarima. Da ga pozovem gore?«

»Ne! Pretvaraj se da nismo kod kuće.«

»Prekasno«, kaže Lissy i napravi grimasu. »Oprosti. Vidio me.«

Zvono se opet oglasi, a mi se bespomoćno pogledamo.

»OK«, kažem ja na kraju. »Idem dolje.«

Sranje, sranje, sranje...

Odjurim dolje i zapuhano otvorim vrata. A kad tamo, na stepenicama stoji Connor s istim mučnim izrazom lica kao i u uredu.

»Bok«, kaže. »Tu su stvari o kojima sam ti pričao. Pomislio sam da ti možda trebaju.«

»Ovaj, hvala«, kažem uzimajući kutiju u kojoj je jedna boca L'Orealova šampona i džemper koji nikad prije nisam vidjela. »Nisam još pripremila tvoje stvari pa u ti ih donijeti u ured, može?«

Spustim kutiju na stepenice i brzo se okrenem prije nego što Connor pomisli da ga pozivam gore.

»Pa, ovaj, hvala«, kažem. »Lijepo od tebe što si navratio.«

»Nema problema«, kaže Connor. Teško uzdahne. »Emma... mislio sam da bi ovo mogla biti dobra prilika da porazgovaramo. Možda bismo mogli oti i na piće ili, možda, na veče?«

»Ajme«, kažem ja veselo. »To bi bilo super. Zaista. Ali, iskreno, sad baš nije najbolji trenutak.«

»Ideš van?« lice mu se objesi.

»Ovaj, da. S Lissy.« Krišom pogledam na sat. Šest minuta do osam. »Pa, vidimo se uskoro. Znaš, u uredu...«

»Zašto si tako usplahirena?« Connor bulji u mene.

»Nisam usplahirena!« kažem i ležerno se naslonim na okvir vrata.

»Što je?« On sumnjičavo skupi oči i pogleda iza mene u hodnik. »Što se događaja?«

»Connor«, umirujuć ga stavim ruku na njegovo rame. »Ništa se ne događaja. Privida ti se.«

U tom se trenutku Lissy pojavi iza mene.

»Ovaj, Emma, netko te hitno treba na telefon«, kaže ona vrlo ukočeno glasom. »Bolje odmah pođi gore... O, bok, Connor!«

Nažalost, Lissy je najgori lažac na ovome svijetu.

»Pokušavate me se riješiti!« kaže Connor pogledavajući i zbunjeno sad Lissy sad mene.

»Nije istina!« uzvikne Lissy jarko pocrvenjevši.

»Riješite«, odjednom kaže Connor buljeći i u moju odjeću. »Riješite malo. Ja ne... ideš li ti s nekim van?«

Mozak mi užurbano radi. Ako zaniješem, vjerojatno ćemo se pošteno posvađati. Ali, ako priznam istinu, možda će pobjeći glavom bez obzira.

»U pravu si«, kažem. »Izlazim s nekim.«

Nastupi šokantna tišina.

»Ne vjerujem da se ovo događaja«, kaže Connor odmahujući i glavom i, na moj očaj, nasloni se uz zid i uću. Pogledam na sat. Tri minute do osam. Sranje!

»Connor...«

»Rekla si mi da ne postoji nitko drugi! Obećala si, Emma!«

»Ni nije postojao! Ali... sad postoji. I uskoro će doći... Connor, stvarno ne želiš to doživjeti.« Primim ga za ruku i pokušam ga podići, ali ipak ima sedamdeset i šest kila.

»Connor, molim te. Nemoj ovo činiti još bolnijim za sve nas.«

»Valjda imaš pravo.« Napokon se Connor digne. »Idem.«

Hoda do ulaznih vrata poraženo pognutih leđa, a ja osjetim grižnju savjesti, pomiješanu sa željom da se požuri. A, onda se on, na moj užas, okrene.

»Pa, tko je on?«

»Netko... netko koga ne poznaješ«, slažem prekrživši prste iza leđa. »Gle, otići ćemo uskoro na ručak i dobro se ispričati. Ili nešto veći, obećavam.«

»OK«, kaže Connor izgledajući i povremeni nego ikad. »Dobro. Shvatio sam.«

Ne dišući i gledam kako se vrata za njim zatvaraju i kako on polako odlazi niz ulicu. Samo nastavi hodati, nastavi hodati... nemoj stati...

Kad je napokon nestao iza ugla, Jackov srebrni auto pojavi se na drugom kraju ulice.

»O, moj Bože«, kaže Lissy buljeći u njega.

»Nemoj«, uću uz zid. »Lissy, ja to ne mogu.«

Drhtim. Mislim da mi treba piće. Odjednom shvatim da imam maskaru samo na jednom oku.

Srebrna se limuzina zaustavi ispred kuće i van izađe isti vozač u uniformi. Pojavi se Jack.

»Bok«, kaže izgledajući i iznenađeno što me vidi. »Kasnim li?«

»Ne! Samo sam... ovaj... sjedila ovdje. Znaš. Razgledavam.« Pokažem na drugu stranu ulice, gdje tek sad primijetim tipa s golemim trbuhom kako mijenja gumu na svom karavanu. »No!« kažem brzo ustajući i, »zapravo, nisam skroz gotova. Želiš li doći gore na minutu?«

»Naravno«, pristane Jack s osmijehom. »To bi bilo lijepo.«

»I otpremi auto«, dodam. »Nisi trebao doći s njim!«

»Ni ti nisi trebala sjediti ispred kuće i uhvatiti me«, odgovori nasmiješeni Jack. »OK, Daniel, to je to za večeras.« On klimne vozaču. »Odsad sam u rukama ove dame.«

»Ovo je Lissy, moja cimerica«, kažem dok se voza vraća prema autu. »Lissy, Jack.«

»Bok«, kaže Lissy smušeno se osmjehnuvši dok se rukuju.

Penju i se stepenicama do stana, odjednom postanem svjesna kako su uske i kako je boja na zidu sva oguljena, a tepih smrdi po kupusu. Jack, vjerojatno, živi u nekoj golemoj veli anstvenoj kući. Vjerojatno ima mramorne stepenice ili takvo što.

Ali, pa što onda? Ne možemo svi imati mramor.

A ionako je sigurno grozan. Hladan i bučan kad se hoda po njemu. Vjerojatno se po njemu strašno skliže i sigurno se vrlo lako otkrhne...

»Emma, ako se ti ideš spremite, ja ću napraviti Jacku piće«, ponudi se Lissy sa smiješkom koji kaže 'dobar je!'

»Hvala«, kažem uzvrativši joj pogledom 'jelda da je?' Požurim u svoju sobu i žurno počinem nanositi maskaru na drugo oko.

Nekoliko sekundi kasnije netko pokuca na vrata.

»Bok!« viknem otkucju i Lissy. Ali, unutra ušla je Jack, držeći u ruci ašu slatkog sherryja.

»Oh, hvala!« kažem zahvalno. »Baš mi je to trebalo.«

»Ne želim ulaziti«, kaže on ljubazno.

»Ne, sve je u redu. Sjedni!«

Pokažem na krevet, ali je prekriven odjevom. A i stolica mi je pretrpana časopisima. Krvavu vragu, trebala sam malo pospremiti sobu.

»Stajati u«, kaže Jack smiješeći se. Otpije gutljaj nečega što izgleda kao viski i gleda oči u zid po mojoj sobi. »Znaš, ovo je tvoja soba. Tvoj svijet.«

»Da.« Malo pocrvenim otvarajući i sjenilo. »Malo je neuredno...«

»Vrlo je lijepo. Vrlo ugodno.« Vidim ga kako promatra cipele natrpane u kutu sobe, mobilni telefon kako visi sa svjetiljke, ogledalo s obješenim ogrlicama sa strane i novu suknju koja visi na vratima ormara.

»Cancer Research?« pita on zagonetno, promatrajući etiketu. »Što to...«

»To je trgovina«, kažem pomalo drsko. »Second-hand shop.«

»Aha.« On klimne obzirno. »Lijepa posteljina«, dodaje smijući se.

»To je cinično«, kažem brzo. »To je ironična izjava.«

Bože, kako je ovo neugodno. Trebala sam je promijeniti.

Jack sad zapanjeno bulji u moju ladicu prepunu kozmetike. »Koliko ruževa imaš?«

»Ovaj, nekoliko...« uzvratim brzo je zatvorivši.

Možda nije bila tako dobra ideja to što sam ga pustila u sobu. Uzima moje Perfectil vitamine i proučava ih. Mislim, što je tako interesantno u *vitaminima*? Sad gleda Katein kukičane remene.

»Što je ovo? Zmija?«

»Remeni«, objašnjavam napravivši grimasu dok stavljam naušnicu. »Znam. Ružan je. Ne mogu podnijeti kukičane stvari.«

Gdje mi je druga naušnica? Gdje?

Oh, OK, tu je. Što li Jack radi?

Okrenem se i ugledam ga kako sa zanimanjem gleda moj program vježbanja koji sam objesila u sijećnicu, nakon što sam provela cijeli Božić u Quality Street.

»Ponedjeljak, 7. ujutro«, čita on naglas. »Brzi trk oko bloka kućica. Otrdeset minuta u njeva. U vrijeme ručka: sat joge. Navečer: Pilates kasete. Šezdeset minuta u njeva.« Otpije gutljaj viskija. »Vrlo impresivno. I radiš sve to?«

»Pa«, zaustim nakon nekog vremena, »ne uspijevam baš svaki put... Mislim, to je stvarno ambiciozno... znaš... ovaj... No!« brzo se našpricam parfemom. »Idemo!«

Moram ga maknuti iz sobe, prije nego što ugleda Tampax tampone i pita me što je to. Mislim, stvarno! Zašto je, dovraga, tako *zainteresiran* za sve?

15.

Im smo izašli u blagu noć, osjećam se bezbrižno i sretno od radosnog iščekivanja. Atmosfera je već totalno drukčija od juerašnje. Nema mračnih auta, nema luksuznih restorana. Sve je ležernije. Zabavnije.

»I tako«, kaže Jack kad smo došli do glavne ulice. »Većernji izlazak na Emmin na in.«

»Apsolutno!« dignem ruku i zaustavim taksi. Kažem ime ulice u Clerkenwellu iz koje se ulazi u sporednu ulicu.

»Znaš li, smijemo li i taksijem?« kaže Jack nježno kad smo ušli. »Ne moramo čekati autobus?«

»To je posebna poslastica«, odgovorim tobože strogo.

»Pa, idemo li jesti? Piti? Plesati?« pita me Jack, kad je taksi krenuo niz ulicu.

»Strpljen - spašen!« nasmiješim mu se. »Mislila sam da bismo mogli imati vrlo opuštenu, spontanu večer.«

»Pretpostavljam da sam sinoć pretjerao«, kaže Jack nakon stanke.

»Ne, bilo je divno!« utješim ga dobrohotno. »Ali, katkad uvijek o ne emu previše razmišlja. Znaš, katkad je bolje prepustiti se i vidjeti što će se dogoditi.«

»Imaš pravo«, Jack se osmijehne. »Pa, veselim se prepuštanju.«

Dok jurimo po Upper Streetu, osjećam se ponosno. To pokazuje da sam prava Londonka. Mogu odvesti svoje goste na nepoznata mjesta. Mogu na i mjesta koja nisu očitastajališta ljudi. Mislim, nije da Jackov restoran nije bio predivan. Ali, koliko će tek ovo biti cool? Tajni klub! I mislim, tko zna, možda Madonna bude večeras tamo!

Nakon dvadeset minuta stigli smo u Clerkenwell. Ja inzistiram da platim taksi i povedem Jacka niz ulicu.

»Vrlo zanimljivo«, kaže on, pogledavajući i okolo. »Pa, kamo idemo?«

»Samo čekaj«, odgovorim zagonetno. Krenem prema vratima, pritisnem zvono i s naletom uzbuđenja izvadim Lissyn ključ iz džepa.

Bit će totalno impresioniran. Bit će *totalno* impresioniran!

»Da?« kaže glas.

»Dobra večer«, pozdravim ležerno. »Mogu li razgovarati s Alexanderom?«

»S kim?« pita glas.

»Alexanderom«, ponovim i znajno se osmijehnem. Obito moraju provjeriti.

»Ovdje nema nikakvog Alexandera.«

»Ne razumijete. Al-ex-and-er«, jasno izgovorim.

»Nema ovdje Alexandera.«

Odjednom mi padne na pamet da sam možda pred pogrešnim ulazom. Mislim, sjećam se ovoga, ali možda je to bio onaj drugi sa zamagljenim prozorima. Da. Taj mi zapravo izgleda jako poznato.

»Mali problem imamo«, nasmijem se Jacku i pritisnem zvono.

Tišina. Pričekam nekoliko minuta i onda pozvonim ponovno. I ponovno. Nitko se ne javlja. OK. Izgleda... da to nije ni ovaj ulaz.

Jebemu.

Koja sam ja glupa! Zašto nisam provjerila adresu? Bila sam uvjerenjena da sam zapamtila gdje se nalazi.

»Ima li problema?« kaže Jack.

»Ne!« kažem brzo te se veselo nasmiješim. »Samo se pokušavam to malo sjetiti...«

Pogledam gore i dolje po ulici pokušavajući i ne paničariti.

Koji je to bio ulaz? Zar u morati pozvoniti na svako zvono u ulici? Proše em lijevo-desno po plo niku užurbano razmišljaju i. A onda, posve iznenada, ugledam još jednu ulicu, gotovo identičnu ovoj.

Preplavi me užas. Jesam li uopće u pravoj ulici? Poletim naprijed i zabludim se u susjednu. Izgleda potpuno isto. Nizovi jednakih vrata i zamračeni prozori.

Srce mi po ne brzo lupati. Što sad da radim? Ne mogu pozvoniti na svako zvono, u svakoj ulici u susjedstvu. Nije mi uopće palo na pamet da bi se ovo moglo dogoditi. Nijednom. Nisam ni mislila...

OK, glupo se ponašam. Nazvat ću Lissy! Ona će mi reći. Izvadim mobitel i nazovem kuću, ali se poziv prebaci na automatsku sekretaricu.

»Bok, Lissy, ja sam«, kažem pokušavajući zvučati bezbrižno i ležerno. »Imam jedan problem i, a taj je da se ne mogu sjetiti u kojem je to no ulazu klub. Ili, zapravo... u kojoj se ulici nalazi. Pa, kad ovo kažeš, molim te, nazovi me. Hvala!«

Podignem pogled i vidim da me Jack promatra.

»Jel sve OK?«

»Samo mala zapreka«, kažem i opušteno se osmijehnem. »Ovdje negdje je tajni klub, ali ja se ne mogu sjetiti gdje.«

»Nije važno«, kaže Jack obzirno. »Takve se stvari događaju.«

Ponovno utipkam kućni broj, ali je zauzeto.

Brzo nazovem Lissyin mobitel, ali je isključeno.

O, jebemti! Jebemti! Ne možemo stajati cijelu noć na ulici.

»Emma«, kaže Jack oprezno. »Hoćeš li da ja rezerviram...«

»Ne!« skočim kao oparena. Ništa on ne može rezervirati. Rekla sam da ću ja organizirati ovu večer, i hoću. »Ne, hvala. U redu je.« Brzo odlučim. »Promjena plana. Idemo kod Antonija.«

»Mogu pozvati auto...« po ne Jack.

»Ne treba nam auto!« Namjerno odšetam do glavne ulice i, hvala Bogu, taksi nam dolazi ususret s upaljenim svjetlom. Zaustavim ga mašući, otvorim vrata Jacku i kažem vozaču: »Večer, molim vas, u kod Antonija na Sanderstead Road u Claphamu.«

Huuuraaa! Ponašam se odraslo, odlučna sam i spasila sam situaciju.

»Gdje je Antonio?« pita Jack kad je taksi krenuo.

»Malo dalje, u južnom Londonu. Ali, tamo je zaista lijepo. Lissy i ja smo znale nešto i tamo kad smo živjele u Wandsworthu. Ima velike stolove od borovine, i sjajnu hranu, i kafe, i sve. I nikad nisu dosadni.«

»Zvuči savršeno.« Jack se nasmiješi i ja mu uzvratim ponosnim smiješkom.

OK, ne treba nam ovako dugo od Clerkenwella do Claphama. Već smo trebali stići i prije sto godina. Mislim, na kraju je ulice.

Nakon otprilike pola sata nagnem se prema vozaču i pitam: »Ima li problema?«

»Prometna gužva, dušo«, on bezbrižno slegne ramenima. »Što se može?«

Može se naći i pametniji vozač koji zna izbjegavati prometnu gužvu i voziti drugim putevima, kao što svi vozači i taksijači rade! Najradije bih mu se izderala na uho, ali umjesto toga ljubazno kažem: »Pa... što mislite, koliko će nam trebati da stignemo?«

»Tko zna?«

Potonem natrag u sjedalo, osjećajući i kako mi se želudac grubi od živčanosti.

Trebali smo otići nekamo u Clerkenwell. Ili u Covent Garden. Koji sam ja idiot...

»Emma, ne brini se«, tješi me Jack. »Siguran sam da će sve biti super kad stignemo tamo.«

»Nadam se«, kažem slabašno se osmijehnuvši.

Ne mogu ćavrljati. Koristim se svakim djelićem koncentracije da bih ubrzala vožnju. Buljim kroz prozor, veselo klicajući u sebi svaki put kad ugledam brojeve ulica kako se približavaju onom koji nama treba. SW3... SW11... SW4!

Napokon! U Claphamu smo. Skoro smo...

Sranje! Još jedno prokletu crveno svjetlo. Ne mogu više mirno sjediti, a vozač se ponaša, kao da ga nije briga.

OK, zeleno je! Kreni! Kreni sad!

Ali on usporeno kreće, kao da imamo cijeli dan... sad se vuče po ulici... sad propušta drugi auto! *Što on to radi?*

OK. Smiri se, Emma. Evo ulice. Konačno smo stigli.

»E pa, to je to!« kažem izlaze i iz taksija i pokušavaju i zvučati opušteno. »Oprosti što je potrajalo.«

»Nema problema«, kaže Jack. »Ovo mjesto izgleda odlično!«

Dok plaćam taksistu, moram priznati da mi je drago što smo došli ovamo. Kod Antonija izgleda stvarno prekrasno! Malene žaruljice ukrašavaju poznatu zelenu fasadu, baloni napunjenih helijem privezani su za svod, a glazba i smijeh izljevaju se kroz otvorena vrata. Čak mogu čuti ljude kako pjevaju.

»Inače nije ovako živahno!« kažem nasmijavši se i krenem prema vratima. Već vidim Antonija kako stoji unutra.

»Hej!« kažem otvorivši vrata. »Antonio!«

»Emma!« uzvikne Antonio koji stoji pored vrata držeći čašu vina. Obrazi su mu crveni, a osmijeh širi nego inače. »*Bellissima!*« Poljubi me u svaki obraz i ja osjetim val toplog olakšanja. Dobro je što smo došli ovamo. Poznajem vlasnike. Oni će se pobrinuti da sve bude super.

»Ovo je Jack«, kažem nacerivši se.

»Jack! Baš mi je drago!« Antonio tako čvrsto poljubi Jacka u svaki obraz, a ja se po nemogućnosti hihotati.

»Pa, možemo li dobiti stol za dvoje?«

»Ah...« Lice mu se sruži od žalosti. »Dušo, zatvoreni smo!«

»Što?« buljim u njega razočarano. »Ali... ali niste zatvoreni. Ljudi su ovdje!« pogledam svatko sa vesela lica.

»Imamo privatnu zabavu!« on podigne čašu nekome na kraju sobe i poviče nešto na talijanskom. »Vjenčanje moglo nećaka. Jesi li ga upoznala? Guido. Posluživao je ovdje prije nekoliko godina.«

»Ne... mislim da nisam.«

»Upoznao je divnu djevojku u pravnoj školi. Znaš, sad je kvalificiran. Ako ti ikad zatreba pravni savjet...«

»Hvala. Pa... estitam!«

»Nadam se da će biti veselo na zabavi«, kaže Jack i nakratko mi stisne ruku. »Nema veze, Emma, nisi mogla znati.«

»Draga, tako mi je žao!« kaže Antonio ugledavši moje lice. »Drugi put, daj mi ti najbolji stol koji imamo. Nazovi unaprijed, reci mi...«

»Budem«, uspijem reći sa smiješkom. »Hvala, Antonio.«

Ne mogu Jacka ni pogledati. Dovukla sam ga čak do Claphama zbog ovoga.

Moram spasiti situaciju. Brzo.

»Idemo u pub«, predložim im smo izašli na pločnik. »Mislim, što ima loše u sjedenju uz piće?«

»Dobro zvuči«, kaže obzirno Jack i prati me niz ulicu do natpisa angrizava glava. Otvorim vrata. Nikad nisam bila u ovom pubu, ali je sigurno...

OK. Možda nije.

Ovo je najturobniji pub u kojem sam u svom životu ikad bila. Izlizani tepih, ne svira mjuza, i nema ni traga ni glasa životu, osim jednog jedinog ovjeka s golemom trbušinom.

Ne mogu ovdje avrljati s Jackom. Jednostavno ne mogu.

»Krasno!« kažem zatvorivši vrata. »Hajmo opet razmisliti.« Brzo pogledam gore-dolje po ulici, ali izuzev Antonia sve je zatvoreno, osim nekoliko odurnih štandova s hranom. »Pa... hajmo uzeti taksi i vratiti se natrag u grad!« kažem kreštavo vedro. »Ne e nam puno trebati.«

Odšetam do kraja plo nika i dignem ruku.

Tijekom sljede e tri minute nijedan auto nije prošao. Ne samo taksi, nego nikakav auto.

»Tiho je«, primijeti napokon Jack.

»Pa, ovo je, zapravo, stambeno podru je. Antonio je jedan jedini ovdje.«

Izvana sam još uvijek mirna. Ali, iznutra po injem pani ariti. Što emo sad? Bismo li trebali odšetati do glavne ulice Claphama? Ali, dovraga, miljama je daleko.

Bacim pogled na sat i u šoku vidim da je 9.15. Potrošili smo više od sat vremena vrte i se uokolo, a nismo ni pi e popili. I za sve sam ja kriva. Ne mogu ak organizirati ni jednu jedinu ve eru bez katastrofalnog završetka.

Odjednom poželim plakati. Želim sjesti na rub plo nika, zariti glavu u ruke i jecati.

»Što misliš o pizzi?« predloži Jack, a meni se glava trzne od iznenadne nade.

»Zašto? Znaš li neku pizzeriju ovdje negdje...«

»Vidim da tu prodaju pizzu.« On klimne prema jednom od onih odvratnih štandova. »A vidim i klupu.« Pokaže na drugu stranu ulice, gdje je mali parki s puteljkom, drvoredom i drvenom ldupom. »Ti odi po pizze«, nasmiješi se Jack. »A ja u uvati klupu.«

Nikad se u cijelom životu nisam osje ala tako posti eno. Nikad.

Jack Harper me odvede u najveli anstveniji, najluksuzniji restoran na svijetu, a ja njega odvedem u park, na klupu u Claphamu.

»Evo tvoje pizze«, kažem donose i vru e kutije. »Moja je sa šunkom i gljivama i pepperoni umakom.«

Ne mogu vjerovati da e nam ovo biti ve era. Mislim, pizze nisu ak ni privla ne. Nisu ni tip sladokusnih, kvalitetnih pizza. To su komadi tankog i tvrdog tijesta s otopljenim smrznutim sirom i nekoliko sumnjivih preljeva.

»Savršeno«, kaže Jack s osmijehom. Odgrize veliki komad, a zatim posegne u svoj džep. »Sad, ovo je trebao biti poklon za laku no , ali pošto smo ovdje...«

U udu se zablejim u mali, eli ni koktel-shaker i dvije plasti ne aše koje izvadi. Otvori shaker i, na moje iznena enje, nato i ruži astu, prozirnu teku inu u svaku ašu.

Jel to...

»Ne vjerujem!« gledam ga širom otvorenih o iju.

»Ma daj! Pa nisam mogao dopustiti da se cijeli život pitaš kakvog je okusa, zar ne?« Pruži mi ašu i podigne svoju prema meni. »U tvoje zdravlje.«

»Živio!« Otpijem gutljaj koktela... i, o moj Bože, odli an je. Oštar i sladak, s malo votke.

»Dobar?«

»Božanstven!« kažem i otpijem još jedan gutljaj.

Tako je drag prema meni. Pretvara se da se dobro zabavlja. Ali, što zaista misli? Sigurno me mrzi. Sigurno misli da sam totalno šašava krava.

»Emma, jesi li OK?«

»Ne baš«, kažem promuklo. »Jack, žao mi je. Stvarno mi je žao. Zaista sam sve isplanirala. Trebali smo i i u taj super cool klub gdje zalaze poznati i slavni, i trebalo nam je biti stvarno zabavno...«

»Emma.« Jack spusti svoje pi e i pogleda me. »Htio sam provesti ovu ve er s tobom. A to i radimo.«

»Da. Ali...«

»To i radimo«, ponovi on vrsto.

On se polako nagne prema meni i srce mi po ne lupati. O, moj Bože! O, moj Bože! Poljubite me. Polju...

»Aaaaa! Aaaaa! Aaaaa!«

Skočim s klupe u totalnoj panici. Pauk mi hoda po nozi. Veliki crni pauk. »Makni ga!« kažem izbezumljeno. »Makni ga!«

Jednim žustrim, energičnim zamahom Jack skine pauka s mene, a ja se srušim nazad na klupu. Srce mi divlja ki tu e.

I, naravno, raspoloženje je sasvim uništeno. Krasno. Stvarno divno. Jack me želi poljubiti, a ja zavrištim od užasa. Veeras mi stvarno super ide.

Zašto sam tako jadna? Pomislim ljutito. Zašto sam zavrištala? Trebala sam stisnuti zube.

Ne doslovno stisnuti zube, naravno. Ali, trebala sam ostati cool. Ustvari, trebala sam biti toliko omamljena da nisam trebala ni *primijetiti* pauka.

»Pretpostavljam da se ti ne bojiš pauka«, kažem Jacku nezgodno se smiješe i. »Pretpostavljam da se ni ega ne bojiš.«

Jack se neobavezno nasmiješi.

»Bojiš li se i ega?« ne odustajem.

»Pravi se muškarci ne boje«, našali se on.

Usprkos sebi, osjetim mali val nezadovoljstva. Jack nije baš najotvorenija osoba na svijetu za pri anje o samome sebi.

»Pa, odakle ti ovaj ožiljak?« pitam pokazuju i na njegov ru ni zglob.

»To je duga, dosadna pri a.« Nasmiješi se. »Ne želiš to uti.«

»Želim!« vrisne odmah moj mozak. Želim uti! Ali, samo se nasmiješim i otpijem još jedan gutljaj pi a.

Sad on samo bulji naprijed, kao da nisam ovdje.

Zar je zaboravio da me želio poljubiti?

Da ja njega poljubim? Ne. Ne.

»Pete je volio paukove«, kaže on odjednom. »Držao ih je kao ljubimce. One velike, dlakave. I zmije.«

»Stvarno?« napravim grimasu.

»Ludo. On je bio jebeno lud tip.« On oštro izdahne.

»Još... još uvijek ti nedostaje«, kažem oklijevaju i.

»Da. Još uvijek mi nedostaje.«

Nastupi tišina. U daljini ujem kako nekoliko ljudi odlazi iz restorana Kod Antonija, dovikuju i se na talijanskom.

»Je li imao obitelj?« pitam oprezno, a Jackovo se lice odjednom smrkne.

»Nekoliko njih«, kaže.

»Vi aš li ih još uvijek?«

»Katkad.« On oštro izdahne, a zatim se okrene prema meni i osmijehne se. »Imaš umak od raj ice na bradi.« Krene rukom da obriše, a o i nam se sretnu. Polako se naginje prema meni. O, moj Bože! To je to. Ovo je stvarno to. Ovo je...

»Jack.«

Oboje poskimo od šoka, a meni ispadne koktel na pod. Okrenem se i zablejim totalno ne vjeruju i. Sven stoji na vratima parka.

Što, jebemu, Sven radi ovdje?

»Odli an izbor trenutka«, promrmlja Jack. »Bok, Sven.«

»Ali... ali što on radi ovdje?« zurim u Jacka. »Kako je znao gdje smo?«

»Nazvao je dok si kupovala pizze.« Jack uzdahne i protrlja lice. »Nisam mislio da e do i tako brzo. Emma... nešto je iskrsnulo. Moram nabrzaka nešto s njim popri ati. Obe avam da

ne će dugo trajati. OK?»

»OK«, kažem slegnuvši ramenima. Mislim, što drugo mogu reći? Ali iznutra, cijelo mi tijelo pulsira od nezadovoljstva koje graniči s bijesom. Pokušavaju i se smiriti, uzmem koktel-shaker i izlijem u čašu sve što je preostalo. Popijem veliki gutljaj.

Jack i Sven stoje na ulazu i temperamentno razgovaraju tihim glasovima. Gutnem još koktela i ležerno se premjestim na klupi kako bih mogla bolje čuti.

»... što napraviti sad...«

»... plan B... natrag u Glasgow...«

»... hitno...«

Dignem pogled i sretnem Svenov pogled. Brzo maknem pogled pretvarajući se da proučavam tlo. Njihovi se glasovi još stišaju i više ne mogu čuti ni riječi. Zatim Jack prekine razgovor i priđe mi.

»Emma... stvarno mi je žao zbog ovoga. Ali, moram ići.«

»I ja?« zurim očajno u njega. »Što, sad?«

»Moram otići na nekoliko dana. Žao mi je.« Sjedne pored mene na klupu. »Ali... zaista je jako važno.«

»Oh. Oh, u redu.«

»Sven je naručio auto da te odvede kući.«

Super, pomislim okrutno. Baš ti hvala, Sven.

»To je stvarno... pažljivo od njega«, kažem i s cipelom ucrtam trag u blatu.

»Emma, zaista moram ići«, kaže Jack vidjevši moje lice. »Ali, vidjet ćemo se kad se vratim, OK? Na Obiteljskom danu tvrtke. I onda ćemo... od tamo krenuti.«

»OK.« Pokušam se nasmiješiti. »To bi bilo super.«

»Lijepo sam se proveo ove večeras.«

»I ja također«, kažem zureći u klupu. »Stvarno sam se lijepo provela.«

»Opet ćemo se lijepo provesti.« Nježno mi podigne bradu dok ne pogledam ravno u njega.

»Obećavam, Emma.«

Nagne se naprijed i ovaj put nema oklijevanja. Usne mu dodirnu moje, slatko i čvrsto. Ljubi me. Jack Harper me ljubi na klupi u parku.

Usne mu otvaraju moje, osjećam njegovu neobrijanu bradu na svom licu. Njegove ruke me obgrle i privuku, a meni zastane dah u grlu. Načujem se kako posežem ispod njegove jakne, napipavajući njegove mišice ispod košulje, želeći je strgnuti s njega. O, Bože, želim ovo! Želim više.

On se odjednom odmakne, a ja se osjećam kao da me je netko trgnuo iz sna.

»Emma, moram ići.«

Usne su mi trnovite i vlažne. Još uvijek osjećam njegovu kožu na sebi. Cijelo tijelo mi drhti. Ovo ne može biti kraj. Ne može.

»Ne idi«, uzjem se kako muklo govorim. »Barem još pola sata.«

Što ja to predlažem? Da to obavimo u *grmlju*?

Iskreno, da. Odgovara mi bilo gdje. Nikad u životu nisam tako žudjela za nekim muškarcem.

»Ne želim ići.« Njegove tamne oči gotovo su neprozirne. »Ali, moram ići.« Uzme moju ruku, a ja se pripijem uz njegovu, pokušavajući i produljiti dodir što je više moguće.

»Pa... vidimo... vidimo se.« Jedva mogu pravilno govoriti.

»Jedva čekam.«

»I ja također.«

»Jack.« Oboje dignemo pogled i ugledamo Svena na ulazu u park.

»OK«, javi mu Jack. Ustanemo i ja diskretno maknem pogled s Jackova pomalo čudnog držanja.

Mogla bih se voziti zajedno s njim u autu...

Ne. Ne. Premotaj. Nisam to pomislila.

Kad smo došli do ceste, ugledam dva srebrna auta kako čekaju uz pločnik. Sven stoji pored jednoga, a drugi je, valjda, za mene. Dovraga! Osjećam se kao da sam odjednom postala član kraljevske obitelji ili tako nešto.

Dok mi vozač otvara vrata, Jack me lagano dodirne po ruci. Želim ga zgrabiti i poljubiti, ali se nekako uspijem suzdržati.

»Bok«, promrmlja.

»Bok«, promrmljam.

Zatim ulazim u auto, a vrata se zatvore skupocjenim škljocajem i odbrujimo.

16.

Krenut ćemo od tamo. To bi moglo značiti...

Ili može značiti...

O, Bože! Svaki put kad pomislim na to, želudac mi se zgrabi od uzbuđenja. Ne mogu se koncentrirati na poslu. Ne mogu razmišljati ni o čemu drugome.

Obiteljski dan tvrtke je poslovni događaj, stalno se moram podsjetiti. *Nije* izlazak. To je biti strogo radno okruženje i vjerojatno Jack i ja nećemo imati priliku ni za što drugo doli da se službeno pozdravimo, kako se i pozdravljaju poslodavac i namještenik. Moguće je rukovanje. Ali ništa više.

Ali... nikad se ne zna što se može dogoditi.

Krenut ćemo od tamo.

O, Bože! O, Bože!

U subotu ujutro ustanem vrlo rano, izdepliram se, Immacom se obrijem ispod pazuha, utrljam najskuplju kremu za tijelo koju imam i nalakiram nožne prste.

Samo zato što je uvijek dobro biti pažljivo njegovan. Nema drugog razloga.

Izaberem Gossard'ski grudnjak i gaćice od iste tkanine, te moju najizazovnije, koso krojenu ljetnu haljinu.

Zatim, lagano se crveneći, ubacim nekoliko prezervativa u torbicu. Samo zato što je uvijek dobro biti pripremljen. To je lekcija koju sam naučila u izvištima kad sam imala jedanaest godina, a zapamtila sam je zauvijek. OK, možda je starješina govorio o rezervnoj maramici i šivačem priboru, a ne o prezervativima, ali princip je isti, zar ne?

Pogledam se u ogledalo, naneseam završni sloj sjajila i našpricam Allure po cijelom tijelu. OK. Sprema sam za seks.

Hoću reći, za Jacka.

Hoću reći... O, Bože! Štoga god ve...

Obiteljski dan održava se u Pantherovoj ladanjskoj kući u Hertfordshireu. Koriste je za te ajeve i konferencije u danima kad kreativno smišljaju sjajne ideje, na koje ja, naravno, nikad nisam bila pozvana. Tako da nikad prije nisam bila tamo i kad sam izašla iz taksija, moram priznati da sam bila impresionirana. To je zaista prekrasna, stara, velika kuća s gomilom prozora i stupova s prednje strane. Vjerojatno je iz... starijeg perioda.

»Predivna arhitektura 18. stoljeća«, kaže netko prolazeći pošljunanim prilazom.

18. stoljeće. To sam i mislila.

Pratim zvuk glazbe i hodam oko kuće te vidim da se, na ogromnom travnjaku, događaj već zahuktao. Zastavice svijetlih boja ukrašavaju pozadinu kuće, šatori prekrivaju travu, glazbenici sviraju na malom podiju, a djeca vrište na zračnom dvorcu za skakanje.

»Emma!« podignem pogled i ugledam Cyrila kako hoda prema meni, odjeven kao džoker

s crveno-žutim šiljastim šeširom. »Gdje ti je maskirni kostim?«

»Kostim!« pokušavam izgledati iznenađeno. »Ajme! Ovaj... nisam znala da smo se trebali maskirati.«

To baš i nije istina. Jučer popodne, negdje oko pet sati, Cyril je svima u uredu poslao hitnu e-mail poruku, koja glasi: »PODSJETNIK: NA ODT, MASKIRANI KOSTIMI SU OBAVEZNI ZA SVE NAMJEŠTENIKE PANTHERA.«

Mislim stvarno. Kako netko može izmisliti kostim pet minuta ranije? I nema šanse da bih se danas pojavila u nekom odvratnom najlon kostimu iz trgovine s maskama.

Uz to, budimo realni, što mi sad mogu?

»Žao mi je«, kažem neodređeno gledajući uokolo u potrazi za Jackom. »No, nema veze...«

»Joj, ljudi! Bilo je na dopisu, bilo je u biltenu...« Zgrabi me za rame kad sam pokušala pobjeći. »E pa, morat ćeš uzeti jedan od rezervnih.«

»Što?« blijedo ga pogledam. »Kakav rezervni kostim?«

»Znao sam da bi se ovo moglo dogoditi«, kaže Cyril trijumfalnim tonom, »pa sam se unaprijed opskrbio.«

Po ne me prolaziti jeza. Ne govori on...

Nije valjda da govori...

»Imate puno kostima na biranje«, objašnjava.

Ne. Nema šanse. Moram pobjeći. Odmah.

Pokušam očajno izmigoljiti, ali njegova me ruka priklještila. Ugura me u šator, gdje dvije dame srednjih godina stoje pored hrpetine... O, moj Bože! Ovo su najodvratniji, najsablažniji ručno izrađeni kostimi koje sam ikad vidjela. Gori od onih u trgovini s maskama. Gdje li je ove nabavio?

»Ne«, kažem ja panično. »Stvarno. Radije bih ostala ovakva kakva jesam.«

»Svi moraju imati kostim na sebi«, odlučno kaže Cyril. »Pisalo je u dopisu.«

»Ali... ali ovo je kostim!« brzo pokažem na svoju haljinu. »Zaboravila sam reći. Ovo je, ovaj... kostim iz dvadesetih za ljetne vrtne zabave, vrlo vjerodostojan...«

»Emma, ovo je dan zabave«, pukne Cyril. »A dio te zabave proizlazi iz toga što gledamo svoje kolege i obitelji u zanimljivim kostimima. Što me podsjetilo, gdje je tvoja obitelj?«

»Oh!« navuče žalobno lice koje sam vježbala cijeli tjedan. »Oni... zapravo, nisu mogli doći.«

Možda zato što im nisam ni rekla za zabavu.

»Rekla si im za zabavu?« njegove me oči sumnjičavo gledaju. »Poslala si im letak?«

»Da!« prekrížim prste iza leđa. »Naravno da sam im rekla. Zaista bi voljeli biti ovdje!«

»Pa, onda ćeš se morati kretati među drugim obiteljima i kolegama. Evo ga. Snjeguljica.« Gurne mi užasnu najlonsku haljinu s puf rukavima.

»Ne želim biti Snjeguljica...« po nemi, a onda stanem jer ugledam Moiru iz raunovodstva kako se jedva ugurava u veliki upavi kostim gorile. »OK.« Zgrabim haljinu. »Bit u Snjeguljica.«

Hoću plakati. Moja prekrasna zavodljiva haljina spremljena u platnenoj vrećici, čekaju da je pokupim na kraju dana. A ja imam na sebi kostim u kojem izgledam poput šestogodišnjakinje. Šestogodišnjakinje s nimalo ukusa koja je, uz to, i daltonist.

Kad sam neutješno izašla iz šatora, glazbenici su živahno svirali 'Oom-pa-pa' pjesmu iz *Olivera*, a netko je preko zvučnika nešto nerazumljivo i kreštavo govorio. Pogledam uokolo, škilje i zbog sunca, pokušavajući shvatiti tko je tko iza tih kostima. Ugledam Paula kako hoda po travi, odjeven u gusara, s troje male djece koja su mu se objesila oko nogu.

»Strie Paul! Strie Paul!« jedan se dere. »Hajde ponovno napravi onu svoju strašnu facu!«

»Ho u lizaljku!« vi e drugi. »Stri e Paul, ho u liiiizaljkuu!«

»Bok, Paul«, kažem ja o ajno. »Dobro se zabavljaš?«

»Onoga koji je izmislio Obiteljski dan tvrtke treba ustrijeliti«, odgovori on bez trunke humora. »Gubite mi se s nogu!« izdere se na jedno dijete, a sve troje zadovoljno zavrište od smijeha.

»Mamice, ne *trebam* potrošiti ni peni«, promrmlja Artemis, dok prolazi odjevena u sirenu, u društvu dominantne žene s ogromnim šeširom.

»Artemis, nema potrebe da budeš toliko razdražljiva!« zagrmi žena.

Ovo je tako udno. Kad su sa svojim obiteljima, ljudi su totalno druk iji. Hvala Bogu da moji nisu ovdje.

Pitam se gdje je Jack. Možda je u ku i. Možda bih trebala...

»Emma!« podignem pogled i ugledam Katie kako mi se približava. Odjevena je u totalno bizaran naran asti kostim, drže i se za ruku s nekim starijim tipom sijede kose. Pretpostavljam da joj je to otac.

Što je pomalo udno, jer mislim da mi je rekla da dolazi s...

»Emma, ovo je Phillip!« upozna me cvjetaju i. »Phillip, upoznaj moju prijateljicu Emmu. Ona nas je spojila.«

Š-što?

Ne. Ne vjerujem.

Ovo je njen novi de ko? Ovo je Phillip? Ali, njemu je najmanje sedamdeset godina!

Totalno zbunjena, rukujem se s njim i osjetim kako mu je ruka suha poput papira, baš kao djedova. Uspijem nešto prokomentirati o vremenu, ali sam zapravo cijelo vrijeme u totalnom šoku.

Nemojte me pogrešno shvatiti. Nisam dobni diskriminator. Nisam ništa na -tor. Mislim da su svi ljudi isti, bilo da su crni ili bijeli, muško ili žensko, mladi ili...

Ali, on je starac! On je *star!*

»Zar nije divan?« pita Katie zaljubljeno kad je on otišao po pi a. »Tako je pažljiv. Ništa mu nije teško. Nikad prije nisam izlazila s ovjekom poput njega!«

»To ti vjerujem«, kažem prigušenim glasom. »Kolika je to no razlika u godinama izme u vas?«

»Nisam sigurna«, kaže Katie iznena eno. »Nisam ga pitala. Zašto?«

Lice joj sjaji od sre e i totalno je nesvjesna situacije. Zar nije *primijetila* da je star?

»Pitam, tek tako!« pro istim grlo. »Pa... ovaj... podsjeti me. Gdje si ono upoznala Phillipa?«

»Ma znaš, ludice!« kaže Katie prave i se da mi prebacuje. »Savjetovala si mi da odem negdje drugdje na ru ak, sje aš se? Pa, pronašla sam to stvarno neobi no mjesto, zaba eno u maloj uli ici. Zapravo, stvarno ga preporu ujem.«

»Pa je li to... restoran? Kafi ?«

»Ne baš«, kaže ona zamišljeno. »Nikad prije nisam bila na takvom mjestu. U eš, netko ti da pladanj, uzmeš ru ak i onda ga pojedješ, sjede i za stolom. I stoji samo dvije funti! A kasnije imaju besplatnu zabavu! Ono, pa katkad je to bingo ili whist... katkad je pjevanje uz klavir. Jednom su imali super ples uz aj! Sprijateljila sam se tamo s puno ljudi.«

Nekoliko sekundi samo zurim u nju.

»Katie«, napokon kažem. »To mjesto. Je li to možda - dnevni skrbni centar za starije osobe?«

»Oh!« kaže ona, izgledaju i zate eno. »Hmm...«

»Pokušaj se sjetiti. Jesu li svi koji tamo dolaze... stari?«

»Ajme«, kaže ona polako, skupivši obrve. »Sad kad si to spomenula, mislim da svi tamo jesu nekako... zreli. Ali, stvarno Emma, trebala bi do i tamo.« Lice joj se razvedri. »Tako se dobro zabavljamo!«

»Još uvijek odlaziš tamo?« buljim u nju.

»Idem svaki dan«, kaže ona iznenađeno. »Pa u odboru društva sam.«

»Evo mene!« kaže veselo Phillip pojavivši se s tri kupa piva. Široko se nasmiješi Katie i poljubi je u obraz, a ona mu uzvratila smiješkom. A ja odjednom osjetim toplinu oko srca. OK, to je udno. Ali, stvarno izgledaju kao dragi par.

»Ovijek koji posluhuje na štandu izgleda kao da je izvan sebe, siroti momak«, kaže Phillip dok ja otpijam prvi slasni gutljaj Pimm's piva, zatvorivši oči i da upotpunim doživljaj.

Mmmm. Zaista nema ništa ljepšeg po ljetnom danu od fine, hladne kave...

Uzmem malo. Otvorim oči. Pimm's!

Sranje! Obećala sam Connoru da ću posluživati s njim na štandu, nisam li? Pogledam na sat i shvatim da kasnim deset minuta. O, dovraga. Nije ni čudo da je izvan sebe.

Užurbano se ispričam Phillipu i Katie, a zatim odjurim najbrže što mogu do štanda, koji se nalazi u kutu vrta. Tamo nađem Connora kako se sam junački nosi s velikim redom ljudi. Obučen je kao Henry Osmi, s pufov rukavima i hlačama, te ima ogromnu narančastu bradu prilijepljenu na licu. Sto posto ljudi od bijesa.

»Oprostite«, promrmljam prolazeći pored njega. »Morala sam se maskirati. Što da radim?«

»Puni kupa pivom«, kaže Connor kratko. »Svaka je funta i pedeset. Misliš li da ćeš moći?«

»Da!« kažem pomalo razdraženo. »Naravno da ću moći!«

Sljede ih nekoliko minuta prezaposleni smo posluživanjem Pimm'sa da bismo mogli prirediti. Zatim je red polako nestao pa se nađemo sami.

Connor me čak ne može ni pogledati i tako divlje lupkašama da se bojim da bi koju mogao razbiti. Zašto je tako loše volje?

»Connor, gle, žao mi je što sam zakasnila.«

»U redu je«, kaže on usiljeno i pokušava sjeckati snop metvice kao da je želi ubiti. »Pa, jesi li se lijepo provela neku večer?«

Znaš, o tome je riječ.

»Da, jesam, hvala«, odgovorim nakon stanke.

»Sa svojim misterioznim muškarcem.«

»Da«, potvrdim i krišom prelazim pogledom po pretrpanoj tratini, tražeći Jacka.

»To je netko s posla, zar ne?« Connor odjednom kaže, a meni se zgrabi trbuh.

»Zašto me to pitaš?« kažem polako.

»Zato što mi ne želiš reći tko je on.«

»Nije zato! Samo... gle, Connor, zar ne možeš poštovati moju privatnost?«

»Mislim da imam pravo znati zbog koga si me nogirala.« Prostrijeli me prijekornim pogledom.

»Ne, nemaš!« odbrusim, a zatim shvatim da je to zvučalo pomalo zlobno. »Mislim da nema koristi raspravljati o tome.«

»E pa, ja ću to već proključiti.« Vilica mu se nepopustljivo ukočila. »Neće mi dugo trebati.«

»Connor, molim te. Zaista ne mislim...«

»Emma, ja nisam glup.« Pogleda me procjenjivom kičom.

»Poznajem te bolje nego što ti misliš.«

Osjetim tračak nesigurnosti. Možda sam podcjenjivala Connora cijelo ovo vrijeme. Možda me stvarno poznaje. O, Bože! Što ako pogodi?

Pokušavam sjeckati limun, pretražujući stalno gomilu. Gdje je Jack?

»Znam«, kaže Connor odjednom. Dignem pogled i vidim ga kako pobjedonosno bulji u mene. »To je Paul, zar ne?«

»Što?« zablejim se u njega želeći se glasno nasmijati. »Ne, nije Paul! Zašto si, zaboga, pomislio da je to Paul?«

»Stalno gledaš u njega.« On pokaže na Paula koji stoji nedaleko od štanda zlovoljno ispijaju i pivo. »Svake dvije minute!«

»Ne gledam u njega«, kažem brzo. »Samo gledam u... samo upijam atmosferu.«

»Pa zašto je onda on tako blizu?«

»Nije! Stvarno, Connor, vjeruj mi, ne izlazim s Paulom!«

»Ti misliš da sam ja budala, zar ne?« kaže Connor pomalo ljutito.

»Ne mislim da si budala! Samo... Mislim da ovo nikamo ne vodi. Nikad ne eš...«

»Jel Nick?« pita on suzivši oči. »Oduvijek je bilo nešto me u vama.«

»Ne!« kažem nestrpljivo. »Nije Nick.«

Mislim stvarno. Tajne su veze dovoljno teške same po sebi, i bez bivšeg dečka koji me podvrgava policijskoj torturi. Nisam trebala pristati na ovo posluživanje za glupim Pimm's štandom.

»O, moj Bože«, kaže Connor tišim glasom. »Pogledaj.«

Dignem pogled i osjetim jaki grč u želucu. Jack hoda preko travnjaka prema nama, odjeven u kaubojsku kožnu jaknu preko kaubojskih hlača, kariranom košuljom i pravim kaubojskim šeširom.

Izgleda totalno seksi da bih se mogla onesvijestiti.

»Ide prema nama!« sikne Connor. »Brzo! Po istu te kore od limuna. Dobar dan, gospodine«, kaže glasnije. »Biste li željeli piću Pimm's piva?«

»Hvala najljepša, Connor«, kaže Jack sa smiješkom. Zatim pogleda prema meni. »Dobar dan, Emma. Uživajte u danu?«

»Dan«, kažem, a glas mi je šest tonova viši nego obično. »Da, baš je... zabavno!« Drhtavim rukama natopim Pimm's pivo i dodam mu gorkinu.

»Emma! Zaboravila si metvicu!« kaže Connor.

»Nije važna metvica«, kaže Jack, a njegove su oči fiksirane na moje.

»Mogu vam dati metvice, ako želite«, ponudim zureći u njega.

»Izgleda dobro i ovako.« Njegove oči lagano zasvijetle i on otpije veliki gutljaj Pimm'sa.

Ovo je nevjerojatno. Ne možemo skinuti oči jedno s drugoga. Sigurno je svima jasno što se događalo? Sigurno je Connor shvatio? Brzo maknem pogled i pretvaram se da sam zaposlena s ledom.

»Pa, Emma«, kaže Jack ležerno. »Da ukratko popričajmo o poslu. Onaj ekstra zadatak koji sam vam dao. Leopoldov dosje.«

»Ovaj, da?« kažem zbunjeno te mi ispadne kockica leda na šank.

»Možda bismo mogli nakratko porazgovarati o tome prije nego što odem?« pogleda me u oči. »Imam nekoliko prikladnih soba u kući.«

»Dobro«, kažem, a srce mi tuče. »OK.«

»Recimo... u jedan sat?«

»U jedan.«

On odšeta držeći piće Pimm'sa, a ja zurim za njim dok mi kocke leda padaju na travu.

Nekoliko prikladnih soba. To može značiti samo jednu stvar.

Jack i ja ćemo se poseksati.

I odjednom, bez upozorenja, osjećam se jako, jako nervozno.

»Kako sam bio glup!« usklikne Connor, naglo ostavljajući nož. »Kako sam bio slijep.« Okrene se da me pogleda, a oči mu plamte. »Emma, znam tko je tvoj novi muškarac.«

Osjetim užasan grč straha.

»Ne, ne znaš«, kažem brzo. »Connor, ne znaš tko je on. Zapravo, nije nitko s posla. To sam izmislila. Tip živi u zapadnom Londonu, nikad ga nisi upoznao, zove se... ovaj... Gary, poštar je.«

»Ne laži mi! To no znam tko je.« On prekriži ruke na prsima i dugo me, prodorno

promatra. »Radi se o Tristanu iz Odjela dizajna, zar ne?«

im je posao na štandu završen, pobjegnem od Connora i sjednem pod drvo sa ašom Pimm'sa, pogledavaju i na sat svake dvije minute. Ne mogu vjerovati koliko sam nervozna zbog toga. Možda Jack zna hrpu trikova. Možda e o ekivati od mene da budem stvarno profinjena. Možda e o ekivati svakakve nevjerojatne manevre, za koje ja nikad nisam ula.

Mislim... ne mislim da sam *loša* u seksu.

Znate. Op enito govore i. Kad se sve uzme u obzir.

A o kojem mi to standardu pričamo? Osjećam se kao da sam sudjelovala na nekom malom lokalnom natjecanju i sad odjednom odlazim na Olimpijske igre. Jack Harper je me unarodni multimilijunaš. Sigurno je izlazio s manekenkama i... gimnasti arkama... ženama s golemim živahnim grudima... nastrane stvari koje uključuju miši e za koje ja ni ne znam da li ih *imam*.

Kako se ja uop e mogu s tim mjeriti? Kako? Po inje mi biti zlo. Ovo je bila loša, loša ideja. Nikad ne u biti dobra kao predsjednica Origin Softwarea, zar ne? Mogu je zamisliti, duge noge i donje rublje od 400 dolara, i glatko, potamnijelo tijelo... možda s bi em u ruci... možda je njen biseksualni glamurozni prijatelj sa strane, spreman da za ini stvari...

OK, prestani. Ovo postaje smiješno. Bit u dobra. Sigurna sam da u biti dobra. Bit e to kao da sam na ispitu za balet - kad po neš, zaboraviš na nervozu. Moja stara u iteljica baleta znala nam je govoriti: »Sve dok držiš noge lijepo izvrnute i imaš osmijeh na licu, bit eš izvrsna.«

Što se, mislim, može odnositi i na ovo.

Pogledam na sat i osjetim novi gr straha. Jedan sat je. To no.

Vrijeme je da krenem i poseksam se. Ustanem i napravim skrive ki nekoliko vježbi za razgibavanje, za svaki slu aj. Zatim duboko uzdahnem i krenem prema ku i, dok mi srce lu a ki ska e. Upravo sam došla do kraja travnjaka, kad mi kreštav glas probode uši.

»Eno je! Emma! Juuu-huuu!«

Ovo je zazvu alo kao moja mama. udno. Nakratko zastanem, okrenem se, ali nikog ne vidim. Mora da mi se pričnilo. Sigurno me podsvjesna grižnja savjesti pokušava izbaciti iz takta, ili tako nešto.

»Emma, okreni se! Ovamo!«

ekaj. Ovo je zvu alo kao Kerry.

Zbunjeno gledam u gomilu, o i mi žmirkaju od blještavila sunca. Ništa ne vidim. Svuda gledam, ali ništa ne vidim...

A onda odjednom, kao da mi se pogled raš istio, pojave se oni. Kerry, Nev, mama i tata. Hodaju prema meni. Svi maskirani. Mama je odjevena u japanski kimono i drži košaru za piknik. Tata je Robin Hood i drži dvije stolice na sklapanje. Nev je maskiran u Supermana i drži bocu vina. A Kerry ima kompletnu opravu Marilyn Monroe, uključuju i platinastozlatnu periku i cipele s visokim potpeticama, te samozadovoljno upija poglede drugih.

Što se doga a?

Što oni *rade* ovdje?

Nisam im rekla za Obiteljski dan tvrtke. Znam da nisam. Sigurna sam da nisam.

»Bok, Emma!« kaže Kerry kad se približila. »Jel ti se svi a kostim?« Lagano se pretrese i potapša po plavoj perici.

»A tko si ti, dušo?« pita mama zagonetno gledajući u moju najlonsku haljinu. »Heidi?«

»Ja...« protrljam lice. »Mama... Što radite ovdje? Nikad... ho u re i, zaboravila sam vam re i.«

»Znam da jesi«, kaže Kerry. »Ali tvoja prijateljica Artemis mi je sve rekla neki dan, kad

sam nazvala.«

Buljim u nju, nesposobna da išta kažem.

Ubit u Artemis. Umorit u je.

»Pa, kad je natjecanje za najbolju haljinu?« kaže Kerry namiguju i dvojici tinejdžera koji razjapljenih usta bulje u nju. »Nismo to valjda propustili, ha?«

»Pa... pa nema natjecanja«, jedva izustim.

»Stvarno?« Kerry izgleda razočarano.

Ne vjerujem toj ženi. Zato je i došla ovamo, nije li tako? Da bi pobijedila na glupom natjecanju.

»Prevalila si cijeli put ovamo samo zbog natjecanja za najbolju haljinu?« nisam odoljela.

»Naravno da nisam!« Kerry brzo povratu svoj uobičajeni, preziran izraz lica. »Nev i ja vodimo tvoju mamu i tatu u Hanwood Manor. To je blizu. Pa smo navratili.«

Osjetim val oduška. Hvala Bogu. Možemo malo po avrljati, a onda će oni otići.

»Donijeli smo stvari za piknik«, kaže mama. »Hajmo sad na i neko lijepo mjesto.«

»Mislite da imate vremena za piknik?« kažem pokušavaju i zvuče tiho. »Možete zapeti u prometnoj gužvi. U stvari, možda biste odmah trebali krenuti, tako da budete sigurni...«

»Stol je rezerviran za sedam sati!« prekine me Kerry i udno me pogledavši. »Kako vam se ini tamo ispod onog drveta?«

Mutavo gledam kako mama rasprostire pokrivač za piknik od vune s kockastim uzorkom, a tata postavlja dvije stolice. Ne mogu sjesti i uživati u obiteljskom pikniku kad Jack kaže da se poseksa sa mnom. Moram nešto učiniti, i to brzo. *Misli!*

»Ovaj, stvar je u tome«, kažem, odjednom inspirirana, »stvar je u tome, zapravo, da ne mogu ostati. Imam neke zadatke koje moram obaviti.«

»Nemoj mi reći da ti ne mogu dati pola sata odmora«, kaže tata.

»Emma je kotač pokreta cijele organizacije!« dobaci Kerry sa sarkastičnim hihotom. »Zar ne vidite?«

»Emma!« Cyril se približava pikniku. »Tvoja je obitelj ipak došla! I u kostimima. Jako dobro!« On se svima nasmije, dok mu džokerski šešir proizvodi cin-cin zvuk na vjetru. »Obavezno svi kupite listiće za lutriju...«

»Oh, hoćemo«, kaže mama. »A mi smo se pitali...«, nasmiješi mu se. »Bi li Emma mogla neko vrijeme biti oslobođena od svojih zadataka, da može biti na pikniku s nama?«

»Naravno!« kaže Cyril. »Odradila si svoj posao na štandu Pimm'sa, jel tako, Emma? Sad se možeš opustiti.«

»Odlično!« razveseli se mama. »Zar to nije dobra vijest, Emma?«

»To je super!« uspijem jedva izustiti s prisilnim osmijehom.

Nemam izbora. Ne mogu se izvući. Ukočenih koljena potonem u pokrivač i prihvatim čašu vina.

»Pa, je li Connor tu?« pita mama prenose i pile i batke na tanjur.

»Ššš! Ne spominji Connora!« kaže tata svojim Basil Fawlty glasom.

»Mislila sam da ste trebali poći živjeti zajedno«, kaže Kerry otpijaju i šampanjac. »Što se dogodilo?«

»Napravila mu je doručak«, podrugljivo dobaci Nev, a Kerry se pokušava hihotati.

Pokušam se nasmiješiti, ali mi se lice ne želi pomaknuti. Jedan i deset je. Jack me gleda. Što da radim?

Dok mi tata dodaje tanjur, vidim Svena kako prolazi.

»Sven«, brzo kažem. »Ovaj, gospodin Harper me ranije ljubazno pitao za moju obitelj, hoće li doći ili ne. Možete li mi reći da su... neko ekvivalent došli?« Očajno ga pogledam i njegovo lice poprimi izraz razumijevanja.

»Prenijet u mu poruku«, kaže on.
I to je kraj toga.

17.

Jednom sam proitala članak pod naslovom 'Uinite da stvari idu kako vi želite', u kojem je pisalo da se, ako dan ne ispadne kako ste htjeli, trebate vratiti unazad te zabilježiti razlike između Ciljeva i Rezultata, i to će vam pomoći da uinite iz svojih pogrešaka.

OK. Hajmo sad vidjeti koliko je ovaj dan skrenuo s mog prvotnog plana koji sam zacrtala ujutro.

Cilj: Izgledati kao seksi i profinjena žena u prekrasnoj, izazovnoj haljinici.

Rezultat: Izgledam kao Heidi/Palica s posebno groznim najlonskim puf rukavima.

Cilj: Imati tajni sastanak s Jackom.

Rezultat: Imam tajni sastanak s Jackom, ali se ne pojavljujem.

Cilj: Imati fantastičan seks s Jackom na romantičnom mjestu.

Rezultat: Imam pile i batke s roštilja na pokrivaču za piknik.

Sveukupni cilj: Euforija.

Sveukupni rezultat: Totalni jad i bijeda.

Sve što mogu jest tupo buljiti u svoj tanjur i govoriti si da ovo ne može vječno trajati. Tata i Nev izmislili su već milijun viceva na temu 'ne spominji Connora'. Kerry mi je pokazala svoj novi Swiss sat koji stoji 4.000 funti i hvalisala se kako joj se tvrtka opet proširuje. A sad nam govori kako je prošli tjedan igrala golf s glavnim direktorom British Airwaysa i kako ju je on pokušao zaposliti.

»Svi oni to pokušavaju«, kaže ona odgrizavši veliki komad batka. »Ali, ja im kažem, ako u ikad *trebati* posao...« Ona zašuti. »Trebate nešto?«

»Bok svima«, ujem suh, poznati glas iznad svoje glave.

Vrlo polako podignem glavu trepući od sunca.

To je Jack. Stoji na plavom nebu u svom kaubojskom kostimu. Nasmiješi mi se malim, gotovo neprimjetnim smiješkom i ja osjetim kako mi srce počinje ubrzano kucati. Došao je po mene. Trebala sam znati da hoće.

»Bok«, kažem napola smeteno. »Ljudi, ovo je...«

»Zovem se Jack«, ljubazno me prekine. »Emmin sam prijatelj. Emma...« On me pogleda, a izraz njegova lica namjerno je prazan. »Bojim se da te trebaju.«

»O, Bože!« kažem osjećajući olakšanje. »Oh, pa, nema veze, takve se stvari događaju.«

»Šteta!« uzvikne mama. »Zar ne možete ostati barem na piću? Jack, slobodno nam se pridružite, uzmite pile i bataku ili malo francuske pite od jaja.«

»Moramo ići«, kažem brzo. »Zar ne, Jack?«

»Bojim se da moramo«, potvrdi on i pruži ruku da mi pomogne ustati.

»Žao mi je, ljudi«, kažem.

»Ne smeta nam!« kaže Kerry s istim sarkastičnim smijehom. »Sigurna sam da moraš obaviti neki vrlo važan zadatak, Emma. Zapravo, mislim da bi se cijeli ovaj događaj raspao bez tebe.«

Jack stane. Vrlo polako se okrene.

»Da pogodim«, kaže on ljubazno. »Vi ste sigurno Kerry.«

»Da!« potvrdi ona iznenađeno. »To je to, no.«

»I mama... tata...« promotri im lica. »A vi ste sigurno... Nev?«

»Glavom i bradom!« kaže Nev zadovoljno se smješkajući.

»Bravo!« nasmije se mama. »Emma vam je sigurno nešto malo rekla o nama.« »Oh... je«,

složi se Jack razgledavaju i ponovno po pokriva u s uđno fasciniranim izrazom lica.
»Znate, možda ipak imamo vremena za to pi e.«

Što? Što je rekao?

»Odli no«, kaže mama. »Uvijek je lijepo upoznati Emmine prijatelje!«

Gledam, totalno ne vjeruju i, kako se Jack udobno smjestio na pokriva u. On me trebao spasiti od svega ovoga. A ne pridružiti im se. Polako sjednem pored njega.

»Pa, vi radite za ovu tvrtku, Jack?« pita tata to e i mu pi e.

»Na neki na in«, kaže Jack nakon stanke. »Moglo bi se re i... da sam radio.«

»Trenuta no ne radite?« kaže mama takti no.

»Moglo bi se tako re i, pretpostavljam.« Lice mu se nabora od smiješka.

»O, Bože!« zakuka mama suosje ajno. »Kakva šteta! Ipak, sigurna sam da e se ve nešto pojaviti.«

O, Bože! Ona nema uop e pojma tko je on. Nitko iz moje obitelji nema pojma tko je Jack.

Uop e nisam sigurna da mi se ovo svi a.

»Vidjela sam Dannyja Nussbauma neki dan na pošti, Emma«, kaže mama, energično režu i paradajz. »Pitao je za tebe.«

Kraji kom oka vidim kako se Jackove o i zasjaje.

»Ajme«, kažem, a obrazi mi gore. »Danny Nussbaum! Godinama nisam pomislila na njega.«

»Danny i Emma su zajedno izlazili«, mama objašnjava Jacku srda no se smješkaju i.

»Tako drag de ko. Knjiški moljac. On i Emma su po cijele dane zajedno u ili u njenoj sobi.«

Ne mogu pogledati u Jacka. Ne mogu.

»Znate... *Ben Hur* je jako dobar film«, odjednom kaže zamišljeno Jack. »Vrlo dobar film.« Nasmiješi se mami. »Ne mislite?«

Ubit u ga.

»Ovaj... da!« kaže mama, pomalo zbunjena. »Da, oduvijek sam voljela *Ben Hura*.« Ona odreže Jacku veliki komad francuske pite od jaja i doda komad paradajza. »Pa, Jack«, pogleda ga suosje ajno i pruži mu papirnati tanjur. »Snalazite se financijski?«

»Da, OK mi je«, odvrati Jack ozbiljno.

Mama ga gleda na trenutak. Zatim prokopa po košarici za piknik i izvadi još jednu Sainsbury pitu od jaja, još neotpakiranu.

»Uzmite ovo«, kaže ona, gurnuvši mu je. »I nekoliko paradajza. Da lakše prebrodite poteško e.«

»O, ne«, pobuni se odmah Jack. »Zaista, ne mogu...«

»Ne želim uti ni rije . Inzistiram!«

»Pa, to je stvarno ljubazno.« Jack joj se toplo nasmije.

»Želiš li nekoliko savjeta za karijeru, Jack?« pita Kerry žva u i komad piletine.

Srce mi nervozno zatitra. Molim te, molim te, nemoj samo Jacku pokazati svoj uspješan ženstveni hod.

»Eh, trebaš slušati Kerry«, doda tata ponosno. »Ona je naša zvijezda! Ima vlastitu tvrtku.«

»Ma nemojte?« za udi se Jack uljudno.

»Vlastitu putni ku agenciju«, kaže Kerry samozadovoljno se smiješe i. »Po ela sam od nule. A sad imam etrdeset namještenika i godišnji promet viši od dva milijuna. A znate koja mi je tajna?«

»Ja... nemam pojma«, kaže Jack.

Kerry se nagne i fiksira ga svojim plavim o ima.

»Golf.«

»Golf!« ponovi Jack.

»Bit posla je u stvaranju mreže«, objašnjava Kerry. »Stvar je u stvaranju kontakata.

Kažem ti, Jack, upoznala sam većinu vrhunskih poslovnih ljudi u zemlji na terenu za golf. Uzmi bilo koju tvrtku. Uzmimo *ovu* tvrtku, naprimjer.« Ona raširi ruke i pokaže na okolicu. »Poznajem glavnog tipa ovdje. Mogu ga sutra nazvati ako poželim.«

Zurim u nju, ukočena od užasa.

»Stvarno?« kaže Jack zvuče i zainteresirano. »Ma nemojte?«

»O, da.« Ona se povjerljivo nagne prema njemu. »I mislim, *glavnog* tipa.«

»Glavnog tipa«, ponovi Jack. »Impresioniran sam.«

»Možda bi Kerry mogla reći i koju dobru riječ o tebi, Jack!« uzvikne mama, dobivši neočekivano inspiraciju. »Ti bi to učinila, zar ne, Kerry?«

Puknula bih u histeričan smijeh. Da ovo nije tako totalno stravično.

»Izgleda da u se odmah morati primiti golfa«, kaže Jack. »Upoznati prave ljude.« On podigne obrvu prema meni. »Što ti misliš, Emma?«

Jedva mogu govoriti. I više sam nego osramoćena. Želim propasti ispod ovog pokrivača, da me se više nikad ne vidi.

»Gospodine Harper?« Glas nas prekine i ja odahnem od olakšanja. Dignemo pogled i vidimo Cyrila kako se nespretno saginje prema Jacku.

»Užasno mi je žao što vas moram prekinuti, gospodine«, kaže on zagonetno gledajući u moju obitelj kao da pokušava dokazati zašto Jack Harper uopće sjedi ovdje s nama. »Ali, Malcom St John je ovdje i htio bi nakratko s vama porazgovarati.«

»Naravno«, kaže Jack i ljubazno se nasmiješi mami. »Isprajte me na trenutak.«

Dok on oprezno ostavlja svoju tašu na tanjur i ustaje, cijela obitelj razmjenjuje zbunjene poglede.

»Dajte mu drugu priliku, onda!« zadere se tata šaljivo za Cyrilom.

»Molim?« upita Cyril vraćajući se par koraka unazad prema nama.

»Tom de ku, Jacku«, kaže tata pokazujući na Jacka, koji razgovara s nekim tipom odjevenim u tamnoplavi blejzer. »Razmišljate o tome da ga ponovno uzmete, zar ne?«

Cyрил ukočeno gleda od tate prema meni i natrag.

»U redu je, Cyril!« lagano se zaderem. »Tata, zašuti, OK?« promrmljam. »On je vlasnik tvrtke.« »Što?« Svi se zabulje u mene.

»On je vlasnik tvrtke«, kažem ja, a lice mi gori. »Stoga samo... nemojte se šaliti na njegov račun.«

»Uvijek u kostimu džokera je vlasnik tvrtke?« kaže mama gledajući i iznenađeno u Cyrila.

»Ne! Jack je! Ili, barem, većinski vlasnik.« Svi sjede totalno zabezeknuti. »Jack je jedan od osnivača Panther Corporationa!« siknem frustrirano. »Pokušavao je biti skroman.«

»Hoćeš reći da je taj tip Jack Harper?« pita Nev ne vjerujući.

»Da!«

Svi zapanjeno šute. Dok ih gledam, vidim da je komad pilećeg batka ispao Kerry iz usta.

»Jack Harper - multimilijunaš«, kaže tata, nek' se zna.

»*Multimilijunaš?*« mama izgleda totalno zbunjeno. »Pa... želi li onda još uvijek pitu od jaja?«

»Naravno da je ne želi!« kaže tata razdražljivo. »Što ti mu pita od jaja? Može si kupiti milijun prokletih pita od jaja!«

Mamine oči počinu unezvjereno pregledavati pokrivač za piknik.

»Brzo!« kaže odjednom. »Stavi čips u zdjelu. Jedna je u košari...«

»Dobro je tu gdje je...« počinem ja bespomoćno.

»Milijunaši ne jedu čips iz vrećice!« sikne ona. Prebaci čips u plastičnu zdjelu i brzo počinje izravnavati pokrivač. »Brian! Imaš mrvicu na bradi!«

»Pa kako, dovraga, ti znaš Jacka Harpera?« pita Nev.

»Ja... jednostavno ga znam«, lagano pocrvenim. »Radili smo zajedno i to, i nekako mi je

postao... prijatelj. Ali, slušajte, nemojte se sad ponašati drugačije«, kažem ja brzo, dok se Jack rukuje s tipom u blejzeru i kreće prema nama. »Samo se ponašajte kao i prije...«

O, Bože! Zašto se uopće trudim? Kad se Jack približio, cijela moja obitelj već sjedi uspravno, te u tišini sa strahopoštovanjem bulje u njega.

»Bok!« kažem, najprirodnije što mogu, a zatim brzo pogledam u njih.

»Pa... Jack!« kaže tata smeteno. »Popij još jedno piće! Je li ti dobro ovo vino? Jer, možemo nabrzaka skočiti do vinarije i kupiti neko plemenitije.«

»Odlina je, hvala«, kaže Jack izgledajući pomalo zatečeno.

»Jack, ime te još mogu ponuditi!« pita mama usplahireno. »Imam negdje kvalitetna peciva punjena lososom. Emma, daj Jacku svoj tanjur!« ona pukne. »Tja, pa ne može jesti s papira.«

»Pa... Jack«, kaže Nev prijateljskim glasom. »Što tip poput tebe vozi? Ne, nemoj mi reći.« On podigne ruku. »Porsche. Imam li pravo?«

Jack me pogleda upitnim izrazom lica, a ja preklinju i buljim u njega pokušavajući mi reći da nisam imala izbora, da mi je zaista žao, da ustvari želim umrijeti...

»Vidim da ste me raskrinkali«, kaže on sa smiješkom.

»Jack!« vikne Kerry, koja je došla k sebi. Laskavo mu se nasmiješi i ispruži svoju ruku. »Drago mi je upoznati te kako treba.«

»Naravno!« kaže Jack. »Iako... nismo li se upravo bili upoznali?«

»Kao profesionalci«, kaže Kerry glatko. »Jedan vlasnik s drugim. Ovo je moja vizitka, i ako ti ikad bude trebala pomoć oko bilo kakvih putnih aranžmana, samo me nazovi. Ili, ako se želiš naći društveno... možda bismo nas četvero mogli kojiput izaći i van! Odigrati rundu? Zar ne, Emma?«

Blijedo je gledam. Otkad se to Kerry i ja društveno družimo?

»Emma i ja smo gotovo sestre, naravno«, dodaje ona slatko grleći me. »Sigurna sam da ti je rekla.«

»Oh, rekla mi je nekoliko stvari«, kaže Jack bezizražajna lica. Uzme grizpečene piletine i počne žvakati.

»Odrasle smo zajedno, sve smo dijelile«, Kerry me stisne, a ja se pokušam nasmiješiti, ali me njen parfem zamalo uguši.

»Zar to nije lijepo!« usklikne zadovoljno mama. »Da bar imam kameru.«

Jack ne odgovara. Samo dugo i procjenjivajući promatra Kerry.

»Ne možemo biti bliže!« Kerry nasmijeh postane još laskavijim. Tako me jako stišće da mi se njene pandže zabadaju u meso. »Zar ne, Ems?«

»Ovaj, da«, kažem na kraju. »Da, ne možemo.«

Jack još uvijek žvače svoju piletinu. Proguta je, a onda digne pogled.

»Pa, pretpostavljam da je onda bila jako teška odluka za tebe kad si morala odbiti Emmu«, dobaci on onako usput Kerry. »S obzirom na to koliko ste bliske, i to.«

»Odbila je?« Kerry se ciktavo nasmije. »Ne znam o čemu, zaboga...«

»Onaj put kad se prijavila za radno mjesto u tvojoj tvrtki, a ti si je odbila«, kaže Jack ljubazno te zagriže u piletinu.

Ne mogu se pomaknuti.

To je bila tajna. To je trebala biti tajna.

»Što?« pita tata napola se smijući. »Emma se prijavila kod Kerry?«

»Ja... ja ne znam o čemu ti pričaš!« kaže Kerry lagano pocrvenjevši.

»Mislim da imam pravo«, kaže Jack žvačući. »Ponudila se da radi besplatno, ali ti si ipak rekla ne.« On na trenutak izgleda zbunjeno. »Zanimljiva odluka.«

Vrlo polako mamin i tatin izraz lica se mijenja.

»Ali, naravno, srećom za nas ovdje u Panther Corporationu«, dodaje veselo Jack. »Nama je

vrlo drago što Emma nije napravila karijeru u putni koj agenciji. Pretpostavljam da ti trebam zahvaliti, Kerry! Kao vlasnik vlasniku.« Nasmiješi joj se. »U inila si nam veliku uslugu.«

Kerry je purpurno crvena.

»Kerry, je li to istina?« kaže oštro mama. »Nisi htjela pomo i Emmi kad te tražila?«

»Nikad nam to nisi rekla, Emma.« Tata izgleda zapanjeno.

»Bilo me je sram, OK?« kažem, a glas mi zadrhti.

»Pomalo drsko od Emme da to traži«, kaže Nev uzimaju i veliki zalogaj kosane svinjetine obložene tijestom. »Koristiti obiteljske veze. To si rekla, zar ne, Kerry?«

»Drsko?« ponovi mama ne vjeruju i. »Kerry, ako se sje aš, mi smo ti posudili novac da otvoriš tvrtku. Ne bi imala tvrtku da nije ove obitelji.«

»Nije bilo *tako*«, kaže Kerry uputivši ljutit pogled Nevu. »Došlo je do... do pokvarenog telefona. Neke zabune!« Potapša se po kosi i nasmiješi mi se. »O ito je da bih bila oduševljena da ti mogu pomo i u karijeri, Ems. Trebala si prije re i! Samo me nazovi u ured, u init u sve što mogu...«

Pogledam je pogledom punim ga enja. Ne mogu *vjerovati* da se pokušava izvu i. Ona je najdvoli nija krava na cijelom svijetu.

»Nije bilo pokvarenog telefona, Kerry«, kažem najmirnije što mogu. »Obje znamo što se to no dogodilo. Ja sam te zamolila za pomo , a ti si me odbila. I dobro, to je tvoja tvrtka, i tvoja odluka, i imala si pravo donijeti je. Ali, nemoj pokušavati objasniti da se nije dogodilo, jer jest.«

»Emma!« uzvikne Kerry s malim smiješkom i pokuša mi dodirnuti ruku. »Smiješna djevojko! Nisam imala pojma! Da sam znala kako je važno...«

Da je znala kako je važno? Kako je mogla ne znati da je važno?

Odmaknem ruku i zurim u Kerry. Osje am staru bol i poniženje kako se nagomilava u meni, kako te e kao vru a voda u cijevi, dok odjednom pritisak ne postane nepodnošljiv.

»Jesi, znala si!« ujem se kako vi em. »Znala si to no što radiš! Znala si koliko sam o ajna! Od prvog trena kad si ušla u ovu obitelj pokušavaš me istisnuti. Zadirkuješ me zbog moje jadne karijere. Hvališ se sama sa sobom. Cijeli sam život provela osje aju i se malom i glupom. Pa, dobro. Pobijedila si, Kerry! Ti si zvijezda, a ja nisam. Ti si uspješna, a ja sam crna ovca. Ali, nemoj se pretvarati da si mi najbolja prijateljica, OK? Jer nisi, niti eš to ikad biti!«

Završim i pogledam njihova preneražena lica iznad kockastog pokriva a, teško dišu i. Imam užasan osje aj da bih mogla svaki as zaplakati.

Pogled mi se sretne s Jackovim o ima i on mi uputi mali 'vrijeme je da krenemo' smiješak. Zatim riskiram i nabrzinu pogledam mamu i tatu. Oboje izgledaju paralizirano, kao da ne znaju što da, zaboga, naprave.

Stvar je u tome što se u našoj obitelji ne *rade* glasni emocionalni ispadi.

Zapravo, ne znam što da sad u inim.

»Pa, ovaj... idem ja sad«, kažem, a glas mi podrhtava. »Idem ja. Idemo, Jack. Imamo posla.«

Klecavim se nogama okrenem u mjestu i odem, lagano se spoti u i po travi. Adrenalin kola mojim tijelom. Toliko sam uzrujana da jedva znam što radim.

»To je bilo fantasti no, Emma«, ujem Jackov glas u uhu. »Bila si odli na! Apsolutno... logisti ka procjena«, doda on glasnije kad smo prolazili pored Cyrila.

»Nikad u svom životu nisam tako govorila«, kažem. »Nikad nisam... operativni menadžment«, brzo dodam dok prolazimo pored nekoliko ljudi iz ra unovodstva.

»Toliko sam shvatio«, kaže on odmahuju i glavom. »Isuse, ta tvoja ro akinja... valjana procjena tržišta.«

»Ona je totalna tabela«, kažem brzo dok prolazimo pored Connora. »Pa... natipkat u vam to, gospodine Harper.«

Nekako uđemo u kuću i popnemo se stepenicama. Jack me vodi po hodniku, izvadi ključ i otvori vrata. I nađemo se u sobi. Velikoj, svijetloj sobi kremaste boje zidova. S velikim bračnim krevetom. Vrata se zatvore i odjednom se vrati sva moja nervoza. To je to. Konačno je to to. Jack i ja. Sami u sobi. S krevetom.

Zatim uhvatim svoj odraz u pozlaćenom ogledalu i uzdahnem od očajanja. Zaboravila sam da sam u glupom kostimu Snjeguljice. Lice mi je crveno i zamrljano, oči su mi natečene, kosa mi je posvuda, i vidi mi se naramenica grudnjaka.

Nisam mislila da *ovako* izgledam.

»Emma, zaista mi je žao što sam se umiješao.« Jack me žalosno gleda. »Pretjerao sam. Nisam imao pravo uplesti se. Samo... ta tvoja rođakinja dignula mi je tlak...«

»Ne!« prekinem ga okrenuvši se njemu. »Bilo je dobro! Nikad prije nisam rekla Kerry što mislim o njoj. Nikad! Ovo je bilo... ovo je bilo...« zašutim teško dišući.

Na trenutak je tišina. Jack gleda moje zajapureno lice. Ja gledam njega, grudni koš mi se nadima i spušta, krv mi navire na uši. Tada, odjednom, on se sagne i poljubi me.

Njegova usta otvaraju moja i on vešgura plastične rukave kostima Snjeguljice niz moja ramena, otkopčavaju i mi grudnjak. Ja nespretno tražim gumbe njegove košulje. Njegova usta posegnu za mojom bradavicom i ja počinem dahtati od uzbuđenja, kad me on polegne na, od sunca topao, tepih.

O, moj Bože, ovo je brzo. Trga mi ga iza. Njegove su ruke... njegovi su prsti... Bespomoćno dahnem... Idemo tako brzo da jedva razaznajem što se događa. Ovo nije uopće kao s Connorom. Ovo nikad nisam... Prije minute sam stajala na vratima, potpuno odjevena, a sad sam već... on je već...

»Šekaj«, uspijem progovoriti. »Šekaj, Jack. Moram ti nešto reći.«

»Što?« Jack me pogleda gorljivim, uzbuđenim oči. »Što je?«

»Ne znam nikakve trikove«, prošapćem pomalo zlovoljno.

»Što ne znaš?« on se malo odmakne i zagleda se u mene.

»Trikove! Ne znam nikakve trikove«, kažem ja obrambeno. »Znaš, sigurno si se seksao s bezbroj manekenki i gimnastiarki i one znaju svakakve nevjerojatne...« prestanem ugledavši njegov izraz lica. »Nema veze«, kažem brzo. »Nije važno. Zaboravi.«

»Sad me zanima«, kaže Jack. »Koje si to trikove imala na umu?«

Zašto sam uopće otvorila svoja glupa usta? Zašto?

»Ma nikakve!« kažem postajući sve crvenija. »U tome i jest stvar, ja ne znam nikakve trikove.«

»Ne znam ni ja«, kaže Jack mrtvo-hladno. »Ne znam nijedan trik.«

Osjetim kako se iznenadan hihot budi u meni.

»Aha, moš si mislit!«

»Istina je. Nijedan.« On zamišljeno stane, prolazi prstom po mojim ramenima. »Oh, OK. Možda jedan.«

»Koji?« pitam ga odmah.

»Pa...« Dugo me gleda, a onda odmahne glavom. »Ne.«

»Reci mi!« I sad si ne mogu pomoći i pa se naglas nasmijem.

»Pokazati, ne govoriti«, promrmlja mi u uho i povuče me prema sebi. »Zar te to nitko nije uio?«

18.

Zaljubljena sam.

Ja, Emma Corrigan, sam zaljubljena.

Prvi put u svom životu, ja sam totalno, stopostotno zaljubljena! Provela sam cijelu noć s Jackom u Pantherovoj kući. Probudila sam se u njegovu zagrljaju. Poseksali smo se oko devedeset i pet puta i bilo je jednostavno... savršeno. (A trikovi nam nekako nisu ni trebali. Što mi je bilo olakšanje.)

Ali nije samo seks u pitanju. Nego, sve. Način na koji mi je priredio taj da me volim kad se probudim. Način na koji je upalio svoje prijenosno računalo samo zbog mene, da pogledam sve svoje Internet horoskope, i pomogao mi izabrati najbolji. On zna sve jadne, sramotne tajne o meni, koje inače nastojim sakriti od svakog muškarca što je dulje moguće... a on me, unatoč tome, voli.

Pa nije baš to što *rekao* da me voli. Ali, rekao je nešto puno bolje. Još uvijek to presretno vrtim po glavi. Ležali smo jutros, oboje buljili u strop, kad sam odjednom rekla, bez namjere: »Jack, kako to da se sjećaš kako me Kerry odbila zaposliti?«

»Što?«

»Kako to da se sjećaš kako me Kerry odbila?« okrenem polako glavu da ga pogledam.

»I ne samo toga, nego i svake stvari koju sam ti ispričala u avionu. Svakog detalja. O poslu, o mojoj obitelji, o Connoru... svega. Svega se sjećaš. I meni to nije jasno.«

»Što ti nije jasno?« kaže Jack mršteći se.

»Nije mi jasno zašto bi netko poput tebe bio zainteresiran za moj glupi, dosadni mali život«, kažem ja, a obrazi mi pocrvene od neugode.

Jack me na trenutak tiho gleda.

»Emma, tvoj život nije glup i dosadan.«

»Je!«

»Nije.«

»Naravno da je! Nikad neću biti ništa uzbudljivo. Nikad neću biti ništa pametno, nemam vlastitu tvrtku, ili nisam ništa izmislila...«

»Želiš znati zašto sam zapamtio sve tvoje tajne?« prekine me Jack. »Emma, u onom trenutku kad si pošla prijeti u avionu... bio sam posve obuzet.«

Buljim u njega u nevjerici.

»Bio si obuzet?« pitam da bih bila sigurna. »Sa mnom?«

»Bio sam obuzet«, ponovi on nježno, nagne se i poljubi me.

Obuzet!

Jack Harper je bio obuzet mojim životom! Sa mnom!

Stvar je u tome, da mu se nikad nisam obratila u tom avionu - i da nikad nisam izbrbljala sve te stvari - onda se ovo nikad ne bi dogodilo. Nikad ne bismo pronašli jedno drugo. Bila je to sudbina. Bilo mi je *sudbena* da budem u tom avionu. Bilo mi je *sudbena* da me posjednu u bolji razred. Bilo mi je *sudbena* da kažem sve svoje tajne.

Putujućim kućama, isijavam. U meni se upalila lampica. Odjednom znam koji je smisao života. Jemima je u krivu. Muškarci i žene nisu neprijatelji. Muškarci i žene su *srodne duše*. I kad bi samo bili iskreni, odmah otpočetka, onda bi to shvatili. Sve te misteriozne i suzdržane furke totalne su gluposti. Svi bi trebali odmah govoriti svoje tajne!

Tako sam nadahnuta, mislim da ću napisati knjigu o vezama. Naslov će joj biti »Nemojte se bojati podijeliti«, a pokazat će da muškarci i žene trebaju biti iskreni jedni prema drugima i bolje će komunicirati i razumjeti se, i nikad se neće morati pretvarati ni oko čega, nikad više. I to bi se moglo primijeniti i na obitelji. I politiku! Možda, kad bi svjetski vođe rekli jedni drugima neke svoje osobne tajne, više ne bi bilo ratova! Mislim da sam stvarno

nešto pronašla.

Popnem se stepenicama i otvorim vrata našeg stana.

»Lissy!« pozovem. »Lissy, zaljubila sam se!«

Nema odgovora i ja osjetim tražak razaranja. Htjela sam s nekim porazgovarati. Htjela sam nekome reći i sve o mojoj sjajnoj novoj životnoj teoriji i...

Ujmem tupi zvuk iz njezine sobe pa zastanem, sasvim mirno u hodniku, skamenjena. O, moj Bože! Misteriozni mukli zvukovi. Evo još jednoga. Zatim još dva. Što, zaboga...

A onda je ugledam, kroz vrata dnevne sobe. Na podu, pored kauča. Aktovka. Crna, kožna aktovka. To je on. Jean-Paul. Tu je. Upravo ovaj tren! Napravim nekoliko koraka naprijed i buljim u vrata, zaintrigirana.

Što oni to *rade*?

Ne vjerujem njenoj priči i da se seksaju. Ali, što bi drugo moglo biti? Što je drugo moguće...

OK... Prestani. To se tebe ne tiče. Ako mi Lissy ne želi reći i što radi, onda mi ne želi reći. Osjećaju i se vrlo zrelo, uđem u kuhinju te uzmem kuhalo da si napravim kavu. A onda ga vratim. *Zašto* mi ne želi reći? *Zašto* mi taji? Pa mi smo najbolje prijateljice! Mislim, ona je sama rekla da ne bismo trebale imati tajne jedna pred drugom.

Ne mogu ovo podnijeti. Znatiželja mi ne da mira. To je nepodnošljivo. A ovo bi mogla biti jedina prilika da saznam istinu. Ali kako? Ne mogu samo ući u sobu. Ili možda mogu?

Odjednom mi padne na pamet jedna idejica. Recimo da nisam vidjela aktovku. Pretpostavimo da sam samo ušla u stan, savršeno nevino, kao i inače, i odmah otišla do vrata Lissyine sobe i otvorila ih. Tada me nitko ne bi okrivio, zar ne? To bi bila slušajna pogreška.

Izađem iz kuhinje, pažljivo osluškujem trenutak, zatim brzo na prstima otrčim do vrata stana.

Idem ispod etka. Ulazim u stan prvi put.

»Bok, Lissy!« pozdravim namješteno, kao da me prati kamera. »Ajme! Pitam se gdje je. Možda da... hmm... pogledam u sobu!«

Hodam niz hodnik, pokušavaju i prirodno korakati, stignem do njenih vrata i lagano, lagano pokucam.

Nema odgovora. Mukli udarci su utihnuli. Buljim u drvena vrata odjednom osjećaju i strah.

Zar u to stvarno napraviti?

Da, hoću. Jednostavno *moram* saznati.

Primim kvaku, otvorim vrata - i vrisnem od užasa.

Slika koju vidim je tako zapanjujuća da mi uopće nije jasna. Lissy je gola. Oboje su goli. Ona i tip zapleteni su jedan oko drugoga u najudnijoj pozici koju sam ikad, ikad... njene noge su u zraku, njegove omotane oko nje, a oboje su ljubivasti u licu i teško dišu.

»Oprostite!« promucam. »Bože, žao mi je!«

»Emma, ekaj!« Ujmem Lissy kako se dere dok ja jurim u svoju sobu, zalupim vratima i bacim se na krevet.

Srce mi jako tuče. Gotovo mi je slabo. Nikad u svom životu nisam bila tako šokirana. Nisam trebala otvoriti ta vrata. Nisam *nikad* trebala otvoriti ta vrata.

Govorila je istinu! Stvarno su se seksali! Ali, mislim, kakav je to bio udan, izobličeni seks? Jebote. Nisam znala. Nisam...

Osjetim ruku na ramenu i opet vrisnem.

»Emma, smiri se!« kaže Lissy. »Ja sam! Jean-Paul je otišao.«

Ne mogu je pogledati. Ne mogu je pogledati u oči.

»Lissy, oprost!«, blebečem buljeći u pod. »Oprost! Nisam htjela. Nisam nikad smjela... tvoj seksualni život je tvoja stvar.«

»Emma, luda o, nismo se seksali!«
»Jeste! Vidjela sam vas! Niste bili odjeveni.«
»Bili smo odjeveni. Emma, pogledaj me!«
»Ne!« kažem ja panično. »Ne želim te pogledati!«
»Pogledaj me!«

Bojažljivo dignem glavu i s vremenom se moje oči fokusiraju na Lissy, koja stoji ispred mene.

Oh. Oh... dobro. Ima na sebi plesni triko boje kože.

»Pa, što ste radili ako se niste seksali?« kažem gotovo optužujuće. »I zašto imaš to na sebi?«

»Plesali smo«, kaže Lissy izgledajući mi posramljeno.

»Što?« buljim u nju potpuno zapanjena.

»Plesali smo, OK? To smo radili!«

»Plesali? Ali... zašto ste plesali?«

Ovo uopće nema smisla. Lissy i Francuz imenom Jean-Paul plesali su u njenoj sobi? Osjećam se kao da sam se odjednom našla u nekom tuđnom snu.

»Ulanila sam se u tu grupu«, kaže Lissy nakon stanke.

»O, moj Bože. Nije valjda neki kult...«

»Ne, nije kult. To je samo...« ugrize se za usnu. »Riječ je o nekoliko odvjetnika koji su se okupili i osnovali... plesnu skupinu.«

Plesnu skupinu?

Nekoliko trenutaka uopće ne mogu govoriti. Sad kad je nestao prvobitni šok, imam užasan osjećaj da bih se mogla početi smijati.

»Ulanila si se u skupinu... plešujete ih odvjetnika.«

»Da«, Lissy kimne.

Na pamet mi padne slika gomile debelih odvjetnika kako plešuju uokolo s perikom na glavi i pokušavaju glasno smijati, ne mogavši se zaustaviti.

»Vidiš!« vikne Lissy. »Zato ti nisam htjela reći. *Znala* sam da ćeš se smijati!«

»Oprosti!« kažem. »Oprosti! Ne smijem se. Mislim daje to stvarno super!« Još jedan hysteričan smijeh izleti iz mene. »Samo... Ne znam. Sama ideja plešujete ih odvjetnika...«

»Pa nismo svi odvjetnici«, kaže ona obrambeno. »Ima nekoliko bankara, također i sudac... Emma, prestani se smijati!«

»Oprosti«, kažem bespomoćno. »Lissy, ne smijem se tebi, zaista.« Duboko uzdahnem i očajno pokušavam skupiti usne. Ali, sve što vidim su bankari, odjeveni u baletne suknjice, koji drže i svoje aktovke plešuju *Labuđe jezero*. Sudac skakuće po pozornici, a sudac ki plašt mu leprša.

»Nije smiješno!« govori mi Lissy. »To je grupa profesionalaca istomišljenika koji se žele izraziti kroz ples. Što ima loše u tome?«

»Oprosti«, kažem opet brišući oči i pokušavajući se dovesti u red. »Nema ništa loše u tome. Mislim da je to sjajno. Pa... hoćete li imati nastup, ili tako nešto?«

»Za tri tjedna. Zato dodatno vježbamo.«

»Tri tjedna?« zurim u nju, osmijeh mi je skroz nestao s lica. »Zar mi nisi htjela reći?«

»Ja... nisam odlučila«, kaže vukući plesnu cipelu po podu. »Bilo me je sram.«

»Nemoj se sramiti!« kažem očajno. »Lissy, žao mi je što sam se smijala. Mislim da je to sjajno. I ja ću doći i gledati te. Sjest u u prvi red...«

»Ne u prvi red. To će me smesti.«

»Sjest u u sredinu, onda. Ili odostraga. Gdje god želiš.« Znatiželjno je pogledam. »Lissy, uopće nisam imala pojma da znaš plesati.«

»Oh, ne znam«, kaže ona brzo. »Loše mi ide. To je samo mala zabava. Hoćeš li kavu?«

Dok pratim Lissy u kuhinju, ona me pogleda podignutih obrva. »Pa, stvarno imaš hrabrosti optuživati *mene* da se seksam. A gdje si ti bila noćas?»

»S Jackom«, priznam sneno se osmjehujuć. »Seksala sam se. Cijelu noć.«

»Znala sam!«

»O, Bože, Lissy. Totalno sam se zaljubila u njega.«

»Zaljubila?« Ona udari po kuhlalu. »Emma, jesi li sigurna? Pa poznaješ ga samo pet minuta.«

»To nije bitno! Mi smo potpuno srodne duše. Nema potrebe da se pretvaram pred njim... ili pokušavam biti netko tko nisam... a seks je nevjerojatan... On je sve što nikad nisam imala s Connorom. Sve. I zainteresiran je za mene. Znaš, cijelo vrijeme me propitkuje i čini se da je zaista fasciniran odgovorima.«

Raširim ruke i blaženo se nasmiješim te potonem u stolicu. »Znaš, Lissy, cijeli svoj život imala sam osjećaj da će mi se dogoditi nešto prekrasno. Uvijek sam jednostavno... *znala*, duboko u sebi. I sad se dogodilo.«

»Pa, gdje je on sad?« pita Lissy ubacujući i kavu u staklenu posudu.

»Odlazi na neko vrijeme. Ide raditi na novom konceptu s kreativnim timom.«

»Što?«

»Ne znam. Nije rekao. Bit će jako naporno i vjerojatno me neće moći nazvati. Ali će mi slati mail svaki dan«, dodam sretno.

»Kekse?« ponudi me Lissy, otvarajući i limenu kutiju.

»Oh, ovaj... može. Hvala.« Uzmem keks od prirodnih sastojaka bez aditiva i zamišljeno ga grickam. »Znaš, imam cijelu novu teoriju o vezama. Tako je jednostavno. Svi na svijetu trebali bi biti iskreniji jedni prema drugima. Svi bi trebali dijeliti! Muškarci i žene trebali bi govoriti o sebi, obitelji bi trebale govoriti o sebi, svjetski vođe bi trebali govoriti o sebi!«

»Hmm.« Lissy me tiho gleda nekoliko trenutaka. »Emma, je li ti Jack rekao zašto je morao onako žurno otići u sred one večeri?«

»Ne«, kažem ja iznenađeno. »Ali, to je njegova stvar.«

»Je li ti rekao o čemu se radilo u onim telefonskim pozivima na vašem prvom izlasku?«

»Pa... nije.«

»Je li ti rekao išta o sebi, osim osnovnog minimuma?«

»Puno mi je toga rekao!« kažem ja obrambeno. »Lissy, koji je tvoj problem?«

»Ja nemam problem«, odgovori ona blago. »Samo sam se pitala... nisi li ti ta koja samo govori o sebi?«

»Što?«

»Govori li on o sebi?« prelije kavu vrućom vodom. »Ili ti samo govoriš njemu o sebi?«

»Govorimo i ja i on«, objasnim, ne gledajući ni nju, nego se igrajući s magnetom na hladnjaku.

Što je istina, odlučno si kažem. Jack je puno toga podijelio sa mnom! Mislim, rekao mi je...

Rekao mi je sve o...

No, kako god. Vjerojatno nije bio raspoložen da previše priča. Zar je to zločin?

»Evo ti kava«, kaže Lissy dodajući mi šalicu.

»Hvala«, prihvatim pomalo preko volje, a Lissy uzdahne.

»Emma, ne pokušavam ti pokvariti stvar. On se zaista čini dragim...«

»I je! Iskreno, Lissy, ti ne znaš kakav je on. Tako je romantičan. Znaš li što mi je rekao danas ujutro? Rekao je da je u onom trenutku kad sam poletjela prijeti u avionu bio obuzet sa mnom.«

»Stvarno?« Lissy me gleda. »To je rekao? To je stvarno romantično.«

»Rekla sam ti!« ne mogu zadržati osmijeh. »Lissy, on je savršen!«

19.

Sljede ih nekoliko tjedana ništa mi ne može skinuti osmijeh s lica. Ništa. Lebdim na oblaku do posla, cijeli dan sjedim pred računalom i smješkam se, zatim opet odlebdim kući. Paulove se sarkastične primjedbe samo odbijaju od mene. Ali ni ne primjećujem kad me Artemis reklamnom timu koji je došao u posjet predstavi kao svoju tajnicu. Svi oni mogu prijetiti što god žele. Jer oni ne znaju da je razlog zbog kojega se smješkam u kompjuter taj da mi je Jack poslao još jednu malu šaljivu poruku. Ono što oni ne znaju jest da je tip koji sve njih zapošljava zaljubljen u mene. *Mene*. Emmu Corrigan. Mlađeg lana tvrtke.

»Pa naravno, imala sam nekoliko iscrpnih razgovora s Jackom Harperom na tu temu«, ujem Artemis kako govori u telefon dok ja čitam istim ormar s korekturama. »Aha. I on misli, kao i ja, da zaista treba preusmjeriti koncept.«

Kako sere! Nikad nije iscrpno razgovarala s Jackom Harperom. Gotovo sam pala u napast da mu odmah pošaljem e-mail i javim kako se uzalud koristi njegovim imenom.

Samo što bi to bilo zlobno.

A, osim toga, nije ona jedina. Ujem kako sa svih strana ubacuju ime Jack Harper u razgovor. Sad kad ga nema, svi se pretvaraju da su bili najbolji prijatelji s njim i da je on mislio kako su njihove ideje savršene.

Osim mene. Ja držim svoju glavu spuštenu i uopće ne spominjem njegovo ime.

Djelomice zato što znam da ću se, ako ga spomenem, jarko zacrvjenjeti ili se široko i šašavo nasmiješiti, ili nešto slično. Djelomice zato što imam užasan osjećaj da, ako po nekom prijetiti o Jacku, neću moći stati. Ali, uglavnom zato što nitko nikad sa mnom ne razgovara o njemu. Naposljetku, što ja znam o Jacku Harperu? Ipak sam ja samo jedna pomoćnica.

»Hej!« kaže Nick podignuvši pogled s telefona. »Jack Harper će biti na televiziji!«

»Što?«

Osjetim val iznenađenja. Jack će biti na televiziji?

Kako to da mi nije rekao?

»Dolaze li televizijski snimatelji u ured, ili što?« pita Artemis gladeći se po kosi.

»Nemam pojma.«

»OK, ljudi«, kaže Paul izlazeći iz svog ureda. »Jack Harper dao je intervju za Business Watch program i bit će emitiran u dvanaest sati. Televizor je postavljen u velikoj sobi za sastanke; svi koji žele mogu ići tamo i pogledati intervju. Ali, trebamo jednu osobu koja će ostati i javljati se na telefone.« Njegov pogled zaustavi se na meni. »Emma. Ti možeš ostati.«

»Što?« pitam smušeno.

»Ti možeš ostati i javljati se na telefone«, kaže Paul. »OK?«

»Ne! Mislim... želim gledati!« kažem očajnički. »Zar ne može netko drugi ostati? Artemis, ne možeš li ti ostati?«

»Ja ne ostajem!« kaže brzo Artemis. »Stvarno, Emma, ne budi tako sebična. Ionako ti to uopće ne može biti zanimljivo.«

»O da, hoće.«

»Ne, neće.« Ona preokrene oči prema meni.

»Hoće«, ponovim očajno. »On je... on je i moj šef!«

»Da, pa«, kaže Artemis sarkastično, »mislim da postoji mala razlika. Ti si jedva progovorila riječ s Jackom Harperom.«

»Jesam!« kažem prije nego što se mogu zaustaviti. »Jesam! Ja...« zaustavim se, a obrazi mi porumene. »Ja... jednom sam prisustvovala sastanku na kojem je on bio...« »I poslužila ga čajem?« Artemis pogleda Nicka smijuljući se.

Bijesno buljim u nju, krv mi navire na uši i poželim da barem jednom mogu smisliti nešto stvarno zajedljivo i pametno, te je time ušutkati.

»Dosta, Artemis«, kaže Paul. »Emma, ti ostaješ i to je definitivno.«

U pet minuta do dvanaest sati cijeli je ured prazan. Osim mene, muhe i zuje eg faksa. Potišteno otvorim svoju ladicu i izvadim okoladicu Aero. A onda i okoladicu Flake, za dobar balans. Upravo odmotam Aero i uzmem veliki griz kad zazvoni telefon.

»OK«, ujem Lissyn glas s druge strane žice. »Namjestila sam video.«

»Hvala ti, Liss«, kažem s punim ustima okolade. »Super si.«

»Ne mogu vjerovati da ti nisu dali da gledaš.«

»Znam. Totalno nepravedno.« Potonem dublje u stolicu i zagrizem Aero.

»Pa, nije važno, gledat ćemo snimku ve eras. Jemima e namjestiti i video u svojoj sobi, tako da ćemo ga sigurno snimiti.«

»Što Jemima radi kod ku e?« kažem ja iznena eno.

»Uzela je slobodan dan tako da može doma imati dan za njegu. Oh, i tvoj tata je zvao«, kaže ona oprezno.

»Oh, dobro.« Osjetim na trenutak strah. »Što je rekao?«

Nisam razgovarala s mamom i tatom od onoga kraha na Obiteljskom danu tvrtke. Jednostavno se nisam mogla prisiliti. Bilo je prebolno i sramotno, a ono što znam jest da su sigurno stali na Kerryinu stranu.

Kad me tata nazvao u ured, odmah u ponedjeljak, rekla sam mu da sam stvarno prezauzeta i da u ga nazvati kasnije - ali nisam. I ista stvar danas kod ku e.

»Vidio je najavu za intervju«, kaže Lissy. »Prepoznao je Jacka i pitao znaš li za to. I rekao je...« Ona stane. »Stvarno je želio porazgovarati s tobom o nekim stvarima.«

»Oh!« Buljim u svoj blok, na kojem sam na r kala veliku spiralu preko telefonskog broja koji sam trebala sa uvati.

»On i tvoja mama e gledati intervju«, kaže Lissy. »I djed tako er.«

Super. Stvarno super. Cijeli svijet e gledati Jacka na televiziji. Cijeli svijet, osim mene.

Spustivši slušalicu, odem si uzeti kavu iz novog aparata, koji stvarno radi odli an cafe au lait. Vratim se i pogledam po praznom uredu, zatim odem i izlijem naran in sok po Artemisinoj pauk-biljci. I malo tonera za fotokopirni aparat, radi boljeg omjera.

I pomislim kako sam zlobna. Ipak, nije biljka kriva.

»Oprosti«, kažem naglas i dodirnem jedan list. »Ali, tvoja je vlasnica prava krava. A kad bolje razmislim, ti to ve sigurno znaš.«

»Razgovaraš sa svojim misterioznim muškarcem?« ujem ironi an glas iza sebe i okrenem se, te šokirano ugledam Connora na vratima.

»Connor!« kažem. »Što ti radiš ovdje?«

»Upravo idem pogledati intervju. Ali sam ti samo htio nešto re i nabrzinu.« Napravi nekoliko koraka po uredu i zabalji se u mene optužuju im pogledom. »Pa... Lagala si mi.«

O, sranje! Zar je shvatio? Je li vidio nešto na Obiteljskom danu tvrtke?

»Kako to misliš?« pitam ga nervozno.

»Upravo sam porazgovarao s Tristanom iz Odjela dizajna.« Connorov glas se ogor eno podigne. »On je peder! Uop e ne izlaziš s njim, zar ne?«

Nije valjda ozbiljan. Nemogu e da je Connor ozbiljno mislio kako izlazim s Tristanom iz Odjela dizajna? Mislim, Tristan ne bi izgledao više kao peder ni da obu e vru e hla ice s leopardovim uzorkom, drži u ruci torbicu i hoda uokolo pjevuše i hitove Barbre Straisand.

»Ne«, kažem uspjevši zadržati ozbiljno lice. »Ne izlazim s Tristanom.«

»Eto!« kaže Connor kimaju i glavom kao da je osvojio sto bodova i ne zna što bi s njima. »Eto. Jednostavno ne vidim zašto si mi morala lagati.« On podigne bradu povrije eno

dostojanstveno. »To je sve. Samo sam mislio da bismo mogli biti iskreniji jedno prema drugome.«

»Connor, to je... zamršeno. OK?«

»Dobro. Kako želiš. To je tvoj brod, Emma.«

»Moj što?« pitam za u eno. »Moj brod?«

»Potez«, kaže on zlovoljno. »Htio sam re i... sad si ti na potezu.«

»Oh, dobro«, kažem, ništa mudrija. »Ovaj... OK. Imat u to na umu.«

»Dobro.« Pogleda me svojim najpovre enijim sveta kim pogledom, okrene se i ode.

» ekaj!« odjednom kažem. » ekaj malo! Connor, možeš li mi u initi uslugu?« Pri ekam da se okrene, a onda navu em ulagiva ko lice. »Možeš li, možda, odgovarati na telefone, dok ja odem nabrzinu pogledati intervju s Jackom Harperom?«

Znam da Connor trenutna no nije moj obožavatelj broj jedan. Ali, nemam baš previše izbora.

»Mogu li što?« Connor zuri u mene ne vjeruju i.

»Možeš li odgovarati na telefone? Samo pola sata. Bila bih ti neizmjereno zahvalna...«

»Ne vjerujem da me to uop e *pitaš?*« kaže izbezumljeno Connor. »Ti *znaš* kako mi je Jack Harper važan! Emma, zaista ne znam u što si se to pretvorila.«

Kad je on odjurio, sjedila sam dvadeset minuta. Preuzela nekoliko poruka za Paula, jednu za Nicka i jednu za Caroline. Evidentirala sam nekoliko pisama. Adresirala nekoliko kuverti. A onda mi je odjednom sinulo.

Ovo je glupo. Ovo je i više nego glupo. Smiješno je. Ja volim Jacka. On voli mene. Trebala bih biti tamo, podržati ga. Uzmem svoju kavu i požurim niz hodnik. Soba za sastanke puna je ljudi, ali ja ostanem otraga, ugruavši se između dva tipa koji ak ni ne gledaju Jacka, nego raspravljaju o nekoj nogometnoj utakmici.

»Što ti radiš ovdje?« pita Artemis kad sam došla do nje. »Što je s telefonima?«

»Nema poreza bez reprezentacije«, ujem sebe kako joj hladno odgovaram, što možda nije prikladno (ak ni ne znam što to zna i), ali ima željeni efekt - da je ušutkam.

Istegnem vrat tako da mogu vidjeti iznad svih glava i o i fokusiram na ekran - i eno ga. Sjedi na stolici u studiju, u trapericama i bijeloj majici kratkih rukava. Iza njega je svijetloplava pozadina s rije ima 'Poslovne inspiracije' a dva dotjerana novinara sjede njemu nasuprot.

Eno ga. ovjeka kojeg volim.

Odjednom mi padne na pamet kako je ovo je prvi put da ga vidim nakon što smo spavali. Ali, njegovo je lice toplo kao i uvijek, a o i su mu tako tamne i sjaje od studijskih reflektora.

O, Bože, želim ga poljubiti.

Da nikoga nema u sobi, otišla bih do televizora i poljubila ga. Zaista bih.

»Što su ga dosad pitali?« tiho pitam Artemis.

»Pri ali su o tome kako on radi. Njegove inspiracije, partnerstvo s Peteom Laidlerom, takve stvari.«

»Šššš!« kaže netko.

»Naravno da je bilo teško kad je Pete poginuo«, govori Jack. »Bilo nam je svima teško. Ali, nedavno...« On stane. »Nedavno mi se život promijenio i opet nalazim inspiraciju. Ponovno uživam u životu.«

Malo mi se zarumene obrazi.

Sigurno misli na mene. Sigurno. Ja sam mu promijenila život! O, moj Bože! To je ak još romanti nije od 'Bio sam obuzet.'

»Ve ste proširili svoje tržište i na sportska pi a«, govori novinar. »Sad, vjerujem da se želite proširiti i na žensko tržište.«

»Što?«

Osjećam se uzbuđenoje u sobi i ljudi pokušavaju okretati glave.

»Idemo na žensko tržište?«

»Otkad to?«

»Znala sam, zapravo«, kaže Artemis samodopadno. »Nekolicina ljudi zna već neko vrijeme...«

Buljim u ekran odjednom se prisjećajući i onih ljudi u Jackovu uredu. Tome su služili oni najnici. Ajme, ovo je baš uzbudljivo. Novi pothvat!

»Možete li nam reći i nekoliko detalja o tome?« govorio je novinar. »Hoće li to biti lagano piće namijenjeno ženama?«

»Tek smo na početku«, kaže Jack. »Ali, planiramo cijelu liniju. Piće, odjeća, miris. Imamo vrlo snažnu kreativnu viziju.« On se nasmiješi očajljivo. »Vrlo smo uzbuđeni.«

»Pa, koje vam je sad ciljano tržište?« pita novinar, pogledavajući u svoje papire. »Ciljate li na sportašice?«

»Ne, uopće ne«, kaže Jack. »Ciljamo na... djevojku s ulice.«

»Djevojku s ulice?« novinarka se uspravi izgledajući i pomalo uvrijeđeno. »Što bi to trebalo značiti? Tko je ta djevojka s ulice?«

»U dvadesetima je«, odgovori Jack nakon stanke. »Radi u uredu, vozi se metroom svaki dan na posao, izlazi navečer i vraća se kući noćnim autobusom... jednostavna, ništa posebno...«

»Ima ih na tisuće«, dobaci novinar smiješeći se.

»Ali, marku Panther uvijek su povezivali s muškarcima«, umiješa se žena izgledajući i sumnjivo. »S natjecanjem. S muškim vrijednostima. Zar stvarno mislite da se možete prebaciti na žensko tržište?«

»Obavili smo istraživanje«, kaže ljubazno Jack. »Mislimo da poznamo naše tržište.«

»Istraživanje!« podrugljivo je ona. »Nije li to samo još jedan slučaj da muškarci govore ženama što žele?«

»Ne vjerujem«, kaže Jack još uvijek ljubazan, ali vidim lagani trzaj dosade na njegovu licu.

»Puno se tvrtki pokušalo prebaciti na drugo tržište, ali bezuspješno. Kako znate da nećete biti jedna od njih?«

»Uvjeren sam«, kaže Jack.

Bože, zašto je tako agresivna? Pomislim srdito. Naravno da Jack zna što radi!

»Okupite gomilu žena u neku fokusiranu grupu i postavite im nekoliko pitanja! Kako vam to išta može reći?«

»To je samo mali dio cjelokupne slike, uvjeravam vas«, odgovori Jack jednolično.

»Oh, ma dajte«, kaže žena naslanjajući se na stolicu i prekrivajući ruke. »Može li tvrtka kao što je Panther - može li uvijek poput vas - stvarno ući u psihi, kako ste ono rekli, obično, ništa-posebno djevojke?«

»Da. Mogu!« Jack je pogleda ravno u oči. »Poznajem tu djevojku.«

»Poznajete je?« žena podigne obrve.

»Znam tko je ta djevojka«, kaže Jack. »Znam kakav joj je ukus, koje boje voli. Znam što jede, znam što pije. Znam što želi u životu. Nosi veličinu 40, ali bi voljela da može ući u veličinu 38. Ona...« on raširi ruke kao da traži inspiraciju. »...jede žitarice Cheerios za doručak i ubacuje čokoladicu Flake u svoj cappuccino.«

Iznenađeno pogledam svoju ruku, držeći i Flake. Upravo sam je htjela ubaciti u kavu. I... pojela sam Cheeriose jutros.

»Mi smo danas okruženi slikama savršenih, blistavih ljudi«, kaže Jack sa žarom. »Ali, ova je djevojka stvarna. Ima dana kad joj je frizura loša i dana kad joj je odlična. Nosi tange, iako

ih smatra neudobnima. Napiše si plan vježbanja, a onda ga ignorira. Pretvara se da ita poslovne magazine, ali u njima skriva tražerske časopise.«

Tupo gledam u ekran.

Samo... nekaj malo. Ovo mi sve zvuči jako poznato.

»To je to, no ono što ti radiš, Emma«, kaže Artemis. »Vidjela sam da imaš *OK!* u *Marketing Weeku*.« Okrene se prema meni posprdno se smiju i i njen se pogled zaustavi na mom Flakeu.

»Ona voli odjeću, ali nije fanatik«, govori Jack na ekranu.

»Odjenute, možda, traperice...«

Artemis bulji u moje traperice, ne vjeruju mi.

»... i staviti cvijet u kosu...«

Zbunjeno podignem ruku i dotaknem platnenu ružu u svojoj kosi.

Nemoguće...

Nemoguće da govori...

»O... moj... Bože«, kaže polako Artemis.

»Što?« kaže Caroline koja stoji pored nje. Ona prati Artemisin pogled i njen se izraz lica promijeni.

»O, moj Bože! Emma! To si ti!«

»Nisam«, kažem, ali mi glas ne funkcionira.

»Jesi!«

Nekoliko se ljudi počinju trkati i okretati prema meni.

»Ona ita petnaest horoskopa svaki dan i izabere onaj koji joj se najviše sviđa...« čuje se Jackov glas.

»To si ti! To si to, no ti!«

»... nabrzinu preleti sažetak knjige i pravi se da ju je pročitala...«

»*Znala* sam da nisi pročitala *Velika Očekivanja!*« kaže pobjedonosno Artemis.

»... obožava slatki sherry...«

»Slatki *sherry?*« Nick se užasnuto okrene prema meni. »Ne misliš valjda ozbiljno!«

»To je Emma!« čujem kako govore ljudi na drugoj strani sobe. »To je Emma Corrigan!«

»Emma?« pita Katie gledajući i ravno u mene, ne vjerujući mi. »Ali... ali...«

»To nije Emma!« kaže Connor iznenada smijući se. On stoji na drugoj strani sobe, naslonjen na zid. »Ne budite smiješni! Za potetak, Emma je veličine 36. A ne 40!«

»Veličina 36?« kaže Artemis otpuhnuvši kroz nos i naslanjajući se.

»Veličina 36!« hihoće se Caroline. »Ta ti je dobra!«

»Zar nisi veličine 36?« Connor me zbunjeno gleda. »Ali, rekla si...«

»Ja... znam da jesam.« Progutam knedlu, a lice mi gori kao peć u talionici. »Ali, ja sam... ja sam...«

»Zar stvarno kupuješ svu svoju odjeću u trgovinama rabljene robe i pretvaraš se da je nova?« kaže Caroline maknuvši pogled s ekrana i pogledavši me sa zanimanjem.

»Ne!« odgovorim braneći se. »Mislim, da, možda... katkad...«

»Ima 62 kile, ali se pravi da ima 56«, govori Jackov glas.

Što? Što?

Cijelo mi se tijelo zgrabi od šoka.

»To nije istina!« izderem se u ekran. »Uopće nemam ni približno 62 kile! Imam... oko... 58... i pol...« ušutim, jer sad cijela soba bulji u mene.

»... mrzi kukičane stvari...«

Čujem glasan uzdah na drugom kraju sobe.

»Mrziš kukičane stvari?« čujem Katien glas u nevjerici.

»Ne!« viknem, okreću i se od užasa. »To je pogrešno! Ja volim kuki ane stvari! Znaš da volim kuki ane stvari.«

Ali Katie ljutito odlazi iz sobe.

»Zaplaše kad čuje Carpenterse«, čuje se Jackov glas s ekrana. »Voli Abbu, ali ne podnosi jazz...«

O ne! O ne, o ne...

Connor zuri u mene kao da sam mu doslovce srce probola kolcem.

»Ne podnosiš... jazz?«

Kao da sam u onim snovima gdje me svi vide u donjem rublju i želim pobjeći, ali ne mogu. Ne mogu se ni pomaknuti. Sve što mogu jest zuriti u agoniji, dok Jackov glas neumoljivo nastavlja prići.

Sve moje tajne. Sve moje osobne, privatne tajne. Otkrivene na televiziji. U takvom sam šoku da više ništa ne razumijem.

»Nosi 'sretno rublje' na prvom izlasku... posu čuje dizajnerske cipele od svoje cimerice i govori da su njene... pretvara se da ide na kick-boxing... zbunjena je oko religije... brine se što su joj grudi premale...«

Zatvorim oči, ne mogavši više podnijeti. Moje grudi. Spomenuo je moje *grudi*. Na *televiziji*.

»Kad izađe van, glumi da je profinjena, ali na krevetu...«

Odjednom me preplavi strah.

Ne. Ne. Molim te, nemoj reći. Molim te, *molim...*

»... ima Barbie posteljinu.«

Grohot se prolomi sobom, a ja zarijem lice u ruke. Ovo je užasno poniženje. *Nitko* nije trebao znati za moju Barbie posteljinu. *Nitko*.

»Je li seksi?« upita ga novinar, a moje srce jaše zatučen. Buljim u ekran i ne mogu disati od straha. Što će reći?

»Vrlo je seksi«, kaže odmah Jack i sve se oči radoznalo okrenu prema meni. »Riječ je o modernoj djevojci koja nosi kondome u svojoj torbici.«

OK. Svaki put kad pomislim da ne može biti gore, bude.

Moja *majka* ovo gleda. Moja *majka*.

»Ali, možda nije dosegnula svoj puni potencijal... možda postoji dio nje koji je nezadovoljan...«

Ne mogu pogledati u Connora. Ne mogu nikamo gledati.

»Možda bi htjela eksperimentirati... možda je - ne znam - imala lezbijsku fantaziju sa svojom najboljom prijateljicom.«

Ne! Ne! Moje cijelo tijelo trese se od užasa. Pred očima mi se stvori slika Lissy kako kod kuće gleda televiziju, razroga enih očiju, ruke preko usta. Ona će znati da se radi o njoj. Nikad je više neću moći pogledati u oči.

»To je bio san, OK?« jedva izustim očajno, dok svi razjapljeno bulje u mene. »A ne fantazija. Postoji razlika!«

Najradije bih se bacila na televizor. Prebacila ruke preko njega. Zaustavila ga.

Ali, to mi ne bi pomoglo, jelda? Milijun televizora je upaljeno, u milijun kuća. Svi gledaju.

»Vjeruje u ljubav i romansu. Vjeruje da će joj se život jednog dana pretvoriti u nešto prekrasno i uzbudljivo. Ima nade i strahove i brige, baš kao i svi mi. Katkad se boji.« On zastane i doda toplijim glasom: »Katkad se osjeća nevoljenom. Katkad misli da joj nikad neće odobravati od oni ljudi koji su joj najvažniji.«

Dok buljim u Jackovo toplo, ozbiljno lice na ekranu, osjećam da mi se oči pune suzama.

»Ali ona je hrabra i dobrodušna, i gleda život ravno u oči...« On smeteno odmahne glavom i osmjehne se novinaru. »Oprostite. Ne znam što mi se dogodilo. Izgleda da sam se malo zanio. Možemo li...« Novinar ga naglo prekine.

Zanio se.

On se malo zanio.

Ovo je kao da kažem da je Hitler bio samo malo agresivan.

»Jack Harper, puno vam hvala što ste razgovarali s nama«, po eo je govoriti novinar. »Sljedeći tjedan razgovarat ćemo s karizmatičnim kraljem motivacijskih videa, Erniejem Powersom. U međuvremenu, opet puno hvala...«

Svi bulje u ekran dok on objavljuje emisiju i počinje glazba. Onda se netko nagne i ugasi televizor.

Nekoliko sekundi cijela je soba utihnula. Svi razjapljenih usta bulje u mene, kao da očekuju da održim govor, ili da zaplešem, ili nešto slično. Neka su lica suosjećajna, neka znatiželjna, neka vesela, a neka imaju izraz 'Isuse, drago mi je da nisam ti'.

Sad to ne znam kako se osjećaju životinje u zoološkom vrtu.

»Ali... ali ne razumijem«, čujem glas s druge strane sobe i sve se glave napeto okrenu prema Connoru, kao na teniskom terenu. On bulji u mene, njegovo je lice crveno od zbunjenosti. »Odakle Jack Harper zna tako puno o tebi?«

O, Bože! Znam da je Connor prošao s vrlo dobrim na Manchesterskom fakultetu, i to. Ali, katkad tako sporo shvaća.

Glave su se opet okrenule prema meni.

»Ja...« Cijelo mi tijelo vrišti od neugode. »Jer smo mi... mi...«

Ne mogu to reći i naglas. Jednostavno ne mogu.

Ali, ni ne moram. Connorovo lice polako poprima druge boje.

»Ne«, on proguta knedlu zure i u mene kao da je ugledao duha. I to ne bilo kakvog duha. Već stvarno velikog duha, sa zveketavim okovima, koji govori 'buuuu!«

»Ne«, kaže on opet. »Ne. Ne vjerujem.«

»Connor...« zausti netko stavljajući mi ruku na njegovo rame, ali je on otrese.

»Connor, zaista mi je žao«, kažem bespomoćno.

»Šališ se!« vikne tip iz kuta, koji je otkako je još sporiji od Connora i koji mu je upravo sve rekao, riječ po riječ. On pogleda mene. »Pa koliko to dugo traje?«

Kao da je maknuo branu. Odjednom su mi svi u sobi počinjali postavljati pitanja. Od glasnog brbljanja ne mogu samu sebe čuti kako razmišljam.

»Je li zato došao u Englesku? Da te vidi?«

»Hoćeš li se udati za njega?«

»Znaš, ne izgledaš kao da imaš 62 kile...«

»Zar stvarno imaš Barbie posteljenu?«

»Pa u toj lezbijskoj fantaziji, jeste li same vas dvije ili...«

»Jesi li se poseksala s Jackom Harperom u uredu?«

»Jesi li zato napucala Connora?«

Ne mogu se više nositi s tim. Moram otići odavde. Odmah.

Ne gledaju i nikoga, okrenem se i izađem iz sobe. Dok hodam po hodniku previše sam smušena da bih mogla misliti i o čemu drugome osim o tome kako moram uzeti svoju torbu i otići. Sad.

Uđem u prazan Marketinški odjel, u kojem telefoni luče kič zvone. Navika da ih ne mogu ignorirati duboko je usađena u meni.

»Halo?« kažem podignuvši slušalicu.

»Tako dakle!« čujem bijesan Jemimin glas. »'Ona posuđuje dizajnerske cipele od svoje cimerice i govori da su njezine.' Ijebite to cipele mogle biti, ha? Lissyne?«

»Gle, Jemima, mogu samo... žao mi je... moram i i«, kažem slabo i spustim slušalicu. Nema više telefona. Uzmi torbu. Idi.

Dok zatvaram torbu drhtavim rukama, nekoliko ljudi koji su me pratili do ureda podižu slušalice telefona koji zvone.

»Emma, tvoj djed je pri telefonu«, kaže Artemis stavivši ruku preko slušalice. »Govori nešto o no nom autobusu i da ti više nikad ne e vjerovati.«

»Imaš poziv iz Harvey Bristol Cream odjela za reklame«, ubaci se Caroline. »Žele znati kamo ti mogu poslati besplatan paket slatkog sherryja?«

Kako su došli do mog imena? Kako? Zar se ve proširilo? Zar te žene na recepciji svima govore?«

»Emma, tata te treba«, kaže Nick. »Kaže da hitno mora razgovarati s tobom...«

»Ne mogu«, kažem umrtvljeno. »Ne mogu ni s kim razgovarati. Moram... moram...«

Zgrabim jaknu i gotovo istr im iz ureda, niz hodnik po stepenicama. Ljudi se vra aju na svoja radna mjesta nakon intervjua i svi bulje u mene dok prolazim pored njih.

»Emma!« Približavaju i se stepenicama, žena po imenu Fiona, koju jedva znam, zgrabi me za ruku. Ima oko 136 kila i uvijek se bori za ve e stolice i šira vrata. »Nikad se nemoj sramiti svoga tijela. Uživaj u njemu! Priroda ti ga je dala! Ako želiš do i u našu radionicu subotom...«

Užasnuto istr gnem svoju ruku iz njezine i po nem klepetati niz mramorne stepenice. Ali, kad sam stigla na donji kat, netko me opet zgrabi za ruku.

»Hej, možeš li mi re i u koje trgovine rabljene robe ideš?« Neka djevojka, koju ni ne poznajem. »Jer, uvijek mi izgledaš tako dobro odjevena...«

»I ja obožavam Barbike!« odjednom se ispred mene na e Carol Finch iz Ra unovodstva. »Ho emo li zajedno osnovati klub, Emma?«

»Ja... ja stvarno moram i i.«

Odmaknem se i po nem tr ati niz stepenice. Ali, ljudi mi i dalje prilaze sa svih strana.

»Nisam znala da sam lezbijka sve do svoje trideset i tre e godine...«

»Puno je ljudi zbunjeno oko religije. Ovo je letak naše studijske grupe o Bibliji...«

»Ostavite me na miru!« viknem tjeskobno. »Ostavite me svi na miru!«

Brzo otr im do izlaza, glasovi me prate, odzvanjaju mramornim predvorjem. Dok neobuzdano guram staklena vrata, zaštitar Dave mi pri e i zuri ravno u moje grudi.

»Izgledaju mi sasvim u redu, dušo«, kaže on ohrabruju e.

Kona no otvorim vrata, istr im van niz ulicu, ne gledaju i ni lijevo ni desno. Napokon zastanem, potonem na klupu i zarijem glavu u ruke.

Tijelo mi se još nije opravilo od šoka.

Jedva da mogu uop e misliti.

U cijelom svom životu nisam nikad bila toliko posti ena.

20.

»Jesi li dobro? Emma?«

Sjedim na klupi oko pet minuta, bulje i u beton, u mozgu mi je totalna zbrka. Do mojeg uha dopre glas koji nadglasava svakodnevne uli ne zvukove što ih stvaraju prolaznici, bu ni autobusi i automobilske trube. To je muški glas. Otvorim o i žmirkaju i zbog sunca i zurim smeteno u par zelenih o iju koje mi se u ine poznatima.

Onda odjednom shvatim. To je Aidan, iz kafi a s frapeima.

»Je li sve u redu?« pita on. »Jesi li dobro?«

Nekoliko sekundi ne mogu mu odgovoriti. Svi moji osje aji razbacani su po podu kao vre ica aja, i ne znam koju prije da pokupim.

»Mislim da je odgovor ne«, kažem napokon. »Nisam dobro. Nisam uop e dobro.«

»Oh.« On izgleda zabrinuto. »Pa... mogu li ti ja kako...«

»Kako bi tebi bilo da sve tvoje tajne otkrije na televiziji ovjek kojem vjeruješ?« kažem ja drhtavo. »Bi li ti bio dobro da si upravo posramljen pred svim svojim prijateljima i kolegama i obitelji?«

Nastane smetena tišina.

»Bi li?«

»Ovaj... vjerojatno ne bih?« on brzo odgovori.

»Upravo tako! Mislim, kako bi se ti osje ao da netko javno otkrije da... nosiš žensko donje rublje?« On probljedi od šoka.

»Ne nosim žensko rublje!«

»Znam da ne nosiš žensko rublje!« razuvjerim ga. »Ili ak, ja ne *znam* da ga ne nosiš, ali pretpostavimo na trenutak da nosiš. Kako bi se tebi svidjelo da je to netko *upravo* rekao svima u takozvanom poslovnom intervjuu na televiziji?«

Aidan zuri u mene, kao da mu mozak odjednom zbraja dva i dva.

» ekaj malo. Onaj intervju s Jackom Harperom. O tome govoriš? Gledali smo ga u kafi u.«

»O, divno!« Dignem ruke u zrak. »Stvarno divno! Jer znaš, bila bi prava šteta da ga netko na ovome svijetu nije gledao.«

»Pa, to si ti? Koja ita petnaest horoskopa na dan i laže o svojoj...« On prekine kad ugleda moj izraz lica. »Oprosti. Oprosti. Sigurno si jako povrije ena.«

»Da. Jesam. Povrije ena sam. I ljuta. I osramo ena.«

I zbunjena, dodam tiho. Tako sam zbunjena i šokirana i zapanjena da imam osje aj da se jedva držim na klupi. U samo nekoliko minuta, cijeli moj svijet preokrenuo se naopa ke.

Mislila sam da me Jack voli. Mislila sam da...

Mislila sam da smo on i ja...

Odjednom me preplavi žestoka bol i ja zakopam glavu u svoje ruke.

»Pa, odakle on zna toliko puno o tebi?« pita Aidan nesigurno. »Jeste li vas dvoje... par?«

»Sreli smo se u avionu.« Dignem pogled pokušavaju i se kontrolirati. »I... provela sam cijeli let pri aju i mu sve o sebi. A onda smo izašli nekoliko puta van, i ja sam mislila...« Glas mi je odjednom visoko sko io. »Zaista sam mislila da je to... znaš.« Osje am kako mi obrazi jarko crvene. »Prava stvar. Ali, istina je da on nikad nije bio zainteresiran za mene, zar ne? Ne zaista. Samo je htio saznati kakva je obi na djevojka s ulice. Za njegovu glupo ciljano tržište. Za njegovu glupu novu žensku liniju.«

Sad, kad me stvarnost prvi put opalila po glavi, suza se spusti niz moj obraz, a za njom potekne i druga.

Jack me iskoristio.

Zato me pozvao na ve eru. Zato je bio tako fasciniran sa mnom. Zato mu je sve što sam govorila bilo interesantno. Zato je bio obuzet.

To nije bila ljubav. To je bio posao.

Odjednom, bez namjere, zajecam.

»Oprosti«, progutam. »Oprosti. Samo... to je bio takav šok.«

»Ne brini se«, kaže Aidan suosje ajno. »To je sasvim normalna reakcija.« On odmahne glavom. »Ne znam puno o velikom poslovanju, ali mi se ini da ti de ki ne do u na vrh bez da nekoga putem ne zgaze. Moraju biti prili no okrutni da bi postali tako uspješni.« On stane gledaju i me kako pokušavam, uspijevaju i, prestati plakati. »Emma, mogu li ti dati savjet?«

»Što?« pogledam ga, brišu i o i.

»Izbaci to na kick-boxingu. Iskoristi tu agresiju. *Iskoristi tu bol.*«

Buljim u njega, ne vjeruju i. Zar nije *slušao*?

»Aidan, ja ne idem na kick-boxing!« ujem se kako piskavo vi em. »Ne idem na kick-boxing, OK? Nikad ni nisam išla!«

»Ne ideš?« Izgleda zbunjeno. »Ali, rekla si...«

»Lagala sam!«

Tišina.

»Dobro«, kaže Aidan na kraju. »Pa... nema frke! Mogla bi krenuti na nešto manje intenzivno. Možda T'ai Chi...« Pogleda me nesigurno. »uj, želiš li nešto popiti? Nešto što e te smiriti? Mogao bih ti napraviti frape od manga i banane s cvijetom kamilice, ubaciti malo umiruju eg muškatnog oraš i a.«

»Ne hvala.« Ispušem nos, duboko udahnem i uzmem torbu. »Mislim da u, zapravo, oti i ku i.«

»Ho eš li biti OK?«

»Bit u dobro«, osmjehnem se na silu. »Dobro sam.«

Ali, naravno, i to je laž. Uop e nisam dobro. Dok sjedim u metrou i putujem ku i, suze mi cure niz lice, jedna za drugom, prave i velike mokre krugove na mojoj suknji. Ljudi bulje u mene, ali me nije briga. Zašto bi me bilo briga? Ve sam pretrpjela najgoru mogu u sramotu; nekoliko ljudi više koji zure u mene ne zna i ništa.

Osje am se tako glupo. Tako *glupo*.

Naravno da nismo srodne duše. Naravno da nije istinski bio zainteresiran za mene. Naravno da me nikad nije volio.

Obuzme me novi val boli i ja potražim maramicu.

»Ne brini se, draga!« kaže krupna dama koja sjedi meni slijeva. Ima na sebi haljinu s uzorcima ananasa. »Nije on toga vrijedan! Idi ku i, operi lice, popij šalicu aja...«

»Kako znate da pla e zbog muškarca?« ubaci se agresivno žena u tamnom odijelu. »To je takav kliše, antifeministi ko gledište. Možda pla e zbog svega! Neke glazbe, nekog stiha, gladi u svijetu, politi ke situacije na Srednjem istoku.« Pogleda me puna nade.

»Zapravo, pla em zbog muškarca«, priznam.

Vlak se zaustavi, a žena u tamnom odijelu preokrene o ima i iza e van. Žena s ananasima tako er preokrene o ima prema njoj.

»Glad u svijetu!« kaže ona podrugljivo, a ja se napola nasmijem. »Ma, nemoj se ti brinuti, ljubavi.« Ona me utješno potapša po ramenu dok ja lagano brišem o i. »Popij šalicu aja, i pojedij nekoliko dobrih okoladica, i lijepo popri aj sa svojom mamom. Još uvijek imaš mamu, zar ne?«

»Zapravo, trenutata no ne pri amo«, priznam.

»Pa onda, s tatom?«

Šutljivo odmahnem glavom.

»Pa... a sa svojom najboljom prijateljicom? Sigurno imaš prijateljicu!« žena s ananasima utješno mi se nasmiješi.

»Da, imam najbolju prijateljicu«, progutam suze. »Ali upravo je preko nacionalne televizije obaviještena da sam imala tajne lezbijske fantazije o njoj.«

Žena s ananasima nekoliko trenutaka tiho bulji u mene.

»Popij šalicu aja«, kaže ona na kraju, ne baš uvjerljivo. »I... sretno, draga.«

Polako iza em iz metrao i popnem se na našu ulicu. Kad sam došla do ugla, stanem, ispušem nos i duboko udahnem nekoliko puta. Bol u grudima se smanjila i sad osje am kako mi rade živci.

Kako u se suo iti s Lissy nakon onoga što je Jack rekao na televiziji? Kako?

Poznajem Lissy već jako dugo. I doživjela sam puno neugodnih trenutaka pred njom. Ali, nijedan nije bio ni približno ovakav.

Ovo je gore od onoga kad sam povraćala u kupaonici njezinih roditelja. Gore od onoga kad me ulovila da se ljubim u ogledalo i govorim ooh, mala' seksi glasom. Ovo je čak gore od onoga kad me uhvatila da pišem eštitku za Valentinovo gospodinu Blakeu, našem učitelju iz matematike.

Još se nadam, unatoč bezizlaznom položaju u kojem sam se našla, da je, možda, odjednom odlučila da mora izaći ili nešto slično. Ali, kad sam otvorila vrata stana, ugledala sam je kako izlazi iz kuhinje u hodnik. I kad me ugleda, vidim to u njezinim očima, totalno je prestrašena.

Znaš, to je to. Ne samo da me Jack iznevjerio, nego mi je uništio i prijateljstvo s najboljom prijateljicom. Nikad više neće biti isto između mene i Lissy. Kao u filmu *Kad je Harry sretno Sally*. Seks se umiješao u našu vezu i sad više ne možemo biti prijateljice jer želimo spavati jedna s drugom.

Ne. Izbriši to. Ne želimo spavati jedna s drugom. Želimo... Ne, stvar je u tome da mi ne želimo...

Kako god bilo. Nije bitno. Ne valja.

»Oh!« kaže ona buljeći u pod. »Ajme! Ovaj... bok, Emma!«

»Bok!« odgovorim prigušenim glasom. »Htjela sam doći kući. U uredu je bilo pre... prestrašno...«

Neodlučno završim i na nekoliko trenutaka nastupi najbolnija, najneizvjesnija tišina.

»Pa... pretpostavljam da si gledala«, kažem napokon.

»Da, gledala sam«, kaže Lissy i dalje buljeći u pod. »I ja...«, ona proćisti grlo. »Samo sam ti htjela reći da... da ako želiš da se iselim, iseliti se.«

Grlo mi se zgrubi. Znala sam. Nakon dvadeset i jedne godine naše se prijateljstvo završilo. Jedna mala tajna izašla na vidjelo - i svemu nastupi kraj.

»OK je«, kažem pokušavajući zadržati suze. »Ja ću se iseliti.«

»Ne!« kaže nelagodno Lissy. »Ja ću se iseliti. Nije tvoja krivnja, Emma. Ja sam ta koja te... navodila.«

»Što?« buljim u nju. »Lissy, nisi me navodila!«

»Da, jesam.« Ona izgleda pogođeno. »Grozno se osjećam. Samo, nikad nisam shvatila da ti... imaš takve vrste osjećaja.«

»Nemam!«

»Ali, sad mi je sve jasno! Ja sam hodala uokolo napola odjevena, nije ni čudo što si bila nezadovoljna!«

»Nisam bila nezadovoljna«, kažem brzo. »Lissy, ja nisam lezbijka.«

»Biseksualka onda. Ili 'multiusmjerenja'. Koji god termin želiš upotrijebiti.«

»Nisam ni biseksualka! Niti multi-što god bilo.«

»Emma, molim te!« Lissy me zgrabi za ruku. »Nemoj se sramiti svoje seksualnosti. Obećajem ti da ću te poduprijeti stopostotno, koju god odluku doneseš...«

»Lissy, nisam biseksualka!« vrisnem. »Ne treba mi podrška! To je bio samo jedan san, OK? To nije bila fantazija, nego samo čudan san, koji nisam namjerno sanjala, i to ne zna i da sam lezbijka, i to ne zna i da mi se na taj način svi oduševljavaju, i to ne zna i ništa.«

»Oh.« Tišina. Lissy izgleda zatečeno. »O, dobro. Mislila sam da je... znaš.« Ona proćisti grlo. »Da si htjela...«

»Ne! To je bio samo san. Samo jedan glupi san.«

»Oh. Dobro.«

Nastupi duga tišina u kojoj Lissy napeto promatra svoje nokte, a ja proučavam kopčicu na svom ručnom satu.

»Pa, jesmo li se zapravo...« kaže Lissy na kraju.

O, Bože!

»Na neki način«, priznam.

»I... jel bilo dobro?«

»Što?« zablejim se u nju.

»U snu.« Ona me pogleda ravno u oči, a obrazi joj lagano pocrvene. »Jesam li bila dobra?«

»Lissy...« kažem tjeskobna izraza lica.

»Bila sam loša, zar ne? Bila sam loša! Znala sam!«

»Ne, naravno da nisi bila loša!« uskliknem. »Bila si... stvarno si bila...«

Ne mogu vjerovati da stvarno vodim razgovor o seksualnom pothvatu svoje najbolje prijateljice kao lezbijke u snu.

»Gle, možemo li ne razgovarati o tome? Dan mi je bio ionako dovoljno sramotan.«

»Oh. O, Bože, naravno«, kaže Lissy, odjednom puna grižnje savjesti. »Oprosti, Emma. Sigurno se osjećaš stvarno...«

»Totalno poniženo i izdano?« pokušam se osmjehnuti. »Da, upravo se tako osjećam.«

»Je li netko iz ureda gledao intervju?« pita Lissy suosjećajno.

»Je li netko iz ureda gledao intervju?« brzo se okrenem. »Lissy, svi su gledali. Svi su znali da je riječ o meni! I svi su mi se smijali, a ja sam htjela propasti u zemlju i umrijeti...«

»O, Bože«, kaže Lissy ojačano. »Stvarno?«

»Bilo je grozno.« Zatvorim oči dok me ponovno obuzima osjećaj poniženja. »Nikad u cijelom svom životu nisam bila tako posramljena. Nikad se nisam osjećala tako... ogoljeno. Cijeli svijet zna da su mi tange neudobne i da zapravo ne idem na kick-boxing, i da nikad nisam pročitala Dickensa.« Glas mi sve više i više podrhtava, a onda, bez upozorenja, glasno zajecam. »O, Bože, Lissy. Imala si pravo. Osjećam se kao totalna... glupa glava. Samo me iskorištavao, od samog početka. Nikad nije zaista bio zainteresiran za mene. Ja sam bila samo... projekt za marketinško istraživanje.«

»To ne znaš!« kaže ona nesretno.

»Znam! Naravno da znam. Zato je bio obuzet. Zato je bio tako fasciniran svime što sam govorila. To nije bilo zato što me volio. To je bilo zato što je shvatio da ima svog krajnjeg kupca, baš pored sebe. Normalnu, običnu djevojku s ulice kojoj nikad inače ne bi posvetio ni trenutak svog vremena!« Opet glasno zajecam. »Mislim, rekao je to na televiziji, nije li? Ja sam 'ništa posebno' djevojka.«

»Nisi«, kaže Lissy energično. »Nisi 'ništa posebno'!«

»Jesam! Upravo sam to. Jedno obično ništa. I bila sam toliko glupa da sam svemu tome povjerovala. Iskreno sam mislila da me Jack voli. Mislim, možda ne baš da me voli.« Osjetim kako crvenim. »Ali... znaš. Da osjećao za mene isto što i ja za njega.«

»Znam.« Lissy izgleda kao da bi i ona mogla zaplakati. »Znam da jesi.« Nagne se prema meni i vrsto me zagrlila.

Odjednom se naglo povuče. »Ovo nije nezgodno, ha? Mislim, nije da te... uzbuđuje ili takvo što...«

»Lissy, zadnji put ti kažem da nisam lezbijka!« viknem razdražljivo.

»OK!« kaže ona brzo. »OK. Oprosti.« Još me jednom vrsto zagrlila, a onda ustane. »Dođi«, kaže. »Treba ti piće.«

Izađemo na mali, zelenilom obrastao balkon iznad kojega je, kad smo unajmile stan, pisalo da je 'prostrana krovna terasa'. Sjednemo na dio koji obasjava sunce ispijaju i rakiju koju je Lissy kupila u duty-freeju prošle godine. Usta mi nepodnošljivo gore od svakog gutljaja, ali pet sekundi kasnije osjećam umirujuću toplinu po cijelom tijelu.

»Trebala sam znati«, kažem bulje u oči. »Trebala sam znati da tako veliki važni milijunaš nikad ne bi istinski bio zainteresiran za djevojku poput mene.«

»Ja jednostavno ne mogu vjerovati«, kaže Lissy, teško uzdahnuvši po tisu iti put. »Ne mogu vjerovati da je sve to bilo lažno. Sve je bilo tako *romantično*. Kad je promijenio mišljenje o odlasku u Ameriku... i autobus... i kad ti je donio onaj ruži asti koktel...«

»Ali u tome i jest stvar.« Osje am kako mi se o i pune suzama pa ih zaustavim treptanjem. »Upravo je to ponižavaju e. On je to no znao što e mi se svidjeti. U avionu sam mu rekla da mi je Connor dosadio. Znao je da želim uzbu enje i intrigu i veliku ljubavnu avanturu. Samo me hranio svime što je znao da želim. I ja sam mu vjerovala... zato što sam željela vjerovati.«

»Zar zaista misliš da je cijela stvar bila samo jedan veliki plan?« Lissy se ugrize za usnu.

»Naravno da je to bio plan«, kažem ja pla ljivo. »Namjerno me pratio, promatrao je sve što sam radila, htio je u i u moj život! Sjeti se samo kako je bio ušao u moju sobu i posvuda njuškao. Nije ni udo što je bio tako prokleta zainteresiran. Sto posto je cijelo vrijeme sve i bilježio. Pretpostavljam da je imao diktafon u džepu. A ja sam ga... pozvala da u e.« Otpijem veliki gutljaj rakije i protrnem. »Nikad više ne u vjerovati ni jednom muškarcu. Nikad.«

»Ali, bio je tako drag!« kaže Lissy žalosno. »Jednostavno ne mogu vjerovati da je bio tako cini an.«

»Lissy...« pogledam je. »Istina je da ovjek poput njega ne do e do vrha ako nije nemilosrdan i putem ne zgazi nekoliko ljudi. Ne može druk ije.«

»Misliš?« Ona bulji u mene skupljenih obrva. »Možda imaš pravo. Bože, kako je to deprimiraju e.«

»Jel to Emma?« ujem pištavi glas i Jemmima se pojavi na balkonu u bijelom ogrta u i s maskom na licu, bijesno skupljenih o iju. »Tako dakle! Gospo ice 'nikad ne posu ujem tvoju odje u'. Što mi imaš za re i o mojim Prada sandalicama s remen i ima?«

O, Bože. Više nema smisla lagati, zar ne?

»Da su stvarno špi aste i neudobne«, kažem slegnuvši ramenima, a Jemima oštro uzdahne.

»Znala sam! Cijelo sam vrijeme znala. Ti stvarno posu uješ moju odje u. A što je s mojim Joseph džemperom?

I mojom Gucci torbicom?«

»Kojom Gucci torbicom?« prkosno joj vratim.

Na trenutak je Jemima ostala bez rije i.

»Svim Gucci torbicama!« kaže ona na kraju. »Znaš, mogla bih te tužiti za to. Mogla bih te operušati!« Mahne mi pred o ima nekim papiri em. »Imam ovdje popis svih komada odje e za koje sumnjam da ih nisam samo ja nosila u posljednja tri mjeseca...«

»Daj za epi više o svojoj odje i«, kaže Lissy. »Emma je stvarno uzrujana. Totalno ju je iznevjerio i ponizio ovjek za kojeg je mislila da je voli.«

»E pa, koje iznena enje, da se stvarno onesvijestim od šoka«, kaže Jemima zajedljivo. »Mogla sam ti re i što e se dogoditi. I *rekla* sam ti! Nikad ne pri aj muškarcu o sebi jer e to sigurno dovesti do problema. Nisam li te upozorila?«

»Rekla si da ne e dobiti kamen na ruku!« povikne Lissy. »Nisi rekla da e do i na televiziju i cijeloj naciji objaviti njene osobne tajne. Znaš, Jemima, mogla bi pokazati malo više suosje anja.«

»Ne, Lissy, ima pravo«, kažem ja o ajno. »Cijelo je vrijeme imala pravo. Da sam držala svoj glupi jezik za zubima, ništa se od ovoga ne bi dogodilo.« Posegnem za bocom rakije i tmurno si nato im još jednu ašu. »*Veze jesu* ratno bojište. *One jesu* šah. A što sam ja napravila? Ja sam odjednom bacila sve svoje figure na stol i rekla: 'Evo! Evo ti svel!« Otpijem gutljaj svog pi a. »Istina je da si muškarci i žene ne smiju ništa govoriti. *Ništa*.«

»Slažem se s tobom potpuno«, kaže Jemima. »Ja planiram re i svom budu em mužu što je mogu e manje o sebi...« Ona se prekine jer je zazvonio beži ni telefon u njenoj ruci.

»Bok!« kaže ona u slušalicu. »Camilla? Oh. Ovaj... OK. Samo pričekajte trenutak.«
Ona stavi ruku preko slušalice i pogleda me razroga enih oči. »Jack je!« bez glasa je rekla.

Zurim u nju totalno šokirana.

Nekako sam zaboravila da on postoji u stvarnom svijetu. Sve što vidim je to lice na televizijskom ekranu, kako se smije, klima glavom i polako me ponižava.

»Reci mu da Emma ne želi prići s njim!« sikne Lissy.

»Ne! *Trebala* bi razgovarati s njim«, sikne Jemima. »Inače ne misli da je pobijedio.«

»Ali, sigurno...«

»Daj mi slušalicu!« kažem i zgrabim telefon iz Jemimine ruke. Srce mi tuče. »Bok«, kažem najmirnijim tonom koji mogu trenutačno proizvesti.

»Emma, ja sam«, čujem Jackov poznati glas i bez upozorenja osjetim navalu emocija koje me skroz obuzmu. Želim plakati. Želim ga udariti, povrijediti ga...

Ali se nekako kontroliram.

»Ne želim više nikad razgovarati s tobom«, kažem. Prekinem vezu, teško dišući.

»Bravo!« uzvikne Lissy.

Trenutak kasnije telefon ponovno zazvoni.

»Molim te, Emma«, kaže Jack, »saslušaj me na trenutak. Znam da si sigurno uzrujana. Ali, ako mi dopustiš da ti na sekundu objasnim...«

»Nisi li me čuo?« viknem zacrvenjevši se u licu. »Iskoristio si me i ponizio, i ne želim nikad više s tobom razgovarati, niti te vidjeti, niti te čuti, niti... niti...«

»Te osjetiti«, sikne Jemima uporno klimajući glavom.

»... niti te dodirnuti. Nikad više. Nikad.« Isključim telefon, uletim u stan i izvučem žicu iz zida. Zatim drhtavim rukama iz torbe izvadim mobitel, koji upravo počinje zvoniti, ali ga ugasi.

Ponovno izađem na balkon, još uvijek se tresući od šoka. Ne mogu vjerovati da se sve ovako završilo. U jednom se danu moja cijela savršena ljubavna veza raspala na komadiće.

»Jesi li dobro?« pita tjeskobno Lissy.

»Dobro sam. Bar mislim.« Utonem u stolicu. »Malo se tresem.«

»Čuj, Emma«, kaže Jemima proučavajući svoju kožicu oko noktiju. »Ne želim te požurivati. Ali, znaš što trebaš učiniti, zar ne?«

»Što?«

»Moraš mu se osvetiti!« Digne pogled i fiksira me odlučnim pogledom. »Moraš ga natjerati da ti plati.«

»O, ne.« Lissy se namrgodi. »Nije li osveta, u biti, nedostojanstvena? Nije li bolje da se jednostavno makne?«

»Kakve koristi od micanja?« uzvratila Jemima. »Hoće li ga to naučiti pameti? Hoće li ga to navesti da poželi da te nikad nije naljutio?«

»Emma i ja smo se složile oko toga da ćemo radije ostati moralno nadmoćne«, kaže odlučno Lissy. »Živjeti dobro je najbolja osveta.« George Herbert.«

Jemima tupo bulji u nju nekoliko sekundi.

»Kako god«, kaže ona okrećući se meni. »Rado ću ti pomoći. Osveta je moja specijalnost, iako to ja kažem...«

Izbjegavam pogledati Lissy.

»Što si imala na pameti?«

»Oderati mu auto, podrapati mu odijela, zašiti ribu u zastore i čekati da počinje trunuti...« Jemima odmah odverгла kao da recitira poeziju.

»A to si naučila u školi za ribarenje?« pita Lissy, preokrećući oči.

»Totalna sam feministica«, odvrati joj Jemima. »Mi žene moramo se boriti za naša prava. Znaš, prije nego što se udala za mog oca, moja je mama hodala s nekim znanstvenikom koji ju je ostavio. Promijenio je mišljenje tri tjedna prije vjenanja, jel možete to vjerovati? Tako se ona jedne noći ušuljala u njegov laboratorij i isključila sve njegove glupe aparate iz struje. Cijeli projekt mu je bio uništen! Ona uvijek kaže da je to Emerson naučilo pameti!«

»Emerson?« kaže Lissy zureći u nju ne vjerujući i svojim ušima. »Kao... Emerson Davies?«

»Tako je! Davies.«

»Emerson Davies, koji je skoro otkrio lijek za velike boginje?« »Pa, nije smio tako navlačiti mamu, zar ne?« kaže Jemima buntovno podignuvši bradu. Okrene se prema meni. »Drugi mamin savjet je ulje od feferona. Nekako središ da se opet seksaš s tipom, a onda kažeš: 'Što misliš da upotrijebimo malo ulja za masažu?' I onda ga utrljaš na njegov... znaš što.« Oči joj zasjaje. »Boljet će ga na pravome mjestu!«

»To ti je *mama* rekla?« pita Lissy.

»Da«, kaže Jemima. »To je bilo baš slatko. Posjela me na moj osamnaesti rođendan i rekla da trebamo porazgovarati o muškarcima i ženama...«

Lissy zapanjeno bulji u nju.

»I tada ti je rekla da trebaš utrljati ulje od feferona na muške genitalije?«

»Samo ako loše postupaju sa mnom«, kaže Jemima zlovoljno. »Što tebe muči, Lissy? Misliš da trebaš pustiti muškarce da te pregaze i onda odu kao da se ništa nije dogodilo? Veliki napredak za feminizam.«

»Ne kažem to«, kaže Lissy. »Samo, ne bih se osvećivala ... uljem od feferona!«

»A kako bi se ti osvetila, pametnjakovičko?« pita Jemima stavljajući ruke na bokove.

»OK«, kaže Lissy. »Ako bih se tako nisko spustila i išla se osvećivati, što nikad ne bi napravila jer to smatram velikom pogreškom...« Zastane da uzme dah. »Učinila bih isto što i on. Otkrila bih jednu *njegovu* tajnu.«

»Zapravo... to uopće nije loša ideja«, kaže Jemima nerado.

»Poniziti *ga*«, kaže Lissy kao da brani svoju glavu. »Osramotiti *ga*. Vidjeti kako se to njemu sviđa.«

Obje se okrenu prema meni pogledima punim otkrivanja.

»Ali, ja ne znam ni jednu njegovu tajnu«, kažem.

»Moraš znati!« vikne Jemima.

»Naravno da znaš!«

»Ne znam«, kažem osjećajući se opet poniženo. »Lissy, cijelo si vrijeme imala pravo. Naša veza je bila totalno jednostrana. Ja sam njemu povjerila sve svoje tajne, ali on nije podijelio ni jednu svoju sa mnom. Ništa mi nije rekao. Uopće nismo srodne duše. Ja sam bila totalno zalupljena budala.«

»Emma, nisi budala«, kaže Lissy stavljajući i suosjećajno ruku na moju. »Samo si mu vjerovala.«

»Vjerovati i biti budala je jedno te isto.«

»Ma, sigurno znaš *nešto!*« kaže Jemima. »Spavala si s njim, zaboga! Sigurno ima tajne. Neke slabe točke.«

»Ahilovu petu«, ubaci se Lissy, a Jemima je udno pogleda.

»To ne mora biti vezano za njegovo stopalo«, kaže ona i okrene se prema meni, pogledavši me s izrazom 'Lissy je prolupala'. »Može biti bilo što. Bilo što. Razmisli!«

Zatvorim poslušno oči i razmišljam o našim susretima. Ali, malo mi se vrti u glavi od silne raskrižane tajne... Jackove tajne... misli...

Škotska. Odjednom mi padne na pamet. Otvorim oči osjećajući radost. Znam jednu njegovu tajnu. Znam!

»Što?« kaže Jemima napeto. »Jesi li se sjetila neke?«

»On...« zastanem osje aju i se rastrgano.

Obe ala sam Jacku. Obe ala sam.

Ali onda, pa što ako jesam? Pa što jebeno onda? Prsa mi se opet napune emocijama. Zašto se, dovraga, držim obe anja koje sam mu dala? Pa on nije zadržao ni jednu moju tajnu za sebe, zar ne?

»Bio je u Škotskoj!« kažem pobjedonosno. »Prvi put kad smo se sreli nakon aviona, molio me da nikome ne kažem kako je bio u Škotskoj.«

»Zašto?« pita Lissy.

»Nemam pojma.«

Nastupi stanka.

»Hmm«, kaže Jemima blago. »To baš i nije najsramotojnija tajna na svijetu, zar ne? Mislim, puno pametnih ljudi živi u Škotskoj. Nemaš ništa bolje? Kao... nosi li možda periku za prsa?«

»Periku za prsa!« Lissy se po ne glasno smijati. »Ili tupe!«

»Naravno da ne nosi periku za prsa. Niti tupe«, kažem gnjevno. Zar one stvarno misle da bih izašla s tipom koji nosi tupe?

»E pa, onda nešto moraš izmisliti«, kaže Jemima. »Znaš, prije veze sa znanstvenikom, neki političar je vrlo loše postupao s mamom. Tako da je onda ona izmislila priču u kojoj je on primao mito od komunističke partije, pa se priča proširila po Donjem domu Parlamenta. Ona uvijek kaže da je to Dennis naučilo pameti!«

»Nije valjda... Dennis Llewellyn?« pita Lissy.

»Hm, da, mislim da je to bio on.«

»Osramo eni ministar unutarnjih poslova?« Lissy izgleda zaprepašteno. »Onaj koji se cijeli život borio da skinje ljagu sa svojeg imena i završio na psihijatriji?«

»Pa, nije se trebao poigravati s mamom, zar ne?« kaže Jemima podignuvši bradu. Mobitel se oglasi u njenom džepu. »Vrijeme je za moju kupku za stopala!«

Kad je nestala u kupaonicu, Lissy preokrene oči na zid.

»Luda je«, kaže ona. »Totalno luda. Emma, ništa ne možeš izmisliti o Jacku Harperu.«

»Ne mogu ništa izmisliti!« kažem srdito. »Što misliš, tko sam ja? A ionako...« Zabuljim se u svoju rakiju osje aju i kako mi nestaje veselje.

»Koga ja zavaravam? Nikad se ne bih mogla osvetiti Jacku. Nikad ga ne bih mogla povrijediti. On nema slabosti. On je veliki, moćni milijunaš.« Očajno otpijem svoje piće. »A ja sam ništa posebno... bezvezno... obična... ništa.«

21.

Sljedeće se jutro probudim puna bojazni i strepnje. Osjećam se baš kao petogodišnjakinja koja ne želi ići u vrtić. To jest, petogodišnjakinja s teškim mamurlukom.

»Ne mogu ići«, kažem kad je sat pokazao 8.30. »Ne mogu se suočiti s njima.«

»Da, možeš«, kaže Lissy ohrabrujući me i zakopavajući mi jaknu. »Bit će sve u redu. Samo bradu gore.«

»Što ako budu grozni prema meni?«

»Neće biti grozni prema tebi. Pa prijatelji su ti. A ionako su dosad sigurno već sve zaboravili.«

»Nisu! Zašto ne mogu ostati s tobom kod kuće?« zgrabim je za ruku preklinjujući je. »Bit će dobro, obećavam ti.«

»Emma, već sam ti objasnila«, kaže Lissy strpljivo. »Danas moram ići na sud.«

Izvu e svoju ruku iz svoje. »Ali, bit u tu kad se vratiš. I pojest emo nešto jako fino za ve eru. OK?«

»OK«, kažem ja tihim glasom. »Može okoladni sladoled?«

»Naravno da može«, kaže Lissy, otvaraju i vrata stana. »Hajde, idi sad. Bit e sve u redu!«

Osje aju i se kao pas kojeg su nogom izbacili iz stana, si em stepenicama i otvorim vrata zgrade. Upravo izlazim iz zgrade kad se kombi zaustavi ispred mene. ovjek u plavoj uniformi iza e i pogledom traži broj zgrade, drže inajve i buket cvije a koji sam ikad vidjela, vezan tamnozelenom vrpcom.

»Dobar dan«, pozdravi me. »Tražim Emmu Corrigan.«

»To sam ja!« kažem iznena eno.

»Aha!« On se osmjehne i pruži prema meni olovku i podložak. »Pa, danas vam je sretan dan. Potpišite se ovdje...«

Buljim u buket ne vjeruju i svojim o ima. Ruže, frezije, prekrasno ljubi asto cvije e... predivne tamnocrvene raskošne stvari... tamnozeleni dijelovi paprati... blijedozeleno cvije e koje izgleda kao šparoga...

OK, možda ne znam kako se zovu. Ali, znam jednu stvar. Ovo cvije e je skupo.

Postoji samo jedna osoba koja ga je mogla poslati.

» ekajte«, kažem ne uzevši olovku. »Želim provjeriti od koga je.«

Zgrabim omotnicu, otvorim je i preletim podužom porukom do samog potpisa.

Jack.

Osjetim navalu emocija. Nakon svega što je napravio, zar stvarno misli da me može potkupiti s jadnom gomilom cvije a?

Dobro, ogromnom, luksuznom gomilom cvije a.

Ali, to nije važno.

»Ne želim ga, hvala«, kažem podignuvši bradu.

»*Ne želite* ga?« dostavlja se zableji u mene.

»Ne. Recite osobi koja ga je poslala, da hvala, ali ne, hvala.«

»Što se doga a?« ujem zadihani glas iza sebe, okrenem se i vidim Lissy kako zuri u buket. »O, moj Bože! Je li od Jacka?«

»Da. Ali ga ne želim«, kažem. »Molim vas, odnesite ga.«

» ekajte!« vikne Lissy zgrabivši celofan. »Dajte da ih samo pomirišem.« Zakopa lice u cvije e i duboko udahne. »Mmm! To je apsolutno nevjerovatno! Emma, jesi li ih pomirisala?«

»Ne«, kažem ljutito. »Ne želim ih mirisati.«

»Nikad nisam vidjela tako prekrasno cvije e.« Ona pogleda u ovjeka. »Pa, što e se dogoditi s njim?« »Ne znam.« On slegne. »Pretpostavljam da e ga baciti.«

»Ajme!« Ona me pogleda. »To je takva šteta...«

ekaj malo. Nije valjda da ona...

»Lissy, ne mogu ga *prihvatiti!*« viknem. »Ne mogu! Mislit e da kažem kako je sve u redu me u nama.«

»Da, imaš pravo«, kaže Lissy nevoljko. »Moraš ga vratiti.« Ona dodirne ruži astoljubi astu laticu ruže. »Takva šteta...«

»Što da vrati?« ujem oštar glas iza sebe. »Šališ se, zar ne?«

O, za Boga miloga! Sad je i Jemima došla na ulicu, još uvijek u bijeloj spava ici. »Ne eš ga vratiti!« prodere se ona. »Sutra nave er imam tulum uz ve eru. Savršeno e se uklopiti.« Ona zgrabi etiketu. »Smythe i Fox! Imaš li uop e pojma koliko je ovo cvije e skupo?«

»Nije me briga koliko je skupo!« viknem. »Od Jacka je! Ne mogu ga zadržati.«

»Zašto ne?«

Nevjerojatna je.

»Zato što... zato što je to pitanje principa. Ako ga zadržim, to je kao da mu kažem: 'Opraštam ti.'«

»Ne mora zna iti«, odvrati Jemima. »Možda govoriš: 'Ne opraštam ti.' Ili možda kažeš: 'Ne želim se zamarati s vra anjem glupog cvije a, eto koliko mi malo zna iš.'«

Nastupi tišina u kojoj svi razmišljamo o tome.

Stvar je u tome da je to uistinu predivno cvije e.

»Pa, želite li ga ili ne?« kaže dostavlja .

»Ja...« O, Bože, sad sam skroz zbunjena.

»Emma, ako ga vratiš, izgledat eš slabo«, kaže odlu no Jemima. »Izgledat eš kao da ne možeš podnijeti nikakvo sje anje na njega u ku i. Ali, ako ih zadržiš, onda govoriš: 'Nije mi stalo do tebe!' vrsto stojiš na nogama! Snažna si. I...«

»O, Bože, OK!« kažem i zgrabim olovku od dostavlja a. »Potpisat u. Ali, možete li mu, molim vas, re i da to ne zna i da mu opraštam, niti da ne kažem da nije cini an, okrutan, odvratni izrabljiva i ostalo, jer da Jemima nema tulum, ovo bi cvije e odmah završilo u sme u.« Kad sam prestala, toliko sam se zajapurila u licu da jedva dišem, a olovkom sam tako jako stisnula to ku, da sam podrapala papir. »Možete li sve to zapamtiti?«

Dostavlja me blijedo gleda.

»Dušo, ja samo radim u skladištu.«

»Znam!« kaže Lissy odjednom. Ona zgrabi podložak i ispod mog imena velikim slovima napiše BEZ PREDRASUDA.

»Što to zna i?« kažem.

»To zna i: 'Nikad ti ne u oprostiti, ti gade jedan... ali u cvije e ipak zadržati.'«

»I još uvijek eš mu se osvetiti«, doda Jemima odlu no.

Danas je jedno od onih prekrasno vedrih, svježih jutara od kojih pomisliš da je London stvarno najbolji grad na svijetu. Dok hodam od metroa do posla, osje am se malo bolje.

Možda Lissy ima pravo. Možda su svi na poslu stvarno zaboravili cijelu stvar. Mislim, sagledajmo situaciju malo objektivnije. To nije bila tako velika stvar. Nije bilo tako interesantno. Zasigurno je ve neki drugi tra na tapeti. Sigurno e svi pri ati o... nogometu. Ili o politici, ili ne emu sli nom. Tako je.

Otvaram staklena vrata prema predvorju s malim optimizmom i u em visoko drže i glavu.

»... Barbie posteljina!« odmah ujem s drugog kraja mramora. Tip iz Odjela ra unovodstva razgovara sa ženom koja nosi oznaku 'Posjetitelj' i pažljivo ga sluša.

»... cijelo ovo vrijeme se ševila s Jackom Harperom?« ujem glas iznad sebe i pogledam gore te vidim grupu djevojaka koje se penju stepenicama.

»Connor je taj kojeg žalim«, jedna kaže. »Jadan de ko...«

»... pretvarala se da voli jazz«, netko drugi je govorio izlaze i iz dizala. »Mislim, zašto bi, zaboga, netko to radio?«

OK. Zna i... nisu zaboravili.

Sav moj optimizam je zamro i na trenutak pomislim da bih mogla pobje i i provesti ostatak života ispod pokriva a.

Ali, ne mogu.

Kao prvo, vjerojatno bi mi dosadilo ve nakon tjedan dana. A drugo... moram se suo iti sa svima njima. Moram ovo u initi.

Stisnuvši šake, polako se po nem penjati po stepenicama i hodati niz hodnik. Svi pored kojih prolazim ili me napadno gledaju ili se pretvaraju da me ne gledaju kad me gledaju i barem pet razgovora prekinulo se u trenutku kad su me ugledali.

Stigavši do vrata Marketinškog odjela, duboko udahnem i zatim u em, pokušavaju i izgledati najbezbriznije moguće.

»Bok, svima«, kažem skidajući jaknu i vješajući je o svoju stolicu.

»Emma!« usklikne Artemis tonom sarkastičnog zadovoljstva. »Pa nisam te očekivala!«

»Dobro jutro, Emma«, kaže Paul izlazeći iz svog ureda i procjenjivački me gledajući. »Jesi OK?«

»Dobro sam, hvala.«

»Želiš li o nečemu... razgovarati?« Na moje iznenađenje, on izgleda kao da to stvarno misli.

Ali, zaista. Što si on misli? Da ću u njegov ured i plakati mu na ramenu, 'Taj gad Jack Harper me iskoristio!'

To ću napraviti samo ako budem stvarno, stvarno deprimirana.

»Ne«, kažem, a lice me zasvrbi. »Hvala, ali OK sam.«

»Odlino.« On zastane, zatim poprimi više poslovni ton. »Sad, pretpostavljam, kad si ju er zbrisala kući, da je to bilo zato što si odlučila raditi ondje.«

»Ovaj... da.« Pročistim grlo. »Tako je.«

»Nesumnjivo, sigurno si obavila puno korisnih zadataka?«

»Em... da. Puno.«

»Odlino. To sam i mislio. U redu onda, nastavi dalje. I vi ostali, također.« Paul upozoravajući pogleda po uredu. »Zapamtite što sam rekao.« »Naravno«, kaže odmah Artemis. »Svi smo zapamtili!«

Paul opet nestane u svojem uredu, a ja ukočeno buljim u svoje računalo dok se diže program. Sve će biti u redu, kažem samoj sebi. Usredotočujući se na posao, totalno se unijeti...

Odjednom postanem svjesna kako netko poprilično glasno pjevuši neku melodiju. Neku poznatu. To su...

To su Carpentersi.

Sad se još nekoliko glasova u sobi priključuje pjevušenju.

»Pored teeeebeee...«

»'Si dobro, Emma?« pita Nick kad sam sumnjivo dignula glavu. »Trebaš maramicu?«

»Pored teeeebeee...« svi počinu u isti glas i ujem prigušeno smijuljenja.

Ne mogu reagirati. Ne mogu im priuštiti to zadovoljstvo.

Najmirnije što mogu, kliknem mišem na svoj e-mail i otvorim usta od šoka. Inače dobivam desetak mailova ujutro, ako i toliko. Danas ih imam devedeset i pet.

Tata: Zaista bih volio porazgovarati...

Carol: Skupila sam još dvoje ljudi za naš Barbie klub!

Moira: Znam gdje možeš kupiti vrlo udobne tange...

Sharon: Pa, koliko to već dugo traje!!!

Fiona: Re: tečaj o svjesnosti svoga tijela...

Pomišću mišem prema dolje po beskrajnoj listi mailova i odjednom osjetim ubod u srce.

Imam tri poruke od Jacka.

Što da radim?

Da ih pročitam?

Ruka mi nesigurno lebdi nad mišem. Zaslužuje li barem jednu šansu da mi objasni?

»O, Emma«, kaže Artemis nevino, dok prilazi mom stolu noseći čašicu. »Pitala sam se bi li ti se svidio ovaj džemper. Meni je malo premalen, ali je vrlo lijep. A tebi bi trebao super stajati, jer...« ona zastane i pogleda Caroline... »je veličina 36.«

Njih dvije se istodobno počinu histerično hihotati.

»Hvala, Artemis«, kažem ja suho. »To je zaista lijepo od tebe.«

»Idem po kavu«, kaže Fergus ustaju i. »Želi li netko nešto?«

»Daj meni Harvey's Bristol Cream«, naru i Nick veselo.

»Ha-ha«, promrmljam si u bradu.

»O, Emma, htio sam ti re i«, dodu Nick došetavši do mog stola. »Ona nova tajnica u Odjelu administracije. Jesi li je vidjela? Dobra je, jelda?«

On mi namigne, a ja ga tupo gledam na trenutak, ne shva aju i što govori.

»Ima dobru jež frizuru«, dodu on. »I dobre hla e s naramenicama.«

»Za epi!« ljutito se izderem i osjetim kako mi lice gori. »Nisam... nisam... Daj odjebite, svi vi!«

Drhtavim rukama od bijesa brzo izbrišem svaki Jackov e-mail. Ništa on ne zaslužuje. Nikakvu šansu. Ništa.

Ustanem i išetam iz sobe teško dišu i. Krenem prema ženskom zahodu, zalupim vratima za sobom i naslonim elo na ogledalo. Mržnja prema Jacku hukti u meni kao lava. Ima li on pojma kroz što ja sad prolazim? Ima li on uop e pojma što mi je napravio?

»Emma!« Ne iji glas mi prekine misli i ja se trznem. Odjednom osjetim laganu bojazan.

Katie je ušla u ženski zahod, a nisam je ni ula. Stoji iza mene drže i svoju kozmeti ku torbicu. Vidim njeno lice u ogledalu, pored moga... i nije nasmiješeno. Ovo je poput *Fatalne privlačnosti*.

»Zna i«, kaže ona udnim glasom, »ne voliš kuki ane stvari.«

O, Bože! O, Bože. Što sam to u inila? Oslobodila sam opsesivnu i psihoti nu stranu Katie koju još nitko nikad nije vidio. Divlja ki pomislim da e me možda nabosti na iglu za kuki anje.

»Katie«, kažem, a srce mi jako tu e. »Katie, molim te, saslušaj me. Nikad nisam mislila... Nikad nisam relda...« »Emma, nemoj ni pokušavati.« Ona podigne ruku. »Nema svrhe. Obje znamo istinu.«

»Pogriješio je!« kažem ja brzo. »Zabunio se! Rekla sam mu da ne volim... ovaj... ki aste stvari. Znaš, ono šarenilo koje bliješti u o i...«

»Znaš, ju er sam bila stvarno uzrujana.« Katie me prekine sablasnim osmijehom. »Nakon posla sam otišla ravno ku i i nazvala svoju mamu. I znaš što mi je rekla?«

»Što?« pitam sa strahom.

»Rekla mi je da... ni ona ne voli kuki ane stvari.«

»Što?« okrenem se i zablejim u nju.

»Ni moja baka ih ne voli.« Ona pocrveni u licu i sad opet izgleda kao stara Katie. »Niti itko od moje rodbine. Svi se oni ve godinama pretvaraju, isto kao i ti. Sad sve ima smisla!« Ton njenog glasa povisi se od uznemirenosti. »Znaš, napravila sam za prošli Boži svojoj baki veliki prekriva za kau , a ona mi je rekla da su joj ga ukrali lopovi. A ja si mislim, pa kakvi to lopovi kradu kuki ane pokriva e za kau e?«

»Katie, ne znam što bih rekla...«

»Emma, zašto mi nisi mogla prije re i? Sve to vrijeme sam radila glupe poklone koje ljudi nisu željeli.«

»O, Bože, Katie, tako mi je žao!« kažem osje aju i grižnju savjesti. »Tako mi je žao. Ja te samo... nisam htjela povrijediti.«

»Znam da si htjela biti ljubazna. Ali, sad se osje am tako glupo.«

»E pa, sad smo dvije«, kažem pomalo mrzovoljno.

Vrata se otvore i Wendy iz Ra unovodstva u e. Tišina je dok ona bulji u nas, otvori usta, a onda ih zatvori i nestane u jednom od WC-a.

»Pa, jesi ti OK?« kaže Katie tišim glasom.

»Dobro sam«, kažem lagano slegnuvši ramenima. »Znaš...«

Da, tako sam dobro da se radije skrivam u zahodu nego da se suo im sa svojim kolegama.

»Jesi li razgovarala s Jackom?« pita ona nesigurno.

»Ne. Poslao mi je neko glupo cvijeće. Kao, aha da, to će sad sve popraviti. Vjerojatno ga on sam nije ni naručio, nego je rekao Svenu da to obavi.«

Ujmem zvuk puštanja vode i Wendy izađe iz WC-a.

»Pa... ovo je maskara o kojoj sam ti pričala«, kaže Katie brzo, pružaju mi je.

»Hvala«, kažem. »Kažeš... ovaj... da daje guš i izgled i produžuje trepavice?«

Wendy zakoluta oči.

»OK je«, kaže ona. »Ne slušam vas.« Operete ruke, posušite ih, a onda me napeto pogleda.

»Pa, Emma, izlaziš li s Jackom Harperom?«

»Ne«, kažem ja kratko. »Iskoristio me i iznevjerio mi, da budem iskrena, bila bih sretna da ga više nikad u svom životu ne vidim.«

»O, dobro!« kaže ona veselo. »Samo, baš sam se pitala. Ako ikad opet progovoriš s njim, mogla bi mu napomenuti da bih se željela premjestiti u Odjel za odnose s javnošću.«

»Što?« tupo zurim u nju.

»Ako bi mu to mogla usput napomenuti. Da imam dobre komunikacijske vještine i da mislim kako sam prikladna za odnose s javnošću.«

Usput napomenuti? Kao, naprimjer: 'Ne želim te više nikada vidjeti, Jack, i usput, Wendy misli da bi joj super išlo u odnosima s javnošću'?

»Nisam baš sigurna«, kažem na kraju. »Mislim... da ja to ne bih mogla napraviti.«

»Pa, mislim da je to jako sebi no od tebe, Emma«, kaže Wendy izgledaju mi uvriježeno.

»Sve što tražim jest da mu, ako budete o tome razgovarali, natukneš kako bih se ja preselila u Odjel za odnose s javnošću. Samo da napomeneš. Mislim, zar je to tako teško?«

»Wendy, daj se gubi!« kaže Katie. »Ostavi Emmu na miru.«

»Samo sam je pitala!« kaže Wendy. »Pretpostavljam da sad misliš kako si iznad nas, zar ne?«

»Ne!« uzviknem u šoku. »Uopće nije tako...« Ali Wendy je već ljutito izjurila iz zahoda.

»Super«, kažem drhtavim glasom. »Stvarno super! Sad će me svi, uz sve ostalo, još i mrziti.«

Oštro izdahnem i zabljudim se u svoj odraz u ogledalu. Još uvijek ne mogu vjerovati kako se sve okrenulo naopačke, samo tako. Ispalo je da je sve u što sam vjerovala pogrešno. Moj savršeni muškarac je čini ni izrabljiva. Moja ljubavna veza iz snova je, zapravo, izmišljotina. Bila sam sretnija nego ikad u životu. A sad sam samo glupi, poniženi predmet ismijavanja.

O, Bože! Oči me opet peku.

»Jesi li dobro, Emma?« pita Katie tužno me gledajući. »Evo ti maramica.« Ona prokopa po svojoj kozmetici u torbici. »Evo ti i gel za oči.«

»Hvala«, kažem teško progutavši. Natapkam gel na oči i natjeram se da duboko dišem dok se opet potpuno ne smirim.

»Mislim da si jako hrabra«, kaže Katie promatrajući me. »Ustvari, zadržana sam što si uopće danas došla. Meni bi bilo užasno.«

»Katie«, kažem okrećući se prema njoj. »Jure su moje najintimnije, najosobnije tajne bile emitirane na TV-u.« Široko raširim ruke. »Kako išta može biti sramotnije od toga?«

»Evo je!« Ujmem zvonki glas iza nas, a Caroline upadne unutra. »Emma, roditelji su te došli vidjeti!«

Ne. Ne vjerujem. Ne *vjerujem* da se ovo događa.

Roditelji stoje pored mog stola. Tata ima na sebi ozbiljno sivo odijelo, a mama je sretna u bijeloj jakni i tamnoplavoj suknji. Zajedno drže veliki buket cvijeća. Cijeli ured bulji u njih, kao da su neka rijetka stvorenja.

Briši to. Cijeli ured je sad okrenuo glave i bulje ravno u mene.

»Bok, mama«, kažem glasom koji je odjednom promukao. »Bok, tata.«

Što *rade* ovdje?

»Emma!« kaže tata pokušavaju i zvu ati uobi ajeno veselo. »Mislili smo da bismo... svratili i vidjeli te.«

»Dobro«, kažem klimaju i zbunjeno glavom. Kao da je to sasvim normalan slijed doga aja.

»Donijeli smo ti mali poklon«, kaže mama vedro. »Malo cvije a za stol.« Ona nespretno stavi buket na stol. »Pogledaj Emmin stol, Brian. Zar ne izgleda intelektualno i poslovno! Pogledaj... ra unalo!«

»Sjajno!« kaže tata i potapše ga. »Zaista vrlo... vrlo dobar stol.«

»Jesu li ti ovo prijatelji?« pita mama osmjehnuvši se cijelom uredu.

»Na neki na in«, kažem mrko gledaju i Artemis koja se dražesno smješka mami.

»Baš smo pri ali neki dan«, nastavi mama, »kako bi trebala biti ponosna na sebe, Emma. Radiš u ovako velikoj tvrtki. Sigurna sam da ti mnoge djevojke zavide. Zar ne, Briane?«

»Apsolutno!« kaže tata. »Jako si se dobro snašla, Emma.«

Tako sam zate ena da ne mogu ni otvoriti usta. Sretnem tatin pogled i on mi se udno i nespretno osmjehne. A mamine se ruke lagano tresu dok slaže cvije e na stolu.

Nervozni su, šokirano shvatim. Oboje su *nervozni*.

Pokušavam sve složiti u glavi, kad se Paul pojavi iz svog ureda.

»Pa, Emma«, kaže on podignuvši obrve. »Vidim da imaš posjetitelje?«

»Ovaj... da«, kažem. »Paul, ovo su... ovaj... moji roditelji, Brian i Rachel...«

»Zadovoljstvo mi je upoznati vas«, kaže ljubazno Paul.

»Ne želimo smetati«, ispri a se mama brzo.

»Ma ne smetate«, kaže Paul i šarmantno joj se nasmiješi. »Nažalost, soba koju ina e koristimo za obitelji trenutno se preure uje.«

»Oh!« uzdahne mama, nesigurna je li on to ozbiljno mislio ili nije. »O, Bože!« »Pa, Emma, možda bi voljela izvesti svoje roditelje na, možemo to tako re i, rani ru ak?«

Pogledam na sat. Petnaest minuta do deset.

»Hvala, Paul«, kažem zahvalno.

Nije istina. Ovo stvarno nije istina.

Jutro je. Trebala bih biti na poslu. A, umjesto toga, ja hodam niz ulicu sa svojim roditeljima, pitaju i se što emo si, zaboga, re i. ak se ne mogu ni *sjetiti* kad sam zadnji put bila sama sa svojim roditeljima. Samo nas troje, bez djeda, bez Kerry i Neva. Kao da smo se vratili petnaest godina unazad ili sli no.

»Možemo ovdje«, kažem kad smo stigli do talijanskog kafi a.

»Dobra ideja!« prihvati srda no tata i otvori vrata. »Vidjeli smo tvog prijatelja Jacka Harpera ju er na televiziji«, doda on ležerno.

»On mi nije prijatelj«, kratko odgovorim, a on i mama se pogledaju.

Sjednemo za drveni stol i konobar svakom od nas donese jelovnik. Tišina je.

O, Bože! Sad sam *ja* nervozna.

»Pa...« po nem, a onda zastanem. Ono što želim re i jest: 'Što radite ovdje?', ali to bi zvu alo pomalo grubo. Umjesto toga pitam: »Što... vas dovodi u London?«

»Samo smo te htjeli posjetiti«, odgovori mama gledaju i me kroz svoje nao ale za itanje. »Hm, da popijem aj ili... što je ovo? Mlije ni frape?«

»Ja u normalnu šalicu kave«, kaže tata gledaju i namršteno prema meni. »Imaju li je uop e?«

»Ako nemaju, onda eš morati naru iti cappuccino i žlicu da makneš pjenu«, kaže mama. »Ili espresso i zatražiti ih da dodaju vrole vode.«

Ne vjerujem u to što čujem. Vozili su se sto dvadeset i pet kilometara. Zar ćemo ovdje sjediti i cijeli dan razgovarati o vrućim napitcima?

»Oh, to me podsjetilo«, dodaje mama ležerno. »Kupili smo ti nešto, Emma. Zar ne, Brian?«

»Oh... ma daj«, iznenadim se. »Što?«

»Auto«, kaže mama i pogleda konobara koji se pojavio za našim stolom. »Dobar dan! Molim vas jedan cappuccino, moj muž bi filtriranu kavu, ako imate, a Emma...«

»Auto?« ponovim ne vjerujući.

»Auto«, ponovi talijanski konobar i sumnjivo me pogleda. »Želite li kavu?«

»Ja... cappuccino, molim vas«, kažem smeteno.

»I nekoliko kolača«, dodaje mama. »Grazie!«

»Mama...« Stavim ruku na stolu kad je konobar otišao. »Kako to misliš da ste mi kupili auto?«

»Mali okretni automobili. Trebaš imati auto. Nije sigurno da se voziš autobusima. Djed ima pravo.«

»Ali... ali ja si ne mogu priuštiti auto«, kažem ja glupavo. »Ne mogu čak ni... pa što je s novcem koji vam dugujem? Što je s...«

»Zaboravi novac«, kaže tata. »Prekrižit ćemo dug.«

»Što?« zurem u njega zbunjenoja nego ikad. »Ali, ne možemo to napraviti. Još uvijek ti dugujem...«

»Zaboravi novac«, kaže tata malo grubljim tonom. »Želim da zaboraviš to, Emma. Ništa nam ne duguješ. Apsolutno ništa.«

Ja zaista ne mogu sve ovo pohvatati. Zbunjeno gledam tatu pa mamu. Onda opet tatu. Onda se opet, vrlo polako, vratim na mamu.

I stvarno je čudno. Ali, čini se kao da se vidimo onakvima kakvi jesmo prvi put nakon godina i godina. Kao da se vidimo i kažemo si 'bok' i nekako... počinjemo ispočetka.

»Pitali smo se bi li, možda, sljedeće godine išla na mali odmor«, kaže mama. »S nama.«

»Samo... mi?« promucam gledajući po stolu.

»Samo nas troje, mislili smo.« Nesigurno mi se nasmiješi. »Moglo bi biti zabavno! Ne moraš, naravno, ako imaš druge planove.«

»Ne! Voljela bih!« brzo kažem. »Zaista bih voljela. Ali... ali što je s...«

Čak se ne mogu ni prisiliti da izgovorim Kerryno ime.

Nastupi mala tišina u kojoj se mama i tata pogledavaju, a onda skrenu pogleda.

»Kerry te, naravno, pozdravlja!« kaže mama vedro, kao da totalno mijenja temu, te pro isti grlo. »Znaš, mislila je da bi sljedeće godine mogla posjetiti Hong Kong. Posjetiti svog oca. Nije ga vidjela već najmanje pet godina i možda je vrijeme da oni... provedu neko vrijeme zajedno.«

»Aha«, kažem ja zbunjeno. »Dobra ideja.«

Ne vjerujem u ovo. Sve se promijenilo. Kao da se cijela obitelj vinula u zrak i dočekala se na zemlji na drugim mjestima, i više ništa nije kao prije.

»Mislimo, Emma«, kaže tata i zastane. »Mislimo... da možda nismo bili... da možda nismo uvijek primjenjivali...« On se prekine i energično proturja nos.

»Cappuccino«, kaže konobar stavljajući šalicu ispred mene. »Filter kava, cappuccino... kolač od kave... kolač od limuna... okladni...«

»Hvala vam!« prekine ga mama. »Puno vam hvala. Mislim da ćemo ostalo sami.« Konobar nestane, a ona me pogleda. »Emma, ono što ti želimo re i je... da smo jako ponosni na tebe.«

O, Bože. O, Bože. Mislim da ću se rasplakati.

»Aha«, jedva izustim.

»I mi...« tata po ne. »To jest, mi oboje... tvoja mama i ja...« On pro isti grlo. »Mi smo te uvijek... i uvijek emo te... nas oboje...«

On zastane teško dišu i. Ne usu ujem se išta re i.

»Ono što pokušavam re i, Emma«, po ne on ponovno. »Kao što sam siguran da... siguran sam da svi mi... ho u re i...«

On opet stane i obriše si znojno lice salvetom.

»Stvar je u tome da... da...«

»Oh, daj barem jednom u svom prokletom životu reci svojoj k eri da je voliš!« vikne mama.

»Ja... ja... ja te volim, Emma!« kaže tata prigušenim glasom. »O, Isuse.« On si grubo obriše o i.

»I ja tebe volim, tata«, kažem stisnuta grla. »I tebe, mama.«

»Vidiš!« kaže mama tapkaju i maramicom oko oka. »Znala sam da nismo pogriješili što smo došli!« Ona me vrsto primi za ruku i vrsto primi tatu za ruku, i na trenutak smo svi u nekakvom grupnom zagrljaju.

»Znate... svi smo mi vje an dio neraskidivog životnog lanca«, kažem, odjednom preplavljena emocijama.

»Što?« oboje roditelja me tupo gledaju.

»Ovaj, nema veze. Nije važno.« Oslobodim svoju ruku, uzmem gutljaj cappuccina i dignem pogled.

I srce mi zamalo stane.

Jack stoji na vratima kafi a.

22.

Srce mi lu a ki tu e dok zurim u njega kroz staklena vrata. Gura vrata, za uje se zvence i on se na e u kafi u.

Dok hoda do našeg stola, osje aji me preplave. Ovo je ovjek za kojeg sam mislila da sam zaljubljena. Ovo je ovjek koji me totalno iskoristio. Sad je prvobitni šok malo manji, ali svi stari osje aji bola i poniženja prijete da me obuzmu i pretvore me ponovno u drhtalicu.

No, ne u to dopustiti. Bit u snažna i dostojanstvena.

»Ignorirajte ga«, kažem mami i tati.

»Koga?« kaže tata okrenuvši se u stolici. »Oh!«

»Emma, želim razgovarati s tobom«, kaže Jack ozbiljna lica.

»Ali, ja s tobom ne želim razgovarati.«

»Oprostite što vam smetam.« On pogleda mamu i tatu. »Ako biste nas ispri ali na trenutak...«

»Ja ne idem nikamo!« kažem bijesno. »Pijem kavu sa svojim roditeljima.«

»Molim te.« On sjedne za stol do nas. »Želim ti objasniti. Želim se ispri ati.«

»Nema tog objašnjenja koje bi mi mogao dati.« Bijesno gledam u mamu i tatu.

»Pretvarajte se da ga nema. Samo nastavite.«

Tišina. Mama i tata kradomice se pogledavaju i ja vidim kako mama bez glasa nešto govori tati. Naglo stane kad shvati da je gledam i otpije gutljaj kave. »Hajmo... razgovarati!« kažem ja o ajno. »Pa, mama.«

»Da?« kaže ona s nadom.

Ništa mi ne pada na pamet. Ništa ne mogu smisliti. Jedino o emu mogu razmišljati jest da Jack sjedi na metar od mene.

»Kako ti ide golf?« pitam je napokon.

»Ovaj... pa... dobro, hvala.« Mama pogleda prema Jacku.

»Ne gledaj ga!« promrmljam. »A... a tata?« ustrajem glasno. »Kako tebi ide golf?«

»Pa... isto dobro«, kaže tata ukočeno.

»Gdje igrate?« pita Jack ljubazno.

»Ti ne sudjeluješ u ovom razgovoru!« viknem bijesno se okrenuvši na stolicu.

Tišina.

»Ajme!« kaže odjednom mama teatralnim glasom. »Pogledaj koliko je već sati! Pa kasnimo na... na... izložbu skulptura.«

Što?

»Drago nam je što smo te vidjeli, Emma...«

»Ne možete oti!« kažem ja panično. Ali, tata već otvara svoj nov ormar i stavlja nov anicu od 20 funta na stol, dok mama ustaje i oblači svoju bijelu jaknu.

»Saslušaj ga«, šapne mi ona sagnuvši se da me poljubi.

»Bok, Emma«, kaže tata nespretno mi stisnuvši ruku. I u roku od trideset sekundi oni odu.

Ne mogu vjerovati da su mi to napravili.

»Pa«, kaže Jack kad su se vrata zatvorila.

Odlučno pomaknem stolicu tako da ga ne vidim.

»Emma, molim te.«

Još odlučno nije opet pomaknem stolicu, dok se ne nađem kako buljim ravno u zid. To će mi pokazati.

Jedino što sad ne mogu dohvatiti svoj cappuccino.

»Evo.« Okrenem glavu i vidim kako se Jack pomaknuo tik do mene i dodaje mi svoju šalicu.

»Ostavi me na miru!« kažem ljutito dignuvši se na noge. »Nemamo o čemu razgovarati. Ni o čemu.«

Zgrabim torbu i izletim iz kafića na prometnu ulicu. Trenutak kasnije osjetim ruku na ramenu.

»Mogli bismo barem porazgovarati o tome što se dogodilo...«

»Razgovarati o čemu?« okrenem se na potpetici. »Kako si me iskoristio? Kako si me iznevjerio?«

»OK, Emma. Prihvaćam da sam te doveo u nezgodnu situaciju. Ali... zar je to tako važna stvar?«

»Tako važna stvar?« vrisnem ne vjerujući, zamalo srušivši gospodu s kolicima za kupovinu. »Ušao si u moj život. Obmanjivao me mislima o nekoj velikoj ljubavnoj vezi. Natjerao si me da se zalju...« naglo se zaustavim lagano zapuhana. »Rekao si da si bio obuzet sa mnom. Natjerao si me da... mi bude stalo do tebe... i vjerovala sam u svaku tvoju riječ!« Glas mi je počeo izdajnički podrhtavati. »Sve sam ti vjerovala, Jack. Ali cijelo vrijeme ti si imao skriveni motiv. Samo si me iskorištavao za svoje glupo istraživanje. Cijelo to vrijeme samo si me... *iskorištavao*.«

Jack bulji u mene.

»Ne.« kaže on. »Ne, čekaj. Nemaš pravo.« Zgrabi me za ruku. »Uopće nije bilo tako. Nisam te planirao iskoristiti.«

Kako uopće ima *hrabrosti* to reći?

»Naravno da jesi!« kažem izvukavši ruku iz njegova stiska i pritisnuvši gumb za zeleno svjetlo. »Naravno da jesi! Nemoj poricati da u tom intervjuu nisi govorio o meni. Nemoj poricati da nisi mene imao na umu.« Osjetim novi grč u poniznosti. »Svaki detalj bio je o meni. Svaki jebeni detalj!«

»OK.« Jack se primi za glavu. »OK. Slušaj. Ne poričem da te nisam imao na umu. Ne poričem da si probila u... Ali to ne znaš i...« On digne pogled. »Imam te na pameti većinu vremena. To je istina, mislim da tebe.«

Oglasi se znak za zeleno svjetlo upozoravajući nas da prijeđemo cestu. Sad je na meni red da odjurim, a na njemu da traži za mnom, ali se ni jedno od nas ne pomakne. Želim odjuriti, ali nekako mi se tijelo ne pokreće. Kako god bilo, želim ići još.

»Emma, kad smo Pete i ja osnovali Panther Corporation, znaš li kako smo radili?« Jackove tamne oči plamte. »Znaš li kako smo donosili odluke?«

Ja mrvicu slegnem ramenima, kao da mu govorim 'reci mi ako želiš'.

»Instinktivno. Bismo li *mi* kupili ovo? Bi li *nam* se ovo svidjelo? Bismo li *mi* krenuli u ovo? To smo se pitali. Svaki dan, non-stop.« On oklijeva. »Tijekom prošlih nekoliko tjedana, ušao sam u novu žensku liniju. I sve što sam se pitao je... Bi li se Emmi ovo svidjelo? Bi li Emma ovo pila? Bi li Emma ovo kupila?« Jack zatvori oči na trenutak, a onda ih otvori. »Da, ušla si mi u misli. Da, poticala si me na posao. Emma, moj život i moj posao uvijek su se miješali. Takav sam oduvijek. Ali, to ne znaš i da moj život nije stvaran.« On oldijeva. »To ne znaš i da ono što smo mi imali... što imamo... da je manje stvarno.«

On duboko uzdahne i gurne ruke u džepove.

»Emma, nisam ti lagao. Nisam te ni im obmanjivao. Bio sam obuzet tobom u onom trenutku kad sam te sreo u avionu. U trenutku kad si me pogledala i rekla: 'Ni ne znam imam li G-to ku!' Ja sam bio upecan. Ne zbog posla... nego zbog *tebe*. Zbog onoga što jesi. Svaki mali detalj...« Tražak osmijeha prođe mu licem. »Od nana na koji svako jutro biraš svoj najbolji horoskop, do nana na koji pišeš pisma od Ernesta P. Leopolda. Do tvog plana vježbanja na zidu. Sve to.«

Ne skida pogled s mene, a ja osjećam kako mi se grlo stisnulo i da mi je zbrka u glavi. I na trenutak osjećam kako se kolebam.

Samo na trenutak.

»Sve je to jako dobro«, kažem drhtavim glasom. »Ali si me osramotio. Ponizio si me!« Okrenem se na potpetici i pokušavam prelaziti cestu.

»Nisam namjeravao tako puno reći«, kaže Jack prateći me. »Nisam ništa namjeravao reći. Vjeruj mi, Emma, žalim zbog toga isto koliko i ti. Mi smo bili gotovi, zatražio sam ih da izrežu taj dio. Obećali su mi da hoće. Bio sam...« On odmahne glavom. »Ne znam, potaknut, zanio sam se...«

»Zanio si se?« osjećam novi val bijesa. »Jack, otkrio si svaki najsitniji detalj o meni!«

»Znam i žao mi je...«

»Cijelom svijetu si rekao za moje donje rublje... i moj seksualni život... i moju Barbie posteljenu i *nisi* im rekao da je to bilo ironično...«

»Emma, žao mi je...«

»Rekao si im koliko imam kila!« Moj glas prešao je u vrisak. »I još si uz to *krivo* rekao!«

»Emma, zaista mi je žao...«

»Žao nije dovoljno!« okrenem se i bijesno ga pogledam. »Uništio si mi život!«

»Uništio sam ti život?« udno me pogleda. »Je li ti život uništen? Zar je takva katastrofa što ljudi znaju istinu o tebi?«

»Ja... ja...« Na trenutak se koprcam. »Ti ne znaš kako mi je bilo«, kažem vrsto. »Svi su mi se smijali. Svi su me zadirkivali, cijeli ured. Artemis me zadirkivala...«

»Otpustiti u je«, Jack me odlučno prekine.

Toliko sam šokirana da se napola nacerim, ali to pretvorim u kašalj.

»I Nick me zadirkivao...«

»I njega u otpustiti.« Jack razmišlja na trenutak. »Hajmo ovako: tko god te je zadirkivao, tog u otpustiti.«

Ovaj put si ne mogu pomoći i naglas se nasmijem.

»Onda ti nitko neće ostati u tvrtki.«

»Pa neka. To će me naučiti. To će me naučiti da ne budem tako bezobziran.«

Na trenutak se gledamo na suncu. Srce mi ubrzano tuče. Nisam više sigurna što mislim.

»Želite li kupiti vriješak za sreću?« Žena u ružičastoj majici odjednom mi gurne pod nos granice omotane u foliju, a ja odmahnem nervozno glavom.

»Vriješak koji donosi sreću, gospodine?«

»Uzet ću cijelu košaru«, kaže Jack. »Mislim da mi treba.« On posegne u svoj novčanik, da ženi dvije novčanice od 50 funta i uzme od nje košaru. Cijelo to vrijeme, njegove su oči na mojima.

»Emma, želim se iskupiti«, kaže on kad je žena otišla. »Možemo li se naći na ručku? Na piće? Na... frapeu?« Njegovo se lice nabere u osmijeh, ali ja mu ne uzvratim. Previše sam zbunjena da se smješkam. Osjećam kako dio mene počinje popuštati. Osjećam kako mu dio mene počinje vjerovati, želeći mu oprostiti. Ali, u meni je još uvijek zbrka. Stvari su i dalje negdje pogrešne.

»Ne znam«, kažem protrljavši nos.

»Išlo nam je tako dobro, prije nego što sam morao otići i zajebrati stvar.«

»Je li?« kažem.

»Nije li?« Jack oklijeva gledajući me preko vriješka. »Mislio sam da nam je dobro išlo.«

Zvoni mi u mozgu. Neke stvari moram reći. Neke stvari moraju doći na vidjelo. Misao mi se iskristalizira u glavi.

»Jack... što si radio u Škotskoj? Kad smo se prvi put sreli.«

Odjednom se izraz njegova lica promijeni. Zatvori se i pogleda u stranu.

»Emma, bojim se da ti to ne mogu reći.«

»Zašto ne?« kažem ja pokušavajući zvučati bezbrižno.

»Pa... zamršeno je.«

»OK, onda.« Razmislim trenutak. »Gdje si onako odjurio onu večer sa Svenom? Onda kad si morao prekinuti naš izlazak.«

Jack uzdahne.

»Emma...«

»A onda kad si cijelu večer telefonirao? O čemu se tu radilo?«

Ovaj put Jack se ni ne potruđi odgovoriti.

»Kužim.« Zamahnem kosom pokušavajući ostati smirena. »Jack, je li ti ikad palo na pamet da mi sve to vrijeme koje smo proveli zajedno nisi rekao ništa o sebi?«

»Ja... ne volim pričati o sebi«, kaže Jack. »Zar je to tako važno?«

»Meni je to vrlo važno. Ja sam sve podijelila s tobom. Kao što si i sam rekao. Sve svoje misli, sve svoje brige, sve. A ti sa mnom nisi ništa podijelio.«

»To nije istina...« on korakne naprijed, još uvijek držeći glomaznu košaru, a nekoliko granica vriješka padne na cestu.

»Onda, gotovo ništa.« Nakratko zatvorim oči pokušavajući srediti misli. »Jack, bit veze su povjerenje i jednakost. Ako jedna osoba dijeli, onda i druga osoba treba dijeliti. Mislim, čak mi nisi ni rekao da ćeš biti na televiziji.«

»Zaboga, pa to je bio samo glupi intervju!« Djevojka sa šest vrećica sruši još nekoliko granica iz Jackove košare na cestu, a on frustrirano baci košaru na prtljažnik motora za dostavu koji prođe pored nas. »Emma, pretjeruješ.«

»Rekla sam ti sve svoje tajne«, kažem ja tvrdoglavo. »Ti meni nisi rekao ni jednu svoju.«

Jack uzdahne.

»Uza sve poštovanje, Emma, mislim da je malo drukčije...«

»Što?« zurim u njega od šoka. »Zašto... zašto bi trebalo biti drukčije?«

»Moraš razumjeti. Postoje neke stvari u mom životu koje su vrlo osjetljive... zamršene... vrlo važne...«

»A u mojem ne postoje?« ispalim kao raketa. »Misliš da su moje tajne manje važne od tvojih? Misliš da sam zato manje povrijeđena što si ih izbrbljao na televiziji?« Sva se tresem od bijesa, od razočaranja. »Pretpostavljam da je to zato što si ti tako velik i važan, a ja sam... što sam ja ono, Jack?« Osjećam kako mi se oči pune suzama. »'Ništa posebno' djevojka? Obična, 'ništa posebno' djevojka?«

Jack se žacne i ja znam da sam pogodila pravo mjesto. On zatvori oči i pomislim kako više ne mogu progovoriti.

»Nisam htio upotrijebiti te riječi«, kaže on trljajući čelo. »Imam sam ih izgovorio, poželio sam da ih mogu progutati. Htio sam... htio sam pobuditi nešto sasvim drugo... sliku...« On me pogleda. »Emma, moraš znati da nisam htio...«

»Pitaj me te opet!« kažem, a srce mi udara. »Što si radio u Škotskoj?«

Tišina. Kad su nam se pogledi sreli, znala sam da mi neće reći. On zna koliko mi je to važno, ali mi i dalje ne želi reći.

»U redu«, kažem i glas mi lagano zadrhti. »To je u redu. Obitelj nisam važna kao ti. Ja sam samo jedna luckasta djevojka koja te zabavlja na letovima i daje ti ideje za posao.«

»Emma...«

»Stvar je u tome, Jack, da to nije nikakva veza. Prava veza je dvosmjerna. Prava se veza temelji na jednakosti. I na povjerenju.« Progutam knedlu. »Stoga idi i budi s nekim tko je na tvojoj razini, s kim možeš i podijeliti svoje dragocjene tajne. Jer ih sa mnom, obojica, podijeliti ne možeš.«

Naglo se okrenem, prije nego on išta može reći, i odem. Dvije suze kotrljaju mi se niz obraze dok gazim po vrijesku za sreću.

Stigla sam kući tek kasno navečer. Ali, još uvijek me sve boli od našeg razgovora. Imam strašnu glavobolju i osjećam da sam na rubu suza.

Otvorim vrata stana i ugledam Lissy i Jemimu na vrhuncu svađe oko prava životinja.

»Kune *vole* da ih se pretvara u bunde...« govori Jemima dok ja otvaram vrata dnevne sobe. Prestane prijetiti i pogleda me. »Emma! Jesi li dobro?«

»Ne.« Utonem u kauč i omotam se u plišani prekrivač koji je Lissy mama poklonila za Božić. »Imala sam veliku svađu s Jackom.«

»S Jackom?«

»Vidjela si ga?«

»Došao je... pa, valjda da se ispriča.«

Lissy i Jemima se pogledaju.

»Što se dogodilo?« pita Lissy obgrlivši koljena. »Što je rekao?«

Nekoliko sekundi ne odgovaram pokušavajući se sjetiti što je on točno rekao. Sve mi je zbrkano u glavi.

»Rekao je... da nije nikad ni pomislio da me iskoristi«, kažem napokon. »Rekao je da sam mu ušla u misli. Rekao je da će sve koji su me zadirivali u tvrtki otpustiti.« Ne mogu si pomoći a da se malo ne zahihnem.

»Stvarno?« kaže Lissy. »Ajme. To je tako romant...« zakašlje se i pogleda me ispričavajući se. »Oprosti.«

»Rekao je da mu je stvarno žao što se to dogodilo, i da nije htio reći sve te stvari na televiziji, i da je naša veza bila... Kako god. Rekao je puno stvari. Ali, onda je rekao...« Srce mi počinje kucati. »Rekao je da su njegove tajne važnije od mojih.«

Cure su se zgranule od ogorčenosti.

»Ne!« kaže Lissy.

»Gad!« kaže Jemima. »Kakve tajne?«

»Pitala sam ga za Škotsku. I za ono kad je odjurio sa sudara.« Moj pogled sretne Lissyin. »I o svim tim stvarima o kojima ne želi sa mnom razgovarati.«

»I što je on rekao?« pita Lissy.

»Nije mi htio odgovoriti.« Osjetim još jedan ubod poniženja. »Rekao je da je previše osjetljivo i zamršeno.«

»Osjetljivo i *zamršeno*?« Jemima zuri u mene, motivirano. »Jack ima osjetljivu i zamršenu tajnu? Pa to nikad prije nisi spomenula! Emma, to je totalno savršeno. Saznaj što je to - a onda je otkrij svima!«

Buljim u nju, srce mi luča ki tu e. Bože, ima pravo. Mogu ja to. Mogu mu vratiti. Mogu ga povrijediti isto kao što je i on povrijedio mene.

»Ali, nemam pojma što bi to moglo biti«, napokon kažem.

»Možeš saznati!« uzvikne Jemima. »To je barem lako. Stvar je u tome da sad znaš kako on nešto krije.«

»Tu nedvojbeno postoji neki misterij«, kaže Lissy zamišljeno. »Primio je toliko telefonskih poziva o kojima ne želi prići, odjednom odjuri s vašeg venka...«

»Misteriozno je odjurio?« pita Jemima napeto. »Kamo? Je li ti išta rekao? Jesi li nešto našla?«

»Ne!« kažem lagano pocrvenjevši. »Naravno da nisam. Ja ne... nikad ne bih prisluškiivala druge ljude!«

Jemima me istraživački pogleda.

»Nemoj mi se izmotavati. Jesi našla nešto. Hajde, Emma. Što si našla?«

Misli mi se vrata u tu večer. Sjedim na klupi, pijuckaju i ružičasti koktel. Povjetarac mi puše u lice, a Jack i Sven šaptom razgovaraju iza mene...

»Nije ništa značajno«, kažem nevoljko. »Samo sam našla kako je rekao da se nešto mora prebaciti... i plan B... i da je nešto hitno...«

»Prebaciti što?« kaže Lissy sumnjivo. »Novac?«

»Ne znam. I nešto su rekli kako treba opet oputovati u Glasgow.«

Jemima izgleda kao da je izvan sebe.

»Emma, ne vjerujem u ovo što si sad rekla. I cijelo si vrijeme imala tu informaciju? To je sigurno nešto što mora biti. Da barem znamo više.« Ona frustrirano izdahne. »Nisi imala diktafon ili nešto slično uz sebe?«

»Naravno da nisam!« kažem smješkajući se. »Bio je to izlazak! Zar ti inače nosiš diktafon na...« zapanjeno zastanem vidjevši njezin izraz lica. »Jemima. Ne nosiš.«

»Ne *uvijek*«, kaže ona slegnuvši ramenima. »Samo ako pomislim da bi mi dobro došao... No, to sad nije važno. Stvar je u tome, Emma, da imaš informaciju. Imaš mogućnost. Saznaj o čemu je riječ, a onda ga razotkrij. To će pokazati Jacku Harperu tko je gazda. To će biti tvoja osveta!«

Buljim u njeno odlučno lice i na trenutak osjetim snažnu provalu veselja. Tako mi vratiti Jacku. To će mu pokazati. Onda će mu biti žao! Onda će vidjeti da ja nisam nitko i ništa. Onda će vidjeti. *Onda* će vidjeti.

»Pa...« ovlažim usne. »Pa kako u to napraviti?«

»Prvo ćemo same pokušati skužiti koliko možemo«, kaže Jemima. »Onda, imamo pristup različitim... ljudima koji nam mogu pomoći i da dođemo do više informacija.« Namigne mi. »Diskretno.«

»Privatni istražitelji?« kaže Lissy ne vjerujući. »Ti to ozbiljno?«

»A onda ćemo ga razotkriti! Mama ima veze u *svim* novinama...«

Pulsira mi u glavi. Zar ja stvarno razgovaram o tome da u to napraviti? Zar ja stvarno razgovaram o tome da se osvetim Jacku?

»Dobar po etak su kante za sme e«, doda Jemima upu eno. »Svašta se može na i samo gledaju i u sme e neke osobe.«

Odjednom zdrav razum uleti kroz prozor.

»Kante za sme e?« uzviknem užasnuto. »Ja ne u kopati po nikakvim kantama za sme e! Zapravo, ne želim to raditi i to ka. To je suluda ideja.«

»Nemoj mi sad glumatati, Emma!« kaže Jemima zajedljivo, zabacivši kosu unazad. »Kako eš druk ije saznati njegovu tajnu?«

»Možda ne želim saznati njegovu tajnu«, odvratim osje aju i se ponosnije. »Možda me ne zanima.«

Još se ja e zamotam u prekriva i tužno buljim u svoje nožne prste.

Jack ima neku veliku tajnu koju mi ne može povjeriti. Pa, dobro. Nek' si je zadrži. Ne u se ponižavati rovere i za tajnom. Ne u prekapati po kantama za sme e. Nije me briga za njegovu tajnu. Nije me briga za njega.

»Želim to zaboraviti«, kažem tvrda lica. »Želim krenuti dalje.«

»Ne, ne želiš!« odvrati Jemima. »Ne budi glupa, Emma. Ovo je tvoja velika prilika za osvetu. Tako emo mu lijepo smjestiti.« Nikad prije nisam vidjela Jemimu ovako nabrušenu. Uzme svoju torbu i izvadi mali ljubi asti Smythson bloki i Tiffany kemijsku olovku. »Dobro, što ono znamo? Glasgow... Plan B... transfer...«

»Panther Corporation nema ured u Škotskoj, zar ne?« pita zamišljeno Lissy.

Okrenem glavu i zagledam se u nju s nevjericom. Ona r ka po žutom službenom papiru, imaju i isti onaj zaokupljeni izraz lica kao kad rješava jednu od svojih štreberskih zagonetki. Vidim da je napisala rije i 'Glasgow', 'transfer' i 'plan B', i mjesto na koje je nabacala sva slova rije i 'Škotska' kako bi napravila novu rije od njih.

Za Boga miloga!

»Lissy, što to radiš?«

»Samo... se igram«, kaže ona i pocrveni. »Mogla bih pogledati što ima na Internetu, onako iz znatiželje.«

»Gle, dajte prestanite!« kažem. »Ako mi Jack ne želi re i svoju tajnu... onda je ja ne želim ni znati.«

Odjednom se osjetim strašno iscrpljenom. I pomalo dotu enom. Ne zanima me Jackov misteriozni život. Ne želim više razmišljati o tome. Želim jednu dugu toplu kupku, a onda oti i u krevet i jednostavno zaboraviti da sam ga ikad srela.

23.

Osim što, naravno, ne mogu.

Ne mogu zaboraviti Jacka. Ne mogu zaboraviti našu sva u.

Njegovo mi se lice stalno pojavljuje pred o ima iako to ne želim. Kako je gledao u mene i kako mu se lice namrštilo od sun evih zraka. Kako mi je kupio vrijesak za sre u.

Ležim u krevetu, srce mi lupa, ponavljaju i jedne te iste slike u glavi. Osje aju i istu bol poniženja. Istu razo aranost.

Rekla sam mu sve o sebi. Sve. A on mi ne želi re i jednu...

Kako god. Kako god.

Nije me briga.

Ne u više razmišljati o njemu. Nek' radi što ho e. Nek' si zadrži te svoje glupe tajne.

Nek' mu je sa sre om. To je to. Izašao mi je iz glave.

Zauvijek.

Neko vrijeme zurim u strop.

A što je mislio pod onim: 'Zar je takva katastrofa što ljudi znaju istinu o tebi?

Zna govoriti. Stvarno zna pri čemu. Gospon Misterij. Gospon Osjetljivko Zamršeni .

To sam trebala reći. Trebala sam reći...

Ne. Prestani razmišljati o tome. Prestani razmišljati o njemu. Gotovo je.

Sljedeće jutro, tapkaju i u kuhinju da si napravim čaj, osjećam se odlučno. Odsad ne uvažavam ni pomisliti da razmišljam o Jacku. Finito. Fin. The End. Kraj.

»OK. Imam tri teorije.« Lissy se zapuhana pojavi na vratima kuhinje u pidžami, držeći žuti blok.

»Što?« smušeno je pogledam.

»Jackova velika tajna. Imam tri teorije.«

»Samo tri?« pita Jemima pojavivši se iza nje u svom bijelom ogrtaču, držeći u ruci svoj Smythson blok. »Ja ih imam osam!«

»Osam?« Lissy bulji u nju, uvriježena.

»Ne želim čuti nikakve teorije«, kažem. »Slušajte me obje, to je bilo stvarno bolno za mene. Ne možete li poštovati moje osjećaje i ostaviti se toga?«

Obje me par sekundi blijedo gledaju, a onda se okrenu jedna prema drugoj.

»Osam?« kaže ponovno Lissy. »Kako si smislila njih osam?«

»Lagano. Ali, uvjerena sam da su i tvoje jako dobre«, kaže Jemima ljubazno. »Ti reci prva svoje.«

»OK«, kaže Lissy ljutito i pročišćujući grlo. »Broj jedan: premješta cijelu Panther Corporation u Škotsku. Bio je tamo u izvještanju situacije i nije htio da proširiš glasine. Broj dva: umiješan je u nekakvu uredsku prijevaru...«

»Što?« zurim u nju. »Zašto to kažeš?«

»Potražila sam računove koji su vodili posljednje revizije računava Panther Corporationa i izgleda da su nedavno bili umiješani u nekoliko velikih skandala. Što ne dokazuje ništa, ali ako on nešto muti i govori o prijenosima...« Ona napravi grimasu, a ja je smeteno gledam.

Jack - pronevjeritelj? Ne. Nemoguće.

Ma, kao da me briga jel je ili nije.

»Mogu li reći da mi obje te teorije zvuče teško moguće?« pita Jemima podignuvši obrve.

»A koja je onda tvoja teorija?« kaže Lissy ljutito.

»Plastični kirurgija, naravno!« kaže ona pobjedonosno. »Išao je na face-lifting i ne želi da drugi znaju, pa je bio u Škotskoj na oporavku. I znam što znači slovo B u planu B.« »Što?« kažem ja sumnjivo.

»Botox!« kaže Jemima cvjetajući. »Zato je morao odjuriti s vašeg izlaska. Da bi izravnao svoje duboke bore. Doktor je odjednom imao slobodan termin, prijatelj ga zove da mu kaže...«

S kojeg je to planeta pala Jemima?

»Jack nikad ne bi ubrizgao Botox!« kažem. »Ili išao na face-lifting!«

»Ti to ne znaš!« Uputi mi pogled koji me vrati u stvarnost. »Usporedi nedavnu Jackovu fotografiju s nekom starom, i mogu se kladiti da ćeš uočiti razliku...«

»OK, gospođice Marple«, kaže Lissy prevrćući oči. »Koje su ostalih sedam teorija?«

»Da vidim...« Jemima okrene stranicu svog bloknota. »OK, ova je prilično dobra. Plan mafije.« Ona zastane zbog efekta. »Otac mu je ubijen i on planira ubiti vode svih ostalih obitelji.«

»Jemima, to je film *Kum*«, kaže Lissy.

»Oh!« Izgleda uzrujano. »Učinilo mi se odnekud poznatim.« Prekriži teoriju u bloknotu. »Pa, evo onda druge. Ima autističkog brata...«

»Kišni čovjek.«

»Oh! K vragu.« Ona napravi grimasu i ponovno pogleda u svoj popis. »Pa, možda ipak ne to... niti to...« Ona po ne sve križati. »OK. Ali jedna mi je ostala.« Ona podigne glavu. »Ima drugu ženu.«

Buljim zapanjeno u nju. Druga žena. Na to uopće nisam ni pomislila.

»To je i moja zadnja teorija«, kaže Lissy ispričavajući se. »Druga žena.«

»*Obj*e mislite da je riječ o drugoj ženi?« Gledam jednu, pa drugu. »Ali... ali zašto?«

Odjednom se osjetim tako malenom. I glupom. Zar me Jack cijelo vrijeme zavaravao? Zar sam još naivnija nego što sam mislila da jesam?«

»Iničini se najlogičnijim objašnjenjem«, kaže Jemima slegnuvši ramenima. »Ima tajnu vezu s nekom ženom iz Škotske. Tajno ju je posjetio kad je sreo tebe. Ona ga i dalje zove, možda su se posvađali, onda ona nenadano dođe u London, tako da on mora odjuriti s vašeg venka.«

Lissy pogleda u moje zapanjeno lice.

»Ali, možda premješta tvrtku«, kaže ona ohrabrujući me. »Ili je pronevjeritelj.«

»Pa, ne zanima me što on radi«, kažem. Lice mi gori. »To je njegova stvar. I može raditi što hoće.«

Uzmem mlijeko iz hladnjaka i jako zalupim vratima. Ruke mi se lagano tresu. Osjetljiv i zamršen. Zar je to šifra za 'viđam nekog drugog'?

No, dobro. Nek' ima tu ženu. Nije me briga.

»To je i tvoja stvar!« kaže Jemima. »Ako se misliš osvetiti...«

O, za Boga miloga!

»Ne *želim* se osvećivati, OK?« odbrusim, okrenuvši se prema njoj. »To nije zdravo. Želim... da mi zacijele rane i da krenem dalje.«

»Da. Hoćeš li da ti kažem još jednu riječ za osvetu?« odvrati mi ona kao da izvlači zeca iz šešira. »Svršetak!«

»Jemima, svršetak i osveta nisu baš jedna te ista stvar«, kaže Lissy.

»Za mene jesu.« Impresivno me pogleda. »Emma, prijateljica si mi i neću dopustiti da samo sjediš i dopuštaš da jedan obični gad tako ružno postupa s tobom. Zaslužuje da mu vratiš milo za drago. Zaslužuje da ga kazniš!«

Zurim u Jemimu, osjećajući tjeskobu.

»Jemima, ti zapravo ne možeš ništa *poduzeti* oko toga.«

»Naravno da hoću«, kaže ona. »Neću samo stajati pored tebe i gledati te kako patiš. To se zove sestrinstvo, Emma!«

O, moj Bože! Imam viziju Jemime kako kopa po Jackovim kantama za smeće u svom ružičastom Gucci kostimu. Ili kako rašpicom za nokte struže po njegovom autu.

»Jemima... nemoj ništa poduzimati«, kažem uzbuđeno. »Molim te. Ne želim da to radiš.«

»To ti samo misliš da ne želiš. Ali, poslije možeš mi zahvaljivati...«

»Ne, neću! Jemima, moraš mi obećati da ne možeš napraviti nikakvu glupost.«

Ona buntovno stisne oči.

»Obećaj mi!«

»OK«, kaže Jemima na kraju, prevrćući oči. »Obećavam.«

»Prekrižila je prste iza leđa«, primijeti Lissy.

»Što?« zurim u Jemimu ne vjerujući. »Pravilno obećaj! Zakuni se u nešto što zaista voliš.«

»O, Bože«, kaže Jemima mrzovoljno. »U redu, pobijedila si. Kunem se u svoju Miu Miu kožnu torbicu da neću ništa poduzeti. Ali, znaš, strašno griješiš.«

Ona polako izlazi iz sobe, a ja gledam za njom, osjećajući nelagodu.

»Ta djevojka je totalni psihopat«, kaže Lissy uranjajući u stolicu. »Zašto smo joj uopće dopustile da se useli k nama?« Otprije gutljaj čaja. »Zapravo, sjećam se zašto. Zato što nam je njen tata unaprijed platio stanarinu za cijelu godinu...« Pogleda me. »Jesi li dobro?«

»Misliš da stvarno ne može ništa napraviti Jacku?«

»Naravno da ne može«, kaže Lissy uvjerljivo. »Ona samo priča. Vjerojatno će nabasati na neku od svojih glupavih prijateljica i potpuno zaboraviti na to.«

»Imaš pravo.« Protresem se. »Imaš pravo.« Uzmem šalicu i tiho gledam u nju nekoliko trenutaka. »Lissy, misliš li stvarno da bi Jackova tajna mogla biti druga žena?«

Lissy otvori usta.

»Kako god bilo, nije me briga«, dodam ja prkosno, prije negoli ona uspije reći mi. »Ne zanima me što je.«

»Naravno«, kaže Lissy i suosjećajno mi se osmjehne.

Kad sam stigla u ured, Artemis letimično dignu pogled sa svog stola.

»Jutro Emma!« Ona se smijulji Catherine. »Jesi li pročitala koju intelektualnu knjigu u zadnje vrijeme?«

Oh, ha-ha-ha! Kako smiješno. Svima ostalima na poslu već je dosadilo da me zafrkavaju. Samo Artemis i dalje misli da je to zabavno.

»Znaš, Artemis, zapravo i jesam«, kažem vedro, skidajući i jaknu. »Nedavno sam pročitala jednu stvarno dobru knjigu. Zove se 'Što napraviti ako vam je kolegica odbojna krava koja kopa nos kad misli da je nitko ne gleda'.«

Po uredu se promoli grohotan smijeh, a Artemis jarko pocrveni.

»Ne kopam nos!« pukne ona.

»Nisam ni rekla da ga kopaš«, odvratim joj nevino i cvjetaju mi i upalim svoje računalo.

»Sprema za sastanak, Artemis?« pita Paul izlazeći iz svog ureda s aktovkom i časopisom u ruci. »I, usput, Nick«, doda on zloslutno, »prije nego što odem, reci mi, molim te, što te zaboga spopalo da staviš kuponski oglas za Panther okoladice u...« on pogleda na prednju stranicu časopisa »... *Bowling Monthly*? Pretpostavljam da si to bio ti, pošto je to tvoj proizvod?«

Srce mi poskoci i ja podignem glavu. Sranje. Totalno sranje. Nisam mislila da će Paul to saznati.

Nick me pakosno pogleda, a ja mu uzvratim tjeskobnim pogledom.

»Pa«, po ne on goropadno. »Da, Paul. Panther okoladica je moj proizvod. Ali, izgleda da...«

O, Bože! Ne mogu svaliti krivnju na njega.

»Paul«, kažem ja drhtavim glasom, napola dignuvši ruku. »Zapravo, ja...«

»Jer ti želim reći«, Paul se naceri Nicku. »Da je to bilo stvarno nadahnuto! Upravo sam dobio povratne brojke, i imaju ih na umu jednu nakladu... one su izvanredne!«

Buljim zaprepašteno u njega. Oglas je upalio?

»Stvarno?« kaže Nick, o čemu pokušavaju i ne zvučati previše iznenađeno. »Mislim... odlično!«

»Koji te vrug natjerao da oglašiš tinejdžersku okoladicu gomili starih udaka?«

»Pa!« Nick si popravi manšete ne gledajući ni blizu mene. »O čemu je to bilo kockanje. Ali, jednostavno sam pomislio kako je vrijeme da... da se proba nešto sasvim drukčije... eksperiment s novom demografijom...«

ekaj malo. Što on to govori?

»Pa, tvoj se eksperiment isplatio.« Paul pogleda Nicka odobravajući. »I, što je vrlo zanimljivo, podudara se s jednim skandinavskim tržišnim istraživanjem koje smo upravo dobili. Ako me želiš vidjeti poslije, da to raspravimo...«

»Naravno!« kaže Nick zadovoljno se smješkajući mi. »U koje vrijeme?«

Ne! Kako može? Kakav je on gad!

» ekajte!« na vlastito iznenađenje skočio im na noge od bijesa. » ekajte malo! To je bila moja ideja!«

»Što?« Paul se namršti.

»Oglas u *Bowling Monthlyju*. To je bila moja ideja. Zar ne, Nick?« Pogledam ravno u njega.

»Možda smo prišli ali o tome«, kaže on izbjegavajući i me pogledati u oči. »Ne sam se to no. Ali, znaš, jednu stvar moraš naučiti, Emma, a to je da je timski rad bit marketinga...«

»Nemoj mi govoriti svisoka! To nije bio timski rad. To je bila potpuno moja ideja. Stavila sam ga tamo zbog svog djeda!«

K vragu! Nisam namjeravala to izlajati.

»Prvo tvoji roditelji. Sad i tvoj djed«, kaže Paul okrećući se prema meni. »Emma, podsjeti me, je li ovo tjedan 'Dovedi svoju cijelu obitelj na posao'?«

»Ne! Samo...« po nem, osjećaju i vrugu od njegovog pogleda. »Rekli ste da ćete ukinuti Panther okoladice, pa sam... Mislila sam da bih djedu i njegovim prijateljima mogla omogućiti jeftiniju kupnju, kako bi si stvorili zalihe. Pokušavala sam vam reći i na onom velikom sastanku da moj djed obožava Panther okoladice! A također i svi njegovi prijatelji. Da se mene pita, trebate usmjeriti marketing *na njih*, a ne na tinejdžere.«

Tišina. Paul izgleda iznenađen.

»Znaš, u Skandinaviji su došli do istog zaključka«, kaže on. »To pokazuje novo istraživanje.«

»Oh«, kažem. »Pa... eto ga.«

»Pa, Emma, zašto ta starija generacija toliko voli Panther okoladice? Znaš li?« On zvuči skroz fascinirano.

»Da, naravno da znam.«

»Zbog umirovljenosti kog fonda«, ubaci se Nick pametno. »Demografske promjene u umirovljenoj populaciji obuhvaćaju...«

»Ne, nije tako!« kažem ja nestrpljivo. »Zato što... što...« O, Bože, djed će me ubiti što u sad ovo reći. »To je zato... što im ne izvlači umjetna zubala.«

Svi su preneraženo utihnuli. Zatim Paul zamahne glavom i umre od smijeha. »Umjetna zubala«, kaže on brišući oči. »Pa to je prokleta genijalno, Emma. Umjetna zubala!«

On se opet po ne smijuljiti, a ja buljim u njega osjećajući i kako mi pulsira u glavi. Imam jako udan osjećaj. Kao da u meni nešto raste, kao da u...

»Pa, hoćete li me unaprijediti?«

»Što?« Paul me pogleda.

Jesam li to upravo izgovorila? Naglas?

»Hoćete li me unaprijediti?« Glas mi lagano drhti, ali se vrlo držim. »Rekli ste, ako si sama stvorim prilike, da ću moći biti unaprijeđena. To ste rekli. Nije li ovo stvaranje prilike?«

Paul me gleda nekoliko trenutaka, trepćući i ništa ne govoreći.

»Znaš, Emma Corrigan«, kaže on napokon. »Ti si jedna od naj... jedno od najvećih iznenađenja koja sam ikad doživio.«

»Znaš li to 'da'?« uporna sam.

Tišina je u cijelom uredu. Svi čekaju što će on odgovoriti.

»O, za Boga miloga«, kaže on preokrećući se. »U redu! Bit ćeš unaprijeđena. Jel to sve?«

»Nije«, ujem se kako govorim, a srce mi po ne kucati još jače. »Ima još nešto. Paul, ja sam razbila vašu šalicu s natpisom Svjetskog prvenstva.«

»Što?« on izgleda preneraženo.

»Zaista mi je žao. Kupit ću vam drugu.« Pogledom preletim po tihim, zabezeknutim facama u uredu. »I ja sam onaj put pokvarila fotokopirku. Ustvari... svaki put. I ta

stražnjica...« Hodam između u radoznalih lica do ploče i otrgnem fotokopiranu stražnjicu u tangama. »Tq je moje dupe i ne želim da više visi ovdje.« Okrenem se oko svoje osi. »I, Artemis, što se ti i tvoje pauk-biljke...«

»Što?« kaže ona sumnjivo.

Buljim u nju, u njen Burberry baloner i dizajnerske naočale i njenu samodopadnu 'bolja sam od tebe' facu.

OK, ne emo pretjerati.

»Ja... nemam pojma što je s njom.« Osmjehnem joj se. »Uživaj na sastanku.«

Ostatak dana totalno sam vesela. Nekako šokirana i vesela, cijelo vrijeme. Ne mogu vjerovati da ću biti unaprijeđena. Stvarno ću postati marketinška direktorica!

Ali, nije samo to. Ne znam što mi se točno dogodilo. Osjećam se kao potpuno nova osoba. Pa što onda ako sam razbila Paulovu šalicu? Koga je za to briga? Pa što onda ako svi znaju koliko sam teška? Koga je za to briga? Zbogom, stara, jadna Emmo, koja skriva svoje Oxfam torbe ispod stola. Dobrodošla nova, samopouzdana Emmo, koja ih ponosno vješa o svoju stolicu.

Nazvala sam mamu i tatu da im kažem kako ću biti unaprijeđena. Bili su silno oduševljeni! Odmah su rekli da će doći u London i izvesti me na večeru da proslavimo. A onda sam dugo razgovarala s mamom o Jacku. Relda je da neke veze traju zauvijek, a neke samo par dana, te da je to život. Onda mi je ispričala sve o nekom tipu u Parizu s kojim je provela predivnih četrdeset i osam sati. Rekla je da nikad nije doživjela takvo fizičko zadovoljstvo i da je znala da to neće potrajati, ali da je zbog toga bilo još uzbudljivije.

Zatim je dodala da baš i ne moram to spomenuti tati.

Ajme. Bila sam, zapravo, šokirana. Uvijek sam mislila da su mama i tata... barem nikad nisam...

No. To sve govori.

Ali, ima pravo. Nekim je vezama sućeno da budu kratke. Jack i ja obojito nikad ne emo nikamo stići. I, zapravo, to sam sredila u glavi. Ustvari, skoro sam ga preboljela. Srce mi je samo jednom, danas poskockalo, kad sam pomislila da ga vidim u hodniku, ali sam se vrlo brzo oporavila.

Danas počinje moj novi život. Zapravo, očekujem da ću veeras upoznati nekoga na Lissynoj plesnoj predstavi. Nekog visokog, elegantnog i vatrenog odvjjetnika. Aha. I doći će po mene na posao u svome nevjerojatno fantastičnom sportskom automobilu. I veselo ću skakutati niz stepenice, zabacujući i kosu unazad, ni ne pogledavši prema Jacku koji će stajati na prozoru svog ureda, mrko gledajući...

Ne. Ne. Nigdje neće biti Jack. Preboljela sam Jacka. To moram zapamtiti.

Možda ću si zapisati na ruku.

24.

Lissyna plesna predstava održava se u Bloomsburyju, u kazalištu koje se nalazi u malome pošljunanom dvorištu. Stigavši, ustanovim da je cijelo mjesto pretrpano odvjjetnicima u skupim odijelima. Svi redom razgovaraju na svoje mobitele.

»... klijent nije spreman prihvatiti uvjete ugovora...«

»... pažnju na stavku četiri, zarez, iako...«

Nitko još ne pokušava ući u dvoranu pa se uputim iza pozornice, da dam Lissy buket koji sam joj kupila. (Isprva sam ga planirala baciti na pozornicu na kraju predstave, ali ipak su to ruže, pa se bojim da joj ne podrapaju arape.)

Hodam niz otrcane hodnike, glazba se uje iz zvu nika i ljudi prolaze pored mene u svjetlucavim kostimima. Uvijek s plavim perjem u kosi rasteže nogu uza zid i istodobno pri a s nekim u garderobi. »Onda sam istaknuo tom *idiotu* od tužitelja da presedan koji je Miller doveo 1983. protiv Davyja zna i...« On odjednom zastane. »Sranje. Zaboravio sam svoje prve korake.« Lice mu probljedi. »Ne mogu se sjetiti ni jedne jebene stvari. Ne šalim se! Napravim jete - i onda što?« Pogleda me kao da o ekuje da u mu dati odgovor.

»Ovaj... piruetu?« kažem bez veze i brzo nastavim dalje, zamalo tresnuvši preko djevojke koja radi špagu. Zatim ugledam Lissy kako sjedi na stolici u jednoj od garderoba. Lice joj je jako našminkano i o i su joj goleme i blistave. Ona isto ima plavo perje u kosi.

»O, moj Bože, Lissy!« kažem zaustavivši se na vratima. »Prekrasno izgledaš! Jako mi se svi a tvoj...«

»Ja to ne mogu.«

»Što?«

»Ja to ne mogu!« ona o ajno ponovi i navu e svoj pamu ni ogrta . »Ni ega se ne mogu sjetiti. Mozak mi je totalno prazan!«

»To svi misle«, kažem ja ohrabruju e. »Vani je tip koji to isto govori...«

»Ne. Ja se stvarno ni ega ne mogu sjetiti.« Lissy zuri divljim o ima u mene. »Noge su mi uko ene, ne mogu disati...« Uzme etkicu za rumenilo, tupo gleda u nju, a onda je spusti. »Zašto sam pristala na ovo? Zašto?«

»Pa... radi zabave?«

»Zabave?« Njen glas se podigne, ne vjeruju i što uje. »Misliš da je ovo *zabava*? O, Bože.« Odjednom stane, promijeni izraz lica i odjuri kroz neka vrata. U sljede em trenutku ujem je kako povra a.

OK, ovdje nešto ne valja. Mislila sam da je plesanje *dobro* za zdravlje.

Ponovno se pojavi na vratima, blijeda i drhtava, a ja je nervozno gledam.

»Liss, jesi li dobro?«

»Ja to ne mogu«, kaže ona. »Ne mogu.« Odjednom donese naglu odluku. »OK, idem ku i.« Po ne uzimati svoju odje u. »Reci im da sam se odjednom razboljela, da je bila hitna...«

»Ne možeš oti i ku i!« kažem ja užasnuto i pokušam joj oteti odje u iz ruku. »Lissy, bit e sve u redu! Mislim, promisli malo. Koliko si puta morala ustati na velikom sudu i održati duga ak govor pred gomilom ljudi, i ako pogriješiš, nevin ovjek može oti i u zatvor?«

Lissy zuri u mene kao da sam luda.

»Da, ali to je *lako!*«

»Pa...« o ajno se pokušavam dosjetiti. »Pa, ako se sad povu eš, zauvijek eš zbog toga žaliti. Uvijek eš se toga sje ati i željeti da si ipak nastupila.«

Tišina. Ispod perja i šljokica gotovo mogu vidjeti kako Lissyn mozak radi punom parom.

»Imaš pravo«, kaže ona napokon ostavivši odje u. »OK. U init u to. Ali, ne želim da me gledaš. Samo... na imo se poslije. Ne, nemoj ni to. Samo se makni. Drži se podalje.«

»OK«, kažem ja neodlu no. »Oti i u, ako to stvarno želiš...«

»Ne!« Ona se okrene. »Ne možeš oti i! Promijenila sam mišljenje. Trebam te u publici!«

»OK«, kažem još neodlu nije, upravo kad je iz zvu nika odjeknulo: »Imate još petnaest minuta.«

»Idem ja onda«, kažem. »Da se možeš zagrijati.«

»Emma.« Lissy me zgrabi za ruku i fiksira me napetim pogledom. Tako me vrsto drži da me gotovo boli. »Emma, ako ikad poželim opet ovakvo nešto napraviti, moraš me zaustaviti. Što god da ja kažem. Obe aj da eš me zaustaviti.«

»Obe avam«, kažem žurno. »Obe avam.«

Prokletstvo. Nikad prije nisam vidjela Lissy takvu. Vra aju i se natrag u dvorište, koje je prepuno otmjeno odjevenih ljudi, osjetim kako mi živci rade. Nije izgledala sposobna da može stajati, a kamoli plesati.

Molim te, ne daj da uprska stvar. Molim te.

Užasna mi se slika stvori pred o čima. Lissy kako stoji kao uplašeni zeko jer se ne sje a koraka. A publika samo zuri u nju. Na samu pomisao osjetim nervozu u želucu.

OK. Ne u dopustiti da se to dogodi. Ako po e po zlu, napraviti u nešto da publici odvratim pozornost. Pravit u se da imam sr ani udar. Da. Srušiti u se na pod i nekoliko sekundi svi e gledati u mene, ali predstava ne e stati, jer ipak smo mi Britanci. A kad se svi opet okrenu prema pozornici, Lissy e se prisjetiti svojih koraka.

A ako me odvedu u bolnicu ili nešto slično, re i u da sam imala jake bolove u prsima. Nitko ne e mo i dokazati da nisam.

A ak i ako *možu* dokazati, pomo u nekog posebnog aparata, onda u re i...

»Emma.«

»Što?« kažem odsutno. A onda mi srce stane.

Jack stoji na dva metara od mene. Odjeven je u svoju uobičajenu kombinaciju - traperice i pullover. Totalno strši me u odvjeticima u poslovnim odijelima. Susrevši se s njegovim tamnim o čima, osjetim kako mi se stara bol vra a u prsa.

Ne reagiraj. Brzo si kažem. Svršetak. Novi život.

»Što radiš ovdje?« pitam, slegnuvši ramenima kao da me, zapravo, i ne zanima.

»Našao sam letak za ovo na tvom stolu.« On podigne papiri ne skidaju i o i s mojih.
»Emma, zaista sam htio popri čati s tobom.«

Osjetim iznenadni val gor čine. Zar on misli da se može samo tako pojaviti i da u ja ostaviti sve samo da bih razgovarala s njim? E pa, možda sam zauzeta. Možda sam krenula dalje. Je li pomislio na to?

»Zapravo... tu sam s nekim«, kažem ja ljubaznim, malo sažalnim tonom.

»Stvarno?«

»Da, jesam. Pa...« Lagano slegnem ramenima i čekam da Jack ode. Ali on se ne mi e.

»S kim?«

OK, nije bilo u planu da pita s kim. Na trenutak nisam baš sigurna što da radim.

»Pa... s njim«, kažem napokon i pokažem na visokog tipa u majici kratkih rukava, koji stoji u kutu dvorišta, le čima okrenut prema nama. »Ustvari, bolje da mu se pridružim.«

Drže i glavu visoko, okrenem se na potpetici i po nem hodati prema tipu u kratkim rukavima. Pitat u ga za vrijeme i nekako ga uvu i u razgovor dok Jack ne ode. (I možda se veselo nasmijati par puta da mu pokažem kako se dobro zabavljamo.)

Na metar sam od njega, kad se tip okrene pa vidim da razgovara na telefon.

»Bok!« po nem ja vedro, ali me on ne uje. Blijedo me pogleda, a onda ode među ljude, i dalje telefoniraju i.

Sama sam u kutu dvorišta.

Jebemti.

Nakon, kako mi se čini, cijele vje nosti, okrenem se najbezbrižnije što mogu.

Jack još uvijek stoji tamo i promatra me.

Ljutito gledam u njega dok mi cijelo tijelo pulsira od neugode. Ako mi se sad po ne smijati...

Ali on se ne smije.

»Emma...« pri e mi na metar. Lice mu je ozbiljno. »Ono što si rekla. Zarežalo mi se u pam enje. Trebao sam više dijeliti s tobom. Nisam te smio samo tako isključiti.«

Osjetim val iznena enja, popra en ranjenim ponosom. Zna i, sad bi on dijelio sa mnom, ha? E pa, možda je prekasno. Možda više nisam zainteresirana.

»Ništa ti ne trebaš dijeliti sa mnom. Tvoje stvari su tvoje stvari, Jack«, ravnodušno mu se osmijehnem. »Nemaju nikakve veze sa mnom. A ja ih ionako ne bih mogla razumjeti, s obzirom na to da su tako zamršene, a ja sam tako glupava...«

Odlučno se okrenem i po njoj hodati preko šljunka.

»U najmanju ruku dugujem ti objašnjenje«, prati me Jackov suhi glas.

»Ništa ti meni ne duguješ!« Podignem ponosno bradu. »Gotovo je, Jack. I mogli bismo oboje jednostavno... Ah! Pusti me!«

Jack me zgrabi za ruku i potegne me da se okrenem.

»Došao sam veeras ovdje s razlogom, Emma«, kaže on mračno. »Došao sam ti reći i što sam radio u Škotskoj.«

Osjetim pravi šok, koji nastojim u istom trenutku što bolje prikriti.

»Ne zanima me što si radio u Škotskoj!« izustim. Istrgnem ruku iz njegova stiska i po njoj se probijati kroz gomilu odvjetnika koji brbljaju na telefone.

»Emma, želim ti reći.« On me prati. »Zaista ti želim reći.«

»Pa, možda ja ne želim znati!« Odvratim mu prkosno i okrenem se tako energično da šljunak frca na sve strane.

Okrenuti smo jedno prema drugome kao da smo dva borca. Moja prsa se dižu i brzo spuštaju.

Naravno da želim znati.

On zna da želim znati.

»Nastavi«, kažem ja na kraju i nevoljko slegnem ramenima. »Možeš mi reći i ako želiš.«

U tišini, Jack me odvede na pusto mjesto, daleko od gomile. Dok hodamo, moja razmetljivost jenjava. U stvari, pomalo se bojim. Iako sam i uplašena.

Zar ipak želim znati njegovu tajnu?

Što ako je riječ o prijevarama, kao što je Lissy reld? Što ako radi nešto riskantno i želi da mu se pridružim?

Što ako je imao neku stvarno neugodnu operaciju i ja se slučajno po njoj smijati?

Što ako je riječ o drugoj ženi i sad mi je došao reći i da se ženi ili sliče no?

Osjetim trunku bola, koju potisnem. Pa, ako je... ponašati se cool, kao da sam cijelo vrijeme znala. Zapravo, praviti se da i ja imam drugog ljubavnika. Da. Ironično u mu se nasmijati i reći: 'Znaš, Jack, nikad nisam ni mislila da je ozbiljno...'

»OK«, Jack se okrene licem prema meni i ja odmah odlučim da ga, ako je počinio umorstvo, prijavim policiji, bez obzira na to što u obećati, ili ne u.

»Evo ga.« On duboko uzdahne. »U Škotskoj sam nekoga posjetio.«

Srce me odjednom zaboli.

»Neku ženu«, kažem prije nego što se mogu zaustaviti.

»Ne, ne neku ženu!« Njegov se izraz lica promijenio te se zabljuje u mene. »Zar si to mislila? Da sam sjedio na dva stolca?«

»Ja... nisam znala što bih mislila.«

»Emma, nema druge žene. Posjetio sam...« On oklijeva. »Moglo bi se reći i... obitelj.«

Mozak mi naglo počinje vrtjeti film.

Obitelj?

O, moj Bože, Jemima je imala pravo, spetljala sam se s mafijašem.

OK. Ne paničari. Mogu pobjeći. Mogu upasti u program zaštite svjedoka. Novo ime mi može biti Megan.

Ne, Chloe. Chloe de Souza.

»Da budem određeni... dijete.«

Dijete? Mozak mi opet vrti film. On ima dijete?

»Zove se Alice.« On se malo nasmiješi. »Ima četiri godine.«

On ima ženu i cijelu obitelj za koju ja ne znam, i to je njegova tajna. Znala sam, znala sam.

»Ti...« navlažim suhe usnice. »Ti imaš dijete?«

»Ne, nemam dijete.« Jack zuri u pod nekoliko sekundi, zatim podigne pogled. »Pete ima dijete. On ima kćer. Alise je dijete Petea Laidlera.«

»Ali... ali...« zbunjeno zurim u njega. »Ali... nisam znala da Pete Laidler ima dijete.«

»Nitko ne zna.« On me dugo promatra. »U tome i jest stvar.«

Ovo ni u snu nisam otkrivala.

Dijete. Tajno dijete Petea Laidlera.

»Ali... ali, kako je moguće da nitko ne zna za nju?« glupo pitam. Još smo se udaljili od gomile i sjedimo na klupi ispod drveta. »Mislim, sigurno su je vidjeli.«

»Pete je bio superčovjek.« Jack uzdahne. »Ali, obaveze mu nikad nisu bile jača strana. Kad je Marie - to je Aliceina mama - saznala da je trudna, oni više nisu bili zajedno. Marie je jedna od onih ponosnih, zaštitničkih tipova. Odlučila je da će sve napraviti po svome. Pete ju je financijski podržavao, ali nije bio zainteresiran za dijete. Ali nikome nije ni rekao da je postao otac.«

»Ali ni tebi?« buljim u njega. »Nisi znao da ima dijete?«

»Ne, sve dok nije poginuo.« Lice mu se stvrdne. »Volio sam Petea, ali to mu ne mogu oprostiti. Nekoliko mjeseci nakon što je poginuo, Marie se pojavila s djetetom.« Jack oštro uzdahne. »Pa, možeš zamisliti kako smo se osjećali. Šok je blaga riječ. Ali, Marie je bila nepokolebljiva, nije htjela da se sazna. Željela je odgajati Alice kao obično dijete, a ne kao izvanbračno dijete Petea Laidlera. Ne kao nasljednicu velikog bogatstva.«

Mozak mi je stao. Četverogodišnja nasljednica Laidlerovih dionica Panther Corporationa. Jebote.

»Znaš li, ona dobiva sve?« pitam oklijevajući.

»Ne, ne sve. Ali, dosta. Peteova je obitelj bila i više nego darežljiva. I zato se Alice drži podalje od javnosti.« On raširi ruke. »Znam da je ne možemo dovijeka štiti. Prije ili kasnije, saznat će se. Ali, kad saznaju za nju, novinari će poludjeti. Popestat će se na vrh liste bogatih... druga djeca će je gnjaviti... više ne će živjeti u normalnom okruženju. Neka se djeca mogu nositi s tim. Ali Alice... nije jedna od njih. Ima astmu, krhka je.

Dok on govori, moj mozak se prisjeća novinarki nakon Peteove smrti. Sve su naslovnice objavile njegovu sliku.

»Previše se zaštitnički ponašam prema tom djetetu.« Jack se potišteno osmijehne. »Znam to. Ali mi i Marie to kaže. Ali... Alice mi je jako važna.« On se na trenutak zabljuje ispred sebe. »Ona je sve što mi je ostalo od Petea.«

Gledam ga odjednom se osjećajući ganuto.

»Znaš li, zbog toga su bili svi oni telefonski pozivi?« kažem ja nesigurno. »Jesi li zbog toga morao otići nekuda?«

Jack uzdahne. »Doživjele su prometnu nesreću neki dan. Nije bilo ništa ozbiljno. Ali... vrlo smo osjetljivi, nakon Petea. Samo smo se htjeli pobrinuti da dobiju najbolju medicinsku njegu.«

»Naravno«, lecnem se. »To razumijem.«

Neko vrijeme oboje smo tihi. Mozak mi pokušava sve te dijelove složiti u jednu sliku. Pokušavam shvatiti.

»Ali, ne razumijem«, kažem. »Zašto si htio da nikome ne kažem da si bio u Škotskoj? Sigurno nitko ne bi znao.«

Jack žalosno zakoluta oči.

»To je moja glupa greška. Rekao sam nekim ljudima da idem u Pariz taj dan. Htio sam biti dovoljno oprezan. Išao sam anonimno. Mislio sam da nitko nikad ne će saznati. A onda uđem u ured... i eto tebe tamo.«

»Smrznuo si se.«

»Ne baš.« On me pogleda u oči. »Nisam baš znao kako bih se ponašao.«

Osjetim kako mi obrazi naglo crvene i nespretno prođem istim grlo.

»Pa... ovaj...« kažem, ne gledajući ga. »Pa, zato si...«

»Sve što sam htio jest izbjeći i da razglasiš: 'Hej, on nije bio u Parizu, nego u Škotskoj!' Onda bi započelo pravo spletkarenje.« Jack odmahne glavom. »Zapanjila bi se kad bi saznala kakve su sve smiješne teorije ljudi kadri izmisliti kad nemaju pametnija posla. Znaš, sve sam već čuo. Planiram preseliti tvrtku... homoseksualac sam... I ja sam mafije...«

»Ovaj... stvarno?« kažem, pogladivši se po kosi. »Ajme. Kako ljudi mogu biti glupi!«

Dvije djevojke prolaze pored nas, a mi oboje utihnemo.

»Emma, žao mi je što ti nisam mogao prije reći«, kaže Jack tihim glasom. »Znam da si povrijeđena. Znam da je to bilo kao da te isključujem. Ali... takvo što ne možeš tek tako podijeliti.«

»Ne!« kažem ja odmah. »Naravno da nisi mogao. Ja sam bila glupa.«

U nelagodni nogom stružem po šljunku, osjećajući se posramljeno. Mogla sam znati da će to biti nešto važno. Kad je rekao da je zamršeno i osjetljivo, zapravo je govorio istinu.

»Samo šačica ljudi zna za to.« Jack me ozbiljno pogleda. »Šačica posebnih ljudi kojima vjerujem.«

Nešto ima u njegovu pogledu što mi stisne grlo. Buljim u njega, osjećajući kako mi krv navire u lice.

»Hoćete li ući?« čujem vedar glas. Trznuvši se, oboje dignemo pogled. Prilazi nam neka žena u crnim trapericama. »Predstava samo što nije počela!« kaže ona široko se osmijehujući.

Osjećam se kao da me šamarom probudila iz sna.

»Ja... moram ići i gledati Lissy kako pleše«, kažem smeteno.

»Naravno. Pa, ostavi tu te onda. To je, zapravo, bilo sve što sam ti htio reći.« Jack se polagano digne, a zatim se okrene. »Još jedna stvar.« Nekoliko me sekundi tiho gleda. »Emma, znam da ti proteklih nekoliko dana nije bilo lako. Znam da si cijelo vrijeme bila u nevola, dok ja... nisam bio. I samo sam ti se htio ispričati. Opet.«

»U... redu je«, uspijem izustiti.

Jack se opet kreće i ja ga gledam kako polako korača po šljunku, osjećajući se totalno rastrganom.

Došao je ovdje da mi kaže svoju tajnu. Svoju veliku, vrlo važnu tajnu.

Nije to morao učiniti.

O, Bože! O, Bože...

»E kaj!« čujem se kako vičem za njim, a on se odmah okrene. »Bi li... bi li htio pogledati predstavu?« I osjetim zadovoljstvo kad ugledam da mu se lice razvuklo u smiješak.

Dok koračamo po šljunku, skupim hrabrosti da progovorim.

»Jack, i ja tebi moram nešto reći. O... o tome o čemu si ti sad govorio. Znam da sam neki dan rekla kako si mi uništio život.« »Sjećam se«, kaže Jack zajedljivo.

»Pa, možda nisam imala pravo što se toga tiče.« Nespretno prođem istim grlo. »Zapravo... bila sam u krivu.« Iskreno ga pogledam. »Jack, nisi mi uništio život.«

»Nisam?« kaže Jack. »Dobiti u drugu priliku?«

»Ne!«

»Ne? Je li to tvoj konačan odgovor?«

Gleda me s velikim upitnikom u očima, a ja osjetim malu ljubavnu strijelu, napola nadu, napola strah. Dugo vrijeme ni jedno od nas ništa ne govori. Ubrzano dišem.

Odjednom Jack s interesom pogleda na moju ruku. »Preboljela sam Jacka«, pročitao on naglas.

Jebemu.

Cijelo mi lice plamti od crvenila.

Nikad si više ništa ne pokušaj zapisati na ruku. Nikad.

»To je samo...« opet pročitao istim grlo. »To su samo riječi... ne znaš...«

Prekine me vrištav zvuk mog mobitela. Hvala Bogu. Tko god da je, volim ga. Žurno ga izvadim i stisnem zeleni gumb.

»Emma, voljet ćeš me zauvijek!« čujem Jemimin kreštavi glas.

»Što?« buljim u telefon.

»Sve sam ti priredila!« kaže ona pobjedonosno. »Znam, super sam i ne znaš što bi bez mene...«

»Što?« osjetim alarm u glavi. »Jemima, o čemu ti pričaš?«

»Osvetiti se Jacku Harperu, ludo! Pošto si ti samo sjedila poput kakvog slabijaka, ja sam uzela stvar u svoje ruke.«

Na trenutak se ne mogu pomaknuti.

»Ovaj, Jack... ispričaj me na minutu.« Vedro mu se osmjehnem. »Samo trebam... obaviti ovaj razgovor.«

Drhtavih nogu požurim u kut dvorišta, daleko od tuđih ušiju.

»Jemima, oba alata si mi da ne čine ništa poduzeti!« siknem. »Zaklela si se na svoju Miu Miu torbicu od konjske kože, sjećaš se?«

»Nemam Miu Miu torbicu od konjske kože!« ona pobjedonosno zagrakuje. »Imam Fendijevu torbicu od konjske kože!«

Luda je. Ona je totalno luda.

»Jemima, što si učinila?« uspijem izustiti. »Reci mi što si učinila.«

Srce mi ubrzano kuca od straha. Molim te, nemoj mi reći da si mu ogulila auto. Molim te.

»Okolo oko, Emma! Taj te je uvijek totalno iznevjerio, a to čemo i mi njemu učiniti. Sad, sjedim ovdje s vrlo krasnim uvijekom po imenu Mick. On je novinar. Piše za *Daily World*...«

Srce mi stane.

»Novinar žutog tiska?« uspijem reći. »Jemima, jesi li ti *normalna*?«

»Nemoj biti tako ograničena i dosadna«, odvratila Jemima prigovarajući mi. »Emma, novinari žutog tiska su naši *prijatelji*. Oni su poput privatnih istražitelja... samo besplatni! Mick je puno toga napravio za moju mamicu. Nema mu premca u otkrivanju stvari. I *vrlo* je zainteresiran za otkrivanje Harperove male tajne. Rekla sam mu sve što znamo, ali on bi ipak htio popričati s tobom.«

Onesvijestit ću se. Nemoguće da se ovo događa.

»Jemima, slušaj me«, kažem ja brzo, tihim tonom, kao da se trudim spriječiti slučaj da se ne baci s krova. »Ne želim saznati Jackovu tajnu, OK? Samo želim sve zaboraviti. Moraš zaustaviti tog tipa.«

»Ne ulaz!« kaže ona poput razmažene šestogodišnjakinje. »Emma, nemoj biti tako jadna! Ne možeš dopustiti da te muškarci tako gaze i ne vratiti im. Moraš im pokazati. Mamica uvijek kaže...« Odjednom čujem cviljenje guma. »Ups! Manji sudar. Nazvat ću te kasnije.«

Linija se prekine.

Ukočila sam se od užasa.

Izbezumljeno stisnem njen broj mobitela, ali me automatski prebaci na sekretaricu.

»Jemima«, kažem čim sam čula da je bipnulo. »Jemima, moraš prestati s tim! Moraš...« Naglo stanem jer se Jack stvorio pored mene, toplo se smješkajući mi.

»Po inje predstava«, kaže on znatiželjno me pogledavši. »Jel sve u redu?«
»Da, je«, prigušeno odgovorim ubacuju i mobitel u torbu. »Sve je... u redu.«

25.

Ulaze i u dvoranu, vrti mi se u glavi od panike.

Što sam u inila? Što sam u inila?

Odala sam Jackovu najvažniju tajnu na svijetu moralno zastranjenoj, gnjevnoj osvetnici, lu akinji koja nosi Pradu.

OK. Smiri se, kažem si po milijunti put. Ona, zapravo, ništa ne zna. Taj novinar, vjerojatno, ništa ne e saznati. Mislim, koje injenice on, zapravo, ima?

Ali, što ako sazna? Što ako nekako nabasa na istinu? A Jack sazna da sam im ja pokazala put?

Na samu pomisao mi se smu i. Želudac mi se stisne. *Zašto* sam uop e Jemimi spominjala Škotsku? *Zašto*?

Nova odluka: nikad više ne u odati tajnu. Nikad, nikad, nikad. ak ni ako mi se ne u ini tako važnom. ak ni ako sam ljutita.

Zapravo... nikad više ne u progovoriti ni rije i to ka. Zbog svoje jezi ine samo upadam u nevolje. Da nisam otvorila svoja usta u onom glupom avionu, sad ne bih bila u ovoj gabuli.

Postat u nijema. Tiha enigma. Kad me ljudi nešto pitaju, ja u samo kimnuti glavom, ili na r kati tajanstvenu poruku na komad papira. Ljudi e ih uzimati i razmišljati nad njima, traže i skriveno zna enje...»Je li ovo Lissy?« kaže Jack pokazuju i na ime u programu, a ja posko im od straha. Pratim njegov pogled, a onda samo kimnem, zatvorenih usta.

»Poznaješ li još nekoga u predstavi?« pita me on.

Nijemo slegnem, kao da kažem 'tko zna'.

»Pa... koliko dugo ve Lissy pleše?«

OKlijevam, a onda podignem tri prsta.

Pokažem mu rukama, što bi trebalo ozna iti 'mjeseca'. Onda opet ponovim. Jack izgleda totalno zbunjeno.

»Emma, jel sve u redu?«

Tražim po džepovima kemijsku olovku, ali je ne nalazim.

OK, zaboravi na nepri anje.

»Okolo tri mjeseca«, kažem ja naglas.

»Dobro.« Jack kimne te se okrene natrag programu. Lice mu je smireno i bezazleno, a ja opet osjetim nervozan osje aj krivnje.

Možda bih mu jednostavno trebala re i.

Ne. Ne mogu. Ne mogu. Kako bih to uop e rekla? 'E da, Jack. Znaš onu stvarno važnu tajnu koju si me zamolio da ne odam? Pa, pogodi...'

Moram se obuzdati. Kao u onim ratnim filmovima u kojima ubiju osobu koja previše zna. Ali, kako u ja obuzdati Jemimu? Lansirala sam neki ljudi ljudski Exocet projektil, koji pršti po Londonu, koji je vrsto odlu io prouzro iti što više štete, a ja ga želim vratiti, ali ne mogu, jer gumb više ne radi.

OK. Razmišljaj razumno. Nema potrebe za panikom. Ništa se ve eras ne e dogoditi. Samo u je stalno pokušavati dobiti na mobitel, a im je dobijem, objasnit u joj jednostavnim jezikom da u joj, ako odmah ne otkaže tom tipu, polomiti noge.

Tiho, uporno bubnjanje uje se iz zvu nika i ja se prepadnem. Toliko sam izbezumljena da sam zaboravila zašto sam ovdje. Dvorana je u potpunoj tami, a publika se oko nas utišala

od o ekivanja. Bubnjanje sad postaje glasnije, ali se ništa ne događ a na pozornici; još uvijek je crna kao ugljen.

Bubnjanje postaje sve glasnije, a ja osjeć am napetost. Ovo mi je pomalo zastrašuju e. Kad e po eti plesati? Kad e se dignuti zastor? Kad e po eti...

Bum! Odjednom se za uje uzdah jer je blistavo svjetlo ispunilo dvoranu, totalno me zaslijepivši. Muzika protutnji zrakom i jedna se figura pojavi na pozornici u crnom, svjetlucavom kostimu, vrte i se i ska u i. Ajme, tko god da to je, prekrasno pleše. Trep em zaslijepljeno, pokušavaju i vidjeti. Ne mogu razaznati je li muško ili žensko ili...

O, moj Bože! To je Lissy.

Od šoka sam prikovana za stolicu. Sve je ostalo nestalo iz mog uma. Ne mogu skinuti o i s Lissy.

Nisam pojma imala da ona to može. Pojma! Mislim, išle smo neko vrijeme na balet. I na step. Ali, nikad nismo... ja nikad nisam... Kako je mogu e da znam nekoga više od dvadeset godina, a nemam pojma da zna plesati?

Upravo je otplesala taj divni, žilavi ples sa zamaskiranim tipom, za kojeg pretpostavljam da je Jean-Paul, a ona sad ska e i vrti se s nekom vrpcom. Svi u publici zure u nju, zapanjeni, a ona blista. Ve mjesecima je nisam vidjela tako sretnu. *Tako* sam ponosna na nju.

Na moj užas, suze su mi navrle na o i. A sad mi je još i nos procurio. Nemam ni maramicu. Ovo je tako neugodno. Ne u šmrcati, kao neka mama na dje joj predstavi. Samo mi još fali da se dignem, potr im naprijed s kamerom, govore i: 'Bok dušo, mahni tati!'

OK. Moram se srediti, ina e e biti kao onda kad sam svoje malo kum e Amy odvela u kino gledati *Tarzana*. Kad su se svjetla na kraju upalila, Amy je vrsto spavala, a ja sam bila u potocima suza, dok je gomila etverogodišnjaka piljila u mene. (U moju obranu, film je bio jako romanti an. A Tarzan je bio strašno seksi.)

Osjetim kako mi netko dodiruje ruku. Pogledam i vidim da mi Jack pruža maramicu. Dok je uzimam, njegovi se prsti obaviju oko mojih.

Kad je predstava završila, ja sam totalno eufori na. Lissy je zvijezda, a Jack i ja lu a ki plješ emo, cere i se jedno drugome.

»Nemoj nikome re i da sam plakala«, kažem nadglasavaju i pljeskanje.

»Ne u«, kaže Jack i skrušeno mi se nasmije. »Obe avam.«

Zastor se spusti zadnji put, a ljudi se po nu dizati iz svojih sjedala, uzimaju i jakne i torbe. Sad se opet vra amo u realnost i ja osjetim kako mi radost naglo opada, a tjeskoba raste. Moram opet pokušati nazvati Jemimu.

Izlaze i iz dvorane, ljudi hodaju preko dvorišta prema osvjetljenoj sobi.

»Lissy je rekla da emo se na i na zabavi«, kažem Jacku. »Pa, ovaj... zašto ti ne bi produžio? Ja trebam obaviti jedan brzi razgovor.«

»Jesi li dobro?« pita Jack znatiželjno me gledaju i. »Izgledaš mi nekako nervozno.«

»Dobro sam!« kažem. »Samo sam uzbu ena!« Nasmiješim mu se najuvjerljivije što mogu, a onda pri ekam dok se dovoljno ne udalji od mene. Odmah potom nazovem Jemimin broj. Automatski se upali sekretarica.

Nazovem ponovno. Opet sekretarica.

Želim vrištati od nemo i. Gdje je ona? Što li radi? Kako je mogu zaustaviti, ako ne znam gdje je?

Stojim sasvim mirno, pokušavaju i ignorirati napad panike, pokušavaju i smisliti što da radim.

OK. Jednostavno u oti i na zabavu i ponašati se prirodno, pritom je uporno pokušavati dobiti na telefon, a ako ne uspijem, onda u jednostavno morati pri ekati dok se ne vratim ku i. Ništa drugo ne mogu poduzeti. Sve e biti u redu. Sve e biti u redu.

Zabava je ogromna, vesela i bujna. Svi plesači su tu, još uvijek u kostimima, i svi uzvanici, i brojni ljudi koji su usput došli. Konobari raznose pića, a brbljanje je strahovito bujno. Ulaze i, ne vidim nikog poznatog. Uzmem čašu vina i po njem se kretati među gomilom, prisluškuj i razgovore.

»... prekrasni kostimi...«

»... našli vremena za probe?«

»... sudac je bio totalno beskompromisan...«

Odjednom ugledam Lissy, rumenu i blistavu. Okružena je gomilom zgodnih odvjetnika, a jedan od njih ne skida pogled s njezinih nogu.

»Lissy!« viknem. Ona se okrene i ja je vrsto zagrlim. »Nisam imala pojma da znaš tako plesati! Bila si predivna!«

»O, ne. Nisam«, kaže ona odjednom i navuče svoj tipičan izraz lica. »Totalno sam zabrljala...«

»Prestani!« preldnem je. »Lissy, bilo je totalno fantastično. Ti si bila fantastična.«

»Ali, bila sam totalno loša na...«

»Ne govori da si bila loša!« gotovo se izderem. »Bila si fantastična. Reci to. Reci to, Lissy.«

»Pa... OK.« Lice joj se nerado razvuje u osmijeh. »OK. Bila sam... fantastična!« Nasmije se ushićeno. »Emma, nikad se u svom životu nisam osjećala tako dobro! I znaš što, ve planiramo turneju sljedeće godine.«

»Ali...« zurim u nju. »Rekla si da to više nikad ne želiš napraviti, nikad, i da te, ako to opet spomeneš, moram zaustaviti.«

»Ma, to je bila sam groznica pred nastup«, kaže ona lagano odmahnuvši rukom. A onda spusti glas. »Usput, vidjela sam Jacka.« Pogleda me napeto. »Što se događaja?«

Srce mi naglo počne udarati. Da joj kažem za Jemimu?

Ne. Samo će se uzrujati. A ionako ni jedna od nas trenutno ništa ne može napraviti.

»Jack je došao ovamo razgovarati sa mnom.« Oklijevam. »Da... mi kaže svoju tajnu.«

»Šališ se!« uzdahne Lissy, stavivši ruku na usta. »I... što je tajna?«

»Ne mogu ti reći.«

»Ne možeš mi reći?« Lissy unezvjereno bulji u mene. »Nakon svega mi čak ne eš ni reći?«

»Lissy, stvarno ne mogu.« Navučem tjeskoban izraz lica. »Pa... zamršeno je.«

Bože, zvučim baš kao Jack.

»Pa, dobro onda«, kaže Lissy pomalo mrzovoljno. »Pretpostavljam da ću preživjeti ako ne saznam. I... jeste li vas dvoje ponovno zajedno?«

»Ne znam«, kažem, pocrvenjevši. »Možda.«

»Lissy! To je bilo nevjerojatno!« Nekoliko se djevojaka u odijelima pojavi iza nje. Ja joj se nasmiješim i pomaknem se dok se ona pozdravlja s njima.

Nigdje ne vidim Jacka. Da probam ponovno nazvati Jemimu?

Kradomice počnem vaditi mobitel iz torbe, a onda ga brzo vratim nazad jer čujem glas iza sebe kako doziva: »Emma!«

Okrenem se i vraški se iznenadim. Connor stoji tu u odijelu, držeći čašu vina. Kosa mu je sjajna i plava pod reflektorom. Ima novu kravatu, koju sam odmah primijetila. Velike žute točke na plavoj kravati. Ne sviđa mi se.

»Connor! Što ti radiš ovdje?« pitam iznenaćeno.

»Lissy mi je poslala letak«, odgovori on pomalo obrambeno. »Lissy mi je uvijek bila simpatična. Kanio sam doći. I drago mi je što sam naletio na tebe«, doda on nespretno. »Želio bih s tobom porazgovarati, ako je to moguće?«

Povu e me prema vratima, daleko od gomile, a ja ga pratim pomalo nervozna. Nisam razgovarala s Connorom otkad je Jack bio na televiziji. Što je, najvjerojatnije, zato što sam, svaki put kad bih ga ugledala, brzo skrenula u drugu stranu.

»Da?« kažem ja okreću i se prema njemu. »O čemu si htio razgovarati?«

»Emma.« Connor proisti grlo kao da će održati neki službeni govor. »Stekao sam dojam da nisi uvijek bila... potpuno iskrena prema meni u našoj vezi.«

Ovo bi mogla biti rečenica godine.

»Imaš pravo«, priznam posramljeno. »O, Bože, Connor, stvarno mi je žao zbog svega što se dogodilo...« On podigne ruku s izrazom dostojanstva.

»Nije važno. Što je bilo, bilo je. Ali, bio bih ti zahvalan kad bi sad bila sasvim iskrena sa mnom.«

»Apsolutno«, kažem ja, ozbiljno kimaju mi. »Naravno.«

»Nedavno sam... započeo novu vezu«, kaže on pomalo ukočeno.

»Opa!« kažem ja iznenađeno. »Bravo! Connor, stvarno mi je drago. Kako se zove?«

»Francesca.«

»Gdje si je...«

»Htio sam te pitati za seks«, kaže Connor prekinuvši me u naletu neugode.

»Oh. Dobro.« Osjetim se razočarano, ali to brzo prikrijem uzevši gutljaj vina. »Naravno!«

»Jesi li bila iskrena sa mnom na tom... području?«

»Ovaj... kako to misliš?« kažem ja oprezno, dobivajući i na vremenu.

»Jesi li bila iskrena sa mnom u krevetu?« Lice mu je crveno kao paprika. »Ili si glumila?«

O ne! Zar on to misli?

»Connor, nikad nisam odglumila orgazam s tobom«, kažem, stišavajući i glas. »Ruku na srce. Nikad nisam.«

»Pa... OK.« On si nespretno protrlja nos. »Ali, jesi li glumila nešto drugo?«

Pogledam ga nesigurno. »Nisam sigurna da shvaćam o čemu...«

»Je li bilo nekih...« on proisti grlo »... osobitih tehnika koje sam koristio, a da si se ti samo pretvarala da ti gode?«

O, Bože! *Molim te*, nemoj me to pitati.

»Znaš, stvarno... se ne mogu sjetiti.« Izmotavam se. »Zapravo, trebala bih i ja...«

»Emma, reci mi!« kaže on s neoklevanim žarom. »Započinjem novu vezu. Mislim da je fer da mogu... ući u vlastitih pogrešaka.«

Gledam u njegovu sjajno lice i odjednom osjetim krivnju.

Ima pravo. Trebala bih biti iskrena. Trebala bih konačno biti iskrena prema njemu.

»OK«, kažem na kraju i približim mu se. »Sjećaš se one stvari koju si radio s jezikom?« Prošapćem. »Onu... klizavu stvar? Pa, katkad me to tjeralo na... smijeh. Pa, ako imam jedan savjet za tvoju djevojku, onda bi to bilo da ne...«

Ugledavši njegov izraz lica, stanem.

Jebemu. Već joj je to napravio.

»Francesca je rekla...« kaže Connor ukočenim glasom. »Francesca mi je rekla da ju je to stvarno napalilo.«

»Pa, vjerujem da je!« naglo se povučem. »Sve su žene drukčije. Naša su tijela drukčija... svi vole... drukčije stvari.«

Connor zabrinuto zuri u mene.

»Rekla je i da voli jazz.«

»Pa, vjerojatno voli! Puno ljudi *zaista* voli jazz.«

»Rekla je da obožava naivna koja citiram titl po titl iz filmova Woodyja Allena.« On se protrlja po zarumenjenom licu. »Je li *lagala*?«

»Ne, sigurna sam da nije...« bespomoćno stanem.

»Emma...« On zbunjeno bulji u mene. »Imaju li sve žene tajne?«

O, ne! Zar sam zauvijek uništila Connorovo povjerenje prema cijelom ženskom rodu?

»Ne!« viknem. »Naravno da nemaju! Iskreno, Connor, *sigurna* sam da sam ja jedina.«

Rije i mi nestanu s usana kad na trenutak ugledam poznatu plavu kosu na ulazu u predvorje. Srce mi je stalo.

To ne može biti...

To nije...

»Connor, moram i i«, kažem i odjurim prema ulazu.

»Rekla mi je da nosi veli inu 40!« Connor vikne bespomo no za mnom. »Što to zna i? Koju veli inu bih joj stvarno trebao kupovati?«

» etrdeset i dva!« odvratim mu preko ramena.

Da. To je Jemima. Stoji u predvorju. Što li radi ovdje?

Vrata se otvore i ja doživim takav šok da mislim da u se onesvijestiti. Neki tip je s njom. U trapericama, podrezane kose i ekscentri nih o iju. Ima fotoaparatus obješen o rame i s interesom razgledava okolo.

Ne.

Nije to napravila.

»Emma«, ujem glas u svom uhu.

»Jack!« okrenem se i ugledam ga kako mi se smješka, a njegove tamne o i pune su ljubavi.

»Jesi li dobro?« pita on i nježno mi dodirne nos.

»Dobro sam!« kažem pomalo kreštavo. »Odli no sam!«

Moram srediti ovu situaciju. Moram.

»Jack... možeš li mi donijeti malo vode?« ujem se kako govorim. »Bit u ovdje. Malo mi se vrti u glavi.« Jack izgleda zabrinuto.

»Znaš, i mislio sam da nešto ne valja. Daj da te odvezem ku i. Pozvat u auto.«

»Ne. U... u redu je. Želim ostati. Samo mi donesi vode. Molim te«, lukavo dodam.

im je otišao, odjurim u predvorje, strmoglavivši se zamalo od žurbe.

»Emma!« Jemima me veselo pogleda. »Odli no! Upravo sam te tražila. Sad, ovo je Mick, i on ti želi postaviti nekoliko pitanja. Mogli bismo upotrijebiti ovu sobicu ovdje.« Odvede me u neki mali, prazan ured.

»Ne!« kažem zgrabivši je za ruku. »Jemima, moraš oti i. Odmah. Idi!«

»Ne idem nikamo!« Jemima izvu e ruku iz mog stiska i preokrene o ima prema Micku, koji je zatvorio vrata ureda. »Rekla sam ti da želi sve zataškati.«

»Mick Collins«, Mick mi ubaci svoju posjetnicu u ruku. »Jako mi je drago što sam vas upoznao, Emma. Sad, nema razloga za brigu, zar ne?« Umiruju e mi se nasmiješi, kao da je sasvim naviknut da mu histeri ne žene govore da ode. Što najvjerojatnije i jest. »Hajdemo lijepo sjesti, ugodno popri ati...«

Žva e žvaka u dok govori i ja osjetim kako do mene dopire miris pepermintaa, što me tjera na povra anje.

»Gledajte, došlo je do nesporazuma«, kažem sile i se da zvu im što ljubaznije. »Bojim se da nema nikakve pri e.«

»Pa, to emo još vidjeti, zar ne?« kaže Mick prijateljski se nasmijavši. »Vi meni recite injenice...«

»Ne! Mislim, nema se što re i.« Okrenem se Jemimi. »Rekla sam ti kako ne želim da išta poduzmeš. Obe ala si mi!«

»Emma, kakav si ti slabi «, ona ogor eno pogleda Micka. »Vidiš li zašto sam ja prisiljena poduzeti nešto? Rekla sam ti kako se onaj gad Jack Harper užasno ponio prema njoj. Treba mu pokazati.«

»Imaš potpuno pravo«, složi se Mick i nagne glavu na jednu stranu kao da me mjeri. »Vrlo je privla na«, kaže on Jemimi. »Znaš, mogli bismo napraviti dodatni intervju. Moj sukob s glavnim šefom. Mogla bi dobro zaraditi«, dodaje on meni.

»Ne!« viknem ja užasnuto.

»Emma, prestani se tako plašljivo ponašati!« pukne Jemima. »Zapravo to želiš napraviti. Zar ne shvaćaš da bi ti ovo mogla biti potpuno nova karijera?«

»Ne želim novu karijeru!«

»E pa, trebala bi je željeti! Znaš li koliko Monica Lewinsky zaradi godišnje?«

»Bolesna si«, kažem ja ne vjerujući ni što priča. »Totalno si bolesna, zastranila...«

»Emma, ponašam se u skladu s onim što je najbolje za tebe.«

»Ne ponašaš se tako!« viknem. Osjećam kako mi lice plamti. »Ja... ja... u se možda pomiriti s Jackom!«

Nastupila je tišina od tridesetak sekundi. Zurim u nju zadržavši dah. A onda, kao da je robot ubojica opet krenuo u akciju, pucajući i svojim x-zrakama.

»Razlog više zašto da to napraviš!« kaže Jemima. »To će ga natjerati da bude na oprezu. To će mu pokazati tko je gazda. Nastavi, Mick.«

»Intervju s Emmom Corrigan. Utorak, 15. srpanj, 21:40.« Dignem pogled i ukočim se od užasa. Mick je izvadio mali diktafon i drži ga uperenog prema meni.

»Srela si Jacka Harpera u avionu. Možeš li potvrditi odakle je letio avion i prema kamo?« Osmjehne mi se. »Budi prirodna, kao da razgovaraš s prijateljicom na telefon.«

»Prestanite!« izderem se. »Samo idite! Idite!«

»Emma, daj odrasti«, kaže nestrpljivo Jemima. »Mick će saznati njegovu tajnu, pomogla ti ili ne, tako da možeš...« Ona naglo stane jer se pokušava mrdati kvaka na vratima. Okrene se.

Imam osjećaj da soba leluja oko mene.

Molim te, nemoj mi reći... molim te...

Vrata se polako otvaraju, a ja ne mogu disati. Ne mogu se ni pomaknuti.

Nikad se u cijelom svom životu nisam ovako bojala.

»Emma?« kaže Jack ulazeći u sobu i držeći u ruci dvije čaše vode. »Jesi li dobro? Donio sam ti običnu i mineralnu, jer nisam bio siguran...«

On zastane, njegove oči i zbunjeno pogledavaju Jemimu i Micka. Smeteno uzme Mickovu posjetnicu iz moje ruke. Zatim njegov pogled padne na diktafon i izraz lica mu se promijeni.

»Mislim da u se pokupiti«, promrmlja Mick podignuvši obrvu prema Jemimi. On ugura diktafon u džep, podigne ruksak i izleti iz sobe. Na trenutak nitko ništa ne govori. Sve što ujem jest kucanje bila u svojoj glavi.

»Tko je to bio?« kaže na kraju Jack. »Novinar?«

Sva je svjetlost nestala iz njegovih očiju. On izgleda kao da mu je netko prevrnuo cijeli svijet.

»Ja... Jack...« kažem promuklo. »Nije... nije...«

»Zašto...« on se protrlja po obrvi, kao da pokušava naći smisao cijele situacije. »Zašto si razgovarala s novinarom?«

»Što misliš zašto je razgovarala s novinarom?« ubaci se ponosno Jemima.

»Što?« Jackov se odbojni pogled okrene prema njoj.

»Misliš da si velika faca jer si milijunaš! Misliš da možeš iskorištavati male ljude. Misliš da možeš samo tako odati neke osobne tajne i posve poniziti tu osobu, a da za to ne budeš kažnjen? E pa, ne možeš!«

Ona napravi nekoliko koraka prema njemu, prekriženih ruku i zadovoljno podigne bradu. »Emma je samo čekala priliku da ti se može osvetiti, a sad ju je i dočekala! To je bio novinar, ako baš želiš znati. I on radi na tvom slučaju. A kad otkrije i objavi tvoju malu škotsku tajnu

u svim novinama, onda ćeš možda znati kako je to kad te netko izda! I možda će ti biti žao. Reci mu, Emma! Reci mu!»

Ali ja sam paralizirana.

U trenu kad je spomenula riječ škotski, vidjela sam kako se Jackov izraz lica promijenio. Kao da je puklo. Izgledao je potpuno šokiran. Pogledao je ravno u mene i vidjela sam u njegovim očima da ne može vjerovati što je upravo čuo.

»Misliš da poznaješ Emmu, ali je, zapravo, ne poznaješ«, Jemima je zadovoljno nastavila, kao mačka kad trga svoj plijen. »Podcijenio si je, Jack Harper. Podcijenio si njene mogući nosti.«

Začepi! vrištim u sebi. *To nije istina! Jack, nikad ne bih, nikad ne bih...*

Ali, ništa se u mom tijelu ne može pomaknuti. Čak ne mogu ni progutati. Kao zakovana sam, bespomoćno buljim u njega, lica obavijena krivnjom.

Jack otvori usta, a onda ih opet zatvori. Zatim se okrene na peti, otvori vrata i izađe van iz sobe.

Na trenutak je tišina.

»E pa!« kaže Jemima pobjedonosno pljesnuvši rukama. »To mu je pokazalo!«

Kao da je prekinula arariju. Odjednom se mogu opet micati. Mogu udahnuti.

»Ti...« tako se tresem da jedva govorim. »Ti... glupa... glupa... nepromišljena... kujo!«

Vrata se naglo otvore i Lissy se pojavi, razrogačeni oči.

»Što se, dovraga, ovdje dogodilo?« zahtijeva ona. »Upravo sam vidjela kako je Jack poput strijele izjurio van.«

»Dovela je novinara ovamo!« objasnim tjeskobno, pokazujući na Jemimu. »Prokletog novinara žutog tiska. I Jack nas je našao ovdje zatvorene, i sad misli... Bog zna što misli...«

»Ti glupa kravetino!« Lissy pljusne Jemimu posred lica. »Gdje ti je bila pamet!«

»Au! Pomagala sam Emmi da se osveti svom neprijatelju.«

»On mi nije neprijatelj, ti glupa...« na rubu sam suza. »Lissy... što da radim? Što?«

»Idi«, kaže ona i pogleda me tjeskobno očima. »Još uvijek ga možeš uhvatiti. Idi.«

Izjurim kroz vrata i kroz dvorište, dišući i ubrzano osjetim kako mi gori u grudima. Došavši do ceste, mahnito pogledam lijevo i desno. A onda ga ugledam, malo niže.

»Jack, stani.«

On hoda niz ulicu s mobitelom na uhu, a kad začuje moj glas, okrene se napeta lica.

»Znaš i zato si bila toliko zainteresirana za Škotsku.«

»Ne!« viknem zaprepašteno. »Ne! Slušaj, Jack, oni ne znaju. Ništa oni ne znaju, kunem ti se. Nisam im rekla za...« zaustavim se. »Sve što Jemima zna jest da si bio tamo. Ništa više. Blefirala je. Ništa joj nisam rekla.«

Jack ne odgovara. Dugo me promatra, a onda opet počinje hodati.

»Jemima je zvala tog tipa, ne ja!« viknem očajno i za njim. »Pokušavala sam je zaustaviti... Jack, pa znaš me! Znaš da ti nikad to ne bih učinila. Da, rekla sam Jemimi da si bio u Škotskoj. Bila sam povrijeđena i ljuta, i... izletjelo mi je. I to je bila pogreška. Ali... ali i ti si pogriješio, a ja sam ti oprostila.«

Čak me ni ne pogleda. Čak mi ni ne pruža šansu da objasnim. Njegov srebrni auto zaustavi se pored pločnika, a on otvori vrata.

Osjetim paniku.

»Jack, to nisam bila ja«, kažem izbezumljeno. »Nisam. Moraš mi vjerovati. Nisam te zato pitala za Škotsku! Nisam htjela... *prodati* tvoju tajnu!« Suze mi teku niz lice, a ja ih grubo obrišem. »Nisam čak ni željela *znati* tako veliku tajnu. Htjela sam znati tvoje male tajne! Tvoje male glupave tajne! Htjela sam upoznati tebe... kao što ti znaš mene.«

Ali on se ni ne osvrne. Vrata auta bučno se zalupe i on otklizi niz ulicu. A ja ostanem na pločniku, posve sama.

26.

Neko vrijeme ne mogu se pomaknuti. Stojim tu, povjetarac mi puše ravno u lice. Zbunjeno buljim prema kraju ulice, gdje je nestao Jackov auto. Još uvijek čujem njegov glas u glavi. Još uvijek vidim njegovo lice. Kako me gledao, kao da me ne poznaje, nakon svega.

Grč boli raširi se mojim tijelom i ja zatvorim oči, gotovo nemoćna da podnesem tu bol. Kad bih barem mogla vratiti vrijeme... da sam bila uvjerljivija... da sam otjerala Jemimu i njezinog prijatelja... da sam prije progovorila kad se Jack pojavio...

Ali nisam. I sad je prekasno.

Gosti sa zabave izašli su iz dvorišta na pločnik, smiju se i razgovaraju i o taksijima.

»Jeste li dobro?« pita me jedan znatiželjno, a ja se prenem iz razmišljanja.

»Jesam«, kažem. »Hvala.« Još jedanput pogledam niz ulicu, gdje je nestao Jackov auto, a onda se prisilim da se okrenem i polako vratim na zabavu.

Nakon Lissy i Jemimu u onom istom malom uredu. Jemima se skupila od užasa, dok Lissy navaljuje na nju.

»... sebi na, nedozrela, mala kujo! Gadiš mi se, znaš?«

Jednom sam čula da je netko rekao kako je Lissy rotvajler na sudu, i to mi nikad nije bilo jasno. Ali sad, kad je gledam kako hoda tamo-amo i oči joj plamte od bijesa, moram priznati da sam pomalo prestrašena.»Emma, reci joj da prestane!« moli me Jemima. »Reci joj da se prestane derati na mene.«

»Pa... što se dogodilo?« Lissy me pogleda, a lice joj se ozarilo nadom. Nijemo odmahnem glavom.

»Je li...«

»Otišao je«, progutam. »Ne želim, zapravo, pričati o tome.«

»O, Emma.« Ona se ugrize za usnu.

»Nemoj«, kažem ja drhtavim glasom. »Plakati.« Naslonim se na zid i nekoliko puta duboko udahnem, pokušavajući se smiriti. »Gdje je njezin prijatelj?« pitam nakon nekog vremena pokazavši na Jemimu.

»Izbačena je«, kaže zadovoljno Lissy. »Pokušavao je fotografirati suca Hughu Morrisa u tajicama, ali su ga okružili odvjetnici i izbacili ga van.«

»Jemima, slušaj me.« Natjeram se na susret s njezinim bijesnim pogledom u kojem nema ni trunke kakanja. »Ne smiješ dopustiti da sazna išta više. *Ne smiješ.*«

»OK«, kaže ona mrzovoljno. »Već sam razgovarala s njim. Lissy me natjerala. Ne može se više baviti time.«

»Kako znaš?«

»Ne može napraviti ništa što bi razbjesnilo mamicu. Ima poprilično unosan dogovor s njom.«

Uputim Lissy 'možemo li joj vjerovati' pogled, a ona samo nesigurno slegne.

»Jemima, ovo je upozorenje«, odem do vrata, a zatim se okrenem, kamena lica. »Ako se išta od ovoga pročuje - *bilo što* - javno objaviti da hrčite.«

»Ne hrčite!« kaže Jemima zajedljivo.

»O da, hrčite«, kaže Lissy. »Kad popiješ previše, hrčite jako glasno. I *svima* ćemo reći da si kupila svoj Donna Karan kaput na rasprodaji u nekoj veleprodajnoj trgovini.«

Jemima glasno uzdahne od užasa.

»Nisam!« kaže ona zacrvenjevši se.

»Jesi. Vidjela sam vrećicu«, ubacim se ja. »I *svima* ćemo reći da si jednom tražila krpnu, a ne ubrus.«

Jemima si pokrije usta rukom.

»... i da su ti biseri umjetni, a ne pravi...«

»... i da zapravo nikad ne kuhaš hranu na svojim večernjim zabavama...«

»... i da je ona fotografija tebe s princem Williamom fotomontaža...«

»... i reći ćemo svakom sljedećem tipu s kojim ćeš izlaziti da samo tražiš kamen na prstu!« završim ja i zahvalno pogledam Lissy.

»OK!« kaže Jemima, doslovce u suzama. »OK! Obećavam da ću sve zaboraviti. Obećavam. Samo, molim vas, nemojte nikome reći za veleprodaju. Molim vas. Mogu li sad ići?« Ona preklinju i pogleda Lissy.

»Da, možeš«, kaže Lissy prezirno i Jemima kukavički pobjegne iz sobe. Kad se vrata zatvore, pogledam Lissy.

»Zar je ona fotografija nje i princa Williama stvarno fotomontaža?«

»Da! Nisam ti rekla? Jedanput sam joj nešto radila na računalu, slučajno sam otvorila neki dokument - i bila je tamo. Samo je zalijepila svoju glavu na tijelo neke druge djevojke!«

Ne mogu si pomoći i počinjem hihotati.

»Ta cura je nevjerojatna.«

Utonem u stolicu osjećajući se najednom jako slabo. Na trenutak nastane tišina. U daljini se čuje glasan smijeh sa zabave, netko prolazi pored vrata ureda raspravljajući o problemu s pravnim sustavom kako stvari *stoje*...

»Zar te nije htio ni saslušati?« kaže na kraju Lissy.

»Ne. Samo je otišao.«

»Nije li to malo pretjerano? Mislim, on je odao sve tvoje tajne. Ti si odala samo jednu njegovu...«

»Ne razumiješ.« Buljim u kremastosmeđi uredski tepih. »Ono što mi je Jack rekao, nije bilo što. To je nešto njemu stvarno dragocjeno. Došao je ovdje da mi to kaže. Da mi pokaže kako mi vjeruje i da mi se može povjeriti.« Teško progutam. »I sljedeći tren me na e kako odajem njegovu tajnu nekom novinaru.«

»Ali nisi je odala!« kaže Lissy lojalno. »Emma, to nije tvoja krivnja!«

»Je!« Suze mi navru na oči. »Da sam barem držala jezik za zubima, da barem nisam ništa rekla Jemimi...«

»Ona bi ga našla i onako i ovako«, kaže Lissy. »Na kraju bi te tužio za oguljeni auto. Ili za oštećenje genitalija.«

Nervozno se nasmijem.

Vrata se naglo otvore, a tip s perjem kojeg sam vidjela iza pozornice pogleda u sobu. »Lissy! Tu si. Poslužuju hranu. Izgleda stvarno dobro.«

»OK«, kaže ona. »Hvala, Colin. Odmah uđi.«

On ode, a Lissy se okrene prema meni.

»Želiš li nešto pojesti?«

»Zapravo uopće nisam gladna. Ali, ti idi«, dodam brzo. »Sigurno skapavaš od gladi nakon nastupa.«

»Rekla bih da sam izglednija«, prizna ona. A zatim me tjeskobno pogleda. »Ali, što ćeš ti?«

»Ja u... otići kući«, kažem i pokušam se veselo nasmiješiti. »Ne brini se, Lissy. Bit će dobro.«

Stvarno planiram otići kući. Ali sam iza mjenjača van na zrak, ustanovim da ne mogu. Užasno sam napeta. Ne mogu se vratiti na zabavu i avrljati, ali se ne mogu ni suočiti s četiri zida svoje spavaće sobe. Barem ne još.

Krenem preko šljunka prema praznoj dvorani. Vrata nisu zaključana i uđem. Kroz mrak uspijem doći do sjedala u sredini i umorno sjednem na ljubicasti pliš.

Bulje i u tiho crnilo prazne pozornice, dvije velike suze skotrljaju se niz moje lice. Ne mogu vjerovati da sam sve totalno sjebala. Ne mogu vjerovati da Jack stvarno misli da ja... da misli da bih ja...

Stalno vidim njegov šokirani pogled. Stalno iznova proživljavam onu svoju paraliziranu nemoć, onu očajnu želju da progovorim, da objasnim.

Kad bih barem mogla sve to ponovno odigrati...

Odjednom ujem neku škripu. Vrata se polako otvaraju.

Proškiljim nesigurno kroz polumrak, a neka figura uđe u dvoranu i stane. Srce mi po ne divlja ki tu i od probuđene nade.

To je Jack. To mora biti Jack. Došao me pronaći.

Nastane duga i bolna tišina. Napeta sam od straha. Zašto ništa ne kaže? Zašto ne progovori?

Zar me kažnjava? Zar otkriva da se opet ispričam? O, Bože, ovo je prava muka. Samo nešto reci, preklinjem tiho. Samo *nešto* reci.

»O Francesca...«

»Connor...«

Što? Ponovno proškiljim, ovaj put jasnije, i osjetim totalno razočarenje. Kakav sam ja idiot! Nije to Jack. Nije to jedna figura, nego dvije. Connor i valjda njegova nova djevojka - žvale se.

Očajno potonem niže u svoje sjedalo, pokušavajući blokirati uši. Ali ne uspijevam, jer sve ujem.

»Svi ču li ti se ovo?« ujem kako Connor mrmlija.

»Aha...«

»Stvarno ti se svi ču a?«

»Naravno da mi se svi ču a! Prestani me ispitivati!«

»Oprosti«, kaže Connor i nastupi tišina, osim udnog 'mmmm'.

»A svi ču li ti se ovo?« najednom opet ujem njegov glas.

»Već sam ti rekla da mi se svi ču a.«

»Francesca, budi iskrena, može?« Connorov glas se uzrujano povisi. »Jer, ako to znaš i ne, onda...«

»Ne znaš i ne! Connor, u čemu je problem?«

»Problem je taj da ti ne vjerujem.«

»Ne vjeruješ mi?« ona zvuči ljutito. »Zašto mi, dovraga, ne bi vjerovao?«

Odjednom osjetim užasnu grižnju savjesti. Ovo je sve moja krivnja. Ne samo da sam upropastila svoju vezu, nego i njihovu. Moram nešto poduzeti. Moram pokušati izgraditi mostove.

Pročistim grlo. »Ovaj... oprostite?«

»Tko je to, dovraga?« kaže Francesca oštro. »Ima li nekoga tamo?«

»Ja sam. Emma. Connorova bivša djevojka.«

Redovi svjetala se upale i ja ugledam crvenokosu djevojku s rukom na prekidaču za svjetlo, kako ratoborno bulji u mene.

»Kog ti vruga radiš? Špijuniraš nas?«

»Ne!« kažem. »Gle, žao mi je. Nisam htjela... nisam mogla ne reći...« progutam. »Stvar je u tome da Connor nije naporan. Samo želi da budeš iskrena. Želi znati što ti želiš.« Namjestim svoj najrazumljiviji ženski izraz lica. »Francesca... reci mu što želiš.«

Francesca zapanjeno zuri u mene, a onda pogleda Connora.

»Želim da se ona izgubi odavde«, pokaže na mene.

»Oh«, kažem ja zatečeno. »Ovaj, OK. Oprostite.«

»I ugasi svjetlo«, doda Francesca vode i Connora izme u sjedala prema pozadini dvorane.

Zar e se *poseksati*?

OK, to stvarno ne želim vidjeti.

Brzo pokupim svoju torbu i požurim kroz red sjedala prema izlazu. Gurnem dupla vrata koja vode do predvorja, usput stisnuvši prekida za svjetla, a onda iza em na dvorište. Zatvorim vrata za sobom i dignem pogled.

A onda se smrznem.

Ne vjerujem. To je Jack.

Prilazi mi, brzo prelaze i preko dvorišta, a na licu mu se ocrtava odlu nost. Nemam vremena za razmišljanje, niti za pripremu.

Srce mi užurbano tu e. Želim progovoriti ili plakati ili *bilo što* napraviti, ali ne mogu.

Do e do mene, primi me za ramena i dugo me i napeto gleda.

»Bojim se mraka.«

»Što?« promucam.

»Bojim se mraka. Oduvijek. Držim bejzbolsku palicu ispod kreveta, za svaki slu aj.«

Zurim u njega, totalno zbunjena.

»Jack...«

»Nikad nisam volio kavijar.« On pogleda okolo. »Ja... sramim se svog francuskog naglaska.«

»Jack, što...«

»Imam ožiljak na ru nom zglobu od otvaranja boce piva kad sam imao etrnaest godina. Kad sam bio klinac, stalno sam lijepio žvaka e gume pod stol tete Francine. Izgubio sam nevinost s djevojkom po imenu Lisa Greenwood u štaljgu njezina strica, a onda sam je pitao mogu li zadržati njen grudnjak, tako da se mogu pohvaliti prijateljima.«

Ne mogu zaustaviti provalu smijeha, ali Jack bez obzira na to nastavi dalje, fiksiraju i me pogledom.

»Nikad nisam nosio ni jednu kravatu koju mi je mama poklonila za Boži . Uvijek sam htio biti centimetar ili dva viši. Ja... ja ne znam što ozna va termin me usobna ovisnost. Imam jedan san koji stalno sanjam, a to je da sam Superman i da padam s neba. Katkad sjedim na sastanku dioni ara, gledam uokolo stola i pitam se 'tko su ovi de ki?'«

On udahne i gleda me. O i su mu tamne, tamnije nego što su ikad bile.

»Sreo sam djevojku u avionu. I... cijeli život mi se odonda promijenio.«

Nešto vrije u meni. Grlo mi se steglo, cijela glava mi pulsira. Trudim se ne zaplakati, ali mi se lice samo od sebe izobli i.

»Jack«, progutam o ajno. »Ja nisam... stvarno nisam...«

»Znam«, on me prekine kimnuvši glavom. »Znam da nisi.«

»Nikad ne bih...«

»Znam da ne bi«, kaže on nježno. »Znam da ne bi.«

A sad si ne mogu pomo i, suze mi po nu te i niz obraze od pukog olakšanja. On zna. OK je.

»Pa...« obrišem lice pokušavaju i se smiriti. »Pa, je li ovo... zna i li ovo... da mi...« Ne mogu izre i te rije i.

Nastupi duga, nepodnošljiva tišina.

Ako kaže ne, ne znam što u.

»Pa, možda bi trebala pri ekati s odlukom«, kaže Jack napokon i mrtvo-hladno me pogleda. »Jer ti imam još puno toga za re i. I nije sve lijepo.«

Nesigurno se nasmijem.

»Ništa mi ne moraš re i.«

»O, moram«, kaže Jack odlučno. »Mislim da moram. Hoće li prošetati?« On pokazuje prema dvorištu. »Jer, ovo bi se moglo odužiti.«

»OK«, kažem. Glas mi još uvijek malo podrhtava. Jack ispruži ruku, a nakon stanke je primim.

»Pa... gdje sam stao?« kaže on kad smo pošli hodati po dvorištu. »Aha, OK. E sad, ovo stvarno *ne smiješ* nikome reći.« On se nagne prema meni i šapne mi: »Ja, zapravo, ne volim Panther Colu. Više volim Pepsi.«

»Ne!« uzviknem šokirano.

»Zapravo, katkad pretežim Pepsi u limenku Panther Cole...«

»Ne!« veselo se nasmijem.

»Istina je. Rekao sam ti da nije sve lijepo...«

Polako po nemo zajedno ulaziti u mrak, prazno dvorište. Jedini šum koji čujem naši su koraci po šljunku i povjetarac koji puše kroz krošnje, te Jackov suhi glas koji mi priča. Sve mi priča.

27.

Nevjerojatno je koliko sam drukčija osoba ovih dana. Kao da sam se preobrazila. Sad sam nova Emma, puno otvorenija nego što sam bila. Puno iskrenija. Jer, ono što sam stvarno naučila jest da, ako ne možeš biti iskren sa svojim prijateljima, kolegama i onima koje voliš, koji je onda smisao života?

Jedine tajne koje danas imam sićušne su, bitne tajne. I imam ih jako malo. Vjerojatno bih ih mogla nabrojiti na prste jedne ruke. Mislim, evo, kako mi padaju na pamet:

1. Nisam baš sigurna što mislim o maminim novim pramenovima.

2. Ona torta u grčkom stilu koju mi je Lissy napravila za rođendan nešto je najodvratnije što sam ikad kušala.

3. Posudila sam Jemimin Ralph Lauren kupala i kostim kad sam išla na odmor s mamom i tatom, i rasparala sam jednu oči.

4. Neki dan, kad sam vozila auto, zamalo sam rekla: 'Koja je ovo velika rijeka koja te vadi oko Londona?'. A onda sam shvatila da je riječ o autocesti M25.

5. Imala sam jako čudan san o Lissy i Svenu neki dan.

6. Potajno sam pokušavala dohranjivati Artemisinin pauk-biljku.

7. Sigurna sam da se zlatna ribica, Sammy, ponovno promijenila. Odakle joj dodatna peraja?

8. Znam da bih potpunim strancima trebala prestati davati svoju posjetnicu na kojoj piše 'Emma Corrigan, marketinška direktorica' ali si jednostavno ne mogu pomoći.

9. Ne znam što su napredni proceramidi. (Ne znam ni što su nazadni proceramidi.)

10. Sinoć, kad me Jack pitao: »O čemu razmišljaš?«, odgovorila sam: »Oh, ni o čemu...«, što nije bila istina. Zapravo sam razmišljala kako će se zvati sva naša djeca.

Ali, stvar je u tome da je sasvim normalno imati čudne male tajne, koje ne treba reći svom dečku.

Svi to znaju.

K R A J

ZAHVALE

Velika hvala Marku Hedleyu, Jenny Bond, Rosie Andrews Oliviji Heywood za velikodušne savjete.

Najveća zahvalnost, kao i uvijek, Lindi Evans, Patricku Plonkington-Smytheu, Araminti Whitley i Celiji Hayley, mojim dečkima i odboru.